

БРАЙЪН Хейг

БРАЙЪН ХЕЙГ Е ДЖОН ГРИШАМ ВЪВ ВОЕННА УНИФОРМА.
Ню Йорк Таймс

УБИЕЩЪТ НА ПРЕЗИДЕНТА

О Б С И Д У А Н

Брайън Хейг

Убиецът на президента

1.

– Хубав пистолет имате – подхвърлих на красивата млада дама, докато се настанявах на задната седалка.

Тя не отговори.

– Кобура също си го бива.

– И двете са на стандартно въоръжение във ФБР – благоволи да ми отговори тя.

– Без майтап? А да сте гърмели по някого с тоя пищов?

– Още не, но вие може да сте първият – хвърли ми кос поглед тя.

Съдейки по акцента, младата дама беше някъде от Средния запад, най-вероятно от Охайо. А съдейки по тона и поведението ѝ, като нищо можеше да изпълни заплахата си. Нито тя, нито джентълменът на предната седалка изразиха с усмивка или жест някакво задоволство от факта, че ще им бъде спътник.

Реших да счупя ледовете и казах:

– Аз съм Шон Дръмънд.

– Млъкнете – отвърна тя.

– Хубава утрин, нали?

Тя ме дари с гневен поглед и се извърна към прозореца.

– Къде отиваме? – попитах.

– Замълчете, ако обичате. Опитвам се да мисля.

– Попитах ви друго.

– Значи не обръщате внимание на отговорите, които получавате.

Намирахме се на задната седалка на черен седан без опознавателни знаци, а отпред седяха двама цивилни.

– Вие да знаете къде отиваме, момчета? – попитах ги аз.

Мъжът вдясно от шофьора хвърли поглед към колегата си, после се извърна към мен.

– Да – гласеше отговорът.

Както вече споменах, аз съм Шон Дръмънд, имам чин майор и съм военен адвокат. А тези тримата май са гадни типове, които ме водят към близката тръстика да ми хвърлят един хубав бой. Е, може би не в буквалния смисъл на думата, но вероятно се досещате какво имам предвид. Преди малко излязохме от портала на централата на ЦРУ, завихме наляво по „Доли Мадисън“ и се насочихме на запад към Маклийн. Без светлини и сирени, но доста бързо – с повече от сто: един факт, който

заслужаваше внимание.

Знаех името на дамата: Дженифър Марголд. Знаех и какво работи – специален агент на Федералното бюро за разследване от оперативната централа във Вашингтон. Ако не притежаваше никакви специални умения, тя едва ли щеше да се вози на задната седалка на тази кола. Беше прехвърлила трийсетте, с дълга до раменете медноруса коса, стройна и – както вече казах – много привлекателна. Не толкова красива, колкото симпатична и интересна.

Свежо изглеждаше в костюма с панталон и ниски обувки. Лицето ѝ беше гримирано с мярка, но по мое мнение не достатъчно, за да се скрият някои черти, които бяха много сходни с упоритостта. Освен това не беше облечена по начина, по който обикновено се обличат колегите ѝ федерални ченгета: бронезилетки, тъмносини якета и бейзболни шапки. Това според мен беше вторият интересен факт. Между другото, очите ѝ имаха цвета на лед, примесен със замразен кобалт.

Би трябвало да добавя, че самият аз не носех униформа, а бях облечен в тъмносин костюм на райета, който беше едновременно стилиен и подходящ за случая. Защото текущата ми задача нямаше нищо общо с армията и правото. На практика това беше първата ми задача от тоя род и аз изобщо няхах представа за какво става въпрос.

– Ще ви бъда задължен, ако спрете на най-близкото кафе „Старбъкс“ – подхвърлих към шофьора.

Той се изсмя.

– Сериозно говоря, приятел – добавих. – Аз черпя. Като ви гледам, положително си падате по кафе с мляко...

– Вече ви казах да млъкнете – обади се агент Марголд.

Както и да е. В момента бях даден назаем (може би с надеждата да остана там завинаги) на една служба със странното наименование „Отдел за специални проекти“, която беше част от Централното разузнавателно управление. Но работното ми място не беше в Лангли, а в някакъв тухлен склад в Кристъл Сити, над вратата на който висеше табела с надпис „Охранителна техника за дома Фъргюсън“.

Вероятно ще решите, че това е достатъчно за фасада, но Управлението има секретен бюджет, който по своята същност представлява откривена покана за екстравагантни глупости. Отпред винаги са паркирани три-четири червени микробуса за доставки, чиито щатни шофьори имат единственото задължение да обикалят града по цял ден. Има и други служители, които играят ролята на клиенти, които влизат и излизат от склада. В приемната действа и рецепционистка на име Лайла, която

трябва да отбива истинските клиенти, случайно появили се да търсят домашни аларми или свързаните с тях аксесоари. Но Лайла е печена. Освен че се държи приятелски, тя е и много красива.

Разбира се, ЦРУ прекалява с тези камуфлажни операции. Знаете ли колко по-просто би било, ако окачим над вратата една табела с надпис „Клиника по кожно-венерически болести“? Микробусите и фалшивите клиенти автоматично ще отпаднат, да не говорим за случайните посетители. На практика аз направих предложение в този дух още на втория ден от назначението си, но няхах кой знае какви очаквания. Тези хора имат проблеми с имиджа си и смятат, че мерките за сигурност на една национална агенция по сигурността трябва да бъдат нещо наистина специално.

Както и да е. След около километър и половина завихме наляво по улица, носеща дългото наименование Балънтри Фарм Драйв, която ни отведе в квартал с огромни жилищни блокове. За ваша информация мога да добавя, че Маклийн е едно от по-елитните предградия на Вашингтон, което съвсем не е лишено от лъскави имения, отредени за богатите и привилегированите. Все пак не виждам как някой брокер ще заведе там кандидат-купувачи и ще им каже нещо от сорта: „Споменахте, че цената не е проблем, и аз реших да ви покажа този хубав квартал...“ Продължихме още малко и не след дълго улицата свърши. В задънената ѝ част бяха паркирани три броя патрулни коли „Форд Краун Виктория“ и вече не ми беше трудно да се досетя къде отиваме. Входът се охраняваше от двама цивилни, които изглеждаха колкото навъсени, толкова и наежени.

Зърне ли човек такава сграда, веднага му светва за какво става въпрос. Фасадата от червени тухли, коринтските колони и полегатият покрив крият поне хиляда и четиристотин квадратни метра разкошен помпозен интериор, а просторният терен отзад е оборудван с градина, басейн и всичко останало.

Слязохме от колата. Единият от костюмираните тръгна да ни посрещне. По всяка вероятност познаваше специален агент Марголд, защото се обърна към нея на малко име:

– Всички са вътре, Джени. Грозна работа. Директорът закъснява вече десет минути.

После ѝ поднесе клипборда си и тя се подписа – име, час, дата или каквото там бяха измислили.

Предположих, че имаше предвид Марк Таунсенд – шефа на Федералното бюро. Което идваше да покаже, че двамата клоуни на входа са и

федерални ченгета. Не че имам нещо против федералните ченгета, дори напротив – аз се възхищавам от това, което вършат, а също така и от перфектния начин, по който го вършат. Въпросът е *как точно* го постигат. Един куп служители на ФБР са обикновени адвокати и счетоводители, но в момента, в който по волята на съдбата започнат да действат като агенти на силите на реда, те нещо превъртат, превръщат се в шантави хибриди, които са толкова сложни, че се подписват с тире между двете си имена. Толкова са надути и противни, че бих им простил само ако зад стойката се крие неподправен професионализъм.

Като служители на реда, въпросните агенти са особено чувствителни по отношение на юрисдикцията. Както вече споменах, на аляята отпред имаше само държавни коли и федерални агенти. Липсваха линейки, нямаше ги микробусите на „Съдебна медицина“ и „Криминалистика“, липсваше жълтата полицейска лента, с която се ограждат местопроизшествията. Интересен факт номер три, ако питате мен.

Интересен факт номер четири беше отсъствието на униформени полицаи от местния участък, които обикновено се отзовават най-бързо. От това следваше, че каквото и да се е случило във вътрешността на внушителната сграда, то си оставаше чисто федерална работа. Това, преведено на нормален език, означаваше сериозна работа. А информационното затъмнение означаваше друго: наличие на пълна бъркотия и демонстрация на безсилие.

Марголд върна клипборда на цивилния, който се обърна към мен и попита:

– А вие кой сте?

– Строителният инспектор – отвърнах аз.

Изчаках някаква реакция, след което попитах:

– А вие от „Борба срещу биологичните вредители“ ли сте?

– Преди да се разпишете, бих искал да видя някакъв документ за самоличност – отвърна човекът с лека усмивка.

Сутринта в 7:09, когато настойчивото телефонно обаждане на шефката ме измъкна изпод душа, инструкциите по откритата линия бяха колкото кратки, толкова и недвусмислени: да не подписвам никакви документи и да не разкривам истинската си самоличност пред никого, с изключение на агент Марголд. След което добави, че ако искам да запазя своята анонимност, няма да е зле да внимавам с езика и маниерите си – каквото и да означава това.

За няколко кратки седмици в компанията на тези конспиративни типове бях успял да науча, че те рядко изричат на глас цялата истина.

Това ме принуди да усвоя изкуството, което обикновено се нарича „четене между редовете“. В случая заповедта да не оставям подписа си означаваше, че моите шефове не искат в някакъв момент да се окажа призован от съда. А насърчаването на анонимността ми беше знак, че моята служба не гори от желание някой свидетел да си спомни за присъствието ми на някое важно място...

Ето защо не проявих нито грубост, нито тъпа духовитост, когато погледнах цивилния право в очите и казах:

– Ако се легитимирам, ще се наложи да ви убия.

На което той отвърна:

– Но ако не го направите, аз ще ви убия!

Тук се намеси агент Марголд, която се обърна към цивилното ченге и каза:

– Оторизиран е, а и аз ще го държа под око...

– Въпреки това трябва да се разпише, Джени!

– Не трябва, повярвай ми. Ако някой те скастри за пропуската, оправдай се с мен.

Леденосините ѝ очи се заковаха в лицето на горкия човек, който се поколеба още няколко секунди, след което неохотно ни пусна. Очевидно вътре се беше случило нещо много сериозно, след като федералните ченгета бяха толкова спечени. За да се отпушат, май щеше да се наложи поне един месец да пият слабително. Все пак ние продължихме напред – тя и аз. Двайсетина метра по алеята и още десет по пътеката ни отведоха до величествения вход. Агент Марголд спря на прага, намъкна бели хартиени пантофи направо върху обувките си, а ръцете ѝ се оказаха в плен на ръкавици от тънка гума.

– Явно имаш проблем с началниците, Дръмънд – изръмжа тя, без да ме погледне. – Но те предупреждавам, ще ти щракна белезниците в момента, в който решиш да оспорваш заповедите ми, след което ще бъдеш изнесен оттук под формата на вързоп! – Подаде ми чифт ръкавици и книжни пантофи и добави: – Ще стоиш близо до мен, ще си държиш голямата уста затворена и няма да пипаш нищо! Тук си в ролята на наблюдател, точка!

Всемогъщи боже! Надлежно подвих опашка и кротко отвърнах:

– Права си. Радвам се, че ми го напомни, и искрено съжалявам, че съм те разтревожил. Обещавам да бъда по-отзивчив, по-старателен и най-вече покорен!

Всъщност не казах нищо подобно. Намъкнах пантофите и ръкавиците и попитах:

– Ти ли влизаш първа?

Без повече приказки се озовахме в огромно като пещера преддверие с под от бял мрамор и извито стълбище в дъното. От високия таван висеше тежък кристален полилей. Поради ролята си на *наблюдател, точ-ка!* аз обърнах внимание и на ориенталския скрин до стената в дъното, ръчно тъкания китайски килим, а също така и на тялото, проснато на два метра от вратата.

Трупът беше на жена малко под трийсет, в завидно физическо състояние. Ако се абстрахираме от състоянието му в момента, разбира се. Беше облечена в хубаво тъмносино костюмче – сако с изчистена линия и къса пола. Лежеше по гръб, с ръце на шията, подвити колене и широко разтворени крака, между които се виждаха розовите й пликчета. Свенливостта вече не беше нейна грижа. Положението на ръцете и ореолът от кръв около главата предполагаха изстрел в гърлото. Кръвта изглеждаше тъмна, което свидетелстваше за прекъсната артерия. А фактът, че беше хванала коричка, сочеше, че са я гръмнали някъде около часа на сутрешния ми крос.

Приличаше на повредена парцалена кукла, понесена и захвърлена от ураган. Разбира се, не това й се беше случило. Бе станала жертва на изстрелян фронтално куршум с достатъчно мощ, за да я вдигне във въздуха и да я запрати на метър и половина от вратата.

Не мисля, че мис Марголд пропусна да види трупа, въпреки че продължи да крачи, гледайки право пред себе си. Или беше идвала в къщата и преди, или й я бяха описали подробно, тъй като без никакво колебание ме преведе през просторната дневна и се насочи към трапезарията, където имаше още трупове.

Бяха двама – мъж и жена на преклонна възраст, настанени един срещу друг на масата за хранене, забили глави в супата. Или, за да бъде по-точен, лицата им бяха потопени в купички за супа, в които беше закуската им – „Чириос“ – за него и „Фростид Флейкс“ за нея.

Мъжът беше на шейсет и пет-шест години, с бяла коса и хубав раиран костюм от фина вълна, бяла риза и черни, лъснати до блясък мокасини. До левия му крак беше изправено скъпо куфарче от черна кожа. Сякаш се бе приготвил да тръгва за работа, но нещо му беше попречило. Жената беше червенокоса, горе-долу на неговата възраст. Под пеньоара от синя коприна се виждаше розова пижама. Имаше вид на домакиня, подготвила се да закусва с чужди хора, но явно не с тези, които ги бяха посетили.

Агент Марголд се насочи право към трупа на мъжа, докосна

сънната му артерия и побърза да се отдръпне. Забелязах, че на стената в ъгъла се подпираха двама агенти, които не вършеха нищо. Вероятно така им беше заповядано, тъй като моята спътница се обърна към тях и попита:

– Колко време е изтекло? Някъде около два часа, нали?

– Съдебният лекар пътува насам – отговори по-едрият от двамата. – Но вероятно е точно така. Преди половин час, когато се появихме, той беше още топъл. Смъртта е настъпила някъде между шест и седем, най-вероятно малко след шест...

Тя направи кратък оглед на помещението. Масата беше дълга и солидна, явно правена по поръчка. Около нея спокойно можеха да седнат четиринайсет души. Самата стая беше просторна, обзаведена със скъпи мебели. Домакинята очевидно притежаваше добър вкус или бе ползвала услугите на добър декоратор. На перваза над камината имаше свежи цветя, също като онези, които бяха подредени в голямата ваза в средата на масата. Цветното изобилие подсказваше за скорошен семеен празник.

Всъщност те може и да не бяха съпрузи. Догадките и предположенията са нещо доста опасно, когато се правят на местопрестъплението. Мъртвият мъж на масата би могъл да е нейният любовник, счетоводител или убиец. Не пропуснах да си отбележа, че двамината до стената гледаха главно към него, докато жената оставаше извън тяхното внимание. По един или друг начин трупове са свързани с някакво престъпление. И ако приживе между тях е имало някакви различия, насилствената смърт ги изтрива без остатък. Но въпреки това при масовите убийства винаги има един „главен“ труп, докато останалите са жертва на трите „П“ – погрешно време, погрешно място, погрешна компания. Запитах се дали младата дама във фойето не е тяхна дъщеря.

Марголд отново се обърна към мъжете край стената.

– Кой откри жертвите?

– Дани Кавузо – отговори по-едрият агент. – Служител в „Тайсънс Корнър“, чийто офис е съвсем наблизо и по тази причина компанията е поела грижата за евентуални проблеми. Ястреба им се обаждал контролно малко преди да тръгне за работа. Винаги в шест и половина. Днес обаче не се обадил, затова позвънили те. Не получили отговор и изпратили Кавузо на проверка.

– Сам?

– Не, придружавал го е Анди Воршуски, негов колега. Входната врата се оказала отключена. Те направили светкавичен оглед на къщата и околността, след което съобщили за инцидента. Тръгнаха си веднага

след нашата поява...

– Значи те са единствените, които са напуснали местопрестъплението, така ли?

– С изключение на убийците...

– Нека нещата останат така. Пълна карантина. Никоой да не си тръгва без моето лично разрешение.

Агентът промърмори едно „ясно“, а тя възобнови огледа си, оставяйки ме да си блъскам главата над интересен факт № 5. Може би се опасяваше да не се объркат отпечатъците преди заснемането им от екипа криминалисти или пък аз изпусках нещо важно.

Но както и да е. Адвокатите не са експерт-криминалисти, но осем години практика в областта на наказателното право все пак предполагат наличието на някакви умения и опит. Малката входяща рана в черепа на мъжа се намираще отдясно, точно в средата на слепоочието. От мястото си не виждах изходящата рана, но сиво-червената пихтия, полепнала по скъпите тапети, беше доказателство, че съществува. Смених позицията си и направих опит да си представя мъжа жив, заел нормално положение на стола. Първото ми предположение беше, че изстрелът е бил произведен от хоризонтално положение – сякаш стрелецът е натиснал спусъка почти от упор в слепоочието на жертвата. Но след кратък размисъл реших, че убиецът най-вероятно е приклекнал и е стрелял от по-голямо разстояние – за това свидетелстваше хоризонталната траектория на куршума. Стопанката на дома беше улучена в десния заден квадрант на шията. От отломките, пръснати върху близката страна на масата, можеше да се заключи, че стрелецът е бил на позиция вдясно и малко зад нея, а дулото е било леко наклонено. Отбелязах си, че по-късно трябва да намеря време за малко разсъждения върху този факт.

Входящата и изходящата рана в главата на мъжа бяха доказателство за голямата мощност на оръжието на престъплението. Когато се използват оръжия с по-малък калибър, куршумът обикновено рикошира в черепа. От положението на младата дама във фойайето можеше да се заключи, че тя е била застреляна с куршум, който значително надвишава 22-ри калибър, но дупката в слепоочието на мъжа свидетелстваше, че едва ли става въпрос за нещо по-малко от 45-и калибър.

Заобиколих, за да погледна изходящата рана на мъжа. И веднага разбрах, че не става въпрос за рана, тъй като липсваше почти цялата задна част на черепа. Това едва ли беше дело на 38-и калибър, освен ако куршумът не е бил кух или обработен по друг гаден начин с цел причиняване на максимални поражения. По всяка вероятност се беше забил в

стената – една добра новина за специалистите по балистика.

По всичко личеше, че нападението е било пълна изненада за двойката на масата за закуска. Това беше повече от ясно. Никой от двамата не беше направил опит да се изправи или да отбие нападението, още по-малко пък да разпознае убиеца си. Вероятно са си разменяли съвсем обикновени реплики, например: „Марта, подай ми захарта, ако обичаш“, после *бум*, *ох* и готово. Или нещо от сорта на: „Марта, би ли ми подала още една от онези чудесни препечени филийки?“ – „Разбира се, скъпи, а ти би ли...“ После *бум*, *бум*, *ох*, *ох* и край.

Специален агент Марголд очевидно бързаше, тъй като приключи огледа за броени минути и попита:

– Как се слиза в мазето?

– Отзад, през кухнята – обади се по-кокалестият от двамата. – Втората врата вдясно. Бен Маркаси вече е там.

Тя се обърна да ме погледне и леко кимна.

– Хайде, идвай.

И аз тръгнах.

Прекосихме коридора и намерихме втората врата вдясно. В движението се опитах да си отговоря на въпроса защо ЦРУ се е забъркало в тази история, след което логично си зададох и един далеч по-егоистичен въпрос: каква работа има Шон Дръмънд в тая баровска къща? Тежестта на престъплението и присъствието на ФБР автоматично изключваха тривиалните мотиви: кражба с взлом, провалена сделка с наркотици и прочие. Защото това, което се беше случило в трапезарията, си беше чиста екзекуция. Не е имало разговор между жертвите и убийците, не е имало спор за пари, нито пък отмъстително послание. Не са се водили преговори, дори „сбогом“ не са си казали.

Обобщенията могат да бъдат не по-малко подвеждащи от предположенията, но до екзекуции по принцип прибягват гангстерите и наркотрафикантите. И двете групи възприемат убийството като част от бизнеса, като бърз и ефикасен начин за прекратяване на спор, прекъсване на партньорство или отстраняване на прегрешил служител. Но гангстерите биха привлекли вниманието единствено на ФБР, наркопласъори могат да събудят любопитството на Отдела за борба с наркотиците, но нито едните, нито другите би трябвало да са грижа на ЦРУ. Може би провалена програма за защита на важен свидетел? В такъв случай Управлението би могло да е замесено, особено ако жертвата се окаже свидетел в нашумял процес срещу международния тероризъм. Това все пак е една възможност. Или убийцата на масата е бил служител на ЦРУ?

Може би става въпрос за някаква извратена любезност между двете федерални агенции: Хей, тази сутрин са видели сметката на един от вашите... Защо не отскочите да видите за какво става въпрос?

На минаване покрай кухнята подуших аромата на кафе и изведнъж ми се прииска да изпия една чаша. Но мис Нафукан задник вероятно щеше да изпадне в истерия и да ме залее с отровна жлъч, поръсена за всеки случай с рицин. На местопрестъпленията човек трябва много да внимава. Затова кротко последвах агент Марголд към мазето. Тя стигна подножието на стълбите, огледа се и извика:

– Бен, къде си?

– Тук съм – обади се мъжки глас.

Мазето представляваше просторно помещение с висок таван и боядисани в бежово стени, лишено от всякакви прегради, външни врати и дори прозорци. Обзавеждането беше доста по-скромно от това горе, а обстановката подсказваше, че е било използвано сравнително рядко. В далечния ъгъл обаче имаше голяма купчина играчки: строител, две топчи, камионче и още куп такива неща. И тя променяше всичко.

Двамата горе престанаха да бъдат клинични случаи и се превърнаха в баба и дядо, които са водили внуците си в музейния комплекс „Смитсониън“ и са помнели рождените им дни. Убийството им вече не беше инцидент, тъй като се беше превърнало в трагедия за едно семейство и в нещо повече от мимолетно любопитство за самия мен. Не знаех дали в душата на Марголд има място за някакви сентименти, затова попитах:

– Познаваше ли тези хора?

Мадамата рязко се обърна, в очите ѝ блеснаха светкавици.

– Ще те изгоня в момента, в който още веднъж отвориш уста! – отсече тя.

Разбрахме се чудесно, няма що.

Продължихме напред и скоро стигнахме до една врата в дъното, от която се влизаше в малка стая. От състоянието на варосаните стени стигнах до извода, че тя е била пристроявана допълнително, вероятно не много отдавна.

В центъра ѝ стоеше едър мъж на средна възраст, който прекарваше пръсти през оредялата си коса. Други живи твари липсваха, следователно това беше Бен, който бавно се обърна да ни погледне. Стаята и бездруго беше малка, но десетината монитора я правеха направо клаустрофобична. До една от стените беше залепен пулт за управление на ултрамодерен комуникационен център. Пред него имаше работно кресло на колелца марка „Ногахайд“, а край противоположната стена се виждаше

тясно легло. Сцената допълваха три нови трупа, разпръснати в небрежни пози.

Най-близо до вратата и до нас седеше млада жена, получила три-четири куршума в дясната част на тялото си. Беше политнала на една страна от стола си, почти опрян до пулта. Смъртта я беше заварила в момента, в който бе протегнала дясната си ръка към някой от многобройните плъзгачи. Другите двама убити бяха мъже – единият към трийсетгодишен, другият на около трийсет и пет-шест. И двамата бяха с порядъчно измачкани сиви костюми и още повече дупки от куршуми.

По-младият беше свалил самото си и се беше изтегнал на леглото. Ако не беше малката дупка в дясното слепоочие и белезникавите следи от мозък и кръв по стената, човекът приличаше на заспал – с отпуснати черти и спокойно кръстосани ръце. В случая явно ставаше въпрос за неусетно преминаване във вечността.

Другият труп беше проснат върху работния стол пред пулта. Беше праметнал самото си през облегалката, а в отворените му очи вместо спокойствие се четяха ужас и болка. Пръстите му бяха вкопчени в гърлото, тъй като и той беше прострелян там, също като жената до входа. По-неопитният наблюдател би си помислил, че е получил сърдечен удар, което всъщност си беше самата истина. Те всички бяха получили удар...

Вниманието ми беше привлечено от нещо друго. Мъртвецът на леглото беше свалил не само самото си, но и кожения кобур с автоматичния глок. Абсолютно същото оръжие в кобур стоеше прикрепено към колана на партньора му. Отхвърлих окончателно теорията за служител на ЦРУ и отдадох предпочитание на идеята за разкрития свидетел.

– Кои са тези хора? – обърнах се към Марголд.

Тя проверяваше пулса на жената пред пулта. На въпроса ми отвърна с едно заповедно „млъкни“, а на Бен подхвърли:

– Горедолу по същото време като останалите.

– Аха – бавно кимна онзи, помълча малко, после добави: – Почти едновременно...

– Същото оръжие като горе, нали?

– Вероятно. Калибърът определено е същият – трийсет и осми.

– Приблизително, тъй като са използвали заглушител.

– Тъй трябва да е – кимна Бен, направи нова пауза и попита: – Ще можеш ли вече да предложиш реконструкция на случилото се?

– Мисля, че да... Нещата изглеждат ясни. Коя е жената във входното антре?

– Джун Лейси. От три години е при нас. Мисля, че дойде някъде от Минесота...

Този път паузата се проточи.

– Другата седмица щеше да се омъжва.

– Ясно. В колко часа се е появил шофьорът на Ястреба?

– Както винаги в шест и четвърт. Казва се Лари Елуд. Изпълнил обичайния ритуал – вкарва колата в алеята, оставя мотора да работи и отива да звънне на входната врата. Оттам нещата се поемат от Джун или друг колега, който е на смяна.

Агент Марголд изучаваше някакъв клипборд на пулта, който отдавна изглеждаше като разписание на охраната.

– Тук е отбелязан точният час на появата му, шест и двамайсет – обяви тя и се обърна да го погледне. – Какво означава „нещата се поемат от Джун или друг колега“?

– Сутрин екипът действа по точно определен план. Джун или колегата, който е дежурен, извежда Ястреба и го придружава до колата, а Елуд го настанява и подкарва към службата. Ястреба обича да е на работното си място точно в седем без четвърт, включително и в събота. От обстановката в къщата трябва да ти е станало ясно, че човекът беше педант. Всяка промяна в програмата по наша вина водеше до гръмовни скандали!

– Значи ето какво се е случило – промълви след кратък размисъл Марголд. – Елуд или някой, който прилича на Елуд, спира колата на алеята, приближава се до входната врата и натиска звънеца. Дотук всичко е рутинно. Но когато Лейси му отваря, получава куршум в гърлото. Няма нищо случайно във факта, че е застреляна именно в гърлото. Направено е, за да не може да предупреди останалите.

– Току-що прегледах записите – кимна Бен. – Права си, че колата се появява на алеята в шест и двамайсет – с пет минути закъснение. Права си и за друго – че човек, който прилича на Елуд, слиза от колата и се насочва директно към входната врата. Но това е всичко, охранителните камери покриват периметъра и нищо повече.

– Да, така е... Съвсем очевидно е какво се е случило вътре. След като убива Лейси, мъжът влиза в къщата, ликвидира Ястреба и жена му, а после слиза тук и елиминира тези тримата. – Марголд кимна по посока на мониторите и добави: – Дай да видим записите.

Аз не бях на мнение, че нещата са толкова ясни, но промълчах. Бен също не възрази, а пристъпи към пулта и натисна няколко бутона. Ленатата на видеото започна да се върти в обратна посока и спря на 6:19

часа. Пръстът му натисна клавиша за възпроизвеждане и няколко секунди по-късно на екрана изплува лъскав черен линкълн със затъмнени стъкла, който влезе в алеята и спря на няколко метра от гаража. От мястото на шофьора слезе мъж, който мина пред колата, изчезна за няколко секунди, а после се появи на пътеката, водеща към входната врата. Камерата го изгуби още веднъж, когато влезе под навеса, монтиран над бетонните колони. Нямахме картина на това, което се беше случило на вратата, въпреки че от трупа на Джун Лейси беше ясно какво е станало, но не и как...

Шофьорът Лари Елуд беше едър и як афроамериканец, облечен в тъмен костюм. На главата си имаше една от онези тъпи шофьорски фуражки с козирка, която скриваше лицето му. Вървеше бавно, леко приведен напред, сякаш имаше стомашни болки или му се беше схванал някой крак. По-вероятно обаче беше да прави тези движения с единствената цел да скрие лицето си от камерата и да промени походката си така, че да не бъде разпознат.

Марголд също го забеляза и подхвърли:

– Сигурен ли си, че е Елуд?

– Прилича на него – сви рамене Бен. – Но не съм сигурен в нищо!

– Може би не е действал сам – обадох се аз.

– Кой е този? – попита Бен.

– А ти кой си? – контрирах аз.

– Бен Маркаси – спокойно отговори той, след това се извърна към агент Марголд и повтори: – Кой, по дяволите, е този?

– Предупредих те да си държиш устата затворена! – хладно ме изгледа Марголд.

– Вярно – кимнах аз. – Исках само... Всъщност забрави.

Тя обаче отказваше да забрави какво бях подхвърлил.

– Бен е от тайните служби... Заместник-началник на охраната в Белия дом. – Ръката й описа широка дъга. – Тази къща е под негов надзор, а това са негови подчинени...

Всемогъщи боже! Нещата изведнъж дойдоха на фокус. Тук беше станало нещо много сериозно и те очевидно го знаеха. Но на мен не ми беше ясно кой е загиналият в трапезарията на горния етаж и каква, по дяволите, е моята роля в тази ситуация.

Реших да изясня това и попитах:

– А мъртвият горе? Мистър Ястреба?

– Кодово име – направи гримаса агент Марголд. – Мъртвецът се казва Тери Белнап, шеф на канцеларията на Белия дом... – Явно това

беше цялата информация, с която бе решила да ме дари, тъй като рязко смени темата. – А сега кажи защо мислиш, че стрелците са били двама!

– Само двама ли казах? – учудих се престорено аз.

– Аз няма да... Всъщност не е толкова важно. Двама или повече...

Защо?

Отпуснах ѝ няколко секунди, за да осъзнае въпроса си, след което подхвърлих:

– Двамата в трапезарията са ликвидирани почти едновременно, нали така? Той е бил с лице към жена си и е получил куршум в дясното слепоочие. Геометрията сочи, че стрелецът е бил на вратата, разделяща хола от трапезарията. Ако същият стрелец е ликвидирал и мисис Белнап, куршумите би трябвало да я улучат директно в лицето или в лявата предна част на черепа. Но госпожата е седяла с лице към господина и е била улучена в лявата задна част на черепа, близо до тила. Което означава, че е била ликвидирана от втори стрелец, заел позиция на вратата за кухнята.

– Възможно е да си прав – кимна след миг на размисъл агент Марголд. – Но има и...

– Не е възможно, а съм прав – прекъснах я аз. – Това е факт.

– Добре, добре...

– Установихме, че в къщата са проникнали двама стрелци. Но какво пречи да са били и трима? Или четирима? Лейси отваря входната врата и получава куршум в гърлото. В къщата нахлуват двама, трима или четирима нападатели. Единият тръгва към дневната, вторият към кухнята. А третият и четвъртият се промъкват тук...

– Добре, да приемем, че теорията ти е вярна – кимна агент Марголд. – Те са разполагали с някакви средства за сигнализация помежду си, най-вероятно радиостанции. И предприемат атаката едновременно, точно както казваш ти. – Тя прекоси помещението и се надвеси над убития мъж в стола на колелца. – Но този човек е въоръжен, нащрек е и гледа към вратата. И все пак е първият, който получава куршум. После идва ред на жената, която така и не успява да включи алармата. – Ръката ѝ махна по посока на жената с протегнатата върху пулта ръка. – Спящият не представлява опасност и затова е застрелян последен...

– Не става – поклати глава Бен. – Освен камерите, които покриват целия външен периметър, ние разполагаме и с датчици за движение. Никой не може да се приближи, без да бъде засечен. Просто няма начин.

– Без „слепи“ петна, така ли? – попитах аз, след като обработих информацията.

– Радвам се, че попита – отвърна Бен. – Без никакви „слепи“ петна. Камерите покриват целия заден двор и пространството встрани от къщата, а под навеса над главния вход са монтирани две въртящи се камери, които обхващат панорамно абсолютно целия подход към предната част. – Пръстът му се насочи към мониторите. – Надявам се, че го виждаш и сам... Алея, ливада, част от улицата... Всичко е в обсега на тези камери.

– Виждам едно сляпо петно в близост до предната стена – отбелязах аз.

– Прав си – неохотно призна Бен. – Но камерите трябваше да бъдат монтирани под навеса с колоните. По тази причина покрихме петното с датчици за движение.

– Радар или светлинни лъчи?

– Радар. Лично контролирах монтажа. Датчиците са разположени през метър и половина и покриват абсолютно всичко.

Грешен отговор, Бен, рекох си аз, а на глас попитах:

– Какво става в случай, че радарният лъч е атакуван от две или три тела едновременно?

– Това не е въз...

– Да предположим, че вървят един след друг и атакуват лъча едновременно – подхвърлих. Знаех отговора, но понякога е по-добре да прибягваме до методите на Сократ.

Бен помълча известно време, след което даде единствения възможен отговор:

– Теоретически е възможно да се получи един сигнал неохотно призна той.

– В такъв случай, нека разгледаме следната възможна ситуация: Елуд паркира на алеята, но в колата има още един, двама или трима души. Той излиза, те също. Те клякат, използвайки колата като визуално прикритие срещу камерите, и се промъкват до сляпото петно в близост до вратата на гаража. Там се залепят за стената и издебват момента да пресекат радарния лъч в синхрон с Елуд. – Замълчах за момент, после тихо добавих: – Хората тук виждат Елуд, който се придвижва по пътеката, и решават, че той е задействал и датчиците.

Последва тежко мълчание.

– Възможен ли е подобен сценарий? – попитах след известно време.

Горкият Бен, изглежда, едва сега разбра, че ще има сериозни проблеми в бъдещата си кариера.

– Не, не мисля – промърмори той.

Марголд погледна към мен, после бавно извъртя поглед към Бен и

трите трупа в тясната стаичка.

– По-добре да проверим, Бен – тихо каза тя.

Станахме и бавно поехме нагоре. Прекосихме дългия коридор, ми-нахме покрай тялото на бедната Лейси в просторното фоайе и излязохме навън. На метър от предната стена имаше добре поддържани храсти, разделени от акуратно подстриганата ливада с помощта на ивица дебело напластен тор. Нещата винаги се получават по-лесно, когато човек знае какво търси. Насочили вниманието си към ивицата тор, ние веднага забелязахме, че тя е доста отъпкана. Бен се наведе и я огледа с леко изцък-лени очи, след което упорито поклати глава.

– Това не доказва нищо. Следите може да са на градинаря или дори от някое диво животно.

– Става въпрос за отпечатъци – обърнах се към Марголд аз. – Пред-лагам да им снемеш отливки веднага, още преди да е завалило.

– Нека аз решавам как да си върша работата, ако нямаш нищо про-тив! – разшири ноздри тя, помълча за момент, после рязко добави: – Я ела да ти кажа две думи!

Закрачихме един до друг и спряхме чак в края на алеята, далеч от ушите на Бен. Тя се обърна и започна да изучава лицето ми, след което рязко попита:

– Кой си ти, по дяволите?

– Никой. Забрави, че съм бил тук. Ако кажеш на хората си да ме от-карат, веднага изчезвам. Предпочитам да бъда в кабинета си, а не тук. А ако пътьом се отбием в някое кафе „Старбъкс“, ще бъда най-щастливият човек на света.

– Виж какво! – изръмжа тя. – Ако случайно не си забелязал, в тази къща лежат шест трупа, единият от които принадлежи на началник-кан-целарията на Белия дом!

– Трябва ли да се махам? – невинно попитах аз. Беше малко прека-лено, разбира се. Напрежението на Марголд по-рано сутринта беше на-пълно оправдано, тъй като, образно казано, я бяха бутнали директно пред връхлитания влак. Но това не оправдаваше отношението ѝ към мен, тъй че – каквото повикало, такова се обадило.

– Оставаши! – отсече тя. – И престани да се правиш на глупак!

Трябваше да помисля и за краката си. Нямам представа защо шеф-ката ме изстреля на тази задача, но оставането ми означаваше, че ще по-тъвам все по-дълбоко в мекия тор. А мисис Дръмънд не беше отгледала дете-идиотче, тъй че се досещах какво се беше случило в голямата къ-ща: една форма на екзекуция, известна като политическо убийство.

Споменете ли това словосъчетание пред агенти на ЦРУ, моментално ще ги избие пот и вероятно ще се нахвърлят върху вас. Да не говорим, че още на другия ден някой идиот като Оливър Стоун ще започне да снима филм по темата, а главният му герой ще се нарича Дръмънд...

– Добре, никакво кафе, ако това е проблемът – предадох се аз.

Мис Марголд се направи, че не ме чува, и започна да дрънка за сериозността на положението и други такива неща. Това пък доведе до изключването на моите слухови органи.

Вече започвах да разбирам защо шефката спомена, че трябва да си налягам парцалите. Управлението не искаше дори да помирише тая гадост, мечтата им беше да са най-малко на двайсет километра от нея. На практика обаче централата им беше само на пет километра оттук, ако разбирате какво имам предвид...

Марголд по всяка вероятност забеляза, че ме е изгубила като слушател, защото изведнъж млъкна, преглътна и каза:

– Окей, разбрах... Виж какво... Добре де, съжалявам, ако съм се държала малко грубичко...

– Малко какво?! – втренчих се в нея аз.

– Добре де... Бях груба. Моля те, не го приемай лично.

– Глупости! Ти си нервна, защото ти тръснаха да разследваш убийството на годината. Господарят на федералните ще се появи всеки момент и ще поиска главата ти. Трябва да демонстрираш увереност и самообладание, да покажеш, че държиш нещата в свои ръце, и да предложиш правдоподобно обяснение за случилото се. Същевременно обаче на местопрестъплението няма нито съдебен лекар, нито експерти по криминалистика. Пристигналите тук служебни лица си бъркат в носа, Бен мисли единствено как да покрие задника си и ти изведнъж откриваш, че собственият ти задник е на силно течение. По тази причина решавах, че и аз мога да свърша работа, особено след като правя едно-две разумни предположения. Все си е друго да имаш компания, когато лайното удари вентилатора, нали? Само че няма да стане, моето момиче. Заповядай да ми дадат някаква кола, за да си вдигам чуковете!

Марголд го прие добре, само лицевите ѝ мускули лекичко потрепнаха. Дори се усмихна.

– Имаш повече ум и интуиция, отколкото предполагах, Дръмънд – информира ме тя.

– Е, благодаря, все пак...

– Но няма да ходиш никъде.

– Грещиш. Във федералния закон е казано ясно: ЦРУ се занимава с

външните задници, а ФБР – с вътрешните. Което означава, че ти си на ход.

Завъртях се на токове и започнах да се отдалечавам, но гласът ѝ ме спря.

– По-добре чуй за бележката, а после решавай дали да направиш следващата крачка...

Спрях, но не се обърнах. Всъщност знаех много добре, че не бива да спирам. Но да знаеш какво трябва да направиш и да направиш каквото трябва са две коренно различни неща. Усещах очите ѝ, заковани в гърба ми.

– Открили са я върху ориенталския скрин във фойето – продължи тя. – Първият екип на местопроизшествието моментално я изпратил за лабораторен анализ.

Е, хубаво. Разполагах с около една милисекунда, за да взема решение. Исках ли да чуя за тази бележка? Все пак бяхме във Вашингтон – единственото място, където наистина важи правилото, че това, което не знаеш, не може да ти навреди... Но гледката на всичките тези трупове ме беше направила любопитен. О, господи, бях толкова любопитен, че чак ме сърбеше!

После стана късно, тъй като паузата свърши, и тя поясни:

– Перифразирайки това, което ми беше прочетено по телефона, тази касапница представлява само предупреждение. „Не можете да ни спрете – пишло на бележката. – Ще има и други. А в рамките на следващите два дни президентът ще бъде история.“

– История? – вдигнах вежди аз.

– Това са техните думи, не моите...

Дори ако оставим необичайната фразеология настрана, моят избор май започна да се стеснява. Убийците можеха да се окажат чуждестранни терористи, което автоматично замесваше и Управлението. В този случай бях длъжен да остана, иначе ме чакаха сериозни неприятности. Но ако касапницата се окажеше дело на отгледани у дома идиоти, остането ми на местопрестъплението можеше да се изтълкува като намеса на ЦРУ във федерално разследване – нещо, което в крайна сметка пак щеше да качи задника ми на дръвника. Единственият ясен и неоспорим факт гласеше, че хората, намерили начин да заобиколят охраната на този дом, да убият шест души и да се измъкнат необезпокоявани, са едни впечатляващо лоши хора – опитни, дръзки и умни. И госпожа президентшата би трябвало спешно да потърси услугите на някоя от професионалните агенции за лична охрана, разбира се, ако може да си ги позволи.

Защото през следващите няколко дни господин президентът със сигурност ще се нуждае от допълнителна охрана...

Явно и мислите на Марголд течаха в подобна посока.

– Може и да не е вътрешна работа – промърмори тя. – Затова ти си точно толкова вътре, колкото и аз.

Не, не толкова. Още не...

– Директорът ще пристигне всеки момент – добави тя. – Ще иска подробен и смислен доклад и – повярвай ми – той съвсем не е от хората, които ще се задоволят с половинчати резултати. Затова ти предлагам да се залавяме за работа.

– Добре – кимнах. – Но аз съм тук в качеството си на съветник. – Замислих се за миг, после промених формулировката. – Всъщност аз изобщо не съм тук. Изпарявам се в секундата, в която пристигне шефът ти.

Тя кимна, но не каза нищо.

Сега, връщайки се назад, наум ми идва една стара поговорка: „Никога не пробвай колко е дълбока водата с двата крака едновременно...“ Твърде късно, разбира се.

2.

Върнахме се за последен визуален и ментален оглед на местопрестъплението. Но преди това аз все пак отделих няколко секунди за пренастройка. Бях ядосан, че отново се връщам в къщата, бях гневен поради факта, че шефката ме беше държала на тъмно, но най-много бях бесен на мис Марголд. Ако мис Нафукан задник не беше ме държала в неведение относно мотива и самоличността на жертвите, едва ли щеше да се наложи да се връщам. Тук му е мястото да отбележа, че по време на своята военна и юридическа кариера се бях нагледал на трупове и смърт и по тази причина съвсем не съм мекушав. Но така и не успях да свикна с тези гледки и обикновено втория път ми е по-гадно от първия.

А когато човек се намира на местопрестъплението, той трябва да е изключително концентриран, за да не пропусне нещо. Първото, което ми направи впечатление, беше липсата на шпионка. От двете страни на входната врата имаше но един ред прозорчета, които явно бяха предназначени за тази роля.

– Тя изобщо не е видяла лицето му – промърморих.

– Какво? О, имаш предвид Лейси... За лицето на Елуд ли говориш?

– Да. Погледни тук... Ако се е залепил за вратата, след като е натиснал звънеца, тя би могла да види само част от тялото му, дори и ако се е досетила да надникне.

Марголд отиде да хвърли едно око, колкото да се увери в правилността на геометричните ми наблюдения.

Явно не беше нужно да обяснявам защо имаха значение, при това важно. До този момент Лари Елуд беше единственият идентифициран заподозрян. Но живи свидетели нямаше, а лицето на Елуд липсваше на видеозаписите, което ни даваше достатъчно основания за догадката, че препъваният се по пътеката джентълмен от видеозаписа е просто един самозванец. Фактът, че Джун Лейси не бе успяла да идентифицира лицето на Елуд пред входната врата, допълнително усложняваше нашата задача. Разкриването на престъпленията е игра на включване и изключване, в която Лари Елуд пасваше еднакво добре и в двете посоки. А на нас ни оставаше да се преборим с приблизително пет милиарда „несуби“ – дума, която според терминологията на ФБР замества словосъчетанието „неизвестни субекти“, но всъщност се използва като синоним на едно друго, а именно „понятие си нямам“...

– Не забравяй да наредиш на криминалистите да снемат отпечатъци от копчето на звънеца – промърморих на глас аз.

– Вече си го отбелязах – кимна тя.

– Между другото, къде е колата? Къде е Елуд?

– Изчезнали са. От гаража ни информираха, че Елуд е излязъл оттам точно в пет и половина и е тръгнал насам. Обявени са за издирване.

– Градът е голям – поклатих глава аз.

– Напротив, Дръмънд, малък е – тръсна глава тя. – Големи са Ню Йорк и Ел Ей.

По ирония на съдбата аз винаги се чувствам засегнат, когато някой друг ме иронизира.

– В такъв случай ще ги откриете лесно – рекох.

– Всъщност колата е оборудвана със специално кодирана сателитна навигационна система, която действа и като локаатор.

– Значи няма да имате проблеми.

– Но системата вероятно е дезактивирана.

– Каква изненада, а?

– Наистина е изненада – изглежда ме продължително тя. – Защото за съществуването на локааторната система знаят само шепа хора. Или по-скоро шепичка...

– Която все пак се е оказала с пробойни – отбелязах аз, след което се отпуснах на едно коляно и отново огледах тялото на Джун Лейси. Лявата ѝ ръка покриваше дупката от куршума, а изходящата рана не можех да видя, без да обърна тялото. Това ми пречеше да определя дали е бил използван същият калибър оръжие като при останалите.

Очите ми се преместиха върху лицето ѝ. Лейси в никакъв случай не би могла да се нарече красавица. Лицето ѝ беше топчесто, а чертите – твърде обикновени, но въпреки това правеше страхотно впечатление. Дори запленаващо. Приех откритието с откровена изненада, а няколко допълнителни секунди отидоха за установяване на причините. Тази жена притежаваше онази забележителна невинност, спокойствие на духа и приятна простота – не на ума, а на душата, която всъщност е важното в този живот. Имаше щастливото лице на онова момиченце от третия ред на църковния хор, което сме запомнили да наднича по време на служба; на онова дете с ръка на сърцето, което наблюдава тържествения парад по случай Деня на загиналите и е дълбоко убедено, че живее в най-великата страна на света; на доверчивото същество, което искрено вярва, че светът е населен с рицари и дракони, а то самото – дяволски гордо – винаги е на страната на рицарите. Аз не съм този тип. Някога може и да съм

бил, но вече не. В нейно присъствие се почувствах виновен и дори малко гузен. Да не говорим, че ми беше адски тъжно и ме обземаше гняв.

Бен спомена, че е от Минесота, и май наистина беше така. При всички случаи специален агент Джун Лейси беше представителка на бялата раса, със силен нордически ген – косата ѝ беше платиненоруса, кожата светла и чиста, а очите ѝ имаха бледосиния цвят на Балтийско море. Постоянното присъствие на различните купони, никога царица на бала, но винаги в близкия ѝ антураж; момичето, с което всички споделяха съкровени тайни. Разбира се, това би било крайно недостатъчно, за да я превърне в елитен агент на тайните служби. За целта бяха нужни още интелигентност, амбиция и авантюризм – качества, които Джун Лейси положително е притежавала.

Без съмнение всички жители на малкото градче в северна Минесота са били горди, че тяхната малка Джун с големите руси плитки се е издигнала до личен бодигард на президента на САЩ. В традиционната си реч за началото на учебната година директорът на гимназията вероятно подчертава пред новия випуск, че ако заляга над книгите и се държи на разстояние от разни опасни субстанции, някой от тях може би ще стигне до кабинет в Белия дом или поне до запазено място на борда на „Еър Форс Едно“. Защото една от нашите възпитанички вече го е постигнала и всички ние трябва да се гордеем с нея, нали?

Но веднага трябва да добавя, че от днес нататък кариерата на Лейси едва ли ще представлява такъв вдъхновяващ пример, какъвто е била преди.

Вдигнах очи към агент Марголд, която – колкото и да е странно – изглеждаше точно като отличничката на класа с най-големи изгледи за успешна кариера.

– Не е имала време да реагира – рекох.

– Не я съжалявай, Дръмънд – отвърна с леден глас дамата. – Ако е била нашрек, това нямаше да ѝ се случи.

По принцип нямаше какво да възразя на подобно становище, не се и опитах. По мое мнение жените са склонни да дават строги оценки за други жени. Докато аз, в качеството си на мъж, бях малко разколебан. Отдавна вече не робувах на стереотипа на мъжа закрилник, който винаги е на разположение на нуждаещите се от закрила жени. Просто защото той внушава наличието на едно неприятно за мен взаимоотношение – между силния и слабия. В днешно време представителите на съответните полове са доста по-близки един до друг – повечето от тях чувствителни и състрадателни създания, които си поделят както домакинските

задължения, така и грижите за децата. Слава богу, това явление все още не се разпростира върху раждането, не засяга и периодите на месечно неразположение. Аз например никога не забравям да спусна дъската на тоалетната, когато се намирам в жилището на дама. Въпреки че съм възпитан в армейски дух и по-голямата част от живота ми е преминала из разни казарми и военни бази, в които и до ден-дневен властва духът на петдесетте години на миналия век... Искам да кажа, че ми е малко трудно да прегърна всички съвременни мантри, засягащи тези проблеми. И затова изпитвах задушаващ гняв от факта, че някой е пронизал с куршум гърлото на бедната Джун.

Обърнах внимание на блестящия годежен камък на пръста ѝ. Само след две седмици тя щеше да се омъжи. Сватбената рокля вероятно бе ушита и изпробвана, църквата запазена, а поканите – разпратени. Дори не беше нужно гостите да променят плановете си, а само настроението и гардероба. Изкуших се да придърпам полата ѝ, с цел да запазя достойнството ѝ, но се въздържах поради присъствието на Марголд и нейните копои, които със сигурност щяха да ме наклепат в доклада си.

Стиснах лекичко рамото на Джун и се изправих.

– Да си представим как е станало – подхвърлих към Марголд.

– Добре. Започни ти.

– В шест и четвърт Лейси е във файето и очаква появата на Елуд. Може би е седяла на стълбите. Дежурните в приземието я информират по радиостанцията, че Елуд върви по пътеката, после прозвучава звънецът – *бим-бам*, тя се приближава към вратата и я отваря. Насреща си вижда някакъв тип с пистолет в ръка и още преди да реагира, се чува едно *бум...* Не, по-скоро *пссст...* и куршумът пронизва гърлото ѝ. Дотук съгласна ли си?

– Да. Положително е използвал заглушител.

– Тя отхвърква назад. В къщата проникват двама, трима, а може би и четирима нападатели, след което...

– След което какво?

– Може би не всички убийци са били мъже...

Марголд ми хвърли отнесен поглед, после бавно кимна.

– Да, възможно е... Мислиш, че са довели и жена, която подхвърля някаква реплика към семейство Белнап. Просто за да няма никакви подозрения, така ли?

– Това е една вероятност, която трябва да имаме предвид – кимнах аз.

Тя сведе поглед към Лейси и промърмори:

– Интересна идея. Може би на убийците е било предварително известно, че вратата ще отвори жена агент, а?

Оставихме тази мисъл да блуждае във въздуха известно време, след което Марголд подхвърли:

– Един стрелец се насочва към трапезарията, а други двама се промъкват към мазето. Последният остава тук, в преддверието. Вероятно именно той е жена. Която отива да заеме позиция в кухнята и дава сигнал за началото.

– Внимавай с точния брой. По-добре да приемем, че нападателите са били между двама и четирима, като оставим на експертите по балистика да определят с точност... – Замълчах за момент, после попитах: – А къде са гилзите?

– Допускаш, че са използвали специални торбички, прикрепени към pistolетите? – събърчи вежди агент Марголд.

– Употребата на заглушители означава автоматични pistolети, което води след себе си задължителното изхвърляне на гилзите. Кажете на криминалистите да хвърлят едно око под килимите и пътеките, да обърнат внимание на всяка пролука. Въпреки че се съмнявам да открият нещо.

Върнахме се в трапезарията. Двамата агенти продължаваха да подпират стената.

– Абе на вас за това ли ви плащат? – намръщено ги изгледа Марголд.

– Плащат ни да изолираме местопрестъплението до пристигането на специализирания екип – отвърна с достойнство по-едрият. – И го вършим точно по устав, като имаме грижата да не допуснем външно замърсяване. – Помълча малко, после добави: – И вас съветвам да направите същото.

Марголд поклати глава и тръгна да обикаля масата.

– Защо ги няма криминалистите, къде е съдебният лекар? – попитах аз.

– Беше ни заповядано да заобиколим местните – отговори кокалестият агент. – С оглед избягването на допълнителен качествен контрол и евентуални проблеми с прехвърляне на веществените доказателства... – Замисли се за момент и поклати глава. – Екипите идват директно от Куонтико и вероятно са попаднали на задръстване. За добре дошли във Вашингтон...

Марголд обикаляше стаята, опитвайки се да установи позицията на стрелците. Вероятно проверяваше теорията ми за втори нападател. След

малко спря и се обърна към мен.

– Свърших. Има ли нещо друго?

– Ами... – запънах се аз. – Имаше нещо, ама какво беше?

Тя хвърли многозначителен поглед на часовника си и попита:

– Ти приключи ли?

Хвърлих един продължителен поглед към мистър и мисис Белнап. Бях убеден, че нещо пропускахме.

– Бен спомена, че Елуд се появявал всяка сутрин точно в шест и четвърт...

– Така е. Но днес е закъснял с пет минути...

– Вече си го отбелязах.

– Освен това... Белнап вероятно е ставал в пет и половина, за да вземе душ, да се избърсне и облече, да закуси...

– Какво искаш да кажеш?

– Ти омъжена ли си?

– Не. Защо питаш?

– А някога била ли си омъжена, живяла ли си под един покрив с някого?

– Не – поклати глава тя. – Всъщност... – Явно бях докоснал някакъв нерв, защото интонацията ѝ рязко се промени. – Хайде, изплюй какво ти минава през главата!

– Брачни навици, агент Марголд. Човекът е бил ранобудник, но това не означава, че и жена му е такава. Откъде са разбрали, че семейството става рано и закусва заедно?

Бях сигурен, че разбираше какво имам предвид, но не искаше да го признае.

– Дай пак да слезем в мазето – рече с въздишка тя.

Тръгнахме.

Някъде по средата на стълбището тя се обърна и прошепна:

– Край на изводите и умозаклученията в присъствието на останалите. Ясно е, че ако убийците са знаели как да заобиколят охраната, ако са имали информация за командния пункт в мазето... Не съм глупачка, Дръмънд. Знам, че става въпрос за вътрешен човек. – Лицето ѝ се доближи на сантиметри от моето. – Но това не го казвай на никого, ясно?

Изобщо не ми беше ясно. Все пак бях доволен, че в случая се появиха и невидими на пръв поглед неща. Например подозрение в заговор, недоверие към някой от присъстващите в този дом, а може би и чудати страни от характера на младата дама...

Бен също се беше върнал в подземие и беше пуснал записа с

пристигането на Елуд. Вършеше го с такова усърдие, сякаш искаше да върне времето назад и нещата да бъдат такива, каквито са били преди инцидента. Стана ми мъчно за него. Убийците не бяха играли честно. Бяха открили слабото място в бронята му и го бяха повалили.

Основното правило в неговия бизнес гласи, че най-трудно се охранява движеща се цел. От друга страна, поговорката „моят дом е моята крепост“ е стопроцентово вярна. И когато заобиколите тази крепост с дълбок ров, а на кулите поставите верни бойци със смели сърца, тя наистина би трябвало да е непревземаема.

Би трябвало. Но само ако ровът не ви изневери. В момента, в който черната лимузина е отбила в алеята и е навлязла в обезопасения периметър на крепостта, тя е била приета на доверие от верните бойци в кулата (или командния пункт в мазето). Системата вдъхва самоувереност, свежда до нула недоверието, премахва враждебността. Джун Лейси не е умряла, защото е била небрежна, а защото нейните шефове са я инструктирали да се доверява на електронния ров, оставяйки го да върши работата вместо нея.

Всяка вашингтонска институция играе по свои собствени правила, но в тайните служби действа един от най-строгите вътрешни кодекси. По всяка вероятност Бен ще бъде пенсиониран преждевременно, освен ако не се окаже съвършен мошеник и интригант. В такъв случай може би ще отърве кожата и ще го изпратят да прави резервации в пътническата служба на Белия дом. Едно съвсем приемливо място, ако го сравним с хладилните шкафове в моргата, които очакваха хората от екипа му и нещастното семейство Белнап.

Както и да е. Ние с Марголд направихме още един подробен оглед на командния пункт, но не открихме нищо. В хода на огледа стигнах до заключението, че тя вероятно е права относно пътя на смъртта. Мъжът на стола е бил застрелян пръв, последвала го е жената на пулта, а спящият е бил оставен за десерт.

Така би постъпил професионален екип, който разполага с точна информация и с достатъчно време за планиране на нападението. Така пише и в наръчника: първа трябва да бъде отстранена най-непосредствената заплаха. Но точно в това се криеше проблемът просто защото стрелците не са разполагали с време. Те блъскаат вратата и откриват стрелба, нищо повече. Огледах стените и обзавеждането с надеждата да открия следа от някой заблуден куршум. Но нямаше. Всеки изстрел бе попадал в целта. Изключение беше жената на пулта, която бе поела три куршума в дясната част на тялото си. Отделих ѝ малко допълнително време.

Дясната ѝ ръка беше протегната напред, на няколко сантиметра от паник-бутона. Изхождайки от позицията на стрелеца, стигнах до заключението, че той е използвал оръжието си, за да я оттласне по-далеч от този бутон.

Впечатляващо.

Прекалено впечатляващо.

– Вероятно са използвали миникамери на върха на фиброоптичен кабел – подхвърлих към Марголд аз. – Мушкаш я под вратата и получаваш картина на това, което лежи зад нея...

Тя кимна и се наведе над трупа на леглото.

– Този вероятно е бил нощна смяна и... – Обясненията ѝ бяха прекъснати от острия звън на мобилния ѝ телефон. – Ало! Да, Марголд слуша... Добре, Джордж... – Послуша малко, след което добави: – Всъщност ние почти приключихме... Да, разбира се, че можем. След десет минути...

Изключи телефона, а погледът ѝ се отплесна нанякъде. Изтече цяла минута, преди да тръсне глава и да се извърне към Бен.

– Трябва да тръгвам. Криминалистите и съдебният лекар всеки момент ще бъдат тук. – Погледът ѝ се измести в моя посока. – Директорът е променил маршрута си и няма да идва. Вместо това ние ще отидем при него.

– Ние? – Изгледах я и бавно поклатих глава. – Става дума за твоя шеф, твоя случай, твоя кошмар...

Тя обмисли чутото, после вдигна глава.

– Не споменах ли, че срещата ще се проведе в центъра „Джордж Буш“? Това не е ли сграда на ЦРУ?

Дарих я с един смръщен поглед, след което се обърнах към Бен.

– Дай ни лентата със записа на Елуд... – После ми хрумна още нещо и побързах да добавя: – Ти прегледа ли онази, на която е запечатано потеглянето му?

– Ами не... Изобщо не ми мина през главата...

– Приготви и нея.

– Добра идея – погледна ме одобрително Марголд.

– Така си е.

Тръгнахме по обратния път. Изкачихме няколко стъпала и аз я хванах за ръката.

– Добре си помисли дали трябва да позволиш на Бен да се разпорежда свободно в къщата.

– Какво искаш да кажеш?

– Първо, той е потенциален заподозрян. Става въпрос за вътрешна информация, до която той определено е имал достъп.

– А второ?

– Предстои лов на вещици, а Бен е бил ръководител на операцията. Не би трябвало да го допускат до уликите преди твоята поява, но стореното сторено. В момента обаче отговаряш ти и аз те съветвам да си пазиш задника.

– Аз... Би трябвало и сама да се досетя.

Права беше. Би трябвало.

Тя се върна в трапезарията и уведоми агент Джаксън, че топката е в неговото поле и първата му работа е незабавно да отстрани Бен.

Самият Бен ни настигна на входната врата, подаде касетите на Марголд и се обърна към мен.

– Виж какво... Не си правете прибързани заключения. Нямаме доказателства, че убиецът не е бил сам.

– Били са няколко души, Бен – поклатих глава аз. – Време е да свикнеш с тази мисъл. Не знам доколко ще те облекчи намерението ми да дам една сравнително добра оценка на охраната...

– О, благодаря ти.

– Не го вземай чак толкова навътре...

– Добре, няма.

Изминахме няколко крачки по посока на колата и Марголд се обърна да ме погледне.

– С това ли се занимаваш в ЦРУ? С реконструкция на местопрестъпления?

– Не.

– В такъв случай как... Как успя да навържеш нещата?

– Ами... Едно време имах навика да трепя хора.

– Питам те сериозно – тръсна глава тя.

– Добре де, адвокат съм по наказателни дела.

– Ей затова не обичам да работя с типове от ЦРУ като теб! – извъртя очи тя. – Всички до един сте отвратителни лъжци!

Усмихнах се.

– Хайде, влизай в колата! – заповяда тя.

А проблемът на типовете от ФБР е, че всички са отвратителни скептици. Преди да постъпя в юридическия, аз работих известно време в отдел „Специални операции“ и имах някакво понятие от методика и техники.

Ако ми позволите една скромна забележка, бих добавил, че

забелязах отгпкания тор още преди да влезем в къщата. За разлика от Марголд, която беше заета да си слага гумените ръкавици и да ми обяснява какъв отвратителен задник съм аз.

– Имаме само пет минути – събщи на шофьора тя. – Не искам да закъснявам, затова дай газ!

Той покорно натисна педала и колата се понесе по Белантри Фарм Драйв, от двете страни на която се мяркаха миниимения. Някъде към средата на квартала се разминахме с дълга колона микробуси и тъмно-сини патрулни коли, която пътуваше в обратна посока. Марголд измъкна мобилния си телефон и в продължение на две минути раздаваше инструкции – на своя човек в екипа на криминалистите, които трябваше да вземат отпечатъци от звънеца, да търсят гилзи и да снемат отливки от следите в лехата.

– Да, добре – приключи разговора тя. – По-късно ще намерим време да се отбием, за да направиш отливки и от нашите обувки.

Натисна бутона за изключване, облегна се и извърна очи към прозореца. Вероятно претърсваше мозъка си за нещо пропуснато. Върху раменете на тази млада дама се беше стоварила цяла лавина от лоши новини, с които по мое мнение тя не се справяше особено добре.

– Ти ли си разследващ агент по случая? – попитах.

– Не. Ще го възложат на специален агент Марк Бътърман, един от най-добрите...

– Да не е сред онези, които останаха в къщата?

– Не, те са от екипа за бързо реагиране. А Бътърман живее далеч, на половината път до Болтимор. В момента пътува с конвоя.

– В такъв случай защо изпратиха теб?

– По същата причина, поради която изпратиха теб.

– Защото си духовита, очарователна и умна?

Тя ми хвърли изпълнен с укор поглед и въздъхна.

– Явно умееш да се оправяш с местопрестъпленията, но я да те видим дали си толкова светнат в предположенията...

– Слушам те – рекох.

– Трябват им двама тъпаци, които да поемат вината в случай, че нещата се развият зле и доведат до смъртта на президента.

3.

Почти веднага след това интересно и обезпокоително предположение колата спря пред входа на Централното разузнавателно управление.

– Чакай тук – нареди Марголд на шофьора, а на мен подхвърли: – Вече си у дома, можеш да дишаш спокойно.

– Няма нищо по-хубаво от дома – замечтано отвърнах аз. Само дето това не беше моят дом.

Нека ви разкажа с две думи как се озовах тук. Миналата зима бившият ми шеф – председателят на Военния съд генерал-лейтенант Клапър, стигнал до заключението, че Шон Дръмънд трябва да излезе в дългосрочен отпуск. По онова време бях „адвокат за специални поръчения“ – една загадъчна титла, зад която практически няма нищо. Бях член на малък екип от подбрани съдии, адвокати и юридически съветници, които се грижат за юридическите проблеми на хората, ангажирани в свръхсекретни операции. Това бе един свят на сенките, в който нашето единствено задължение беше да държим осветлението изключено.

Изкарах осем години като прокурор и защитник по различни наказателни дела. Едва ли бих си признал публично, но през тези години започнах да харесвам армията и да си обичам работата. На практика тайничко се надявах, че армията е объркала нещо с досието ми или пък някой умен чиновник е рекъл: „Хей, тоя Дръмънд много го бива в тая работа... Може би ще ви прозвучи смешно и дори налудничаво, но защо да не го оставим там, където е? Това ще бъде най-доброто решение както за данькоплатците, така и за самия Дръмънд... Ще бъде полезен за всички, нали?“

Точно така, но армията никога не разсъждава по този начин.

Всъщност аз подозирах, че генерал Клапър иска да си почине от мен – нещо напълно разбираемо. Аз имам свойството да дотягам на шефовете си. И тъй, бях даден назаем на адвокатска кантора с договор за една година. Тя се помещаваше в една огромна бяла сграда във формата на подкова, която гъмжеше от абсолвенти на елитни университети, бивши политици и разни надути до пръсване типове с различни видове пълнеж. Според мен Клапър се е надявал, че балонът ще спадне, след което ние ще си седим на чаша шери и ще разговаряме за опера и изтънчени вина, казано иначе – ще станем истински дружки. Но както знаем, никое зло не идва само. Оказа се, че част от личния състав на кантората е

затънал до гуша в разни мошеничества, а военният адвокат, когото смених – оказа се адвокатка, при това моя близка приятелка, е била убита. Именно сестрата на тази приятелка – съветничка в общината на Бостън, беше предложила да я заместя аз. Била убедена, че само аз мога да заловя убиеца – някакво гадно копеле, което трепело наред и тероризирало целия окръг Колумбия.

Но разследването ни отведе до сърцевината на една изключително секретна и жизненоважна операция на ЦРУ, вследствие на което аз се озовах точно в тази сграда, макар че се опитвах да ме подхлъзнат на всяка крачка. ЦРУ искаше да спаси тайната си операция, а аз – да накажа всички, които имаха нещо общо със смъртта на приятелката ми. Те си помислиха, че са получили каквото искат, но аз – не. И в крайна сметка си платиха всички, които исках да си платят. Хепиенд, нали?

Да, ама забъркаш ли се с федералните, хепиенд не се предвижда. ЦРУ остана впечатлено от моята изобретателност, хитрост и най-вече от моята безпардонност. Моят шеф обаче беше на друго мнение. И след като сравниха мненията си, аз бях запратен тук.

Казано с две думи, Клапър постигна каквото искаше, а именно да му се махна от главата. ЦРУ също – сдоби се със служител, на когото плащаха другаде. На никого не му хрумна да попита какво, по дяволите, искам аз, но това няма значение, тъй като под слънцето има и далеч полоши служби от тази, която предложиха на мен. Ако не друго, поне работата изглеждаше интересна...

Освен това получих и момичето. Джанет Мороу явно беше изиграла важна роля в цялата история и беше спечелила достатъчно престиж, за да получи поста заместник окръжен прокурор. Животът ѝ стана изключително запълнен, моят също. Тя трябваше да наблюдава работата на трийсетина прокурори по наказателни дела, а аз – да надзиравам себе си. И трябва да ви кажа, че работата се оказа адски продължителна и изтощителна. Виждахме се единствено през почивните дни, но и двамата натискахме спирачката, тъй като знаехме, че това не е начинът да се създаде една връзка.

В допълнение аз се оказах собственик на пълен гардероб с костюми и спортни сака от „Брукс Бръдърс“, които ми бяха предоставени безплатно от фирмата. Благодарение на тях започнах да изглеждам по-богат и по-щастлив, отколкото бях. Да не говорим, че паснах отлично на отбраната публика, която се трудеше в ЦРУ.

Но както и да е...

В момента един служител на ЦРУ ни чакаше пред входа. Беше

добре възпитан и любезен джентълмен, който дори отвори вратата на агент Марголд, усмихна се и каза:

– Здравсти, аз съм Джон от канцеларията на директора.

– Здравсти, Джон – рече Марголд.

Онзи обаче се забави и аз бях принуден да се обадя:

– Здравсти, Джон.

Господи, как се оказах забъркан с тези типове?

Джон кимна, на лицето му се изписа покруса.

– Не искам да ви притискам, но кризата на върха наистина е страшна. – После любопитството му надделя и той се обърна към мен. – Много зле ли беше?

– Кое?

– Убийствата. Нали току-що идвате от убийството на Белнап?

– Ами... – проточих аз. – А как вървят нещата тук, Джон?

– Истинска лудница. Слуховете буквално ще пробият стените. Какво видяхте там?

– Мъртъвци.

– Добре де, ясно. Но как са били убити? С куршуми? С газ? По друг начин?

Погледнах го право в очите и изръмжах:

– Шестима достойни хора са мъртви, но как е станало това, не ти влиза в шибаната работа!

Марголд се усмихна.

Джон се намръщи.

Въпреки това уреди бързо формалностите с охраната и ни придружи по целия път – през фойето и асансьора до третия етаж, където ни вкара в една празна заседателна зала.

– Чакайте тук – разпореди се той. – Шефовете се съвещават в кабинета на директора. Скоро и другите участници ще се прехвърлят в тази зала.

Оттегли се, без да уточни кои са тези участници, вероятно нарочно, за да ни подразни. За съжаление това е начинът, по който въздействам на хората. Но директорът, за когото спомена Джон, беше Джеймс Питърсън – голяма риба в моята хранителна верига. Спокойно можете да се обзаложите, че това, което се случва в момента горе, в неговия просторен и светъл кабинет – а то си е цял апартамент, – не е нищо друго освен борба за кокала, въпреки че една от разновидностите на играта се нарича „гледай да не те уцелят с банана“. За да продължа с мрачните хранителни метафори, ще добавя, че в момента убийството на Белнап е

горещият картоф, който шефовете си подхвърлят, надявайки се той да попадне в чужд отдел, управление, служба или агенция... Разбира се, всеки един от тях щеше да получи своята порция екшън, но във Вашингтон на това му викат „спипай Водещия“. И когато топката се търкулне, както често се случва, Водещият заема централно място в съответното разследване на Конгреса и всички се хващат да изриват идиотщините в неговата пощенска кутия.

– Залагам петарка, че всичко ще се стовари на твоята глава – усмигнах се на Марголд аз.

Тя само сви рамене, отказвайки да приеме залога. Но след кратка пауза подхвърли:

– Иска ми се да сключим една сделка...

– Лоша идея.

– Защо?

– Защото не притежаваш нищо, което искам аз.

– Не става въпрос за размяна, а за сделка.

– Да чуем...

– Аз ще ти пазя задника, ако ти пазиш моя...

– Нима трябва да сключваш сделка, за да си пазиш задника?

Тя ме дари с втрепен поглед. За момент ми мина през ума, че ще се оплаче в църковното настоятелство от моя непристоен език или бог знае какво. Но в крайна сметка тя въздъхна и каза:

– Стига вече, Дръмънд. Ние с теб можем да бъдем добър екип.

– В какво можем да бъдем добър екип? – натъртено попитах аз.

– Правиш впечатление на човек, който познава правилата на играта – усмигна се тя. – Ако ме държиш в течение на онова, което става тук, аз ще имам грижата да те информирам за събитията при нас. Не търся нито слава, нито доверие. Единственото ми желание е да преживея това, което се е стоварило на главата ми.

Можех ли да й се доверя? В никакъв случай. Но в ситуации като тази човек не казва „не“, а започва да шикалкави.

– Вече имаше възможност да се убедиш, че съм много добър – рекох. – Но дали и ти си добра?

– Аз съм... Е, добре, в случая не ми достига дълбочина.

– В случая няма никаква дълбочина.

Тя протегна ръка.

– Аз съм Джени от Кълъмбъс, Охайо, трийсет и пет годишна. Завършила съм държавния университет в Охайо, специалност психология, защитила съм докторска дисертация по приложна психология в „Джон

Хопкинс“.

Вдигнах вежди в безмълвно учудване.

– Наистина съм много умна – продължи да се усмихва тя. – Единайсет години стаж по специалността. Три от тях в Детройт, други три в изправителните заведения на „Голямата ябълка“... От пет години насам работя в Куонтико на длъжност инструктор и профайлър към Отдела за поведенчески науки.

– За това ли си включена в разследването? – попитах аз. – За да профилираш?

– Не. Преди три месеца ме повишиха в СОА, което ще рече „старши оперативен агент“ по националната сигурност, след което ме назначиха във вашингтонското управление на ФБР.

Направи малка пауза, вероятно в очакване на допълнителни въпроси, не чу такива и нетърпеливо подхвърли:

– А сега ти, но бързо...

Не успях да задоволя любопитството й, тъй като вратата се отвори и в залата нахлу внушителна група – две жени, останалите мъже. Всички си бяха наложили игралните маски – сиреч демонстрираха пълна липса на емоции, съмнение или объркване. Бяха добри актьори, но отдалеч личеше, че сфинктерите им са се свили до размерите на главички на карфици.

Начело крачеха тежкарите: Марк Таунзенд, високоуважаваният директор на агент Марголд, следван по петите от вече споменатия Джеймс Питърсън – директор на цирка и повелител на всички участници с високо самочувствие.

Отделих няколко секунди, за да огледам тези двамата. Таунзенд беше висок и строен, всъщност почти мършав, с тясно издължено лице, сива и гъста като четка коса и странен, абсолютно немигащ поглед на необичайно раздалечените си очи. Питърсън беше нисък и набит, с тъмна коса и лилави устни, очевиден сангвиник.

Двамата адски много приличаха на комиците Абът и Костело, но веднага си личеше, че не бива да бъдат възприемани лековато. Особено в момента, тъй като очевидно не бяха в приветливо, игриво или сантиментално настроение.

Трябва да се отдаде дължимото на Таунзенд, който не беше политически парашутист, а се беше издигнал от нулата благодарение на личните си качества, трудолюбие и достойнство. Беше пример за професионална компетентност и вяност към институцията: абсолютно неподкупен, абсолютно лишен от чувство за хумор, абсолютен педант, който

държи на детайлите и точността и е безпощаден към прегрешилите, независимо дали става въпрос за пропуски в работата или прогнозна грешка. Надявам се, че вече ви е ясно защо агентите на ФБР, включително и тези от охраната на Белия дом, изпитваха ужас от Марк Таунсенд. Лично аз допускам, че гадното поведение на агент Марголд тази сутрин се дължеше именно на този ужас.

Питърсън от своя страна беше по-освободен, по-достъпен, по-разумен и със сигурност по-приятелски настроен към околните. Но чарът му беше фалшив, а приятелското отношение – обикновена поза просто защото и той беше изкарал шест години като оперативен агент, през което време му се беше налагало да се бори за оцеляване. Мистър Питърсън не събуждаше чувство на ужас у подчинените си, но в замяна им предлагаше пълна порция лукава скромност, примесена със съответната доза несигурност.

Както и да е. Бях толкова погълнат от появата на високото началство, че изцяло пропуснах мъжа, който вървеше на около метър след тях.

– Шефът ми! – прошепна Марголд, а лакътят ѝ бързо прогони благоговението ми.

Фокусирах поглед и с известна изненада установих, че познавам този човек. Казваше се Джордж Мийни и се явяваше бивш годеник на сегашната ми любима Джанет Мороу. Заедно бяхме разследвали убийството на сестра ѝ Лайза Мороу. Всъщност „заедно“ е силно казано, тъй като Джордж Мийни провеждаше заповяданата от правителството операция за потушаване на случая, а в хода на този процес аз му се пречках в краката и не му позволявах да възобнови пламенната си връзка с красивата мис Мороу. В резултат на всичко това останах с впечатлението, че Джордж не храни особено топли чувства към особата ми.

Запитах се дали знае, че се свалиял на бившето му гадже, а като следствие от този въпрос възникна и още един: дали случайно не се е повредил металният детектор на входа...

Разбира се, по-вероятно беше тревогите ми да се окажат безпочвени. Може би Джордж отдавна е оставил тази история зад гърба си и щом ме зърне, ще се втурне към мен, ще ме прегърне с дългите си ръце и ще възкликне: „Хей, Шон, страхотен си! Адски много ми липсваше, приятелю!“ На практика Джордж наистина беше амбициозен тип. Когато шракнахме белезниците на убицеца, той моментално си приписа всички заслуги, изгради си солидна биография и, както успях да се уверя със собствените си очи, отлично се беше възползвал от шанса да се докопа до солидно повишение. От тази гледна точка той ми беше адски

задължен, но аз силно се съмнявах, че ще възприеме именно нея.

Както и да е. Таунсенд и Питърсън се насочиха към челните места на дългата заседателна маса, а подчинените им се разпределиха по останалите столове – естествено, с цената на неизбежната блъсканица и лека суматоха, които съпътстват всички спешни заседания, за които не са подготвени картончета с имената на участниците. Защото, импровизирани или не, тези картончета са от решаващо значение в звездната столица на най-могъщата държава в света. Мястото, което заемаш, определя кой си ти. Без никакви компромиси. Аз седнах на един стол до стената и направих опит да стана невидим.

Джордж Мийни се тръшна на най-близкия до началството стол, буквално на сантиметри от него. Това е задължително за всеки, който иска да е на един език разстояние от височайшия задник. Между другото, в тази игра столовете не бяха с един по-малко; номерът беше да избегнеш горещия стол. Ерго, Бюрото вече беше определило водещата, а мосю Мийни усещаше примката на шията си. Насочих пръст към Марголд, но тя се направи, че не ме вижда.

Директорът Питърсън, нашият домакин, отпусна няколко секунди за настаняване, изваждане на бележници и прочие, след което прочисти гърлото си и започна:

– Трябва да свършим много работа в невероятно къси срокове. Мисля, че повечето от нас вече се познават помежду си, но въпреки това се нуждаем от представяне...

Видях как очите на Мийни тръгнаха да обикалят масата и се спряха върху мен. В тях нямаше нито изненада, нито недоволство. По-скоро останах с усещането, че той е очаквал да ме види тук. В следващия миг отвори уста, произнесе отчетливо (и правилно) името си и предложи на заинтересованите следната кратка информация:

– Аз ще бъда ръководител на тази операция в качеството си на заместник изпълнителен директор на столичното управление. Предварително ви благодаря за помощта, която несъмнено ще ми окажете. Чакат ни тежки и напрегнати дни, но ние сме професионалисти и трябва да се справим. Убеден съм, че ще работим добре.

Присъстващите кимнаха, вероятно в знак на признание за този шедевър на глупостта. Федералното правителство изобщо няма представа какво означава съвместна работа. Нито добра, нито лоша. Но формата, в която ни беше поднесен този факт, беше напълно приемлива, включително и като начин на изразяване.

Дойде ред на джентълмена срещу Джордж. Името му беше Чарлс

Уордъл, представител на тайните служби, а изражението му говореше, че е притеснен и изнервен. Мистър Уордъл се беше появил да чуе как точно се е издънила поверената му институция, след което да увери присъстващите, че това няма да се повтори. Никой от насядалите около масата не му предложи да си разменят местата. Защото неговият отбор вече беше регистрирал минус шест точки на информационното табло и нямаше никакви шансове дори да излезе на нулата.

Дамата вдясно от Мийни изглеждаше някак разколебана. В първия момент реших, че я друса моминска свенливост, но после разбрах, че просто очаква да бъде представена. Усетила, че доброволци липсват, тя неохотно промълви:

– Нанси Хупър... Специален асистент на президента.

Кратко пояснение относно тази префърцунена титла: президентът разполага с куп специални асистенти, повечето от които са безполезни близачи на пощенски марки. Но мисис Хупър не беше нито безполезна, нито безвредна, а доколкото можех да тълкувам израженията на присъстващите, не беше и особено желана на тази маса. Оказа се, че тя е президентският гуру за връзки с обществеността, като по съвместителство изпълняваше и още две длъжности – консилиере и палач...

– Ясно е, че съм тук, за да ви предлага политическата линия и съответните напътствия – обяви тя.

Никой не я поправи, но физиономиите около масата говореха съвсем друго. Дрън-дрън, казваха те. А госпожата бе тук с единствената задача да ни внуши, че отговорността е само и единствено наша...

Косата ѝ беше тъмна и къдрава, а останалата част от тялото – дълга и кльошава, с пронизващи кафяви очи и гърбав нос, силно наподобяваща оскубан папагал. Спомних си, че на няколко пъти я бях виждал по телевизията. Беше ми направила впечатление на нахакана и бърлива, но несъмнено умна и съобразителна жена, която умее да използва красноречието си за светкавични удари под кръста. Присъствието ѝ сред нас едва ли можеше да се тълкува като сигнал за щастливо плаване.

Следващият беше мъжът срещу нея. Мистър Джийн Холдърман, помощник-секретар на Онзи-дето-за-всичко-се-коси от новоизлюпеното Министерство на вътрешната сигурност. Джийн беше младо момче, още ненавършило трийсет, с костюм на „Армани“ и фризирана коса. За момент си помислих, че може би е сбъркал вратата. Със сигурност беше най-млад сред присъстващите, представител на най-младото министерство. И определено не беше наясно с изискванията към облеклото.

Искрено се надявах, че някой ще го изпрати да донесе кафе.

Разбира се, той можеше да е някое генийче, което аз подценявам, но което впоследствие ще се окаже незаменимо за отбора.

Както и да е. Джийн Холдърман се справи с представянето си без никакво запъване и това беше благоприятен сигнал. После извърна глава по протежение на масата, заби очи в Джордж и с неподправена искреност промълви:

– Можете да разчитате на нашето безусловно сътрудничество в хода на разследването. Изправени сме пред сериозно предизвикателство за националната сигурност. Няма да ви подведем, Джордж, бъдете сигурен!

Никой не се разсмя, но няколко души започнаха да кашлят в шепите си. Тайната на мистър Холдърман беше разкрита – оказа се, че е обикновен идиот.

Следваща поред беше дамата, седнала вляво от мисис Хупър и директно срещу мен.

– Филис Карни, Отдел за специални проекти, ЦРУ – представи се тя.

Не знам дали вече го споменах, но дамата беше стара, с бели коси и съсухрено тяло, най-малко седемдесетгодишна, а може би гонеше и осемдесетте. Човек неволно си задаваше въпроса какво търси жена като нея тук – на действителна държавна служба, вместо да се мотае някъде из Флорида – най-вероятно в местността, наречена Слонско гробище, където да суши кожата си на слънце и да млати малките бели топчици по посока на също така малките празни дупчици. Тук му е мястото да ви предупредя, че никой не може да избегне секирата на федералния пенсионен закон, ако не притежава някакви гениални качества и умения или пък любещ племенник в сенатската финансова комисия.

Не бях сигурен към коя група да причисля Филис Карни, но няха куража да я попитам и едва ли някога щях да го събера. По една случайност Филис бе пряката ми началничка – тъкмо тя ме беше изисквала за сътрудник на поверената ѝ организация; тъкмо тя сутринта ме беше изстреляла в бърлогата на смъртта. Все още не знаех защо го е направила, но ме обзе предчувствието, че скоро ще разбера.

Следваща поред беше агент Марголд. Сравнително скромните ѝ титли предизвикаха няколко равнодушни погледа, след което дойде моят ред. Мої, тъй да се каже. Пропуснах да спомена армейския си чин, което не беше опит за потуляване на истината, а право на избор за армейските офицери, попаднали в програмата за обмен на кадри с разни граждански институции. В интерес на истината дори в армията не приемат

сериозно офицерите юристи, включително и самите офицери юристи. Но по-важен в случая беше един друг факт – единствен сред присъстващите аз не притежавах нито научна титла, нито специални отговорности или пълномощия. И благодарение на него в душата ми започна да се прокрадва надеждата, че някой все пак ще ме изпрати да направя кафе...

Но сега, след като представянето приключи и играчите станаха известни, бавно проумях, че в залата присъстват твърде много представители на агенциите за национална сигурност. До този момент няха доказателства, че случилото се в резиденцията на Белнап е нещо повече от битово убийство, но явно някой друг в тази стая знаеше повече от мен.

Всъщност може би щях да разбера за какво става въпрос, тъй като настъпилата тишина бе нарушена от мрачно тържествения глас на Питърсън.

– В шест и двайсет тази сутрин неизвестни лица разстреляха хладнокръвно Терънс и Мерибет Белнап, заедно с още четирима агенти на тайните служби. Тери и Мерибет бяха мои близки приятели, изключително фини хора. Убеден съм, че някои от вас също са били близки с тях.

Няколко глави тържествено закимаха. Що се отнася до мен, аз не бях близък със семейство Белнап и на практика изобщо не ги познавах. Но споменът за купчината играчки в мазето ме изпълни с тъга, макар и не толкова искрена, колкото тъгата, която ме обзе при мисълта за малката сладка Джун Лейси с куршум в гърлото.

– Всички вие сте видели или чули за бележката, оставена от убийците – продължи с предупредителен тон Питърсън. – И си давате сметка за сериозността на положението. В случай, че не сте в течение, ще ви кажа, че разследването е поверено на ФБР. От името на разузнавателните служби на тази страна аз обявих нашата пълна готовност да сътрудним до окончателното залавяне или обезвреждане на убийците.

Очевидно стигнал до заключението, че е изразил достатъчно съболезнования и е изрекъл достатъчно кухи фрази, той се извърна с лице към Таунсенд и подхвърли:

– Сигурен съм, че и ти имаш какво да споделиш, Марк...

– Да, само няколко изречения – кимна Таунсенд, изправи се и почука по стъклото на ръчния си часовник. – Точно след четирийсет минути Питърсън и аз ще докладваме на президента. Преди това ще изслушаме предварителния доклад на специален агент Марголд, след което ще ви оставим да организирате разследването. Пясъчният часовник е обърнат, дами и господа. Убийците обещават нови престъпления през

следващите два дни. И ние трябва да се отнесем сериозно към заплахата им, независимо дали разполагат с възможности за конкретната ѝ реализация. На практика и някои от присъстващите тук може да се окажат мишени. Затова ви препоръчвам да не подминавате обмислянето на подобна възможност.

Замълча, очевидно решил да прояви великодушие и да ни даде време за изпълнение на препоръката.

Не се размениха погледи, не се чуха възклицания, никой не напусна стаята. Във въздуха обаче увисна тежко предчувствие. Някои от присъстващите вероятно се замислиха дали да дадат предплата за жилище във Флорида, други може би се питаха дали си струва да се купува цял галон с мляко. Нямахме никакво съмнение, че върху солидните и добре оформени задни части на Питърсън и Таунзенд бяха изрисувани нишани във формата на кръвясали очи, същото се отнасяше и за мисис Хупър, която разполагаше с престижен инвестиционен портфейл и висок обществен рейтинг. Но ние, останалите, изглеждахме в сравнителна безопасност просто защото едва ли някой би стрелял по нас само за да потренира.

В един свят, брутално разделен на имащи и нямащи, понякога е по-добре да си във втората група.

Както и да е. Настроението се очерта. Шестима души бяха мъртви. Марголд щеше да ни обясни как е станало това, а после всички заедно щяхме да си поблъскаме главите, за да открием защо и кой го е извършил.

Таунзенд заби показалец в лицето на Марголд и рязко заповяда:

– Започвайте!

4.

Моята нова дружка Джени говори в продължение на петнайсет минути. Помагаше си с дебел маркер, с който нахвърли на дъската груба скица на къщата на Терънс Белнап и охранителната система, отбелязва появата на държавната лимузина, маркира движението на нападателите по пътеката до входа, а оттам – до лобните места на жертвите в трапезарията и приземието. Наистина беше много умна. Говореше ясно и точно, свеждайки до минимум жаргона на ФБР. Знаеше кои детайли са важни, притежаваше добра памет, организирана мисъл и приятен глас. Мъдро не си позволи никакви предположения, никакви допълнителни подробности. Предаваше фактите такива, каквито са, без украса.

Заключителните й думи прозвучаха така:

– Във ФБР разделяме убийствата на две основни категории: организирани и неорганизирани. На пръв поглед може да ви прозвучи прекалено общо и дори опростено, но на практика това е една изключително сложна преценка, благодарение на която сме в състояние да си направим редица важни изводи. В случая без никакво съмнение става въпрос за организирано убийство.

Наблюдавайки лицата на хората около масата, аз стигнах до заключението, че почти всички слушат с интерес, внимание и дори одобрение. Само мисис Хупър не попадеше в тези категории, тъй като демонстрираше явно отегчение, почукваше с молива си по масата и откровено се прозяваше. В един момент остави молива и попита:

– Трябва ли да си направя някакво заключение от тези наблюдения?

– Как да ви кажа... – колебливо отговори Джени. – Те са полезни за всички, които ще участват в преследването на убийците... Но ето нещо, което конкретно ще ви свърши работа: през годините, прекарани в Отдела за поведенчески науки, аз посетих над триста места, на които бяха извършени убийства, проучих много други. Заключението ми е, че сегашното убийство е като по учебник – безупречно разузнаване, подготовка и изпълнение. Тази операция е била планирана в продължение на седмици. И ние трябва да очакваме същата безупречна подготовка за това, което престъпниците планират за следващите два дни...

– Вълкът нрава си не мени – поклати глава мисис Хупър. – Кажете нещо, което не знаем...

Джени подмина сарказма й с леко свиване на рамене.

– Има нещо любопитно, а може би и тревожно. Една от аксиомите в нашата работа гласи, че политическите убийства по принцип са неорганизирани. Мотивите на изпълнителите могат да бъдат хиляди, но профилите и начинът на действие – не. Тези хора почти без изключение са социални неудачници, отчаяни индивиди с ниска интелигентност и способности. Те се концентрират върху мишената и посланието, което искат да направят. Вземат елементарни предпазни мерки, за да не оставят улики и свидетели, да си съставят план за бягство и да избегнат разкритие. На практика почти всички извършители на политически убийства *искат* да бъдат идентифицирани. Безличието е онзи психически ад, от който се опитват да избягат на всяка цена.

– Добре, а каква е била мотивацията им?

– Не мога да кажа. Още е рано.

– А на какъв етап ще знаете? След като убият и президента?

Ако оставим настрана гадния тон, въпросът на мисис Хупър беше колкото важен, толкова и неотложен.

– Ако имат някакво послание, те ще изберат времето и мястото за неговото предаване – отвърна Джени, помълча малко, после добави: – Лично аз не смятам, че имат някакво послание...

– Как тогава ще наречете бележката, която са оставили?

– Не съм я чела. Не съм готова да я анализирам.

– Но сте запозната със съдържанието й...

– Чух само резюме, което не ми прилича на послание. Прозвуча ми по-скоро като... хм... като обява, като подигравка...

Права беше. Искам да кажа, че онези типове започват мача с премахването на дясната ръка на президента, след което ни оставят бележка, на която пише: *Това е само началото, нещастници. Ще има още, а за десерт ще видим сметката на големия шеф.* Тези типове наистина притежаваха огромно его и месингови топки. А ако недай боже, им се размине, всички ние ще изглеждаме страхотни глупаци.

Джени огледа лицата около масата и попита:

– Други въпроси?

След кратка пауза се обади Таунсенд:

– Колко време прекарахте в къщата?

– Дванайсет минути, сър. Направихме два огледа.

– Дванайсет минути? – Немигащите очи на директора се заковаха върху лицето на Джени за цели десет секунди. Ефектът беше странен, почти зловещ. Сякаш гледахме умряла риба и очаквахме да проговорят. В крайна сметка устните му се разлепиха и той добави: – Анализът ви е

доста впечатляващ за толкова кратко присъствие.

– Благодаря, сър. Успях благодарение безценната помощ на мистър Дръмънд. Той установи, че убийците са били повече от един, той посочи още редица улики, които без него вероятно бих пропуснала.

– Затова създаваме екипите – кимна Таунзенд. – Всеки член допринася с нещо... – Замълча за миг, после подхвърли: – Допускам, че имате някакви предположения и идеи...

– Точно така, сър.

– Да ги чуем.

– Ние сме убедени, че убийците са разполагали със задълбочена информация относно охраната на сградата. Знаели са как да заобиколят електронните системи, вероятно са знаели и една на пръв поглед незначителна подробност – че входната врата ще бъде отворена от агент жена, били са сигурни, че Терънс и Мерибет Белнап закусват заедно... – Замълча, после добави: – Знаели са как точно да се разгърнат, за да ликвидират едновременно и по най-бързия начин всички в къщата.

Посоката на разсъжденията й очевидно не се хареса на мистър Уордъл от тайните служби, който вдигна глава и промърмори:

– Надявам се, не намекувате, че е бил замесен някой от хората ни.

– Нищо не намекувам.

– Дано...

Джени кимна, макар че намекут бе очевиден и стана причина мистър Уордъл да се наежи.

– Вижте какво – изръмжа той и бавно огледа присъстващите. – Преди да правим прибързани заключения, искам да ви напомня, че тайните служби охраняват президентите на тази страна от 1902 година насам. Някой да си спомня случай на предател от тази служба? – Очите му гледаха заплашително, ръмженето му стана по-басово. – Няма федерална агенция, която да използва толкова стриктни процедури за подбор като нашите!

Тишината, която настъпи, беше нарушена от Фелис Карни.

– Чарлс, не искам да ти противореча, но трябва изрично да подчертая, че ние в ЦРУ не отстъпваме на никого, когато става въпрос за разкриване и елиминиране на предателите!

Измина един изключително дълъг миг, преди присъстващите да осъзнаят, че звукът, който стига до ушите им, е тропотът от топките на Чарлс Уордъл, търкалящи се по пода.

– Аз... Не исках да кажа, че нашата система е непробиваема – едва успя да смутелеви той.

Марголд дари Филис с кратко одобрително кимване и побърза да добави:

– Незабавно трябва да поставим под наблюдение всички, които са имали достъп до мерките за сигурност в къщата.

– Направи списък и още тази сутрин го предай на Мийни! – каза Таунзенд, обръщайки се към Уордъл. – А за да се спази принципът за безпристрастност, разпитите и разследването ще бъдат поети от Бюрото.

Горкичкият мистър Уордъл изобщо не изглеждаше доволен от перспективата да отнесе подобна новина в любимите си тайни служби. Разбира се, той си даваше сметка, че този порой от гадости ще се изсипе върху главите на американските преторианци, които едва ли ще намерят достатъчно голям чадър, под който да се скрият. Но все пак бе постигнал нещо и би могъл да погледне своите шефове в очите и убедено да заяви, че се е борил здраво.

– Други улики? – попита Таунзенд, обръщайки се към Марголд. – Някакви предположения?

– Да, сър. Шофьорът Лари Елуд и местонахождението на колата му трябва да бъдат обект на незабавно и интензивно издирване. Елуд е главният заподозрян, тъй като колата му пристига с пет минути закъснение, а лицето му остава извън обхвата на камерите. От което следва предположението, че колата е била отвлечена, а човекът от видео записите е заменил шофьора... В допълнение ще кажа, че самата кола ще бъде златна мина за криминалистите.

– Това е вярно – кимна Таунзенд и се обърна към Джордж Мийни. – Какво правим по отношение на тази кола?

– Обявена е за общонационално издирване.

– Не е достатъчно. Мобилизирайте хеликоптери, организирайте отделните участъци за претърсване на улиците по райони. Разпространете описанието ѝ по всички пунктове за заплащане по магистралите в петте околни щата. Наблегнете на марката и модела на колата, тъй като номерата ѝ вероятно вече са сменени.

Приведен над бележника си, Джордж трескаво записваше.

Таунзенд му хвърли кратък, но внимателен поглед и продължи:

– Искам до довечера всички черни линкълни между Болтимор и Ричмънд да бъдат проверени поне десет пъти! – Замълча, за да придаде допълнителна тежест на думите си, след което добави: – Включително и моята служебна кола. Ако не бъде спряна и проверен, ще хвърчат глави!

– Може би трябва да изпратим хора в района на Балантри Фарм, които да разпитат живеещите там – обади се Джени. – Сутринта някой

може да е забелязал нещо...

– Не само сутринта, но и няколко седмици назад – вметна и моя милост. – Убийците без съмнение са наблюдавали къщата на Белнап от доста време. А непознатите винаги бият на очи.

Таунзенд отново се обърна към Мийни и отбеляза:

– Говорим за скъп квартал. Непознат човек не би останал незабелязан.

Особено онези от тях, които не са облечени в костюм на „Брукс Бръдърс“ и не се возят в луксозна лимузина за сто хиляди долара, добавих мислено аз. В подобен квартал те наистина ще бият на очи като червен банан.

Мийни трескаво търсеше начин да отбележи точка.

– Трябва спешно да изискаме сводка за убийствата и останалите тежки престъпления по райони – обяви той. – Ще задължим всички полицейски участъци и шерифски служби между Болтимор и Ричмънд да ни изпратят сведения. Не можем да си позволим никакво забавяне!

Ако оставим настрана личното ми отношение към Джордж, той беше един умен и компетентен специалист, а предложението му беше съвсем навременно. Град Вашингтон, окръг Колумбия, беше сред постоянните претенденти за номер едно по убийства и други тежки престъпления, ето защо едно отделно убийство може лесно да потъне или изчезне сред тях. Продължавайки мисълта на Джордж, аз попитах:

– Каква информация може да бъде споделяна извън тези стени?

За момент ме обзе подозрението, че ще ме помолят да напусна. После Питърсън поклати глава и въздъхна.

– Ако ви трябва човек, който да вкара слона в стъкларския магазин, обърнете се към Дръмънд.

Джордж Мийни се засмя, устните на Джени се разтеглиха в усмивка, а останалите се вторачиха в мен. Който не ме познава, трудничко свиква с мен.

За щастие въпросът ми падна като узряла круша в кошницата на мисис Хупър, която поклати глава.

– Все още не съм решила. Засега Тери Белнап си е у дома, болен от грип. – Обърна се към Питърсън и Таунзенд и хладно разпореди: – Вие двамата отивайте на доклад при президента. Аз ще ви уведомя по-късно...

Странно нещо е властта. Теоретично и на хартия, директорите на ФБР и ЦРУ се намират далеч по-високо в хранителната верига от някаква дама, появила се в града покрай шефа си и по тази причина не ѝ е

било необходимо разрешение от Конгреса, за да се настани в един от ъгловите кабинети на Западното крило. Но тази кратка размяна на реплики беше достатъчна, за да разсее съмненията ми по въпроса кой държи първенство пред хранилката. Изпитах остро чувство на носталгия по армията, където чинът на всеки е обозначен на петлиците му. Чинът невинно сочи кой командва парада, но поне те ориентира кой може и кой не може да те прецаква.

Както и да е. Дватама покорно кимнаха и се оттеглиха, а ние с Дженни Марголд си разменихме тревожни погледи. Тя едва изчака затварянето на вратата, за да се обърне към мисис Хупър:

– Моля ви, кажете дали ние с Дръмънд не пропускаме нещо. Началникът на канцеларията на Белия дом е мъртъв и това е факт, който не може да остане скрит.

Интересен и леко провокативен въпрос, който за миг увисна във въздуха. Тишината бе нарушена от моята шефка Филипс, която поклати глава и каза:

– Страхувам се, че нещата са малко по-сложни. Би трябвало да предвидим, че ще се случи нещо такова.

– Защо?

– Ами... Заради наградата... – Очите й се заковаха в някаква невидима точка на стената. – Някой е обявил награда от сто милиона долара за човека, който убие президента на Съединените щати.

По дяволите!

5.

След тази смайваща новина Джордж Мийни сведе очи към масата и глухо обяви:

– Чакат ме няколко спешни телефонни разговора. Нека направим петнайсетминутна почивка за освежаване, а после ще видим какво да правим.

Помещението светкавично се опразни. Единствено Филип и аз останахме по местата си. Докато другите се изнизваха, тя се правеше, че не ме забелязва, но когато останахме сами, на лицето ѝ изплува усмивка.

– По всичко личи, че си свършил отлична работа – подхвърли тя. – Джени Марголд се изказа много ласкаво за теб.

– Агент Марголд беше ангажирана да се пребори с цял тон лайна, стоварени на плещите ѝ – скромно отвърнах аз. – А това беше най-малкото, което можех да направя.

– Сигурно е така – кимна тя. – Но аз се радвам, че си спечелил доверието ѝ.

– Настина ли? Защо?

Филип прие въпроса с деликатността, която той заслужаваше.

– Не е тайна, че от време на време комуникациите между ФБР и нашето управление са малко... как да кажа... неефективни.

– Така ли? Нямах представа.

Усмивката ѝ беше доста пресилена.

– Наистина ли трябва да ти обяснявам?

– Да, моля.

– Добре. Очаквам от теб не само да помагаш на разследването, но и да събираш определена информация. Искам да съм в течение на всичко, до което се е добрало ФБР. – Замълча за момент, после с небрежен тон добави: – Разбира се, чувствай се свободен да подбиращ онази информация от наша страна, която би помогнала на Бюрото.

– Дефинирайте по-точно това за подбора.

– Означава да се облягаш на собствената си преценка.

– Лоша идея. Дайте ми конкретна дефиниция.

– Добре. Всички сме в един отбор, преследваме общи цели. Не ме интересува кой ще обере лаврите на успеха, но съм силно заинтересувана върху кого ще се струпат обвиненията за евентуалния провал. Разбра ли ме?

Кимнах.

– Много добре. Имаш ли други въпроси?

Отдавна очаквах този миг.

– Защо аз? – попитах.

– А защо не? – отвърна с въпрос тя, замисли се за миг, после продължи: – Преди да взема решение да те изпратя тук, аз се запознах подробно със секретното ти армейско досие. Кариерата ти е била доста интересна и разнообразна, Шон. Пет години в специалните части, ангажиран в преследване и ликвидиране на терористи. Осем години като военен адвокат, ангажиран с изключително сложни и деликатни дела. Моите хора са анализатори или оперативни работници, но никой от тях не притежава опит в разследването на убийства. – Закова поглед в лицето ми и повтори: – Защо не ти?

Ами защото съм нов в тази работа, защото не съм служител на ЦРУ, защото нямам представа как трябва да помага Управлението, как действа във вътрешен план, да не говорим за федералния статут *Posse Comitatus*, който забранява на армейските офицери да участват във вътрешни операции по прилагане на закона. Освен това не бях гласувал за този президент и на практика изобщо не го харесвах. Но дори да оставим настрана цялата тази дедуктивна логика, не виждах никакви убедителни причини, за да бъде избран за тази задача. С изключение на една – бях идеалната изкупителна жертва.

Е, може и да съм малко циничен. Скептицизмът е хубаво нещо, но се намира на ръба на пропастта, наречена параноя. Тя обаче хич не е хубаво нещо. Фактически нещата се свеждаха до доверието и въпросът беше дали мога да приема тази дама за такава, за каквато се представя.

Припомних си всичко, което знаех за мис Филип Карни. Между другото, длъжността ѝ беше специален асистент на директора, а в подобни институции тази длъжност е само една и служебната характеристика със сигурност не включва задължението да слага две лъжички захар в кафето на шефа.

Знаех, че има петдесет и три години стаж в Управлението, че беше драסקала със зъби и нокти, за да измине дългия път от секретарския стол до завидния пост, който заемаше в момента. Подробностите от този процес несъмнено биха направили служебната ѝ биография интересна и екзотична, дори ако извън нея останат някои технически умения като стенография и удушаване с примка. Ако вземем под внимание изключителното ѝ служебно дълголетие, тя със сигурност беше участвала и в по-груби игри, беше се оплъчвала срещу не една и две едри риби, тоест –

както казват момчетата от бранша – дамата беше поела своята порция лайна. Или беше много добра в това, с което се занимаваше, или беше експерт в покриването. Най-вероятно и двете.

По отношение на личния ѝ живот знаех само, че някога е била омъжена. Мъжът ѝ или беше починал, или бяха разведени. Тъй че в картинката не влизаше семейство, нямаше странични задължения, които да пречат на работата ѝ. На практика беше една доста приятна и умна жена, чиито маниери, говор и начин на обличане бяха колкото старомодни, толкова чаровни и по своему съблазнителни. В нейно присъствие всеки би стигнал до заключението, че след половин век на подобна работа може да оцелее само онзи, който е в състояние да дръпне ръчката на ешафода и да продължи, подсвирквайки, по пътя си.

Спомних си думите, с които приветства появата ми в тази организация:

– Тук се работи само с високи залози, Шон. Обикновено сме последната инстанция, но понякога играем ролята и на първата. Възлагат ни задачи, които са прекалено трудни или прекалено деликатни за организацията като цяло. Макар че физически не е опасна, нашата работа е свързана със значителни рискове в професионално отношение.

– *Piscem natare doces* – отвърнах ѝ аз.

Тя ме дари с един втренчен поглед, после сопнато отвърна:

– Не уча рибата да плува, а по-скоро предупреждавам един фукльо да внимава! – След което омекна и на лицето ѝ се появи лека усмивка: – Колежът „Смит“, випуск 48-а, втора специалност латински.

Филис не беше световна знаменитост, но аз твърде скоро открих, че се познава лично с почти всички в Управлението – едно изключително важно и ценно предимство. Като всички големи организации, ЦРУ е изградено от отделни княжества и херцогства, управлявани от хора с огромно его, превърнало се е в непроходим трънак от противоречиви амбиции и реципрочни мании, с високи стени, които не се виждат, но лесно можете да забиете нос в тях. Но споменете ли, че работите за Филип Карни, все едно че сте размахали общовалиден пропуск.

– Имаш ли достатъчно убедителни причини, които биха ти попречили да се справиш с тази задача? – попита ме тя сега.

– Няколко – отвърнах аз. – На първо място, Джордж Мийни. Може би си спомняте, че между нас имаше известни търкания.

– Да, спомням си. С Джордж наистина трябва да внимаваш.

– Второ: не съм квалифициран за този вид работа.

– Никой не е квалифициран за този вид работа! – хладно отсече тя.

– Не си спомням друг случай, в който някой да е обявил награда за главата на президента. А ти?

– Добре де. Добре. Нямам ви доверие.

Тя замълча за миг, после кимна.

– Разбирам. – Направи още една кратка пауза, след което смени темата: – Трябва да звънна в службата да дам няколко разпореждания. На първо място, всички да приберат секретните материали в касата, а след това да излязат в тридневен отпуск... А и ти имаш вид на човек, който се нуждае от чаша кафе.

Фактически се нуждаех от нова работа. Обърнах се и излязох от залата. Открих Джени в кафенето, заета да маже конфитюр върху нещо, което приличаше на хлебен жълъд.

– Какво е това? – издебнах я в гръб аз.

– Тиквеник – отвърна тя, без да се обръща. – Изгънчена английска закуска.

– Без майтап? Нещо като английска поничка?

– О, моля те! Спести ми тъпите вицове за понички! – Помълча известно време, после попита: – Ама ти наистина не си от ЦРУ, а?

– Защо питаш?

– Как да кажа... Носиш прекалено скъп костюм, имаш акъл и самочувствие – все неща, които почти те идентифицират с тружениците на Управлението. Но за разлика от тях не си арогантен, нито потаен... Дори мисля, че не си лукав...

Заех се да изучавам тила ѝ.

– От колко време работиш за Джордж Мийни?

– От няколко месеца.

– Какво стана с офертата да си пазим взаимно задниците?

– О, това ли? – попита тя и започна да изстиска пакетче чай в чашата си. – А ти прие ли я? Не си спомням да съм чула такова нещо.

– Добре де, приемам.

Синьото ѝ сако беше останало на облегалката на стола в заседателната зала и това ми даде възможност да оценя задните ѝ части – гледка, която наистина си заслужаваше. Освен това имаше тънко кръстче и стройни бедра, а номерът на сутиена ѝ по всяка вероятност беше 38Д или ДД. Всъщност какво значение има една буква повече? Разбира се, аз вече бях сериозно ангажиран с един друг внушителен размер. Или нещо като ангажиран. Но от чисто професионална гледна точка получих възможност да се убедя, че агент Марголд не притежава само остър ум, а се намира и в отлично физическо състояние – нещо, което спокойно би ѝ

позволило да преследва всеки средноаритметичен мръсник, а в извънредни ситуации аз самият вероятно бих ѝ носил багажа. На всичкото отгоре миришеше хубаво на нещо близо до лимон, което означаваше, че поддържа добра хигиена. Чист дух в чисто тяло. А може и да не беше така.

Както и да е. Тя разбърка питието в чашата си, без да дава признаци, че иска да се впусне в разговор. Но на даден етап все пак промърмори:

– Всъщност Джордж предложи да бъдеш включен в групата.

– Така ли?

– Каза, че умееш да се оправяш.

– Така ли каза?

– Спомена, че преди време сте работили по някакъв случай заедно и ти си демонстрирал добър инстинкт. Това е всичко, което каза.

Дали наистина е всичко, или Джордж подготвя декорите за Второ действие, в което ще направи опит да ми даде думата? Но ако е така, къде точно се вписва прекрасната мис Марголд? Взех една пластмасова чаша, подложих я под кранчето и натиснах ръчката. Кафето потече, изпомпано от невидим резервоар.

– Знаеше ли за наградата? – попитах.

– Не, но става интересно.

– Искаш да кажеш, че е интересно, защото не е обявена за твоята глава.

– Точно това искам да кажа – кимна тя, замълча за момент, после попита: – Мислиш ли, че зад всичко това стоят парите?

– Мисля, че това е една от възможностите. Ние обявяваме парични награди за главите на Айдид, Бен Ладен и Саддам, но в един момент някой решава да ни върне номера. Ирония на съдбата...

Известно време се занимавахме с питиета си.

– Ще бъде наистина забележително – рече тя.

– Ще бъде голямото и окончателно прецакване, особено ако изпълнят обещанието си да видят сметката на президента.

– Трябва да бъдем внимателни – промълви тя. – Урок номер едно от обучението ми в Куонтико гласи, че винаги има опасност от обърната каузална връзка.

– Имаш право. Но това не бива да те тревожи по отношение на мен.

– Така ли?

– Протекциите са в портфейла ми.

Тя извъртя очи и поясни:

– Имам предвид капана на порочната логика. Лошите неща винаги идват по тройки. Ако една жена роди тризнаци, значи бебетата са лоши...

– Звучи разумно.

Мисля, че вече съжаляваше, че ме е нарекла умен. После, сякаш усетил, че ушите му горят, до нас се появи Джордж Мийни и протегна ръка към купчината чаши. Хвърли ми кос поглед и промърмори с добре изиграно безразличие:

– Е, Дръмънд, май пак ще работим заедно.

– Светът е малък, а?

– Аха.

– Прекалено малък.

Той се направи, че не чува, и попита:

– И какво мислиш?

– За теб ли?

– Не, за цялата тая работа.

– Ще ти кажа, Джордж – погледнах го в очите аз. – Мисля, че разполагаш с около четирийсет и осем часа да откриеш за какво става въпрос, иначе с кариерата ти е свършено. Ще останеш в историята като агента, който не е успял да предотврати убийството на президента. А сега ми кажи какво мислиш ти.

Той предпочете да не отговаря на така поставения въпрос и смени темата.

– Между другото, как е Джанет? Чувам, че вие двамата сте станали твърде близки.

– Много е добре. Миналата седмица навърши трийсет и си направихме страхотен купон. Тя се нагласи както я е майка родила, аз също. – Замълчах и му хвърлих един поглед, изпълнен с престорена загриженост. – Извинявай, но тази тема сигурно ти е безинтересна.

Вероятно беше така, защото той изръмжа едно „майната ти“ и се отдалечи.

– Какво беше всичко това? – попита Джени, заковала поглед в гърба му.

– Нищо – отвърнах, макар че хич не беше нищо. Преди да го превърлят във Вашингтон, Мийни бил агент в Бостън и двамата с прекрасната мис Мороу бяха работили заедно по редица случаи. В хода на този процес разцъфнали любовта и страстта – до степен да заживеят заедно и да се сгодят. После сладурчето Джорджи я прецаква при разкриването на някакво важно престъпление, избира лаврите и получава престижен

пост в столицата. На всичкото отгоре копелето отново се опитва да прекара Джанет – както в преносния, така и в буквалния смисъл, веднага след убийството на сестра ѝ. Но Джанет е прекалено добър човек и по тази причина не е казала на Джордж, че е мръсник.

Аз не съм добър човек. Освен това все някой трябва да напомни на копелдака, че трябва да си плати, когато прецаква близки и приятели. На всичко отгоре Джорджи със сигурност криеше таен коз срещу искрено вашия разказвач, ето защо аз предпочетох да ударя пръв. На практика копелето е доста ловко и изобретателно, което означава, че може би няма да имам шанс за втори удар.

– По-добре да се връщаме – подхвърлих на Джени аз.

– Добре.

Тръгнахме по коридора.

– Не се заяждай с Джордж – посъветва ме тя. – Затрупан е с отговорности и не бива да се разсейва.

– Сигурно е така.

– Каквото и да се е случило между вас, предстоящото разследване е по-важно.

– Ти си... Всъщност благодаря ти, че ми го напомняш.

– Трябва да се извисиш над личните проблеми. Мисли за страната.

Овладей се.

– Точно това смятам да направя – кимнах аз.

– И още нещо: Джордж Мийни е дребнав и отмъстителен мръсник.

При всички случаи ще намери начин да те ухапе.

Всемогъщи боже.

Върнахме се в заседателната зала. Всички играчи заеха местата си, но имаше и известни размествания. Мисис Хупър се озова срещу Мийни, а Холдърман и Уордъл се бяха преместили по-близо до Джени и мен. Ако бедният Джийн Холдърман направеше още някоя идиотска забележка, най-вероятно щеше да бъде изхвърлен на паркинга. Напомних си да седна по-близо до вратата.

Дискусията беше възобновена от мисис Хупър.

– Позволете ми да очертая проблемите, пред които сме изправени. До общите избори остават само седем месеца и аз просто не мога да си представя по-неподходящо време за тази криза! Разбирате ли какво ви казвам?

Май всички се питаха кога ли е по-подходящото време за тази криза според мисис Хупър, но старателно закимаха, демонстрирайки съпричастност към проблемите ѝ. В крайна сметка всички ние бяхме

държавни служители, които получават оперативни заповеди от политическите си господари. Да чуем какво мислят те беше винаги интересно, а понякога дори полезно.

– Програмата на президента за следващите четири дни предвижда предизборна обиколка на южните щати – продължи мисис Хупър. – Там ще се решава съдбата на изборите и по тази причина не можем нито да отложим обиколката, нито да направим значими промени в програмата. – Помълча малко, след което добави: – Програмата на вицепрезидента също е готова, но тя все пак може да претърпи някакви промени. – Каза го така, сякаш идеята току-що ѝ беше хрумнала.

– А не допускате ли, че убийците са запознати с програмата на президента? – обадох се аз. – Днешното престъпление може би е извършено именно защото те знаят, че през следващите два дни президентът ще бъде уязвим.

Мисис Хупър ме дари с продължителен и втрещен поглед, после отговори:

– Не мисля, че е така. Някои събития действително са обявени предварително, но маршрутите и детайлите по охраната са известни само на шепа хора.

– Такива бяха и плановете за охраната на Белнап – напомних ѝ аз.

Тя не прояви охота да навлиза в темата, но вместо нея се обади Уордъл:

– Съветът на тайните служби е да се вземат мерки по укриването на вицепрезидента до разрешаването на кризата. Да се отменят абсолютно всички публични изяви на президента през следващите два дни или докато се реши проблемът.

– Вече казах, че подобни варианти са изключени – хладно го погледна мисис Хупър.

– Става въпрос за официална препоръка.

– Много добре.

– След края на заседанието ще се погрижа да ви я връча и в писмен вид.

– Сигурна съм, че ще го направите.

Приключил с операцията за прикриване на задника си, Уордъл благоволно да подхвърли и някакво обяснение за обща консумация:

– Ние можем да усилим охраната и със сигурност ще го направим, но все пак не сме в състояние да я удвоим.

Мисис Хупър отдели няколко секунди на мрачното предупреждение, след което кимна.

– След заседанието ще ви дам списък с имената на хората, чиято охрана трябва да бъде удвоена. Сред тях без съмнение ще бъдат президентът и вицепрезидентът, а също така и министърът на отбраната.

Нямаше никакво съмнение, че лично мисис Хупър ще утвърди окончателния вариант на този списък, но никой от присъстващите не беше чак дотам неблагоприятен, че да го каже на глас. Включително и аз.

– Охраната на президента и вицепрезидента беше удвоена още в седм и трийсет тази сутрин – информира я Уордъл. – Що се отнася до министъра на отбраната, той не се охранява от нас, а от военната полиция. Въпреки това ще направя необходимото да ги уведомя.

Мийни ловко се възползва от кратката пауза след това изявление и зададе един навременен въпрос.

– Добре, Чък, удвояваш охраната. Какъв резултат очакваш?

– Зависи. По принцип нашата охрана е организирана така, че да възпира и предотвратява действията на всички видове индивидуални убийци, описани от агент Марголд: луди, откачени и обзети от мания за величие идиоти. Историята познава достатъчно такива случаи – спомнете си Линкълн, Гарфилд, Кенеди, опитите за покушение срещу Форд и Рейгън. Извършителите без изключение са с психически отклонения и действат сами. Ето защо нашите агенти изучават профилите на подобни хора, а обучението им е насочено към реагиране срещу най-характерните им прояви. – Уордъл огледа присъстващите, сякаш искаше да се увери, че разбират значението на това, което разясняваше. – В случая имаме работа с висококвалифициран екип. Може би са двама, може би десет. Ние можем да променим обичайните начини за придвижване на президента, профила на охраната му. И ще го направим. Но не когато е на открито, когато се ръкува и целува бебета.

– Ако проблемът е в бройката на охраната, ще допълним агентите ви с наши хора – обади се Мийни.

– Разбира се, че проблемът е в бройката. Но нашите агенти работят в екипи. Вкараме ли в тях необучени хора, неминуемо ще възникнат проблеми. – Той се обърна към Джордж и натъртено добави: – Най-доброто, което можете да направите, е още преди тази фаза да откриете и елиминирате заплахата.

Уордъл съвсем не беше глупак. Ловкият начин, по който прехвърли топката в полето на Мийни, съвсем недвусмислено го доказваше.

– Ние ще се заемем с отбраната, а вие с нападението – добави той с очевидното намерение да подсили тезата си. – Но нека бъдем наясно – този мач не може да бъде спечелен от защитата!

Сега вече уважаемият мистър Уордъл можеше да бъде доволен – бе успял да прикрие задника на любимите си служби отвсякъде – отгоре, отдолу и отстрани, от понеделник до неделя.

Изчаках Мийни да отправи топката с отмерен шут в полето на някой друг от играчите, но той зяпаше в стената и мълчеше, вероятно обзет от спомени за блестящата кариера, която бе имал някога. Напрегнатата тишина бе нарушена от Филис.

– Да се върнем на въпроса на Дръмънд, мисис Хупър – рече тя. – По какъв начин вие бихте желали да запознаем обществеността с този проблем?

Вместо да отговори, Хупър се извърна към Мийни и попита:

– Доколко сте сигурен, че всичко това е свързано с наградата?

– В нищо не сме сигурни. В момента нямаме никаква представа за мотивите. А и бележката може да е уловка.

– Уловка за какво?

– Убийството на Белнап може да е било насочено единствено към него. Точка по въпроса. Преди да започне работа в правителството, той е бил президент на известна компания на Уолстрийт, имал е стотици врагове. Тайните служби имат цяла папка със заплахи срещу него. Нали така, Чък?

– Точно така – кимна Уордъл. – Ястреба не беше особено популярен.

– Бележката може да е написана нарочно, с цел да ни заблуди – подхвърли нова хипотеза Джордж, заби поглед в масата пред себе си и мрачно добави: – Трябва да бъдем нащрек!

Мисис Хупър моментално се хвана за сламката.

– Много добре – кимна тя. – Но нека чуем и другите възможни варианти.

Изведнъж ми светна, че Джордж през цялото време е чакал този шанс.

– Ще ви кажа какво мисля – отговори с усмивка той. – Ако сериозно са решили да убият президента, те нямаше да ни предупреждават.

В очите на Уордъл проблесна надежда.

– Продължавайте – изправи се в стола си той.

– Глупаво е да го правят просто защото сами си усложняват задачата. И тя става доста по-рискована...

– Какъв е тогава смисълът на тази бележка? – попита мисис Хупър.

– Смисълът ли? – проточи Джордж. Беше ясно, че се наслаждава на момента и се готви да демонстрира умственото си превъзходство над

останалите. Очите му бавно обходиха присъстващите около масата и се върнаха върху мисис Хупър. – Футболистите го наричат „засада“. Докато ние правим всички усилия да опазим президента, те просто изчезват.

Отдавна бях обмислил и отхвърлил тази теза на Джордж. Заплахите срещу президента не могат да бъдат ход за отвлечане на вниманието, а по-скоро обратното: стартов сигнал за най-голямата полицейска хайка в историята. Разбира се, нямах намерение да противореча на Джордж, след като е решил да се прави на глупак.

Каквото и да говорим, фокусът се размиваше и участниците в съвещанието го почувстваха съвсем ясно.

– Моят шеф може и да е прав, но може и да греши – обади се съвсем навреме Джени. – Нека направим кратък преглед на това, което действително знаем или което можем да приемем за вероятно, поне на този етап. Престъпниците са американци. Стигам до това заключение от идиоматичните изрази в бележката. Няма съмнение, че нейният автор е американец. Наясно сме също така, че те притежават професионални качества и оборудване.

– Прекрасно! – възкликна мисис Хупър. – Значи аз излизам пред целокупния американски народ и съобщавам, че неизвестна група професионални убийци е тръгнала на лов за нашия президент. Направо страхотно! Някой от вас да допуска, че подобно изявление може да ми създаде проблеми? Каква ще бъде обществената реакция според вас?

Разбира се, всички допускахме, че ще има проблеми. За целта си наложихме маски на загриженост, стопроцентово фалшиви. Това си беше неин проблем, а ние – подобно на всички професионални бюрократи – нямахме никакво намерение да пъхаме нос в пощенската ѝ кутия, надавайки се на същото от нейна страна.

Непосредствената ни задача беше да овладеем събитията, при това в момент, в който лошите имаха предимство във времето, инерция, а вероятно и предварителен план. Имах чувството, че Джени е права: убийците действително знаеха какво точно ще направят и как ще го направят. Събитията щяха да се развиват с наложените от тях интензивност и темпо. И ако не допуснеха някоя глупава грешка или неточна преценка, а президентът продължеше да изпълнява поетите обществени ангажменти, имаше голяма опасност ние да продължим да си играем на котка и мишка до момента, в който тежката артилерия започне да настъпва по Пенсилвания Авеню.

Заседанието продължаваше да се точи. Това се дължеше отчасти на факта, че хората без идеи са досадно бърбиви, и отчасти на

удоволствието, с което Джордж слушаше собствения си глас. В крайна сметка се взе решение за публикуване на официална правителствена декларация, в която да се съобщи за убийството на началника на канцеларията на Белия дом и съпругата му и за воденото разследване, чиято първоначална версия е опит за кражба с взлом, завършил злощастно. Вероятно бях пропуснал част от дискусиите, защото бързо проумях, че единствено убийците няма да бъдат подведени от това гигантско тъпоумие.

След това се взе решение оперативният щаб да се установи в офиса на „Охранителна техника за дома Фъргюсън“ заради централното разположение, сигурността и наличието на всички необходими средства за комуникация и наблюдение. И най-вече защото никой не предложи друго място. Всъщност не беше точно така. Мистър Холдърман любезно предложи помещенията на новоизградения Център за информационни анализи и инфраструктурна защита, но предложението му беше посрещнато със скептични усмивки. Едва ли някой от присъстващите си беше направил труда да запомни всичките прилагателни в това дълго наименование. Винаги е гадно, когато си новак, нали?

В крайна сметка дори Мийни осъзна, че за разлика от противника губим ценно време.

– Предварителните наблюдения на агент Марголд предполагат двустранен подход – информира ни той. – Замесен е вътрешен човек и ние ще обърнем земята, за да открием кой е той. В същото време ще търсим извършителите навсякъде, където бихме могли да ги открием.

Точно така. На това му се вика логика и здрав разум. Всички започнаха да кимат в знак на признание на изключителната мъдрост на Джордж.

– Аз предлагам три основни действия – продължи той и кимна по посока на Чарлс. – Агент Уордъл ще отговаря за охраната на всички членове на правителството. – Главата му се извърта към Джени. – Агент Марголд ще оглави екипа за издирване на убийците. – Последвалата усмивка беше предназначена за мен. – А Дръмънд ще застане начело на екипа за разследване на евентуалните връзки с международната престъпност с основната задача да установи кой е предложил награда за главата на президента и може ли да се подозира чуждестранно участие.

– Имам един въпрос – казах.

Той ми хвърли изпитателен поглед, вероятно подозирайки, че ще изтъряся някоя гадория.

Не исках да го разочаровам и попитах:

– А ти какво ще правиш, Джордж?

– Радвам се, че попита, Дръмънд. Аз ще наблюдавам и ще координирам всички операции. Това отговоря най-добре на философията ми за упражняване на властта – директно да разпределям отговорностите между подчинените си. По този начин се насърчава инициативността и... отчетността...

Тази тирада ми прозвуча като извадка от Наръчника по модерен мениджмънт, но никой от присъстващите не пропусна подтекста в нея. На вашингтонски жаргон отчетност означава лавина от лайна, която се движи от горе на долу. Джордж щеше да направи така, че всеки да заложи по нещо в тази игра и ако корабът случайно попадне на айсберг, капитанът в никакъв случай няма да маха за сбогом от мостика, докато моряците се отдалечават със спасителните лодки. Защото спасителни лодки не се предвиждаха. Ако Джордж постигнеше своето, и оцелели не се предвиждаха.

Стрелнах с поглед Джени, която само извъртя очи.

6.

На вратата на „Охранителна техника за дома Фъргюсън“ висеше табела с надпис:

ЗАТВОРЕНО ПОРАДИ РЕВИЗИЯ И ЛИКВИДАЦИЯ.

Но паркингът беше задръстен от лимузини и ванове без опознавателни знаци, а през входа влизаха и излизаха мъже и жени с плачливи физиономии и костюми във всички нюанси на сивото и синьото.

Мина ми през ума, че на местните тази активност ще им се стори странна, нехарактерна, а вероятно дори и тайнствена. А за да доразвия теорията, която ви подхвърлих в началото на тази история, ще посоча, че ако бяха приели моето на пръв поглед шантаво, но на практика гениално предложение да превърнем склада в клиника по кожно-венерически болести, сега върху същата табела щеше да пише **КАРАНТИНА ПОРАДИ СЛУЧАЙ НА НЕЛЕЧИМА, ПРЕДАВАНА ПО ВЪЗДУШНО-КАПКОВ ПЪТ ГОНОРЕЯ. ВЛИЗАЙТЕ САМО КОГАТО ВИ ПОВИКАТ.** Този надпис със сигурност щеше да обясни появата на странните посетители с плачливи физиономии, да не говорим за спокойствието, което щеше да се възцари около контейнерите за боклук или мотаенето наоколо без работа.

Бях щастлив да зърна Лайла, нашата рецепционистка, която седеше зад бюрото в обичайната си роля на секси служителка, избрана специално за посрещане и изпращане на клиентите. При влизането ми вдигна глава да ме погледне, но очевидно не ме позна и отсече:

– Спри на място, приятелю!

– Какво?!

– Да ти виждам ръцете! – изръмжа тя. – Извади някакъв документ за самоличност, но бавно, много бавно! Под бюрото държа пистолет, който е насочен право в топките ти!

– Какво говорите, госпожице! – престорено се ужасих аз. – Аз съм чиновник в ЦРУ и нямам топки!

Тя се разсмя.

Облегнах се на плота и поверително подхвърлих:

– Ако случайно още не си предупредена, в града наистина се подвизава някакъв тип, който се представя за агент на ФБР. Притежава

прилични на вид документи, но е въоръжен и опасен.

– Не съм чувала такова нещо – стана сериозна Лайла.

– Представя се с името Джордж Мийни. Ако се появи тук и ти покаже някакви документи, ти веднага трябва да му гръмнеш топките!

Лайла отново се разсмя.

– Специален агент Мийни пристигна преди повече от час – информира ме тя.

– И ти не го простреля в капачката на коляното?!

– Ама моля те. Той е приятен и чаровен мъж, освен това изглежда много добре. Женен ли е?

– Не, но ти май беше омъжена.

– О, благодаря ти, че ми напомни – засмя се отново тя.

Господи, жените изобщо не могат да преценяват представителите на противоположния пол!

Но ако оставим настрана външния вид, Лайла беше една умна и възприемчива млада жена. Качества, които са задължителни за работата ѝ, тъй като тя е служител на Отдела за сигурност на Управлението и вероятно владее поне десет начина да убие противника си с мигли.

– Чух, че си имал много забавна утрин – подхвърли тя, докато отбелязваше появата ми в присъствения дневник.

– По-скоро интересна – поправих я аз.

– Тук стават шантави неща, не мислиш ли?

– Шантави неща ставаха и преди тази сутрин.

Тя само сви рамене и смени темата.

– Филис е в кабинета си с Морт. Моли незабавно да се присъединиш към тях.

И тъй, оставих Лайла да си върши работата и тръгнах към вътрешността на някогашния склад. Очите ми се спряха на дъската за съобщения, окачена до вратата от някоя практична и подредена душа. На нея бяха изписани поредица от инструкции за временно пребиваващите – къде да се настанят, как да седнат, кой в какъв екип попада, номерата на служебните телефони, които ще ползват... Най-отдолу имаше нещо наистина полезно – телефоните на най-близката пицария и китайска храна за вкъщи. Не обичам да звуча като непоправим сексист, но винаги си личи – най-вече по дребните неща – когато юздите са в ръцете на жена.

После забелязах редица от набързо издигнати временни прегради, които разделяха на три групи работните места на също така временни служители: на Управлението, на ФБР и на бюрократите от Министерството на вътрешната сигурност.

Би трябвало да добавя, че при федералната култура стените са основата, върху която се гради доверие, чувство за екипност и улеснена комуникация. Шегувам се, разбира се.

Потънах в лабиринта от стени и прегради, без да срещна дори едно познато лице. Будката на Филис се оказа чак в дъното. Тя вдигна глава да ме погледне, после кимна на едрия мъж, който се беше отпуснал на стола срещу бюрото ѝ. Изпитах смътното чувство, че съм го виждал някъде.

– Предполагам, че се познавате...

Не съвсем, макар че мъглата в паметта ми се поразсея. Наистина ме бяха представяли на Морт Съливан, това стана на втория ми ден тук. Той беше нисък, плешив и дебел – типичен шишко от еврейски произход с приятен акцент от Бронкс, който завеждаше близоизточните отношения на отдела. Не съм сигурен какво точно означава това, но по принцип Отделът за специални проекти не насърчава своите служители да демонстрират загриженост. За разлика от мен Морт беше на редовен щат в ЦРУ, но длъжността му беше същата като моята – офицер за специални проекти. Това ни правеше нещо като колеги.

Трите димящи чаши кафе върху бюрото доказваха, че Лайла е уведомила Филис за появата ми, а самата ми шефка бе решила да се направи на любезна.

По всяка вероятност тя отгатна мислите ми, защото се усмихна и ми направи знак да седна на свободния стол, след което се извърна към Морт.

– Разкажи му какво знаем.

Морт ми подаде плик с гриф „СТРОГО СЕКРЕТНО – специални източници“, под който бяха изписани обичайните кодове на информационните източници, а също така и инициалите на длъжностните лица, които имат право да четат материалите. Моите не бяха сред тях, но при положение, че началникът на канцеларията на Белия дом се разлагаше на металната маса в моргата, правилникът можеше да бъде пренебрегнат, при това бързо и без никакви колебания.

– Чул си за парите, които дават за главата на президента, нали? – попита ме Морт.

– Къде да се разпиша?

– Ако знаех, нямаше да седя тук, приятелю.

Ха-ха. Филис ни наблюдаваше втренчено. Мислено чух колко високо цени мъжкото чувство за хумор.

– В тая папка е събрано всичко, което знаем – информира ме Морт.

– Прочети я, когато имаш време. Прилича на криминален роман, на който втората половина липсва. Работата е там, че научихме за нея едва преди няколко седмици.

Служителите на Управлението са големи майстори в създаването на папки. Разгърнах тази в ръцете си и прегледах първата страница, която беше нещо като разширено съдържание. Най-важното в нея беше, че сме научили за обявената награда не чрез специалните разузнавателни средства, изброени върху корицата, а от едно съобщение на Ал Джазира – информационния телевизионен канал на арабски език. Следваха подробностите.

– Истина ли е това? – вдигнах глава към Морт аз.

– Абсолютно.

– Изглежда доста невероятно, нали? – намеси се Филис. – Било е излъчено три-четири пъти, преди да бъде забелязано от нощната смяна на отряда за борба с тероризма. Разбира се, накарахме ги да го свалят от новинарските емисии.

– Да, но беше излъчено в най-гледаното време – промърмори Морт. – Освен това Ал Джазира е спътникова телевизия и има огромна аудитория в цял свят – гледат я в Близкия изток, гледат я американците от арабски произход, гледат я индонезийци, пакистанци и много други. Да не говорим, че арабите по принцип са страшни клюкари и един мобилен телефон е всичко, което им трябва, за да разпространят поредния слух по кафенета и сукове.

Задах единствено важния въпрос.

– А как е научила Ал Джазира?

– От интернет – отвърна Морт. – Обявата за наградата е публикувана в един уебсайт.

– Уебсайт?

– Да. Обозначен е като убийпрезидента-точка-ком.

– Това е някаква шега, нали?

– В първия момент и ние помислихме, че е шега – мрачно отвърна той. – Но след тазсутрешните събития май променихме становището си. – Подаде ми една цветна разпечатка и попита: – Какво мислиш за това?

Поех листа в ръцете си. По всичко личеше, че е разпечатка на уебстраницата, която коментирахме. На розов фон бяха наблъскани с различни шрифтове, които напомняха за едновременните църковни плакати с летящи балончета, клоуни и разни танцуващи фигурки. Наистина приличаше на шега, а може би и на нещо друго. Сякаш авторът беше изпълнен с толкова дълбоко презрение към действащия президент на САЩ,

че се отнасяше с ирония дори към офертата за убийството му.

Изчетох и самата оферта, изписана с дебели сини букви:

УБИЙ ПРЕЗИДЕНТА НА САЩ И СПЕЧЕЛИ 100 000 000
НЕПОДЛЕЖАЩИ НА ПРОСЛЕДЯВАНЕ АМЕРИКАНСКИ
ГУЩЕРИ!

Под заглавието бяха намерили място неизбежните, изписани с дребен шрифт подробности, които изреждаха правилата и изискванията на „състезанието“ – всичко на всичко три на брой. Участникът трябва да представи предварителен план за действие, да предложи оригинален „подпис на убиеца“, с който да се легитимира, и трето, за да получи голямата награда, участникът трябва да остане анонимен и извън подозрение.

Вдигнах поглед към Морт.

– Как става комуникацията на предварителните намерения?

– Изпраща се на този адрес – отвърна той и се наведе да ми покаже една линия в дъното на разпечатката, под която беше изписано `rayoff@mtercon.com`.

– По него не може ли да се разбере кой е инициаторът на „състезанието“?

– Опитахме. Оказа се, че адресът е свързан с анонимна пощенска кутия, който по всяка вероятност ще ни отпрати към други десетина анонимни имейли.

Усетил по някакъв начин, че не разбирам за какво става въпрос, Морт се зае да ме просветлява:

– Не е чак толкова сложно. Съответният имейл автоматично се изпраща на анонимната пощенска кутия, която наподобява номерираните кутии, предлагани от всеки пощенски клон. Оттам операцията се повтаря отново, произволен брой пъти. Все едно, че скачаш от една черна дупка на друга и така поне десетина пъти. – След тези думи отново насочи вниманието ми към дъното на сайта, където имаше списък със седем-осем езика за кореспонденция: руски, испански, арабски и дори идиш. – Едно кликане върху някой от изброените би те отпратило към същата уебстраница, но вече на съответния език.

– Условно наклонение? – вдигнах вежди аз.

– Сайтът беше закрит два дни след съобщението в Ал Джазира – обади се Филип.

– Шефът на новините в Ал Джазира заяви, че са били уведомени по

телефона, но отказа да ни съобщи името на информатора – добави Морт и в очите му проблесна гняв. – Копелето има наглостта да се оправдае с Първата поправка, представяш ли си?

– Кой е закрил сайта? – попитах аз.

– Авторът.

– Защо?

Филис хвърли кос поглед към Морт и отвърна:

– Преобладаващото мнение в онзи момент гласеше, че е дръпнал щепсела, преди шегата му да се превърне в „играчка-плачка“.

– А какво е сегашното преобладаващо мнение?

Филис насочи поглед към уебстраницата и неохотно промърмори:

– Вероятно е получил една-две оферти, които заслужават внимание.

След което се е състоял обмен на имейли, с които кандидат-убийците са изпратили плановете си, а авторът е намерил начин да ги увери, че разполага с парите. Уместно е да допуснем, че са били обсъдени и начините за получаване на наградата. За които, разбира се, нямаме никакво понятие.

– Разбирам.

Филис се приведе напред и добави:

– Но сто милиона са твърде голяма, да не кажа невероятна сума, нали? Направихме всичко възможно да ограничим разпространението на офертата, като съевременно информирахме тайните служби и Белия дом.

– Не бързай да правиш заключението, че става въпрос за арабски пари – обади се Морт. – Те могат да бъдат на всеки обиден от нещо саудитски принц, колумбийски или мексикански наркобарон, чуждо правителство или някой американски милиардер, за когото президентът е политически неудобна фигура. – Намръщи се и замълча, оставяйки списъка недовършен.

– Вече разбираш защо се опитахме да поставим капак на всичко това – подхвърли Филис. – Тази награда... как да кажа... В много отношения тя е непреодолимо изкушение, нали? Подобна сума може да запали пожар от опасни амбиции.

Напълно вярно, отбелязах мислено. Не вярвам в тезата, че всеки си има цена, но сто милиона долара са в състояние да развълнуват много съвести. Искам да кажа, че в Ню Йорк има достатъчно безскрупулни типове, които срещу няколко хилядарки ще изпразнят един пълнител във всеки, който им посочите, а за сто милиона ще сринат до основи не само Манхатън, но и съседния му Куинс. Тръснах глава да прогоня тези

мисли и се върнах към дискусиата.

– Мирише ми на измама – рекох.

Филис ме дари с един продължителен поглед, после въздъхна.

– Може и да не повярваш, Дръмънд, но ти не си единственият умен човек в тази организация. Предлагам ти да поразсъждаваш кое е по-важно – това, което мислиш ти, или мнението на другите...

Имаше право.

– Може би е време да потърсим мнението и на някои чужди разузнавателни централи – подхвърлих аз.

– Вече е направено. Преди един час бе пуснато съобщение до всички наши резиденти в чужбина, които ще извършат съответните сондажи. Задачата ще приключи в рамките на дванайсет часа, тъй като трябва да се съобразяваме и с часовата разлика.

– Аз ще бъда ли запознат с резултатите?

– Разчитай на мен.

Без коментар.

На вратата се почука и Джени надникна през процепа.

– Извинете, мога ли поговоря за секунда с Шон?

Никой не възрази и аз побързах да изляза. Последвах Джени по лабиринта между новите работни места и не след дълго влязох в една странична стайчка, определена за неин временен кабинет.

Зад сивото метално бюро до стената седеше едра жена на зряла възраст с накъдрена кестенява коса, която ограждаше кръгло и по детски жизнерадостно лице. Спряхме за миг, колкото да бъде представен. Жената се оказа Елизабет, личен асистент на агент Марголд.

Елизабет изглеждаше леко напрегната и очевидно не изпитваше радост от новата и несигурна обстановка, в която ѝ се налагаше да работи. Разменихме си любезности, след което тя ме попита:

– Къде в тази лудница мога да намеря малко канцеларска хартия?

– Проклет да съм, ако знам – признах аз.

– Как да свържа телефона си?

– Ами мушнете го в контакта.

Елизабет заби обвинителен показалец в шперплатовата стена.

– Няма контакт!

– Ясно...

– Е, и?

Принудих се да свия рамене.

– Нали работите тук? – пожела да узнае тя.

– Той е мой партньор по това дело – информира я Джени. – Но все

пак си остава мъж, Елизабет.

По неизвестни причини Елизабет намери забележката ѝ за адски смешна. На мен тя ми прозвуча грубо и обидно, подчинена на стар, подвеждащ и фалшив стереотип.

– Обърнете се към Лайла, която работи близо до входа – мило посъветвах Елизабет. – Тя знае всичко.

Най-накрая влязохме в офиса на Джени.

– Имам новини – обяви тя.

– Слушам те.

– Намерихме лимузината.

– А Лари?

– И Лари. Колата е била открита в гората, на около пет километра от Кълпепър, Вирджиния. Лари Елуд е бил на предната седалка.

– Трябва ли да бъда оптимист?

– Няма да ти отива – поклати глава тя.

– Вярно.

– За съжаление и колата, и Лари са били опожарени.

За нас съжаление, но за Лари – истинско нещастие, помислих си аз. Не знам защо, но тази информация не ме изненада.

– Подробности?

– Колата е била открита от хеликоптер на шерифската служба в Кълпепър. Пилотът забелязал дим и се обадил на пожарната. Хората реагирали бързо, но заварили само изпепелени останки.

– Бърз пожар, а?

– Много бърз. Вътрешността на колата и тялото на Елуд са били обилно полети с бензин. Но Елуд е бил застрелян предварително с няколко куршума в главата. За подпалка били използвани запалителни гранати, най-малко пет на брой. Част от тях са били залепени отвън, под и около резервоара. Били взривени едновременно, за максимален ефект. Професионална работа.

– Елиминирани са всички улики и веществени доказателства, така ли?

– Плюс главният ни заподозрян.

– От което следва, че Лари едва ли е бил съучастник.

– Не бързай със заключенията. Може би си прав, че той и колата са били отвлечени. Това обаче би означавало, че убийците са познавали модела на колата и номера ѝ, както и сутрешния маршрут на Лари. Кое-то ни връща към версията за вътрешен информатор. Другият вариант е Лари да е участвал в схемата, а след края на операцията да е бил

ликвидиран като потенциална заплаха от разкриване. Ако случаят е такъв, значи действително си имаме работа с много брутални копелета.

Според мен убийствата от сутринта вече го доказаха.

– И още нещо – продължи тя. – Помниш ли, че Питърсън нареди на Чък Уордъл да ни предостави имената на всички членове на охранителния отряд на Ястреба?

– Да.

– Те са работили на три смени в резиденцията. Тази, която открихме сутринта – мъртвата, е била смяна „В“. Следващата смяна „С“ трябвало да застъпи в 13:00. Всички са се явили.

– А смяна „А“?

– Няма такава и не ме питай защо. Другата смяна е Д... – Замълчах и тя продължи: – Установихме местопребиваването на всички агенти, с изключение на един. Казва се Джейсън Барнс. Никой не го е виждал след края на смяната му вчера в 13:00.

– Може би е напуснал града.

– Може би. Началникът на екипа му е тук, в съседното помещение. Вероятно ще поговориш с него.

– Добре, да вървим.

Прехвърлихме се в съседната стая. До масата седеше агент Марк Кини, а пред него имаше бутилка диетична пепси-кола. Беше здравеняк горе-долу на моите години, със скулесто лице и тъмна коса, започнала да оредява на челото. Съвсем обикновен човек, както би трябвало и да бъде според длъжностната му характеристика.

При влизането ни вдигна глава с известно безпокойство и недоверие. Познавам този изражение, често са ме посрещали с него.

Заехме столовете срещу агента, Джени ни представи и си стиснахме ръцете. Тя с приятелска усмивка му обясни, че разговорът в никакъв случай не бива да се възприема като враждебен разпит, а по-скоро като невинен и приятелски контакт между трима федерални служители, имащ за цел да уточни някои детайли.

Кини безмълвно пресуши бутилката пред себе си.

После поведохме разговор на странични теми – семейство, Вашингтон, поредната победа на „Далас“ над „Редскинс“. Така научихме, че агент Кини има жена и три деца, работи от дванайсет години в тайните служби, очаква с нетърпение да го преместят от охраната в някой от мобилните отряди и прочие незначителни подробности. На това му се вика установяване на първоначален контакт и предразполагане на обекта. Аз обаче го наричам губене на време.

По отношение методите за водене на разпит съществуват две основни теории. Доколкото мога да преценя, тази, която в момента е на мода в Куонтико, се нарича „Техниката на Лорънс Уелк“, знаете го онзи акордеонист. При нея са напълно изключени отживелици като мигащи светлини, гумени палки и кръсъци. Вместо това се препоръчва тиха музика, любезно отношение към обекта и въздържане от заплашителни жестове. Ако правилно съм схванал същността на този метод, обектът трябва да се почувства като на зъболекар и да отвори широко уста.

Много експерти и научни трудове препоръчват тази техника. Но по мое мнение, ако искате да спестите време и да стигнете до истината, най-добре е да започнете с едно приятелско коляно в топките. Образно казано, разбира се. Е, с някои изключения.

Както и да е. Въпросният мек подход обаче се нуждае от известна прелюдия. Слава богу, че човекът насреща ни си изкарваше хляба от охраната на разни дърдорковци и прояви нужното търпение. Джени приключи с общата част, придаде на гласа си необходимата мекота и подхвърли:

– Слушайте, успяхме да установим контакт с всички членове на екипа ви освен... – Хвърли кос поглед към бележника си и отчетливо изрече: – Освен с агент Джейсън Барнс.

– Джейсън? – вдигна вежди Мини. – Това е много странно.

– Нима?

– Да, наистина. Опитахте ли домашния му телефон?

– Дори изпратихме хора на адреса му. Намира се в Спрингфийлд, нали? – Джени изчака кимането на Кини и добави: – Няма го там. И колата му я няма.

– В джоба на якето си имам номерата на мобилния телефон и на пейджъра му – надигна се агентът.

– Ние също – спря го Джени. – Включва се гласова поща.

– Хм... Много странно.

– Може би има просто обяснение. Възможно ли е да е напуснал града?

– Не, Джейсън не би... Искам да кажа, че е длъжен да ме уведоми.

– Той е ерген, нали?

– Да, но...

– Пролет е, може би се радва на някоя романтична връзка.

– Изключено – засмя се Кини.

– Защо? Нали е нормален мъж?

– Джейсън Барнс хич го няма с жените. Направо е смешен. Освен

това е ревностен християнин. Залагам една месечна заплата, че не е с мадама!

Джени мъдро смени тактиката и прехвърли топката на Кини.

– Вижте какво – свенливо се усмихна тя. – Тук съм в пълно неведение и ми трябва помощта ви. Нужно ми е да разбере що за човек е Джейсън.

– Добре, добре – промърмори онзи, после изведнъж се втренчи в нея. – Чакайте малко. Подозират ли го в нещо?

Беше съвсем ясно, че агент Кини смята разговора ни за приятелски, но се опасява, че Джейсън Барнс може да се превърне в негов сериозен проблем. Защото той беше командир на Барнс и ако се окажеше, че подчиненият му е замесен в ликвидирането на мъжа и жената, които охраняваха, плюс това на четиримата им колеги, в личното му досие щеше да се появи една доста гадна забележка.

Аз самият бях на мнение, че Кини е свестен човек и вероятно добър началник. Демонстрацията на лоялност винаги е достойна за уважение, особено когато идва от шефа. Но не и в този случай.

– Разпитваме всички – излъгах аз. – Трябва да знаем дали не са забелязали нещо необичайно през последните няколко дни. Колкото повече научим за Барнс, толкова по-лесно ще го открием.

Кини погледна Джени, а след това и мен.

– Прегледайте досието му.

– Със сигурност ще го направим – кимна Джени. – Но в момента предпочитаме вашето резюме, просто защото нямаме време.

За миг изпитах чувството, че Кини ще промърмори в ръкава си нещо от сорта на „агент в опасност, изпратете подкрепление“. Но вместо това той каза:

– Добре. Като за начало ще посоча, че е изключително умен. Изранал е в Ричмънд. Баща му е бил съдия. Май федерален, но не съм сигурен. Джейсън е завършил военно училище във Вирджиния и има три години служба като лейтенант в морската пехота. Оттам излиза с отличен атестат, работи безупречно и като агент. Абсолютно чист както в лично, така и в професионално отношение.

Фактически кратката биографична справка на агент Кини ни разкри повече, отколкото предполагаше или възнамеряваше той. Военен по професия, аз на няколко пъти съм бил командирован на юг. Когато съм уморен, започвам да говоря провлечено, като в детството си, дори посягам към царевичния хляб и ореховия пай, които по принцип ненавиждам. Но местните трябва да бъдат изчеткани, няма как.

Общо погледнато, Югът от моето детство създава два типа бели мъже. Първият от тях е типът на говняра, който е чист продукт на аграрната култура, пикапите и кънтри рока на Уейлън Дженингс. В момента, в който се научи да срича, той вече има претенции и започва да посещава Университета на Мисисипи и Университета на Алабама, известен с футболната звезда Брайънт Мечката – заведения, в които основни предмети са футболът, бирата и купоните за побратимяване.

На второ място е типът на южняшките аристократи или претендентите за такива, които държат децата им да учат в старомодните, но престижни учебни заведения като щатския университет на Вирджиния, университетите „Дюк“, „Уилям и Мери“ и военното училище, после ги пращат за една-две години и в армията – все още възприемана като славна институция, службата, в която е въпрос за чест. Аз съм служил с няколко южняшки джентълмени от този тип, които бяха избрали офицерската професия. По тази причина веднага ми стана ясно, че Джейсън Барнс принадлежи именно към тази по-възвишена категория.

– Благодаря, агент Кини – рече Джени. – Откога познавате Джейсън?

– От две години, откакто постъпи при нас.

– Има ли хоби? Някакви особени навици?

– Църквата и гимнастическият салон. Горедолу това е всичко. Не пие, не пуши, не играе хазарт и не псува. Почти сигурен съм, че все още е девствен. Един истински бой-скаут, казвам ви.

– Означава ли това, че го смятате за неподкупен?

– Да. Предполагам, че е така.

– Има ли парични проблеми?

– Едва ли. Семейството му е заможно, а самият Джейсън е пестелив човек. Освен това съм на мнение, че за него парите не означават кой знае какво. Той наистина е духовен човек.

– Ясно. А някакви проблеми в кариерата?

– Никакви. Миналия месец го повишиха, цяла година преди колегите му.

– А проблеми с колегите?

Бинго. Агент Кини замълча за момент с поглед в масата, после с неудобство промълви:

– Той е... как да кажа... малко странен в общуването. Свенлив, стегнат, напрегнат. Педантичен до дребнавост, държи на устава. А това понякога опъва нервите на околните.

– Разкажете по-подробно за това, което наричате „странност в

общуването“ – предложи Джени.

Кини се замисли, сякаш търсеше някаква по-мека форма на изразяване.

– Като повечето изключително умни хора, той не е особено добър в общуването. Според мен околните не са му интересни. – Нарочно гледаше към Джени, а не към мен. – Нали ги знаете как се държат гениите?

Джени не отговори на въпроса.

– Психическа стабилност?

– Нормален като вас и мен – отвърна Кини, после усети, че изявлението му съдържа доста двусмисленост, и добави: – Но личното ми мнение не е толкова важно. При нас всички минават на психотест, и то още преди да бъдем назначени.

– Известно ми е – кимна Джени. – Вие запознат ли сте с резултатите от теста на Джейсън?

– Да. Като негов командир имам право на това.

– Ще си спомните ли какво бе заключението?

– Вече ви казах, че е умен. Коефициентът му на интелигентност е някъде около 160. Без отклонения, без психически заболявания. В забележката на психолога се споменава за „известна умствена скованост“. Но не като критика. Фактически именно той дава прогнозата, че от Джейсън ще излезе един изключително дисциплиниран и отдаден на работата си агент.

– И това е всичко, така ли?

– Да, ако не броим няколко леки търкания в отношенията син-баща, които обаче са в рамките на нормалното.

– А какво е отношението на Джейсън Барнс към главнокомандващия на въоръжените сили? – попитах аз.

Той се обърна към мен и ме погледна право в очите.

– Агентите на тайните служби нямат лично отношение към президента, мистър Дръмънд.

Естествено. Това беше правилният отговор. Сляпа лоялност към поста, а не към човека, който го заема. Пълни глупости.

Не исках да разстройвам плана за разпит на агент Марголд, но времето течеше, а до този момент мъжът срещу нас явно ни будалкаше.

– Дрън-дрън – рекох на глас аз и той се облещи. – Описвате този Барнс като някакво библейско чудо – праведен и високоморален. На всичкото отгоре и гений. Но той все пак не е ангел, нали?

Стреснатият му вид отстъпи място на лека усмивка.

– Добре, след като ме питате, ще ви кажа. Президентът спечели

Джейсън още на първата сутрешна закуска в Белия дом. Всички ние бихме го защитили с гърдите си просто защото това ни е работата. А Джейсън би защитил с тялото на собствената си майка сегашния президент. – По-късно щяхме да разберем колко истина има в тези думи, но за момента той млькна и самодоволно подхвърли: – Не това искахте да чуете, нали?

Двамата с Джени си разменихме кратки погледи. Бяхме направили преглед на целия списък от грехове, пороци и човешки недостатъци, но нищо от това, което каза Кини, не успя да докосне чувствата ни. Тя се извърна към агента, помълча малко и попита:

– Добре... А как си обяснявате неговото изчезване?

– Никак – отвърна той и ни изгледа в бавна последователност. – Хей, аз зная какво е станало сутринта в къщата на Ястреба. Вие допускате изтичане на информация или помощ отвътре и вероятно подозирате Джейсън. Но грешите. Джейсън Барнс е един от най-всеотдайните агенти и чисти души, които някога съм виждал. Готов съм да заложа кариерата си за него.

На практика той вече я беше заложил. Сега беше моментът да му се изтъкне това с допълнителна сила, да получи онова метафорично коляно в топките.

– Ако се окаже, че грешите или сте ни заблудили, директорът на ЦРУ ще изпрати на президента специално писмо, в което ще ви окачестви като идиот и заплаха за личното му здраве! – хладно процеди аз.

Очите насреща ми се разтвориха широко.

Джени също бе стигнала до заключението, че мекият подход се е провалил, без да доведе до душевна близост. Тя направи нужната пауза, за да придаде допълнителна тежест на заплахата ми, след което започна да изрежда:

– Според член 1001 на Наказателния кодекс лъжата или въвеждането в заблуда на федерален служител са наказуеми деяния. Ако се окаже, че сте ми спестили част от истината, ще ви обвиня в прикриване и съучастие в престъпление! – Направи нова пауза, след което изчурулика, вече с далеч по-ведър глас: – Не бързайте да ми отговаряте. Помислете дали нямате какво да добавите или да промените в своите показания.

Враждебността се оттече от лицето на агент Кини. Както вече споменах, той упорито се бореше да бъде добър командир, но лоялността изведнъж се превърна в твърде тежък кръст за него.

– Казах ви истината – промърмори той, помисли малко и добави: – Преди време... може би шест-седем месеца, Джейсън преживя тежки

мигове...

– В смисъл? – хладно го изгледа Джени.

– Стана раздражителен и мрачен...

– Защо? – попитах аз.

– Не знам защо.

Вярна на опита си, Джени се наведе напред и нареди:

– Опишете какво имате предвид под „мрачен“.

– Ами... Не знам. Може би отчужден, разтревожен, нетърпелив...

Малко нестабилен в емоционално отношение.

– Попитахте ли го на какво се дължи това?

– Да, попитах го. Но Джейсън е изключително затворен човек. Дадох му един месец почивка и когато се върна, всичко беше наред.

Джени обмисли чутото и попита:

– Неприятности в работата?

– Не. Работата си вървеше добре. Проблемът му беше личен.

Джени ми хвърли кратък поглед и попита:

– Нещо друго?

– Нищо.

– Благодаря, свободен си – обадох се аз. – Но ако си спомниш нещо и не ни се обадиш, ще се простиш с топките си!

Джени изчака вратата да се затвори зад гърба на агент Кини и попита:

– Е, какво мислиш?

– Мисля, че агент Джейсън Барнс е идеалният бодигард за твоя държавен ръководител, твоята банка или девствената ти дъщеря. Дълбоко религиозен, с чисто сърце, предан на Бог и Родина, неизрекъл нито една мръсна дума през целия си живот.

– Имаш право. Не ми прилича на заподозрян.

Не направих коментар на това изявление и тя добави:

– Между другото, аз имам служебното задължение да поддържам контактите с тайните служби и постоянно работя с тях. Координирам съвместните ни операции, а моят отдел обработва всички материали, свързани с исканите от тях сведения. Веднага ще кажа, че те са една изключителна група хора във всяко едно отношение – физическо, умствено и емоционално. Което обаче не означава, че всички са ангели... Този Барнс ми звучи като агент за пример.

– Действително е така – кимнах. – Пусни го за общонационално издирване и изкарай заповед за обиск.

– Извинявай – объркано ме погледна тя. – Да изкарам какво?

– Никой не е толкова съвършен, Джени. Тоя крие нещо.
– Нямам представа на какво се базират подозренията ти.
– Помисли върху това, което ни разказа началникът му.
– Началникът му каза, че е златно момче. А аз мога да потвърдя, че е издържал няколко наистина задълбочени проверки.

– Аз също съм издържал такива, а вероятно и ти. – Замълчах и я погледнах в очите. – За себе си добре знам какво съм скрил. А ти ще споделиш ли с мен какво си спестила на контролните органи?

Тя се замисли.

– Не забравяш ли вероятната причина? – попита.

– Той е член на охранителен отряд и е изчезнал.

– Вероятно бих могла да извъртя тази логика и да оправдая заповедта за национално издирване със загриженост за личната му сигурност – поклати глава тя. – Но заповедта за обиск трябва да бъде подписана от съдия. Опитам ли подобно нещо, цялото Управление ще умре от смях.

– Имаш право.

– Кажы как да постъпя.

– Непременно трябва да споменеш за много тревожното анонимно телефонно обаждане, което току-що си получила...

– Не играем по този начин, Шон – отвърна с въздишка тя. – Това е ФБР.

– О, ФБР! – подсвирнах аз. – Не забравяй да го пишеш в автобиографията си, като тръгнеш да си търсиш работа след смъртта на президента!

– Не е нужно да си саркастичен – сбърчи вежди тя.

– Нито пък е време да си четем морал. Играй така, че да се получи нещо, Джени!

– Ако в дома му открием някое от оръжията на престъплението, ние ще бъдем... Всъщност целият случай ще...

– Нямах случай, който да браниш – прекъснах я аз. – Екип от професионални убийци е тръгнал на лов за президента на Съединените щати. Това е проблемът, върху който трябва да се концентрираш!

Видях колебливото изражение на лицето ѝ и добавих:

– Тези хора не играят по правилата. Тези хора не познават никакви правила. Ако се задържим в общоприетите граници, със сигурност ще изгубим.

7.

Джени възприе съветите ми и успя да издейства заповед за обиск на дома на Джейсън Барнс в Спрингфийлд.

Самият Спрингфийлд беше на някакви си дванайсет километра от центъра, но улучихме часа на задръстванията и едва ли щяхме да се справим с вашингтонския трафик. По тази причина Джени поръча хеликоптер и voila – един взе, че се спусна на паркинга. Скочихме в кабината и се издигнахме в безбрежния лазур. Пилотът пое курс над магистрала И-95 до изхода за Спрингфийлд, после направи десен завой и машината се понесе на малка височина над безкраен лабиринт от тухлени къщи и вили, струпани в няколко гроздообразни кварталчета, които на практика съставляваха Спрингфийлд.

Нямам представа за критериите, по които пилотът избра точно онова от тях, което ни трябваше. Явно се беше ориентирал по няколкото тъмни автомобили, които бяха заобиколили малка поляна, превръщайки я в площадка за кацане. А сигурно и по костюма на агента, който пристъпи да ни посрещне в момента, в който скочихме на земята.

Оказа се, че това е специален агент Марк Бътърман, който водеше разследването. Висок и слаб мъж, надхвърлил петдесетте, с прошарена коса и загоряло лице – един полуурбанизиран каубой от страната на Марлборо, облечен в сив костюм. Крачеше и говореше със самочувствие, което се надявах да бъде оправдано, още повече, че не беше някой младок с жълто около устата, а според Джени – един от най-кадърните агенти на ФБР, избран специално за ръководител на разследването. Кое-то означаваше, че някой по високите етажи на тази институция все пак има ум в главата. Защото случаят никак не отиваше на някой зелен и прекалено амбициозен младок, който изгаря от желание да се прояви (или провали). Кое-то се случва доста често.

Джени ни представи и ние си стиснахме ръцете. Вече знаех, че Бътърман е имал гаден и тежък ден, затова се държах изключително мило и възпитано. Истината ви казвам!

Както и да е. Агент Бътърман знаеше, че времето ни е скъпо, и по тази причина започна да ни информира за хода на разследването още в движение. От къщата на Белнап били събрани стотици веществени доказателства – малки и големи, които ангажирали целия личен състав на Отдела по криминалистика. Все още нямало значими находки, а от тона

му заключих, че и не очаква да има.

Оказа се, че мисис Белнап е била добре известна в областта светска дама, а домът ѝ – център за безкрайни срещи и сбирки на богатите и известните. В него се провеждали промоции на нови книги, коктейли за набиране на средства и още куп обществено полезни прояви. Прибавете към списъка и петнайсетина агенти на тайните служби, които са държали къщата под око, две домашни прислужници, трима градинари, един майстор по поддръжката и още бог знае кого, за да придобиете приблизителна представа за пръстовите отпечатьци, космите и влакната с потенциално годни за идентификация ДНК проби, чийто брой със сигурност се доближава до популацията на щата Ню Джързи.

С малко по-възбуден тон бяха потвърдени подозренията ми относно нанесени щети в градината. Били открити отпечатьци от три вида обувки с различни номера – два на мъже и един на жена с изключително тесен крак и малък номер.

Готови били и предварителните балистични експертизи, според които е стреляно с четири оръжия от един и същ модел и калибър. Всичко навеждаше на мисълта за квартет от убийци или пък за изключително надарен тандем от двама, който стреля еднакво добре и с двете ръце. Това ни върна в настоящето.

Имайки предвид конкретната ситуация, Бътърман спря очи върху нас и бавно изрече:

– Портiererът ни пусна вътре. В момента там се намират седем агенти. Мястото е малко, а Барнс живее сам. Не би трябвало да ни отнеме много време.

Агент Бътърман очевидно си даваше сметка, че времето тече, тъй като заряза приказките и ни поведе към къщата – скромна постройка на два етажа в колониален стил с тухлена фасада. Аз се задържах за малко отпред.

Бътърман беше прав. Апартаментчето наистина се оказа малко и почти комично подредено, като се има предвид, че все пак го обитава ерген. Обзавеждането беше някаква смесица от модерни и традиционни мебели, в тон със завесите, които бяха в тон с килима и така нататък. На практика цветовете почти липсваха, тъй като всичко беше решено в бяло.

– На какво мирише? – сбърчих нос аз, обръщайки се към Джени.

– На „Лимоново обещание“.

– Лимоново какво?!

– Ароматизиран лак за мебели. О, ама ти се майтапиш! – засече ме тя.

Ами да. Освен това подчертавах нещо по-особено. Нормалните хора не живеят по този начин, ако разбирате какво имам предвид. Мебелите на Джейсън не изглеждаха нито евтини, нито скъпи, а изкуството присъстваше под формата на плакати по стените, някои от тях поставени в рамка. На единия имаше панорама на непознат за мен европейски град, другият беше от някакъв известен, но стар филм, който не бях гледал. Те не издаваха вкуса на наемателя, ако не се брои очевидното му пристрастие към веригата супермаркети „Уолмарт“.

– По нищо не личи, че харчи повече, отколкото печели – отбеляза Джени.

Бътърман беше на същото мнение.

– Плаща деветстотин и двайсет долара месечен наем – информира ни той. – Така твърди портиерът. Цената не е висока за този квартал. Карата „Мазда–323“ втора употреба, която купил преди две години за осем бона.

– Но днешният му начин на живот може би няма нищо общо с начина, по който би желал да живее утре – подхвърлих аз.

– Мечтата на всеки престъпен ум – кимна Бътърман, после добави: – Никакъв алкохол в къщата, няма дори една бира в хладилника. Запален почитател на чая. Никакво порно, никакви стари списания, дори вестници няма. Не разполага и с телевизор. Ако е държал някакви оръжия тук, значи ги е изнесъл. Този младеж наистина е живял като монах!

Помогахме се още известно време, а аз започнах да се питам дали някой изобщо живее тук. Жилището беше почистено като за продажба, стерилно и недокоснато. Имах чувството, че иззад канапето всеки момент ще изскочи някой агент за недвижими имоти. Вдясно от входното антре се намираше малка дневна, свързана с още по-малка трапезария и това, което в днешно време наричат „удобна кухня“ – миниатюрен бокс, съчетал в себе си на пръв поглед несъвместими неща. Но в случая с Джейсън и това наименование беше присилено. Плотовете бяха голи и излъскани до блясък, а в безупречно чистия умивалник нямаше дори засъхнали вадички чешмяна вода. Надникнах в хладилника, колкото да установя, че всичко вътре е опаковано както подобава и подредено като за парад – кутиите с прясно и кисело мляко, салатен дресинг и истински рог на изобилието от нискокалорични и диетични хранителни продукти с понижено съдържание на мазнини и въглехидрати. Направо ми стана неудобно от този ред, чистота и отношение към здравословното хранене.

На приземния етаж заварихме четирима агенти с тъмносини якета,

които нямаха вид на безцелно мотаещи се, макар да беше ясно, че не са сигурни какво търсят. Аз също, макар че умната идея беше изцяло моя. Но нещо трябваше да има. Джейсън Барнс не беше чак такъв окъснял светец, за какъвто го вземаше шефът му. В това бях абсолютно сигурен. Може би...

– Горے – кимна ми Джени.

Заизкачвахме се по стълбите. Непосредствено след площадката в горния им край започваше тясно коридорче, което завиваше надясно и свършваше с три врати. Отворихме най-близката от тях. Оказа се баня, която миришеше на борова гора, с прецизно сгънати и идеално изгледени кърпи, огледало без нито едно петънце и тоалетна чиния, от която спокойно можеше да се храните – разбира се, ако изобщо може да ви хрумне подобна глупост. Нима някой живее в тази къща, господи?

Влязох вътре и се огледах. Зад вратата беше скрит тесен шкаф, който при всички случаи би трябвало да се явява тайното скривалище на злодея Джейсън. Дръпнах вратичката, очаквайки отвътре да изпадне някоя надуваема мадама с многозначително извити устни във формата на „О“, някой труп или каквото и да е друго... Оказа се, че полиците вътре са шест, всички претъпкани до последния сантиметър. Лекарства, спрейове за нос, антибактериални сапуни и шампоани, лосиони и мазила, балсами, профилактични кремове и приспособления от иригатор за клизми до пръчици за почистване на ушна кал. Шишенцата, епруветките и тубичките бяха най-малко триста на брой, подредени с изключително внимание. Една истинска армия от вещества и субстанции, предназначени за безмилостна битка с галактиките от микроби, за добро самочувствие, напълно лишено от мигове на констипация и – недай боже, от разни гадни тении.

Запозната далеч по-добре от мен с елементите в този богат асортимент, Джени подсвирира от удивление.

– Значи за това си е давал парите – констатира тя, огледа съдържанието на шкафа и добави: – Ако оставим настрана аспирина, лепенките против ранички и антибактериалните мазила, всичко останало попада в групата на профилактичните и почистващите препарати. Което означава, че човекът не е хипохондрик, но все пак е малко... странен.

– Съвсем не малко – поклатих глава аз.

Излязохме навън и отворихме следващата врата. Тя водеше към главната спалня – поредния храм на чистотата и реда. Изправени до леглото, двама агенти със сини якета и заканителен вид явно се готвеха за задължителния вандализъм на обиска. На стената над леглото висеше

масивно, изящно гравирано разпятие. Третата врата разкри втора, доста по-малка спалня, превърната в миниатюрен, но спретнат кабинет.

– Да влезем – подхвърли Джени.

В кабинета вече действаше агентка със синьо яке, заета да сваля книгите от полиците.

– Нещо интересно? – попита я Джени.

– Зависи какво намирате за интересно. Повечето са романи на ужаса и религиозни книги. Куп заглавия от Стивън King и Ан Райс – все на същата плашеща тематика. Има всички писания на Тим Лахей... „Армагедон“ и всичко останало. Не знам как изобщо заспива вечер.

Аз се усмихнах на агентката и попитах:

– Срещнахте ли нещо от сорта „Как да свитнем държавния глава“?

– Случайно да си спомняте автора? – усмихна се в отговор тя, после добави: – Натъкнах се на няколко военни справочника, главно за оръжия и амуниции. Не знам дали това означава нещо. Може да са навици, останали от службата му в армията.

Отделих една минута на справочниците, колкото да се уверя, че мистър Чистник си има една основна слабост – нищо не изхвърля. Голяма работа. И аз пазя по разни шкафове цял куп наръчници и справочници, които съм събирал по време на основната си подготовка като офицер от пехотата. Но го правя по една-единствена причина – да не закъсам някой ден за тоалетна хартия. Да, да, говоря сериозно. Човек никога не знае...

– Не е толкова лесно – обади се Джени. – Но като видим какво чете даден човек, все пак можем да научим нещичко за него.

– Например? – погледнах я аз.

– Ти какво държиш на нощното си шкафче? – засече ме тя.

– Чакай да видим – промърморих. – Избрани творби на Джон Дън, трагедиите на Шекспир... И всичко, избрано от Опра, разбира се.

Тя извъртя очи. Защо никой не ме приема на сериозно, господи?

На стената срещу библиотеката бяха окачени обичайните атрибути на суетата – диплома за висше образование, грамота за офицерско звание, няколко военни награди – всички без изключение евтени медали, които се раздават за стриктно спазване на работното време и други подобни подвизи. В центъра беше закрепена голяма снимка на президента с диагонално разположен ръкописен текст, който гласеше: *На Джейсън с благодарност за добрата служба*. Хм... Ще видим тая работа...

Биеше на очи отсъствието на обичайните лични вещи снимки на мама и татко, фотоалбуми, дреболии за спомен, а дори и стари писма и

отдавна платени сметки. Само по себе си това не означаваше абсолютно нищо. Но поставено в контекста на общото, означаваше много.

Завряла нос в книгите, Джени си отбелязваше заглавията.

– Ще ти кажа какво ми изглежда извън синхрон – промърмори след известно време тя. – Очевидно имаме работа с един високо интелигентен човек, притежаващ изключително подреден и дисциплиниран ум. Но въпреки това читателският му вкус клони към хаоса, измислените чудовища и деструктивните видения... Доста противоречиво, нали?

– Какви изводи си правиш от противоречието?

– Нека помисля малко – отвърна тя.

Обърнах се към агентката и ѝ подхвърлих уместния съвет да прелиства внимателно страниците, след което седнах зад бюрото на Джейсън и започнах да се ровя из чекмеджетата. Всяка химикалка, пощенска марка и кламер си бяха на мястото. Нямаше дребни монети, нямаше откъснати листчета и разни други боклуци. Редът и чистотата бяха безупречни, дори маниакални. Нямаше как да не ме наведе на определени мисли.

– Бъдещата мисис Барнс е една щастлива жена – подхвърлих.

– Бъдещата мисис Барнс със сигурност ще превърти – поклати глава агентката. – аз вече успях да прегледам кухнята. В чекмеджето за сребърни прибори са залепени етикети: „вилници за вечеря“, „вилници за салатата“, ей такива неща.

Чашите и чиниите в бюфета са подредени по конец. Тоя тип положително сортира и боклука си.

Хвърлих един поглед към Джени Марголд и промърморих:

– Ти си специалист по чалнатите, доколкото си спомням.

– Той със сигурност проявява класическите маниакални тенденции – започна тя. – Ярко изявен невротик. Вероятно и бацилофоб, но аз не бих...

– Какъв, какъв? – попитах аз.

– Изпитва страх от микроби.

– А, така кажи, бе! – престорено се плеснах по челото аз.

Тя се усмихна. Обичам жените, които оценяват тъпите ми шеги.

– Имам предвид ненужния страх – поясни Джени. – Онзи тип хора, които всяка сутрин изваряват четката си за зъби.

Абе хората са интересна работа. Помълчах малко, после обобщих:

– Значи имаме работа с тип, който се събужда сутрин и си задава въпроса дали този ден с тяло ще поеме куршума, предназначен за шефа му... Такъв човек едва ли ще се замисли за дреболиите.

С това предизвиках смеха на агентката, докато Джени се ограничи с мъчително пъшкане.

– По всяка вероятност е единствено дете – продължи анализа си тя. – Отгледано строго, дори спартански. Военният колеж и трите години в морската пехота със сигурност са затвърдили навиците му. По всяка вероятност може да се направи връзка с проблемите в семейството, за които спомена Марк Кини. И най-вече с желанието да задоволи изискванията на строгия и надменен баща, за които говори Фройд.

– Извинявай – прекъснах я аз. – Но това има ли някаква връзка с престъплението?

– О, вярно – погледна ме сконфузено и леко изненадано тя. – Ти наистина си знаеш работата. Сигурно си спомняш, че поставих убийството на Белнап в категорията на организирани престъпления. А те винаги са продукт на строги и подредени умове и...

– Умове като този на Джейсън Барнс?

– На пръв поглед, да. Той би могъл да отговаря на личностния профил. – Помълча малко, после тихо добави: – Също като поне един милион граждани от мъжки пол в тази страна.

– И от женски.

– Не. Серийните и масовите убийства са форми на агресия, които по принцип са присъщи на мъжкия пол.

– О, я стига!

– Не си измислям, цитирам статистически доказан факт. Знаеш ли, че в момента в затвора лежат само две-три жени серийни убийци?

– Това нищо не значи. Може би жените по-добре се прикриват.

– Искаш да кажеш, че са по-умни, така ли?

– По-хитри са.

– Което май означава признание, че имат повече ум – усмихна се тя.

След което се върнахме към сложната кръстословица, наречена „Джейсън Барнс“.

– Предлагам следното – тръсна глава Джени. – Още е рано за хипотези, но за единствено дете с взискателна майка или баща подредеността се превръща в начин да се хареса. Единствените деца се поддават на свръхконтрол, а подредеността е визуален израз на подчинението им. Просто защото няма друго дете, на което да се прехвърли вината за евентуалната бъркотия.

Отбелязах си да напомня на брат си, че ми е страшно задължен. Ако не се беше пръкнал малкият Шон, той със сигурност щеше да опира

пешкира за всяка изпусната на килима хартийка!

– Може да бъде и детерминистично – продължи Джени. Те са инстинктивно спретнати и подредени, но когато изпитват вина за нещо – обикновено дребно и незначително, – бързо регресират и се вманиачават, стават страшно натрапчиви. Имат чувството, че могат да поправят всяко зло, като поддържат ред и чистота в заобикалящия ги свят. След време повечето от тях търсят помощта на психоаналитик.

Интересно, казах си. Но тя беше права: все още е рано за някакви по-определени заключения. До този момент разполагахме само с подозрение за участие на вътрешен човек, плюс един липсващ агент. Бихме се почувствали доста неудобно, ако Джейсън вземе да се появи рано сутринта, обяснявайки как е заковал някакво маце в бара, а то го поканило да й подреди килерчето и да й изглади бельото. Освен това няколко повърхностни впечатления не представляват нищо повече от бегло докосване до емоционалната същност на една личност. И въпреки всичко вече успяхме да очертаем няколко неясни шрихи от характера на този все по-особен мистър Барнс. Човек никога не знае...

– Трябва да приберем бележника с адресите му – подхвърлих на Джени аз. – И да изискаме разпечатка на разговорите му. – Махнах с ръка към компютъра на бюрото и добавих: – Имаш хора, които да разшифроват хард диска на това чудо, нали?

– Ако се наложи, ще работят цяла нощ – кимна тя.

– Ще се наложи.

– Да не би да пропускам нещо? – втренчи се в мен тя.

– Нищо. Просто се отдръпни и направи място на хората да работят.

Те знаят как.

– О... Извинявай.

– Разбирам те много добре – уверих я аз. – Искаш да пипнеш копелдаците.

После й хрумна нещо друго и тя се обърна към агентката, която продължаваше да прелиства книгите.

– Иди да вземеш обувките на Барнс от спалнята и веднага ги изпрати за анализ. – Обърна се към мен и добави: – Ще ги сравним с отпечатъците в градината. Да, или не?

– Добра идея – кимнах аз.

Мобилният й телефон отново изписка. Тя натисна бутона за включване, представи се и се заслуша. Върху лицето й бавно се изписа отчаяние.

– Да, разбирам... Кога точно... и къде точно? – Замълча за момент,

Убиецът на президента

после добави: – Хеликоптерът чака на площадката. Ще бъде там най-много след двадесет минути.

8.

Директно пред нас, леко разкривени от челното стъкло на хеликоптера, се извиваха три-четири стълба гъст дим. Точното им местонахождение беше някъде около магистрала 495, която е част от известния околовърстен пръстен на Вашингтон. Дългата и тясна ивица за аварийно спиране под нас чезнеше по посока на Северна Вирджиния.

Пилотът се извъртя назад заедно със стола си и изрева:

– Няма подходящо място за кацане. Ще снижа, за да скочите. Пазете се от глидерите.

Веднага след тези думи придърпа дросела и машината бързо започна да се снижава. След минута увисна на около метър и половина от земята. Аз скочих пръв. Приземих се върху някаква тревна туфа, обърнах се и Джени връхлетя отгоре ми. Едва успях да вдигна ръце и тя се приземи в прегръдката ми. Два метра по-нататък някакво ченге ни гледаше ококорено.

– Хей, какво става тук? – попитах го аз.

– Няма да повярваш, човече – бързо се окопих ченгето. – Някакъв луд стрелял по онази кола... – Пръстът му се насочи към купчина смачкани ламарини, от предната част на които излизаше гъст облак дим. – Тази развалина доскоро е била BMW 745 инжекцион, ако можеш да си го представиш. Шофьорът започнал да се блъска в останалите участници в движението. Скоростта на колоната е била някъде около стоте. И се е получило ей това...

Освен смачканото BMW, „ей това“ включваше още петнайсетина коли, застинали в някакъв налудничав колаж от огнати и разкъсани ламарини, натрошени стъкла и наранени хора. Очевидно разтърсен, полицаят преглътна и добави:

– Сигурно е било изблик на шофьорска агресивност, но... Това вече е прекалено!

Аварийното платно беше задръстено от три пожарни, десетина линейки и неизвестно количество полицейски автомобили с включени аварийни светлини. От тях долитаха неразбираеми реплики, примесени с електростатичен пукот. Вдясно от мен се виждаше доста сериозно смачкан форд ескорт, около който се въртеше екип на Бърза помощ с животноспасяваща апаратура в ръце. Възрастната жена зад волана виеше на умряло, а двама младежи се опитваха да й включат система през

прозореца. Вляво от мен няколко все още замаяни участници във верижната катастрофа бяха насядали в линейките. Ризите и роклите на повечето от тях бяха изцапани с кръв. Над главите ни закръжиха още три хеликоптера, които сякаш дирижираха този ужасен хор на разрухата и нещастieto.

На двайсетина метра от BMW-то се бяха струпали неколцина полицаи, сред които се открояваше фигурата на висок мъж с телефон в ръка, който раздаваше команди и махаше със свободната си ръка като диригент на невидим оркестър. От цялото му поведение се излъчваше авторитет и чувство за собствено достойнство. Беше самият Джордж Мийни, а жестовете и езикът на тялото му, естествено, не демонстрираха дори искрица задоволство.

– Защо сме тук? – обърнах се към Джени аз.

– Какво? – разсеяно ме погледна тя.

– Откъде знаем, че тази бъркотия е била предизвикана от нашите приятели?

– Ами... – Очите ѝ бяха насочени към старицата във форда, която допреди малко яростно се беше борила със спасителния екип. Проследих погледа ѝ и видях, че тялото на жената беше политнало напред, замръзнало в гротескна поза. Членовете на спасителния екип дишаха тежко, а медицинските техници прибираха апаратурата. Джени направи крачка по посока на колата, но аз я хванах за ръката.

– Недей. Вече никой не може да ѝ помогне.

– Но...

– Знаем – съчувствено стиснах лакътя ѝ аз. – Фокусирай се върху преследването на убийците ѝ. А сега пак ще те попитам: защо сме тук?

Джени с усилие преглътна, поклати глава и промълви:

– Да вървим да питаме.

Приблжихме се към Мийни, който не ни обърна внимание и продължи да говори по телефона. Успях да доловя някакви откъслечни фрази, за миг открили се над общата глъч. Бяха изречени без следа от любовност или топлина. На практика Джордж изглеждаше на ръба на паниката, като човек, на когото току-що са съобщили, че са му вдигнали мерника. За част от секундата се почувствах виновен, че не го харесвам.

– Точно така, сър – каза в мембраната той, избърса потта от горната си уста и добави: – Не... Всъщност да, сър... Разбира се, сър. – Прекъсна линията и вече с различен глас добави: – Какъв кошмар, господи!

– Откъде знаем, че са те? – попита го Джени.

Мийни облиза устни и махна с ръка към смачканата кола зад гърба

ни.

– Виждаш ли онова черно BMW? От направената проверка стана ясно, че е собственост на Мерил Бенедикт.

Никой не се обади. Не беше и нужно. Мерил Бенедикт беше говорителят на Белия дом – бедната душичка, запратена в змийското гнездо, наречено пресслужба на Белия дом, където трябва да изглежда и да звучи така, сякаш отговаря на някакви въпроси, на които всъщност изобщо не отговаря... Беше дребен мъж с вид на денди, някъде около четирийсетте, строен и слаб, с пясъчноруса коса и невинни сини очи. Но трябва да ви кажа, че под тази, общо взето, приятна външност се криеше страхотен лайнар!

– Мъртъв ли е? – обърнах се към Джордж аз.

– И теб да те разрежат на две, и ти ще си мъртъв, Дръмънд! – едно отсечи онзи.

– Значи той е бил мишената – кимна Джени. – А всички останали... Всички тези невинни хорица са...

Взрях се в нея. Лицето ѝ беше изгубило всякакъв цвят, очите ѝ изглеждаха мрачни и нефокусирани. Явно хаосът и масовото нещастие ѝ се отразяваха зле, както впрочем и на всички нас. Но в такива моменти личните чувства трябва да отстъпят на заден план, лицето ви трябва да бъде като на опитен картоиграч, иначе рискувате да изкарате ангелите на цялата тълпа, която наричаме общественост.

– Според клиничната терминология става въпрос за „странични щети“ – рекох. – Но в случая това едва ли е най-подходящият израз.

– Тъй ли? – погледна ме с леко учудване Мийни. – А кой е най-подходящият според теб, Дръмънд?

– Не мисля, че става въпрос за безразборна касапница – отвърнах аз. – Според мен убийците са я планирали нарочно, за да привлекат вниманието.

– Цял ден се чудя какво ми липсва! – процеди с ледено презрение Джордж. – А то било една скалъпена теория от някакъв несмаслен адвокат! – Усмивката му приличаше по-скоро на заплашително озъбване. – Ако нямаш нищо против, Дръмънд, предпочитам да стигна до някакво заключение, след като се консултирам с професионалистите.

В този момент си спомних защо не го харесвам това копеле.

– Но защо? – намеси се Джени, която очевидно беше чула думите ми. – Защо биха го инсценирали... Аз просто не...

Отговор нямаше. Все още. Настъпи кратка пауза.

– Трябва да помислим по въпроса – промърморих аз.

И за един кратък миг наистина помислихме по въпроса.

Разбира се, имаше поне хиляда по-лесни и по-малко набиващи се в очи начини за ликвидирането на Мерил Бенедикт – например атака на алеята пред дома му или отрова в пастата му за зъби, – начини, при които няма да има свидетели и усложнения, няма да присъства тази безсмислена жестокост. Аз обаче бях сигурен, че ударението е било сложено именно тук – решението да се премахне Мерил Бенедикт посред бял ден, сред най-натовареното движение и в най-лошия час на деня, е имало за цел да предизвика враждебност, да провокира ужас и отвращение. Не може да няма кръгообразни вълни, ако хвърлиш камък във водата, нали? Да не повярва човек.

– До момента убитите са седем – промърмори с леко смайване Мийни. – Двайсет и двама ранени, няколко от тях в критично състояние.

Поправка, рекох си аз. Отпреди миг убитите са осем, а ранените – двама и един. Но в такива кошмарни ситуации статистиката едва ли има някакво значение.

– Слава богу, че беше час пик и в колите не е имало деца – подхвърли Мийни.

– Затова пък е имало доста родители – добавих аз. Излишно беше да обяснявам, че много деца нямаше да дочакат мама или татко да се приберат у дома, но в замяна щяха да се запознаят с мрачната физиономия на някой детектив, получил ролята на лошия вестonosец. Улових погледа на Джени, която побърза да ми обърне гръб.

Преместих очи върху Джордж и попитах:

– Очевидци?

– Какво?

– Имам предвид очевидци, Джордж...

– О, да... Полицията снима показания. – Извърна се към Джени и подхвърли: – Виждаш ли онази жена до линейката? Със синята пола... – Обърнахме се едновременно и видяхме кого има предвид. – Мисли, че е видяла нещо. Хайде, свършете някаква полезна работа и проверете какво са успели да измъкнат ченгетата от нея.

Двама детективи вече разпитваха въпросната жена. Джени им показа картата си на федерален агент и любезно им предложи да се разкарат. А аз останах леко изненадан от факта, че те не възразиха и покорно се оттеглиха. Но и ситуацията на тази магистрала беше далеч от нормално: локвите кръв, ранените хора и обезобразените трупове предполагаха изпълнение на заповедта, според която всички по-тежки инциденти и катастрофи да се докладват на ФБР, но масовата инвазия на агенти на

същата институция, включително и по въздуха, говореше за нещо доста по-необичайно. На местните ченгета постепенно започваше да им светва, че инцидентът е нещо много по-тежко от обикновено хулиганство.

В отговор на въпроса на Джени жената каза името си: Карол Бландън. Възраст шейсет и една, адрес Монтгомъри, Мериленд. И така нататък, по въпросника... Личните ѝ данни изобщо не ни интересуваха, но при разпит на свидетел те са от особено важно значение. С трепереща ръка мисис Бландън притискаше окървавена марля към лявата си вежда. Личеше, че е дълбоко разстроена, но умът ѝ – слава богу беше съвсем бистър, а разказът ѝ – логичен и достоверен, макар и леко накъсан от вълнение. С успокоителен и вдъхващ доверие тон Джени я помоли да разкаже подробно това, което е видяла.

– Ами, как да ви кажа... Карах в третото платно. Както знаете, тук платната са общо четири... Мисля, че бях на три коли разстояние от онази черната кола там... – Очите ѝ се заковаха в купчините ламарина, които доскоро се бяха наричали BMW и бяха принадлежали на бедничкия Мерил Бенедикт. – Бях пунала радиото, но не помня какво предавах... После видях как един мъж се изправя и се показва през шибедаха на колата си.

Това беше много важна подробност.

– Видяхте ли го да се изправя? – попитах аз.

– Май вече се беше изправил – колебливо отвърна мисис Бландън.
– Каква е разликата?

– Права сте – рекох. – Няма разлика.

На практика обаче имаше: току-що мисис Бландън бе напуснала категорията „ключов свидетел“, за да попадне в далеч по-непрестижната ѝ посестрима „контекстуален свидетел“, която можеше да влезе в действие само в съда – разбира се, при положение, че се стигне до съд.

– Спомняте ли си как изглеждаше? – попита Джени.

– Не. Всичко стана много бързо.

– А спомняте ли си марката на колата?

– Ами... Аз... Не знам...

– Цвят, брой врати, степен на проходимост... Всичко, което си спомните в тази насока, ще бъде полезно за нас.

– Беше на една от вътрешните ленти и колите между нас го скриваха от погледа ми... Но аз по принцип не познавам колите и едва ли бих била полезна...

Джени ме стрелна с поглед.

– Добре, разкажете ни какво се случи.

– Ами... Както вече ви казах, този младеж стърчеше от шибедаха на колата си. Беше странна гледка. В първия момент реших, че е някакъв гимназист. – Главата ѝ бавно се поклати. – Но после сложи нещо на рамото си... Не беше голямо. Някаква тръба, от която изригна огън...

– Не пушка, а тръба, така ли? – пожелаях да бъда сигурен аз.

Тя ме погледна втренчено, помълча малко и кимна.

– Да, тръба беше... А после... После се отприщи адът и аз трябваше да отместя очи. Колите започнаха да се удрят една в друга. Натиснах спирачката и някой ме тресна отзад... Ох, мили боже! Беше ужасно!

Дръпнах Джени на няколко крачки и понижих глас:

– Жената описва преносим противотанков гранатомет, с който се стреля от рамо. Убиецът се е подал от шибедаха, защото в противен случай възпламенените газове биха го изпържили.

Джени кимна и посочи към изхода на магистралата, която се намираще на стотина метра от нас.

– А оттам по всяка вероятност са изчезнали. Изстрелват снаряда и моментално напускат магистралата. След което си карат спокойно, все едно, че нищо не се е случило.

– Точно така. Може би са били видени от някой, който е бил редом с тях, или друг, който вече е в болница. Длъжни сме да установим дали е така.

Тя сложи ръка на лакътя ми и каза:

– Ще помоля Джордж да накара ченгетата да свършат тази работа. Ще се обърнем и към местните радио- и телевизионни станции с молба за помощ.

Мобилният ѝ телефон звънна и тя се оттегли няколко крачки встрани, оставяйки на мен да благодаря на мисис Бландън за неocenимата помощ.

– Да, чувам... Какво?! О, мамка му! Сигурно се шегуваш!

Обърнах се и срещнах погледа ѝ.

– Добре де, не го казах в буквалния смисъл! – продължи тя. – Да, ясно... А сега ми разкажи всичко, което знаеш... Добре, всичко, което мислиш, че знаеш...

Замълча, притискайки апаратчето да ухото си. От време на време изхъмкваше и подхвърляше по едно „разбирам“. Така изтече една цяла минута, после тя каза:

– Най-малко един час. Хеликоптерът си отиде. Не, не мога. Най-добре се свържи с Марк Бъгърман и виж дали той може да отскочи. Искан максимално подробен оглед.

Прекъсна връзката, изпусна въздуха от дробовете си и мрачно промърмори:

– Това вече няма да го повярваш!

– Пробвай ме – рекох аз, докато очите ми отново обходиха касапницата около нас.

– Солидната и красива къща на съдията Файнбърг експлодирала в момента, в който той бил пред входната врата. В седем нула-нула тази вечер.

– Филип Файнбърг ли имаш предвид?

– Да. Знаеш ли нещо за него?

– Знам някои неща... Но как... Всъщност един член на Върховния съд би трябвало да се движи с охрана, нали?

– Върховният съд има своя собствена охрана, която включва както пенсионирани ченгета, така и федерални агенти. Да си докарат по нещо допълнително, нали се сещаш? Моята служба извършва проверките и процедурите, свързани с назначенията. А след това координира съвместната дейност. – Направи къса пауза, после добави: – По принцип са добри професионалисти, но не са бодигардове. И по тази причина не са очаквали, че...

– Какво?

– Оперативният на мястото не е много сигурен... – В гласа й се промъкна гняв. – Писна ми да контактувам с агенти юристи, да знаеш! Задавах му един обикновен въпрос, но получаваш отговор с десетина „ако“ и други условности. Предполагам, досещаш се какво имам предвид.

Добре де, досещам се.

– И какво ти каза тоя?

– Агентът, който шофирал колата на съдията, казал, че експлозията била пред входа, щетите на сградата били незначителни. Дори входната врата оцеляла. Единствената жертва е Файнбърг.

– Вероятно улучен от шрапнели – подхвърлих.

– Да, нещо такова. Според него става въпрос за осколъчен заряд, който почти прекършил на две тялото на съдията.

Обмислих чутото и тихо промълвих:

– Експлозивът е бил поставен пред вратата.

– Точно така.

Тя ми хвърли проницателен поглед и добави:

– Явно потегляш в правилната посока. Да продължавам ли?

– Разбира се – рекох. – Къщата била ли е оборудвана със сигнално-

охранителна инсталация?

– Да. Електронна система за наблюдение. Вътре сензори, във камери. Всичко последна дума на техниката, по всяка вероятност добре защитено от посегателства. След единайсети септември всички членове на Върховния съд са оборудвани с такива.

– Камерите записващи ли са или само наблюдателни?

– Записващи. Касетите се съхраняват в продължение на двайсет и четири часа, след което се използват отново.

– Убийците положително са извършили предварително разузнаване.

– Логично е – кимна тя, замисли се за момент и стигна до подходящото заключение: – Ще прегледаме записите и ще видим дали са попаднали на тях.

– След видяното тази сутрин трябва да допуснем възможността, че са запознати със системите за сигурност като цяло, а може би и със съответните детайли.

– Неправилно предположение – тръсна глава Джени. – Тайните служби и охраната на Върховния съд нямат нищо общо.

– Представи си какво може да се купи със сто милиона долара – подхвърлих аз. – Или кого...

– Добре – отстъпи тя. – Няма да го изключа като възможност.

Направих опит да възстановя събитията, при това по най-елементарния начин – като си представих как бих го извършил аз.

– Като преглеждаш записите, обърни специално внимание на доставчиците, ако съществуват. „ФедЕкс“, Ю Пи Ес...

– Невъзможно – поклати глава тя.

– Защо?

– Цялата поща, включително специализираните доставки, се подлага на стриктен скрининг за експлозиви и отрова. Включително и пратките, които пристигат директно по домовете им. След нападенията с антракс и рицин това е стандартна предохранителна мярка.

– Казах ли, че бомбата е била вътре в някой пакет? – присвих очи аз.

– О, нима искаш да кажеш, че...

– Да. Човекът на фирмата използва доставката като повод да заложим бомбата някъде около входната врата.

– Но как?

– Много просто. С едната ръка оставя пакета до вратата, а с другата спокойно слага бомбата.

Тя се замисли за момент, после кимна.

– Възможно е.

– Мястото е идеално за целта – добавих аз. – Главно защото Файнбърг трябва да бъде неподвижен поне няколко секунди, за да си отключи.

– Хм... За това не бях помислила.

– Ако наоколо има храсти, експлозивът би могъл да е скрит и там.

Но ти казваш, че почти го е разкъсал на две.

– Агентът докладва, че експлозията е била на височината на кръста.

– Това са глупости. Нормалният експлозив или мина ще му откъсне краката най-много някъде до колената. – Замълчах, защото в главата ми изведнъж изплува представата за противотанковия снаряд, който беше използван тук, на магистралата. – Освен ако не е била използвана „подскачащата Бети“.

– „Подскачаща Бети“ ли? – погледна ме учудено Джени.

– Противопехотна мина.

– Разкажи ми нещо повече за нея.

– Доста разпространено оръжие... Малко трудно за откриване с просто око, особено когато е замаскирано. Заравя се в земята, като горната му част остава да стърчи около пет сантиметра. Най-често се задейства чрез настъпване. Първоначално се включва малък експлозив, който я кара да подскочи около половин метър във въздуха и едва тогава се взривява.

– Но това означава, че Файнбърг би трябвало да стъпи върху нея.

– Те са настроени фабрично да експлодират при натиск, но могат да бъдат модифицирани и да се задействат на принципа на капана или пък дистанционно.

– Значи биха могли...

– Именно. Един човек заема позиция на улицата и наблюдава. И гадната „госпожа“ подскача в секундата, в която ръката на Файнбърг докосва бравата.

– Господи! Но как се предпазва човек от такова нещо?

– Мисля, че именно върху това наблягат.

– Върху кое?

– Върху това, което пише в бележката им: че не можем да се предпазим.

Тя кимна, след което подхвърли:

– Но има и още нещо, което е важно. Нещо, което пренебрегваме. Не мисля, че... – Очите ѝ се извъртяха към потрошеното BMW. –

Противотанкови снаряди, подскачаща Бети... Това са все оръжия, използвани от армията, нали?

– Е, и?

– Въпросът е как тези хора стигат до подобни оръжия, разбира се.

Разбира се.

Джени се насочи към Мийни, за да го информира за новото нещастие, предположенията ни относно оръжието на престъплението и евентуалните улики.

Бръкнах в джоба си за мобилния телефон вероятно защото нямаше какво друго да правя. На екранчето светна съобщение, според което от номер с код 703 бяха ме търсили поне десетина пъти. Между другото и ЦРУ, подобно на армията, предпочита тъй наречената „стъпаловидна система за информация“ и навременните комуникации. Разбира се, като адвокат аз предпочитам да оперирам самостоятелно. Вземам решения по съвест и не се отчитам на никого, с изключение на клиентите и съда, който ме е назначил. По тази причина ми беше малко трудно да се върна към стъпаловидната система, за която споменах по-горе.

Въпреки всичко реших, че няма смисъл да усложнявам нещата, и набрах номера на Филис. Имах чувството, че върша грях, защото използвам открита линия. Но при информацията, която предаваха трите хеликоптера над главите ни, и един разкъсан пред дома си съдия от Върховния съд конфиденциалността беше последното нещо на света, за което бих се тревожил.

Филис беше много ядосана и прибягна до няколко цветисти израза, за да ми напомни, че не само аз работя по този случай, и разни други неща от сорта. После обаче се овладя и търпеливо изслуша информацията, с която я залях, и зададе няколко въпроса. На някои от тях успях да отговоря, на други – не. Заклучителният ѝ коментар прозвуча приблизително така:

– Не си спомням да съм имала по-тежка вечер.

Ами 11 септември? – понечих да попитам аз, но навреме се озапих. Доколкото си спомням, на въпросната дата ЦРУ не излезе на манифестация по Конститушън Авеню, размахвайки победни плакати. Но тя може би имаше право. На 11 септември вечерта най-лошото вече беше отминало. Оставаха шокът, погребенията, разчистването и отмъщението. Докато днешните копелдаци съвсем не бяха приключили. На практика най-лошото все още предстоеше.

– И сутринта не беше лека – промърморих в опит за съчувствие аз.

– Сутринта беше само предястието – запази мрачния тон тя.

– Правилно – рекох, след което подхвърлих: – А утре може би ни чака ново нападение.

– Би било грешка до очакваме някаква предвидимост от тези типове – скръщна със зъби тя. – Досега не са показали такова нещо.

– Би ли се обзаложила?

– Не, не бих – отвърна тя и побърза да смени темата: – Цялата работа е много объркваща. Ясно е защо убиха Мерил Бенедикт, нали?

– Според мен само изглежда ясно – рекох. – Подобно на Белнап, той също е доверено лице на президента, особено ако вземем предвид поста, който заемаше. При всички случаи на утрешния брифинг в Белия дом ще се усети липсата му.

– Ще се усети, разбира се. А какво става с Файнбърг?

Добър въпрос. За следствието е адски важно да направиш връзките, доколкото има такива. Да не говорим за случаите, при които те са единственото, с което разполагаш. Обмислих въпроса от всички страни и открих, че е малко подвеждащ.

Съдията Филип Файнбърг не беше близък с никой от моите познати. И макар че не обичам да говоря лошо за мъртвите, тук съм принуден да направя едно откровено признание: този човек беше пълен гадняр. На възраст около седемдесет, юридически идол, цъфнал преди два президентски мандата от Юридическия факултет на Йейл, за ужас на всички президенти оттогава насам. Пресата го третираше с подчертана доза уважение и деликатност, наричайки го „свадлив иконоборец“ – един таен журналистически код, който на практика означава „задник, облечен в съдийска тога“. Той беше ужас за всички адвокати, имали нещастieto да се явят във Върховния съд – включително и онези, които пледираха за подкрепяни от него каузи.

Американската адвокатска асоциация спокойно би могла да пусне в продажба билети за всички, които имаха желание да му пикаят на гроба. Повечето от юридическите му становища бяха ирационални, а известността си дължеше на това, за което го ненавиждаха – представеното в писмена форма несъгласие с всякакво мнение – и на мнозинството, и на малцинството, при това изразено по крайно обиден начин. Осемте му братчета от същото котило биха дали мило и драго да се отърват от него завинаги, претрепвайки го на някоя тъмна уличка. Само че някой ги беше изпреварил.

На практика убийството на Файнбърг със сигурност щеше да се превърне в повод за кротко празнуване по места, но аз не виждах никакъв друг смисъл в него.

– Е, какво ще кажеш? – обади се Филис. – Има ли някаква връзка, или той се е оказал удобната мишена?

– Не мисля, че има пряка връзка.

По всяка вероятност съм бил обект на проверка, тъй като тя здрава-та ми се сопна:

– Напъни си мозъка, Дръмънд! Този град е пълен с мишени. Трябва да има причина, за да изберат именно него. Така е, нали?

– Така е.

– Не съм ти поверила тази задача, за да правиш предположения. Убийците никак не са глупави, следователно и ти не можеш да си позволиш този лукс!

И тъй, напънах си мозъка. В резултат се роди следното гениално предположение:

– Файнбърг може би е само средство за отвлечение на вниманието.

– С каква цел?

– Да се посее съмнение и объркване. Да бъдем заблудени, да пилеем ценно време и ресурси в преследване на призраци. Има и такива случаи, знаеш.

– Знам – отвърна тя и направи малка пауза. – Във Вашингтон има куп известни личности, а нашите възможности да ги защитаваме са ограничени. Те вероятно са наясно и ни принуждават да се разпръснем, за да им бъде по-лесно.

– Вярно е – рекох аз и превключих на прослушване. Дамата имаше право и със сигурност не беше свършила.

– Те ни принуждават да изиграем козове си – продължи Филис. – Трина важни държавни чиновници за един ден! Едва ли можем да мълчим до безкрайност, нали? Налага се да информираме обществеността какво се е случило.

– Може би вече трябваше да сме го направили – промърморих аз.

– Не бъди наивен. Имахме съвсем основателни причини да изберем това поведение.

– За да избегнем евентуалните затруднения?

– О, моля те! По-скоро нелицеприятната новина за случилото се тази сутрин. За да избегнем онова, от което всички се опасяваме – истерията. Защото тя ще настъпи в момента, в който обявим какво се е случило, и всеки тип с някаква титла пред името си ще поиска да го охраняваме. Което неизбежно ще доведе до някакво пресяване.

– Продължавай.

– Много чувства ще бъдат наранени, много врагове ще бъдат

създадени. Но трябва да разбереш едно – намираме се в навечерието на изборите и президентът иска на всяка цена да избегне подобен развой на събитията.

Предполагам, че в това имаше логика. Спомних си за времето на Студената война, когато шепа избраници от Пентагона получиха специални пропуски, позволяващи им да бъдат евакуирани с предимство в случай на опасност от ядрена атака. Те бяха получили привилегията да избягат от големия катаклизъм в недрата на една издълбана планина, намираща се бог знае къде, и да излязат оттам едва след като гайгеровите броячи престанат да получават сърдечни удари. Това беше най-пълноценният пропуск на света, осигуряващ бягство от затвора; съвременен еквивалент на билет за Ноевия ковчег. А за нас, останалите – само един печат, удостоверяващ правото да бъдем похарчени. За щастие големият катаклизъм така и не се случи, затова не се стигна до средня. Сякаш някой щеше да има време да се сърди.

Но този път не беше така. Президентът беше ангажиран в една колкото важна, толкова и деликатна предизборна кампания, а и враговете му никак не бяха малко.

– Разбрах – рекох на глас аз.

– Не би трябвало да ти обяснявам тези неща – рече тя.

Съвсем вярно.

Никога не е приятно, когато шефът те захапне за задника. А на мен ми беше особено неприятно да влизам в конфликт с тази дама, която спокойно можеше да напои пурата ми с цианид или нещо подобно. И ако ми позволите един малко мрачен каламбур, въпросната дама не би се поколебала да ми приложи мъртва хватка. Камарата трупове расте, а единственият принос на Шон Дръмънд е свързан с разясненията как става това. Всъщност важният въпрос беше *защо*, а от неговия отговор можеше да стигнем и до *кой*...

Помолих я да ме информира за развоя на събитията във връзка с обявената награда, на което тя отговори, че напредък все още няма. Но машината била задействана, вече започнали да пристигат съобщения от различни точки на света. Ако имало нещо важно, тя щяла да ме информира. Казано иначе – изчезвай и не ми досаждай!

За десерт ме информира, че Джени, Мийни и аз трябва да се явим във временния център за управление точно в девет, тъй като за този час е насрочено заседанието на надзорната комисия.

След което сериозно започнах да се питам ще има ли край този отвратителен ден.

9.

Заседанието действително започна в 21:00 с доклад на закръглен патолог от ФБР с нездрав цвят на лицето, който си беше донесъл един куп визуални помагала – явно, за да подпомогне въображението ни и да предизвика дискусии. На практика информацията му изобщо не беше от такова значение, но лично аз съм на мнение, че всеки има право на някакво място под слънцето.

Освен това се намирахме в края на един наистина дълъг и тежък ден, което ни караше да приемаме лекцията на патолога като шестокласници в час по полово възпитание – единствено чрез картинките.

Все пак бюрократите бяха направили усилие да влязат в бясното темпо на убийците, а на масата се бяха появили табелки с имената ни, тъй че поне мелето около настаняването беше избегнато. Редом с табелките имаше по един бележник с жълти листове, добре подострен молив № 2 и дори бутилка минерална вода. Присъстваха всички играчи от сутрешното заседание, с изключение на моя любимец Джеймс Питърсън, който по всяка вероятност се промъкваше из мрачните коридори на Лангли и кроеше нещо. Разбира се, далеч по-вероятно беше да ползва правото си на дистанция от цялата тази бъркотия. Умен тип.

Фактически бях леко удивен от присъствието на директора Таунзенд, който барабанеше с пръсти върху плота на заседателната маса и наблюдаваше как хората заемат местата си. Разбира се, присъствието му се подчиняваше на съвсем здрава логика. Защото едва ли би било разумно да се появи на представлението на поредния мюзикъл в Кенеди Сентър, когато чекмеджетата в моргата се запълват от хора като началник-канцеларията на Белия дом, президентския говорител и един от членовете на Върховния съд. Но въпреки всичко то хвърляше известна светлина и върху характера на този човек, който беше отказал да се възползва от бюрократическата дистанция, предпочитайки да остане в центъра на събитията включително и тогава, когато се разрази това, на което му викат лайнън тайфун... Да, да, точно така – не *ако* се разрази, а *когато* се разрази. И без съмнение щеше да се изправи срещу него очи в очи, без прикритието на профилактичните слоеве бюрокрация.

Беше ми приятно да отбележа, че мистър Таунзенд не изглеждаше нито нервен, нито разстроен или дори тъжен. На практика се държеше съдържано и безразлично, сякаш днешният ден беше като другите, без

нищо особено за отбелязване. Е, не беше така. Но доброто лидерство се изразява в четири десети присъствие и шест десети изпълнение на ролята.

Както и да е. Денят наистина беше унищожителен, и то във всяко едно отношение. Никой не си беше сменил дрехите, никой не се беше избърснал. А заседателната зала беше без прозорци и вече леко вонеше. Разбира се, това беше последната ни грижа.

Само след две минути престой в нея всички бяхме хладни и изтрезнели, хвърляхме бегли погледи към часовниците си и търпеливо чакахме доктор Смърт да си събере снимките и да се пръждосва по дяволите. Но в един момент той каза нещо, което ми се стори колкото интересно, толкова и полезно.

Току-що бяхме приключили с разглеждането на анатомическото изложение, организирано в къщата на Белнап, когато на екрана изплува нов труп. Кокалест и съсухрен, той беше проснат на лявата си страна, на крачка от вратата на верандата.

Един поглед стигаше да се разбере, че този човек беше написал последното си юридическо несъгласие.

Докторът посочи в центъра на диапозитива и каза:

– Ето тук се вижда, че Файнбърг е бил почти разкъсан на две. Тялото му се държи само на гръбначния стълб. Дори лаикът може да прецени, че смъртта е настъпила моментално. Аз все пак не се наемам да назова точната причина, преди да приключим с аутопсията, но погледнете. – Пръстът му се насочи към следващия слайд. – Силата на взрива е била поета от дясната част от тялото на Файнбърг – тази, която е извита навън.

Последваха няколко разточителни фотографии в близък план, които показваха кървящите вътрешности, оголения гръден кош и разни други елементи от това, което до вчера бе Филип Файнбърг.

– Дълбочината на раните и следите от барут по кожата на жертвата ни дават основание да определим мястото на експлозията в рамките на един метър от мистър Файнбърг – продължи патологът. – Съдейки от ъгъла на входящите рани, можем да посочим нещо доста любопитно – бомбата е избухнала в момент, в който се е намирала на около метър височина от земята. Интересно, нали? Взривът се е осъществил на височината на бравата.

Кратка пауза, даваща възможност на присъстващите да обмислят новите възможности. Мистър Джийн Холдърман от Вътрешната сигурност замислено разтъркваше брадичката си – жест, който

недвусмислено казваше: „Аха, старият номер с бомбата, вързана за бравата.“

Сякаш отгатнал мислите му, докторът продължи:

– Но ние изключихме тази възможност, тъй като не открихме никакви следи от месинг, включително и месингов емайл. Устройството се е пръснало на стотици ръбести частици, съдържащи железен боксит – смес от дребни сачми и парчета метал с наъбени краища, най-вероятно получени при взривяването на бомбената обвивка. Не знаем какво означава това. Ние се занимаваме с трупове, а не с бомби. За всеки случай изпратихме фрагменти от шрапнелите и следи от експлозива на...

– Минутка! – внезапно извика Джордж Мийни и бутна стола си назад. Очите му внимателно огледаха поредния слайд, след което се извърнаха по посока на добрия чичо доктор. – От описанията ви стигам до извода, че... – изчака да привлече вниманието на всички присъстващи и отчетливо добави: – Става въпрос за „подскачащата Нанси“. – Забелязал недоумението на повечето от хората около масата, той побърза да добави: – Ако случайно не познавате това устройство, ще ви кажа, че... – Предложи на незнаещите едно кратко описание на „подскачащата Нанси“, подчертавайки, че пораженията върху Файнбърг са типични за това оръжие. И прочие, и прочие...

А накрая им предложи следното заключение:

– Искам да споделя с вас и едно друго подозрение, което се зароди в главата ми. Полицейските следователи са на мнение, че при убийството на Мерил е използвана пушка, с чиято помощ колата му е станала неконтролируема. Направих си труда да огледам колата, въпреки че беше горяла и порядъчно смачкана. Не мога да бъда стопроцентово сигурен, но подозирам, че е станала мишена на противотанков снаряд.

Джордж бележеше точка след точка в присъствието на шефа си, директора Таунсенд, който го гледаше ококорено и кимаше.

А в погледа на мисис Хупър се четеше неподправено благоговение пред дедуктивните качества на новия вундеркинд.

Джийн Холдърман се облегна назад, ръцете му неспокойно зашариха по масата.

„Еха! – вероятно си мислеше той. – Веднъж само да порасна!“

Джени ме дари с една развеселена усмивка и аз й отвърнах.

Пустият му Джордж! Какво да го прави човек?

– Мисля, че... – обади се след кратка пауза той. – Мисля, че това може да се окаже една изключително важна улика. Как тези хора са се сдобили с толкова модерно оръжие, което се намира под строг контрол

в армията?

Никой не беше в състояние да даде отговор на този въпрос.

Тишината бе нарушена от Таунзенд, който попита:

– Ти служил ли си в армията, Джордж?

– Не... Постъпих в Бюрото директно от колежа.

– А откъде имаш такива познания върху оръжията и мунициите, които са на въоръжение в армията?

– Опитвам се да бъда в крак, сър. Преди известно време изчетох всичко, свързано с мините. И докато слушах как докторът описва нараняванията на съдията, изведнъж ми хрумна...

– А знаеш ли, че аз съм бил командир на взвод по време на Виетнамската война?

– Да... известно ми е.

– А че все още нося един шрапнел в левия хълбок, знаеш ли? Може би ще ти бъде любопитно да чуеш, че го получих точно от устройството, което се опитвах да опишеш...

– Съжалявам да го чуя, сър. Болезнено ли беше?

Немигащите очи на директора се заковаха върху лицето на Джордж.

– „Подскачащата Нанси“, а? Доколкото си спомням, въпросното устройство е известно с прякора „подскачащата Бети“...

Джордж стрелна с поглед Джени Марголд, която изглеждаше страшно ангажирана да отстрани нещо изпод ноктя си. После отново се извърна с лице към шефа си и невъзмутимо отвърна:

– Грешка на езика, сър. – Миг колебание, после: – Разбира се, че имах предвид „подскачащата Бети“...

– Ами да, разбира се – кимна директорът, после очите на умряла риба изведнъж се заковаха върху мен. – Дръмънд, нали?

– Да, сър.

– Бяхте на мястото на катастрофата, нали?

– Тъй вярно, сър.

– Там ли ви съобщиха за смъртта на Файнбърг? – Явно въпросът беше риторичен, тъй като директорът Таунзенд побърза да добави: – Може би ще споделите с нас и някои други свои наблюдения. Имам предвид да ги споделите директно...

Веждите на Филип се превърнаха в две ясно очертани дъги.

Аз се прокашлях и рекох:

– Ами... Всъщност агент Марголд е тази, която установи друга важна зависимост.

Джени вдигна глава от маникюра си, а Таунзенд рече:

– Продължавайте.

Подчиних се.

– По време на обиска в жилището на Джейсън Барнс открихме малък комплект военни справочници. Бяха на една от полиците. Лично аз не им обърнах особено внимание.

– Така ли?

– Да. Но на мястото на катастрофата агент Марголд си спомни, че единият от тях беше за леките противотанкови оръжия, или ЛПО...

– Наистина ли?

– Да. Имаше и един оперативен наричник за противопехотните мини.

Настъпи пълна тишина. Муха да бръмнеше, щеше да се чуе. Всъщност единственият шум идваше от двата тона лайна, сгромолясващи се на пода. Чък Уордъл рязко се наведе напред.

– За това могат да се намерят най-малко хиляда абсолютно невинни обяснения!

– Без съмнение – светкавично реагира Филис. – Но нека насочим вниманието си към онова, което не е толкова невинно, Чарлс...

– Аз... Аз не мога да повярвам на такова нещо! – заекна Уордъл. – Джейсън Барнс е великолепен агент, абсолютно лоялен! Той няма никакви мотиви и аз... аз... аз няма да седя тук и да гледам как се готвите да го линчувате!

Ако оставим настрана конвулсивния синтаксис на мистър Уордъл, аз искрено се възхищавах на усилията му да спаси задника на Барнс. Разсъждавайки в посока задници, неволно стигнах до заключението, че ако собственият ми позлатен орган със същото наименование беше на пангара, едва ли щях да демонстрирам племенна вярност към някой от присъстващите в тази зала. Разбира се, и обратното беше вярно: никой от присъстващите нямаше да си мръдне пръста в моя защита. Хвърлих един поглед по посока на Филис, но тя изглеждаше напълно погълната от гледката на смутения мистър Уордъл. Преместих очи върху Джени, която кимна и ми се усмихна. Ей на това му се вика добро момиче, казах си аз и отвърнах на усмивката ѝ.

Наистина имах нужда от малко приятели. Давах си сметка, че ако не постигнем бърз напредък, нещата ще поемат в доста грозна посока, а аз съм най-младши по чин в целия отбор. Във Вашингтон действа неписан закон, който гласи: На дъното винаги е по-самотно, отколкото на върха.

Както и да е. Още преди да се е размирило, директорът Таунзенд отново показва, че има качества.

– Някой не се готви да линчува Джейсън Барнс! – отсече с авторитетен тон той.

Изявлението му беше посрещнато с масово кимане – знак, че сме готови да възстановим разбирателството помежду си.

Таунзенд помълча малко, после натъртено добави:

– Липсата на доказателства невинаги означава доказателство на липси. До този момент чух само косвени улики...

Масовото кимане заплашваше да се превърне в досаден навик. Но духът на единодушие отново се върна в залата. Директорът вдигна глава, огледа присъстващите и без капка ирония попита:

– Някой може ли да ми каже какво знаем за този Джейсън Барнс?

Реакцията на Джени беше светкавична. Вероятно подготвена за този конкретен въпрос, тя започна да разказва стегнато и точно за нашите наблюдения и открития в дома на Джейсън, за личните му навици и чудатости. Мъдро пропусна дори да намекне, че този човек отговаря съвършено точно на стереотипа за решителен, организиран и безмилостен убиец, който всички ние търсехме, вероятно за да спести допълнително унижение за мистър Уордъл.

– Направих копия на личното му досие в тайните служби – каза тя и протегна ръка към куфарчето си. – Нали нямате нищо против да ги разпространя сред присъстващите?

Стана и тръгна да обикаля масата, разпределяйки тънките папки с подробностите от личния и професионалния живот на Джейсън Барнс. Мистър Уордъл идиотски отказа да запази мълчание и продължи да мърмори под нос думички като „предубеденост“, „прибързани заключения“ и бог знае още какво.

Персоналните досиета приличат на затворнически архиви – колкото по-дълго лежиш, толкова по-дебела е папката ти. Но след едва две години служба на негово величество информацията за Барнс беше оскъдна и суха, без да илюстрира или просветлява: бял мъж, възраст, научни степени, височина, тегло – такива неща. Папката съдържаше и годишните атестации, направени от прекия му началник мистър Кини, върху които задържах вниманието си. Той ги беше определил като „изключителни във всяко отношение“.

Интересно беше, че поради службата си в морската пехота и „забележителния си потенциал“ Джейсън беше прескочил задължителните за всеки новак проверки и бе получил директно назначение в

охранителните екипи. Два пъти беше носител на високопрестижната награда „Агент на месеца“. В папката бяха приложени и благодарствени писма от двама административни ръководители, които хвалеха изключителната му работа по време на едно пътуване до Калифорния и друго в някаква африканска страна.

На хартия този човек изглеждаше добросъвестен професионалист и смелчага, който дори не се нуждае от бронезащитна жилетка.

Отделих няколко секунди, за да разгледам снимката му. Джейсън Барнс изглеждаше доста добре – високи скули, правилни черти, тънки устни и дълбоко разположени, очи, на цвят сиви или светлосини. Кестенявата му коса беше подстригана късо, безупречно сресана. Дори веждите му изглеждаха прилежно пригладени, косъм по косъм.

На пръв поглед този човек не би трябвало да има проблем с жените, повечето от които с удоволствие биха споделили леглото му. Но ако оставим настрана правилните му черти, у него имаше нещо, което не беше наред. Може би беше прекалено спретнат и това го правеше странен. Мисля, че ако се намира в едно добре осветено помещение в компанията на дами, той ще бъде пренебрегнат от всички, които са на по-малко от пет бири.

Напрегнатата тишина бе нарушена от изненаданата и доста разстроена мисис Хупър.

– Аз го познавам! – извика тя, вдигнала снимката на Барнс пред очите си. – Виждала съм го в къщата на Белнап, дори съм разговаряла с него.

– Надявам се, че и той ви помни – обадох се аз. – Разговорите ви сигурно са били топли и приятелски.

Тя ме изгледа така, сякаш бях превъртял.

Сериозно погледнато, аз, а и всички останали имахме нужда да се поотпуснем малко, да отворим душите си. При наличието единствено на предполагаеми улики и безсилието да се доберем до нещо съществено, ние неусетно започвахме да затягаме примката около врата на бедния глупчо. Винаги става така – колкото по-неизяснен е даден случай, толкова по-силно е желанието ни да набием спирачки и да започнем да се правим на умници. Но когато става въпрос за колебание и несигурност, мен много ме бива...

На практика Джейсън Барнс беше водил почтен и дори примерен живот – военно училище, три години в морската пехота, тайните служби. Живот, посветен на Бог, Родина и Семейство. Но не бива да забравяме, че престъплението се ражда в ума на човека. В случая обаче

липсваше едно защо – защо този позлатен образец на пълнокръвната американска добродетелност се превръща в маниакален убиец?

Или има и друг Джейсън Барнс, прикрит и потаен, успял да заблуди своите непосредствени началници, колеги, а дори и психоаналитиците? Може би става въпрос за човек с раздвоена самоличност – наполовина Добродушко и наполовина Алчния Саймън? Като служител на тайните служби Джейсън положително е знаел за наградата, обявена за главата на шефа му. Един огромен куп пари, предназначен за онзи, който притежава достатъчно кураж да посегне към него. Но нищо в начина му на живот не предполагаше, че точно парите са искрата, която ще запали буен огън в душата му.

Разбира се, хората се променят. Всекидневната близост с неограничената власт и парите се отразява на душата и съзнанието, на самия дух. Всяка сутрин горкият неудачник се качва в очуканата си мазда и потегля към имението, където е принуден да клечи цял ден в една тясна подземна килия и да наблюдава с помощта на камерите как Господарят и Господарката посрещат лъскави мерцедеси, от които слизат джентълмени в смокинги и дами с дълги официални рокли, които се наливат с шампанско, разменят си политически услуги и пускат по някой чек в касичката на Републиканската партия.

А възможно ли е Джейсън Барнс да е преживял някаква спастична метаморфоза? Някакво галванизиращо разкритие, което го е запратило презглава в дебрите на убийствената ярост?

Мислено проследих живота му, опитвайки се да стигна максимално назад, в миналото. Баща му е бил съдия, който със сигурност е тъпчел главата на синчето си с възвишени идеали, с приказки за равенство и справедливост. Израснал е в Ричмънд – бастион на южняшката култура, инстинктивно отбягван от амбициозните печалбари. Това е било както хубаво, така и лошо. Спомням си, че преди няколко години бях за месец и нещо в Ричмънд във връзка с някакво разследване. Направи ми впечатление на град, от който се излъчва някаква особена, старомодна провинциалност, главно по отношение на затворените си и някак изолирани квартали. Малкият Джейсън със сигурност е изпитвал трудности като синчето на известен в целия град съдия. Военните бази излъчват подобна аура на мрачна изолация. Самият аз бях полковнишки син и по тази причина още помня как ме гледаха другите деца и родителите им, когато вършех пакости. Помня, и още как!

Бяхме успели да се уверим, че Джейсън е благочестив човек, чийто съзнателен живот е бил разпределен между висшите идеали и

патриотичните добродетели. Бяхме разкрили монашеския му начин на живот, бяхме станали свидетели на манията му за ред и чистота. Ето защо логичният въпрос в момента би трябвало да звучи така: Докъде е стигало всичко това?

Прозрението на един философ гласи, че революциите не се вдигат от циниците, а от разочарованите идеалисти. Може би Джейсън Барнс е надзъртал обезпокоително дълго зад завесата на измамната действителност, към ръчките и зъбните колела на машината за омайване, към парите, които я смазват и гресират, към безграничното лицемерие на демокрацията. Ако всичко това е вярно, може би трябва да се приеме, че Джейсън е помислил за някакво разчистване, за слагане точка на бъркотията. Може би...

И двата мотива звучаха напълно достоверно: алчността – най-старият мотор за задвижване на мръсни деяния; и гневът – нектарът на най-ужасните престъпления в историята. Но все пак нито един от тях не дава рационално обяснение за абсурдната екстравагантност на убийството. Когато е тръгнал на морален кръстоносен поход, благочестивият не избива невинни хора. Алчният пък си има основателни причини да проявява благоразумие в действията си. Противоречивите крайности нямат смисъл, освен ако не пропускаме нещо, което свързва жертвите. А ако Джейсън е бил мотивиран от парите, защо му е трябвало да оставя онази насочваща бележка в дома на Белнап? Защо е изпратил Файнбърг и Бенедикт в моргата?

При паричните награди си има едно задължително условие: трябва да си жив и свободен, за да можеш да прибереш мангизите. А в дебелия глава на всеки лейтенант от морската пехота с чук е набито правилото, според което изненадата е най-голямото предимство в боя. И то не бива да се губи заради грешки или лекомислени преценки. Затова не виждах логика в предположението, че Джейсън Барнс ще разкрие умишлено своите намерения, мисия и мишена.

Докато предъвквах тези досадни логически постройки, директорът Таунсенд изведнъж взе, че грабна утешителната награда. Вдигнал глава от папката пред себе си, той обяви:

– Според този формуляр баща му се казва Калхун Барнс... – Очите му обиколиха масата: – Съдията Калхун Барнс, нали?

– Шефът му спомена, че баща му е... хм... федерален съдия, струва ми се – колебливо отвърна Джени.

Директорът отмести папката и примигна няколко пъти.

– Някой от вас дава ли си сметка за монументалното значение на

този факт?

Аз погледнах към Джени, но тя се беше отдалечила от масата и шепнеше нещо в мобилния си телефон.

Останалите лица около масата бяха неразгадаеми.

Името докосна някаква струна в мен, но за съжаление аз не успях да я идентифицирам. Нещо, но какво?

Таунзенд допря пръсти във формата на пирамида и ни информира:

– Калхун Барнс беше в списъка на президентските кандидати за новия състав на Върховния съд. Този факт стана достояние на пресата и получи широк отклик.

Паметта ми изведнъж се възвърна.

Вероятно същото беше станало и с мисис Хупър, която вдигна глава и прошепна:

– Пресвети боже! Този човек е син на Калхун Барнс?!

– По всичко личи, че е точно така – отвърна Таунзенд, а по гласа му можеше да се съди, че и той не е особено доволен от откритието си.

Но преди да се гмурнем в мрачните дълбини на тази нова ситуация, Джени изключи телефона си и се върна на масата.

– Това беше Рой Елингтън от Отдела по криминалистика – съобщи ни тя. – По време на обиска в къщата на Барнс ние с Шон изпратихме обувките му за сравнение с отпечатъците, намерени в градината на Белнап. Получило се е пълно съвпадение...

Все още нацупен, Джордж все пак благоволит да наруши мълчанието си.

– Подробности – рече той.

– Маратонките на Джейсън Барнс съвпадат точно с един чифт отпечатъци, открити в градината, както и с частичните следи от стъпки, заснети в къщата.

След което Джордж зададе очевидния въпрос:

– Значи Барнс е бил в къщата тази сутрин?

Аз реших да остана верен на адвокатските си умения и отвърнах:

– Поне обувките му са били там.

– Обувките не ходят без крака! – сопна ми се той.

– В лабораторията се открили следи от тор по подметките му – добави Джени. – По всяка вероятност се е прибрал у дома, преоблякъл се е и е изчезнал...

– Вижте, преди да си правите някакви... – Гласът на Уордъл несигурно заглъхна. – Добре де, отпечатъците са си отпечатъци. Но Барнс е работил в тази къща все пак.

– Отчетохме го, Чък – меко каза Джени. – Но Барнс е допуснал грешка...

– Каква грешка?

– Снощи у Белнап е имало прием. Според книгата на охраната преди него мисис Белнап е задействала градинарския си екип. Тревата е била подстригана, лехите почистени от листа и настани със свеж тор. Това е станало около четири следобед – три часа след като смяната на Барнс е приключила...

– Да, но... Знам, ще си кажете... как да се изразя... че проявявам излишно упорство...

– Ако се е върнал след смяната да си побъбри с колегите или по друга причина, това не е било отбелязано в книгата – заключи с равен глас Джени.

– Може би са забравили...

– Няма как да проверим, нали? – обади се директорът Таунзенд. – Защото всички от смяната са мъртви...

Присъстващите посрещнаха тъжната истина с леко поклащане на глава.

Но това, което Уордъл, а и всички останали, с изключение на Таунзенд, мисис Хупър и моя милост, все още не успяваха да схванат, беше свързано с въпроса *защо* Джейсън Барнс би пожелал да убие президента, неговия говорител и един съдия от Върховния съд.

Явно на мисис Хупър ѝ дойде до гуша, защото вдигна глава и обяви:

– Време е да разпратим официално предупреждение до всички федерални служители. Те трябва да променят всекидневните си навици и най-вече маршрутите, по които отиват на работа. – Очите ѝ пробягаха по лицата на професионалистите около масата. – Някой да има нещо против?

Никой.

Представих си как утре сутринта куп федерални служители ще се сбогуват със съпруги и деца така, сякаш отиват на война, задавайки си въпроса дали да не целунат за сбогом и собствените си задници. Вашингтон просто не е подготвен за изпитания от подобен род.

Таунзенд се обърна към Джордж и навъсено изръмжа:

– До сутринта да си открил откъде са докопали военните амуниции! Джордж мълчаливо кимна.

– Няма да е зле, ако се опиташ да разбереш с какви други оръжия разполагат – добави Филис.

Таунзенд прие мъдрото допълнение с отсечено кимане.

– Това би ни позволило да преценим какво още биха могли да направят, а също така и рисковете, на които сме изложени.

Всички си представихме този миг. Ако убийците разполагат с противосамолетни ракети „Стингър“, значи господин президентът трябва да използва влак. Но ако имат още противотанкови снаряди, дори Овалният кабинет престава да е сигурно място. А в случай че имат антракс или атомна бомба в куфар, всички ние трябва да си търсим извинение за спешното напускане на града.

Приключил с Джордж, Таунзенд се обърна към Джени и нареди:

– Изпратете някого в Ричмънд. Искам мисис Калхун Барнс да бъде разпитана още тази вечер. – В гласа му се доловиха стоманени нотки. – Сега задачата ни е да водим разследването със същата скорост, с която убийците реализират своите планове. Федералното правителство няма репутацията на бърза институция, но аз ви призовавам да опровергавате това мнение. И още нещо: утре сутринта искам да имам определена представа за неговите съучастници.

Каза „съучастници“ така, сякаш вече нямаше съмнения или колебания относно намеренията на Джейсън Барнс. Между стените на тази зала Барнс вече беше Злодеят.

Аз обаче не бях толкова сигурен. Според мен проблемът на ФБР е там, че те непрекъснато гонят и залавят престъпници, докато аз – бившият защитник по наказателни дела, бях използвал по-голямата част от кариерата си, за да ги освобождавам. Всичко е въпрос на умствена нагласа.

Помнете правилото фифти-фифти, непрекъснато ни повтаряше един стар и уважаван професор по наказателно право. В момента, в който шансът ви за успех е фифти-фифти, вероятността да се провалите е някъде около 90 процента.

Директорът Таунзенд погледна в моя посока и добави:

– Дръмънд, ти ще имаш грижата за това...

Тъй де.

10.

С тази злощастна забележка приключи и официалната част на заседанието. Хората станаха от масата и завързаха неофициални разговори, главно в посока на взаимното информирание.

Забелязах, че Мийни беше затиснат в ъгъла от шефа си. Веднага ми стана ясно, че ще се решава съдбата му. Застанал мирно с ръце по въображаемите кантове на панталона, Джордж стоически посрещаше остриите думи на директора, изстрелвани с ръце на кръста, от позиция „вирната брадичка“.

Какво ли не бих дал, за да чуя съдържанието на този разговор.

Мисис Хупър от Белия дом се оказа затисната в противоположния ъгъл, навела ухо към пъргавия дребосък Джийн Холдърман, който все още се бореше да открие смисъла на присъствието си в тази зала. Проблемът, който очевидно решаваха, беше как да залееят нищо неподозиращата общественост с този порой от лоши новини. С нетърпение очаквах сутрешните новинарски емисии на телевизионните канали просто за да видя до коя измама са прибегнали. Живо си представих говорителя, който чете с плътен глас:

Тази сутрин Белият дом съобщи, че след консултации с кмета на Вашингтон се е взело решението всички държавни служители да вземат активно участие в един интересен експеримент на пътната полиция и да пътуват за работа по различни от обичайните маршрути. – Пауза. – Останалите новини: В местните магазини се наблюдава засилен интерес към бронешилетки и блиндиращи автомобили.

Единствен Уордъл не беше мръднал от мястото си, но около него беше пусто. Никой не проявяваше желание да разисква проблеми с него, да обмени информация, а дори и да му предложи някое производно на брома. Според мен той за пръв път в живота си започваше да схваща, че любимите му тайни служби са потънали в най-малко половин метър рядка субстанция, която децата наричат „ако“. Между другото прелистваше папката на Джейсън Барнс и търкаше чело. Виждал съм шокирани от експлозия на артилерийски снаряд войници, които изглеждаха много повече в час. Фактически той се питаше колко по-гадно може да стане. Много по-гадно, Чък. Достатъчно е да отчетеш факта, че Барнс познава

в детайли процедурите по охраната на президента, за да разбереш, че най-лошите ти кошмари все още предстоят.

Повъртях се още малко, очаквайки текущите заповеди на Филис. И те не захкъснаха, но звученето им съвсем не беше приятелско. Ако беше казала нещо от сорта „Страшно съм впечатлена от детективските ти качества, Шон – както в къщата на Ястреба, така и на магистралата. Моля да ме извиниш за грубостта, но едва сега си давам сметка, че ти наистина си много добър специалист“, със сигурност щях да ѝ засвидетелствам верността си. Но тя измъкна един мобилен телефон от дамската си чанта, показа ми с кой бутон се включва и хладно ме посъветва да се обаждам често, защото това щяло да се отрази добре на кариерата ми. Трябва да ви кажа, че госпожата беше бясна. Наистина бясна. Дори ме заплаши, че ще иска писмени доклади. Сърдечно благодаря, рекох си наум аз. Предпочитам отровната пура.

Както вече споменах, с мен не се работи лесно. Но в този момент душата ми бе пронизана от дълбоко разкаяние за трудностите и неприятностите, които бях причинил на Филис. Толкова дълбоко, че си дадох мълчалива клетва оттук нататък да се представям по-добре.

А на глас изломотих едно „бива“, надявайки се да не види кръстосаните ми пръсти.

Тя многозначително кимна и ме потупа по рамото.

– Гледай да не се издъниш.

– Нещо друго?

– Само това. Морт обработва докладите, които пристигат от различните центрове в чужбина. Изглежда, новината за наградата е получила по-широко разпространение, отколкото си представяхме.

Кимнах.

– Но почти всички чуждестранни разузнавателни централи отхвърлят идеята точно като нас – добави тя. – Заключениеето им е, че става въпрос за лоша шега или е някакъв по-сложен номер.

– А какво мислят в момента?

– Мислят, че имаме много сериозен проблем.

– И вероятно се радват, че не е на тяхната глава, нали?

– Фактически не е така. У тях има безпокойство, че проблемът може да е и техен.

– В смисъл?

– Отчаяно се надяват парите да не са предложени от техни хора, а в заговора да не участват нито съответните им криминални структури, нито терористите им.

Тъй ами. След 11 септември Америка вече не е същата, а останалият свят е разтърсен от загубата на ориентация и изпитва сериозни трудности да се нагоди към новите реалности. Все едно да се събудиш някоя сутрин и да установиш, че веселият и щедър съсед се е изнесъл, а на негово място се е появил намръщен колекционер на оръжия, а трите му добермана щастливо опикават рододендроните медалисти на съпругата ти. Страшно е, защото не ти се ще децата ти да хвърлят сурови яйца по вратата му. Пентагонът вероятно бе осветен като коледна елха.

Филис продължи да каканиже още известно време, главно относно усилията на нашите приятели контратерористите, които, увери ме тя, работели двайсет и четири часа в денонощието, за да установят местонахождението на всички известни и вероятни терористи в Америка, както и това, с което се занимават в момента. Част от тях дори се заровили в архивите на имиграционните служби, за да проверят дали напоследък някой мрачен мургавелко не се е промъкнал нелегално през границата.

Били обсъдени някои интересни улики и идеи, но едновременно с това продължавали да притискат източниците си – най-вече тайните информатори. До този момент обаче не били открили нищо съществено.

Лично аз не бях оптимист. На практика разузнавателните централи са толкова раздробени и фрагментирани, че едната ръка обикновено не знае какво прави другата. А понякога не знае какво прави и *самата тя*.

Другата доста дразнеща формалност касаеше нивото на личния ми достъп до поверителна информация. То беше толкова ниско, че не можех да надничам дори в собственото си чекмедже, гадна работа. Разузнавателните централи са параноични по отношение на риска и информацията се пуска в обръщение само след като е проверена шест пъти от неделя насам, масажирана и изчистена от всякакви логични заключения и предположения, „може би“-та и „вероятности“. В крайна сметка става така, че получателят ѝ не е сигурен дори в датата, на която е излъчена. Така например в петък се научава, че дадена терористична атака е планирана за събота, но впоследствие става ясно, че се отнасяло за предишната събота. Номерът е да се разбере какво става за работа още на етапа, когато въпросната информация се нарича „мека“, в смисъл непроверена, защото когато се втвърди, тя вече не става за нищо.

Филис обаче разполагаше с толкова много инициали и суфикси към нивото си на достъп, че спокойно би могла да души директно в гащите на директора.

Не ще и дума, че контратерористите насочваха по-голямата част от усилията си към арабите и всички останали, които изповядват исляма.

Това се беше превърнало в утвърдена практика, въпреки че е политически погрешно за една толерантна страна като нашата, която не би трябвало дори да намеква, че тероризмът може да е свързан с някаква религиозна кауза. Но я се опитайте да се качите в някой самолет, прелиствайки Корана, и ще разберете за какво става въпрос.

В същото време бях почти сигурен, че извършителите на тези убийства не са араби или привърженици на свещения джихад и не дават дори пет пари за Аллаха. И ако някой от тях случайно се извърне с лице към Мека, това ще бъде само за да се наслади на свежия изгрев. Тая работа беше прекалено обособена, изглеждаше някак твърде лична, или обратно – недостатъчно лична.

Разбира се, предпочетох да не споделям мислите си с Филис. Когато посочиш очевидното на умен човек, той неизбежно започва да те мисли за глупак.

Както и да е. Приключихме с Филис, след което реших да демонстрирам дискретност и да споделя тези последни новини с Джени. За целта излязох през вратата, но отвъд нея се сблъсках с Джордж, който сграбчи ръката ми и промърмори:

– Ние с теб трябва да си поговорим, насаме!

Сведох очи към ръката му.

Изтекоха около две секунди в напрегнато мълчание, след което той я свали и се отдръпна. Направи няколко вдишвания и издишвания, усмихна се и подозрително любезно подхвърли:

– Просто си мисля, че трябва да проведем един малък конфиденциален разговор.

– Хубаво – рекох.

Джордж ме поведе по коридора, свърна зад ъгъла и спря. Явно искаше да бъдем не само далеч от ушите на останалите, но и от очите им. Завъртя се кръгом и двамата се озовахме очи в очи, на трийсетина сантиметра един от друг. Той беше наежен и очевидно ядосан, затова не бях сигурен дали иска да ме целуне, или да ми фрасне един. Между нас казано, предпочитам юмука му.

Но Джордж не направи нито едното, нито другото. Забил очи в лицето ми, той заплашително изръмжа:

– Трябва ли да ти повтарям колко мразя да ме злепоставят пред Таунсенд?

– Вероятно точно толкова, колкото аз мразя да ми крадат заключенията – отвърнах аз.

Джордж изобщо не се смути, нито пък прояви особен интерес към

обвинението в недостойно поведение.

– Видж какво – рече. – Знам, че беше тя.

– Денят беше тежък, Джордж – прозях се аз. – Имаше доста трупове. Свърши ли?

Той явно реагираше на някакъв гневен импулс, защото му беше необходимо време за координация между мисълта и словото. В крайна сметка ме дари с усмивка, която би трябвало да мине за дружелюбна.

– Видж какво, Шон, давам си сметка, че отношенията между нас са малко... хм... комплицирани.

– Какво им е комплицираното, Джордж? Ние просто не се харесваме.

– Аз те харесвам.

Втрених се в него и вероятно съм изглеждал доста странно, защото той се разсмя. Представяте ли си?

– Добре де – рече. – Възхищавам ти се. И ти завиждам за шестото чувство, за начина, по който разгадаваш това, което става в главите на престъпниците.

– Трябва ли да кажа „благодаря“?

– Май да, защото си ми много задължен. Аз бях този, който настоя за назначението ти в специалния екип.

– Колко щедро от твоя страна!

По всяка вероятност сарказмът ми бе оценен, защото той отговори:

– Можеш да мислиш каквото си щещ, но наистина беше така. Ако се представиш добре, непременно ще бъдеш забелязан.

– Бас държа, че е така. Но доколкото си спомням, последния път аз бях този, който ти издейства повишение.

– Този път ще е друго, не се тревожи. Този път ще летят нашивки и медали.

Не се тревожех, разбира се. Само дето си спомних за Джун Лейси, която бе пропуснала сватбата и живота си; за камарата трупове на магистралата; за току-що предалия богу дух член на Върховния съд. И ми стана ясно, че времето за награди и повишения е безвъзвратно отминало, независимо от крайния резултат.

Но Джордж очевидно не мислеше така.

– Тя иска мястото ми – информира ме той. – И е готова на всичко, за да го получи. Кове интриги и умишлено ме проваля.

– Защо би трябвало да ми пука? – сбърчих вежди аз.

– Не е нужно, особено в духа на отношенията помежду ни – съгласи се той. – Но приеми това като предупреждение. Ако ти ме

подкрепиш, и аз ще те подкрепя. Ти си умник, нали? А умниците са умници, защото не се включват в отбора на губещите.

– Предупреждаваш ли ме? – вдигна вежди аз.

– Не искам да се объркаш – отвърна с нещо като усмивка той. – Нито пък да си направиш погрешни изводи.

– Иначе какво? – предизвикателно подхвърлих аз.

Усмивката му се стопи.

– Извади си главата от задника, Дръмънд! Предлагам ти добър съвет и добра сделка. Подкрепиш ли ме, ще получиш и моята подкрепа. Не искам кой знае какво – само да ме предупреждаваш какво е намислила. До гуша ми дойде от изненади.

Аз пък не обичам да ме заплашват. И решително не харесвам Джордж. Предполагам, че не му е убягнала една малка подробност – същата, която не убягна на мен: между нас за втори път заставаше жена. Образно казано, разбира се.

Ако бях любител на сапунените сериали, вероятно щях да зная как да се измъкна от тази ситуация. Което, между другото, съвсем не е сигурно.

– Благодаря за лекцията и за съветите – обърнах се към Джордж. Което на практика означаваше „върви на майната си“.

Той понечи да каже нещо, но после се отказа, завъртя се на токове и си тръгна.

Върнах се в заседателната зала, където Джени кротко говореше по мобилния си телефон. Прекъсна разговора в мига, в който ме зърна. Вероятно съм имал виновен вид, тъй като тя ме дари с един продължителен поглед и попита:

– Заради мен ли беше всичко това?

– Не знам за какво говориш – избъбрих.

– Не те бива в лъжите.

– От това наистина ме заболя, Джени – направих гримаса аз. – Забрави ли, че съм адвокат?

– Хайде, стига вече! – засмя се тя. – Добре, спирам. И веднага ще ти кажа за какво става въпрос: Джордж искаше да разбере дали го харесваш. Мисля, че е малко... как да кажа... увлечен по теб.

В отговор получих един не много приятелски удар в рамото.

– Нищо подобно! Казал ти е, че съм коварна кучка, и те е предупредил да си пазиш задника. Вярно ли е?

Предполагам, че съм изглеждал доста изненадан.

– Вече ти казах, че съм умна – засмя се тя.

– Но...

– Виж какво, не ми е за пръв път. Мийни започна тая извратена игра в деня, в който бях назначена при него.

– Защо?

Тя се замисли за момент, после попита:

– Добре ли познаваш Джордж?

– Гледам да не си изпускам сапуна, когато и той е в банята.

Тя избухна в смях, после ме хвана за ръката – един изненадващо интимен жест, и ме поведе по коридора. По неизвестни причини мислите ми се насочиха към Джанет и Бостън, вследствие на което ме прониза абсолютно незаслужено чувство за вина. Искам да кажа, че всичко беше напълно невинно – просто двама колеги, които по стечение на обстоятелствата се различават по няколко жлези, си разменят незначителни фрази в коридора на едно държавно учреждение. Ако оставим привлекателността ѝ настрана, отношенията ни наистина бяха абсолютно професионални. И двамата бяхме толкова затрупани с работа, че всяка мисъл за секс би ни се отразила фатално.

Между другото, от агент Марголд се излъчваше много приятен аромат. Вече не беше лимон, а по-скоро нещо наподобяващо лавандула. Нещо, което определено съблазняваше. Искам да кажа, че цветята и сексът просто си отиват – така както си отиват шоколадовият сироп и сладоледът. Защо иначе мъжете ще поднасят цветя на дамите си? Ама тъй де...

– Джордж има изградена репутация в Бюрото – отбеляза Джени. – Смятат го за страхотен агент – умен, съвестен и изобретателен. Разкрил е няколко тежки престъпления и това е било забелязано където трябва.

Усетих, че не се нуждае от моите коментари, и си замълчах.

– Но успехът му се отрази зле – продължи тя. – Качи му се в главата, тъй да се каже. И днес Джордж е обсебен от собствените си постижения. Или вманиачен.

– Продължавай.

– Преди няколко месеца, когато се отвори вакантно място за СОА, кандидати за него бяхме аз и един агент, който беше по-старши от мен. Освен това той вече беше назначен във вашингтонския офис, беше добре запознат с местните нрави, а и шефовете го познаваха. Мълвата донесе, че страшно много се натискал да получи мястото. – Замълча за момент, после добави: – А аз пуснах слуха, че мястото не ме интересува.

– Защо?

– Защото бях на мнение, че колегата го заслужаваше повече от мен

и ще се справи по-добре. Но истинската причина беше Джордж.

– Още едно защо? – подхвърлих аз.

– Сбъркана химия. Нямахме как да се получи.

– Но защо?

– Нека свърша – тръсна глава тя. – Джон Фиск получи мястото, а няколко месеца по-късно умря.

– От естествена смърт или при изпълнение на служебния си дълг?

– Нима в нашия бизнес има естествена смърт? Просто се появил в мерника на някакъв снайперист.

– Не си спомням подобен случай – промърморих аз.

– Няма и как да си спомниш. Случи се на някаква конференция в Сан Франциско. Голяма новина за тамошните медии, четвърта страница в тукашния „Поуст“.

– Аха.

– По ирония на съдбата конференцията била на тема „Нови методи в борбата срещу снайперистите убийци“. Излязъл от хотела да закуси и някой му вкарал два куршума в челото, използвайки далекобойна карабина с оптичен мерник.

– Бас държа, че това е оживило дебатите – промърморих.

– Не съвсем. Същата сутрин Джон трябвало да изнесе основния доклад.

– Голяма дупка в дневния ред значи...

– В Джон също.

– Вярно. Но да гръмнеш полицаи, които участва в полицейска конференция, е малко... Между другото, хванаха ли убиеца?

– Още е на свобода – отвърна тя. – Но подозираме кой е.

– Имам алиби за уикенда – вдигнах ръце аз.

Тя отново ме смушка в рамото.

– Преди назначението на Джон във Вашингтон той е бил шеф на специализиран отряд за борба с мафията в Лонг Айланд. Разбил е няколко банди и вероятно доста са му набрали.

– Аз пък си мислех, че мутрите избягват да отстрелват ченгета и федерални агенти – промърморих. – Това не носи ли вреда на бизнеса им?

– Носи, разбира се – кимна тя. – И трябва да ти кажа, че направо им се стъжни. Но това са изключения. По принцип надделя становището, че някой е възприел твърде лично действията на Джон. – Сви рамене и добави: – Рано или късно ще ги открием и ще им видим сметката, защото ние със сигурност възприемаме лично убийството на някой от нас!

Мафията и ФБР си приличат като еднояйчни близнаци, рекох си аз. И двете са нещо като братства със своя особена култура и вкус към това, което мафиотите наричат отмъщение, а агентите – правосъдие. Интересна тема, нали? Но аз трябваше да се върна към настоящия разговор.

– И в крайна сметка ти получи назначението, така ли?

– В комплект с Джордж – въздъхна тя, а на лицето ѝ се появи бледа усмивка. – Ако искаш някакво бъдеще във ФБР, не можеш да откажеш на директора Таунсенд.

– И аз мисля така – кимнах. – И какво стана?

– Какво стана ли? – От паузата, която направи, се излъчваше някакво неудобство. – Третират ме като чужд човек вероятно защото дойдох от Отдела за поведенчески науки. Черната овца, бялата врана. Повечето от тях са юристи, бивши ченгета и икономисти. А аз съм ни риба, ни рак. На всичкото отгоре наистина имах проблеми с прехвърлянето.

– В смисъл?

– Ами, как да ти кажа... На практика получих мястото, защото застрелях Джон Фиск.

– Но ти нямаш вина, нали?

– Да, и те отлично го знаеха. Но отчитаха този факт и на подсъзнателно ниво: тя е тук, защото гръмнаха Джон. Не мога да ги обвинявам.

– Можеш и още как! – отсякох аз. – Това е поведение на тъпанари!

– Аз съм психоаналитик, Шон – засмя се тя. – Обучавана съм да разглеждам хора и ситуации с клинична безпристрастност. Затова мога да ти кажа, че реакцията им е абсолютно нормална. Една често срещана форма на тъга по близък човек. – Замълча за момент, после добави: – А иначе си прав – те наистина са ужасни тъпанари!

Обръщайки поглед назад, си дадох сметка, че някои на пръв поглед необясними неща и откъслечни факти си намират мястото. Като например двойката агенти в къщата на Белнап тази сутрин, които си въртяха палците. Или пък странната резервираност на агента, който отказа да ѝ съобщи пълните подробности относно убийството на Файнбърг.

Успокоително беше да разбера, че те не са само некомпетентни идиоти, но ме безпокоеше желанието им да изолират моята предполагаема партньорка Джени Марголд. Въпросното желание беше дори малко плашещо.

– Каква роля играе Мийни във всичко това? – попитах.

– Възприема ме като конкуренция.

– Разбирам.

– Наистина ли разбираш? – изгледа ме продължително тя. – В

момента аз съм една от петте жени с най-висок пост в системата на ФБР. На трийсет и пет съм най-младата от тях. Едва три са жените на длъжност СОА, защото Бюрото има ужасна репутация пред феминистките дружества. Дори в момента едно влиятелно женско лоби на Капитолийския хълм настоява за реформи, които със сигурност ще доведат до нещо по-съществено. Между другото, догодина ще се разкрият две нови длъжности на заместник-директори...

– А Джордж ти подлива вода, така ли? – попитах аз.

– Джордж ме унищожава!

– Как?

– Използва всички номера от наръчника – изолация, прекъсване на информационните потоци, разпространяване на клюки, биене в гърдите за моя сметка. Признавам, че много го бива в тая работа. – Помълча малко, после глухо добави: – Превърнал е живота ми в ад!

На практика Джордж беше успял да превърне и моя живот в ад, макар и за няколко седмици. И то без да съм му подчинен. Но по принцип не е чак толкова гадно копеле, стига да оставим настрана суетата, амбицията и предразположението му към предателство.

Междувременно напуснахме сградата и се озовахме на паркинга при лъскавия черен седан на Джени, който се явяваше служебната ѝ кола. Някъде наблизко ни чакаше хеликоптер, който щеше да ни откара до Ричмънд и мисис Калхун Барнс. Нощта беше идеална за летене – без нито едно облаче по небето, с гирлянди от блестящи звезди, влажен въздух без вятър. Също някъде наблизко някой, може би на име Джейсън Барнс, планираше поредното си убийство.

Спряхме, а тя продължаваше да държи ръката ми. Нещата станаха малко... хм... разсейващи. Дженифър Марголд беше здраво притисната между разследването и диaboличния си шеф. На външен вид нищо ѝ нямаше, но аз започнах да се питам дали не го приема прекалено навътре. Защото тези неща се приемат различно от представителите на двата пола. Мъжете стават кисели и/или започват да пият, а в някои случаи се качват на някоя водонапорна кула със снайпер в ръка. Жените от своя страна предпочитат да бъдат обгрижвани, имат нужда от физически контакт и успокоение. Според мен всичко започва още от утробата, но по принцип нямам особени успехи, когато нещата опрат до разгадаване на противния пол.

– Ти си по-умна от него – рекох.

– Може би.

– Надхитри го.

– При тази игра понякога става така, че лисицата надхитрява бухала.

Тя ме дръпна за ръката, предизвиквайки леко завъртане на тялото ми. Така се озовахме лице в лице, на трийсетина сантиметра един от друг. Дъхът ѝ имаше аромат на мента, хладният ветрец развя малко кичурче на челото ѝ. Миришеше и изглеждаше съблазнително. Освен това беше безпомощна и в стресово състояние – факт, който със сигурност имаше отношение към обзелото ме мъчително и типично мъжкарско желание да бъде нейният закрилник. Съзнах, че съм привлечен, мъничко омаян и доста любопитен да разбера докъде може да стигне всичко това. Но аз си имах приятелка, да не говорим за старото правило, според което смесването на секса със служебните отношения винаги води до двойно прецакване.

Спомням си думите на една моя приятелка преди време, която твърдеше, че разликата между мъжете и жените е много проста: жената иска от мъжа да задоволява всичките ѝ нужди, докато мъжът държи всички жени да задоволяват една-единствена негова нужда. Кое не е вярно, разбира се. Просто не е вярно. Всъщност не знам.

– Това е мой проблем – рече тя. – Споделих го с теб, защото... Защото не искам да паднеш жертва в престрелката.

– Мога да се грижа за себе си.

– И така да е – усмихна се тя, – пази си гърба.

– Няма проблем. С Джордж съм се оправял и с една ръка!

Не знам защо останах с впечатлението, че мъжкарското ми ежене не мина, но тя все пак кимна и рече:

– А, да, бях забравила. Сборичкали сте се за някаква жена, нали? – Замълча в очакване на отговор, не го получи и добави: – Ти... Ти още ли си ангажиран с нея?

– А ти?

– Как да кажа. Събота вечер, но само с предварително обаждане.

– Имах предвид нещо по-специално.

– За мен ли става въпрос? Ама разбира се. По някой и друг ерген милиардер, неколцина нобелисти. Проблемът е, че във Вашингтон и околностите му просто не можеш да срещнеш интересни хора. – Реших, че се майтапи, а може би така отговаря на тромавите ми опити да се изплъзна. В следващия момент тя стисна ръката ми и попита: – Какво ще кажеш за себе си?

– О, при мен е малко по-сложничко.

– Така ли?

– Тя не е нещо специално – рекох след къса пауза аз. – Предполагам, че по тази причина и аз не съм длъжен да бъда... Разбра ли ме?

– Не знам какви са отношенията ви – поклати глава Джени.

– Аз също.

Коего повдигна един вечно емоционален въпрос: има ли смисъл? На практика кариерата на Джанет и моята работа бяха на равно разстояние между Вашингтон и Бостън, като никой от двамата ни не предприемаше стъпки за някакво сближение. Според мен това си е един доста многозначителен факт. Връзката ни беше от типа „понякога и от време на време“, предоставяйки ми много свободно време и прекалено голяма свобода. А всички знаем, че ръчичките без работа лесно стават пакостливи.

Разбира се, аз съм католик и като всички католици отдавам голямо значение на физическата вярност и онова там „докато смъртта ни раздели“. Както и на естественото му допълнение „или успее да се измъкна пръв“...

А на глас казах:

– Не бери грижа за тая работа.

– Че защо трябва да бера грижа? – вдигна вежди тя.

Дали не бях разчел погрешно някакъв сигнал?

– Ние сме партньори – усмихна се тя. – А партньорите не демонстрират лични чувства помежду си.

– Правилно. И тъй... Със сметана и захар ли пиеш кафето си?

– Изобщо не пия кафе. Аз съм по чая, предпочитам „Ърл Грей“, без добавки.

– Кръвна група?

– А-положителна. А твоята?

– Вода с лед.

Тя се засмя.

Но иначе нещата бяха доста сериозни. Из Вашингтон шеташе масов убиец, нейният шеф искаше да ѝ прегризе гърлото, а моята ме пришпорваше. Въпреки това стоях наред паркинга като истукан, главата ми се въртеше и се правех на идиот.

Беше крайно време да сменим темата.

– Ричмънд – рекох.

– Точно така – веднага ме разбра тя. – Какво знаеш за съдията Калхун Барнс?

– Това, което спомена шефът ти – че е бил в списъка на кандидатите за следващия състав на Върховния съд.

– Защо използваш минало време?

– Защото е покойник.

– О. Трябва да е бил добър съдия.

– Съдиите винаги са в ползрението на публиката. В един материал за него прочетох, че е фанатичен привърженик на реда и законността, ултраконсервативен и стриктен, брутален по отношение на престъпниците. Страхотен пич в очите на прокурорите, чудовище за обвиняемите и техните адвокати.

Тя вдигна глава, очите ѝ срещнаха моите.

– Знаеш ли от какво е починал?

– Знам.

– А защо не ми кажеш?

– Като стигнем там, ще разбереш – усмихнах се аз.

11.

Както вече споменах, нощта беше превъзходна за летене: чисто небе във всички посоки, сребърна луна, пълно безветрие. Напуснахме Вашингтон и започнахме един спокоен и безметежен полет.

Чувствах се все по-силно заинтригуван от жената до себе си. Това ми звучеше малко самонадеяно и със сигурност прибързано просто защото не знаех нищо за нея. А човек винаги трябва да има едно наум с онези, които си вадят хляба от дисекция на престъпни умове.

Настанихме се удобно, след което аз се обърнах към нея и рекох:

– Ще ми разкажеш ли защо реши да станеш психоаналитик?

Тя помълча известно време, после на лицето ѝ изплува усмивка.

– В смисъл, всички психоаналитици са шантави, защо хубаво момиче като мен се е заловило за тая работа? Това ли всъщност ме питаш?

– Точно това.

– Внимавай, приятелю!

Дойде мой ред да се усмихна.

– Мисля, че когато изучавах престъпните умове, не е много лесно да останеш нормален. Това не е ли...

– Заплаха за мен лично? – вдигна глава тя. – Ще ти отговоря, но първо искам да те попитам знаеш ли кое е най-трудно? Да се поставиш на мястото на жертвата. Това е задължителна част от работата ни. Ние сме длъжни да разглеждаме престъплението и от двете страни.

Аз също съм запознат с тази част от работата, тъй като съм бил и прокурор, и адвокат. Макар и с малко повече здравословна неангажираност, която в нейната професия не е позволена. По тази причина имах представа откъде идва – от едно доста гадно място.

– По-лесно е да разбереш престъпника – продължи тя. – Знам, че звучи някак... някак ненормално, но всеки опитен психиатър изпитва непреодолимо влечение към престъпния ум. Какво вършат тези хора, как и защо го вършат. Същевременно не забравяш, че това влечение е в името на нещо добро. Ако не си отговориш на тези въпроси, няма да ги откриеш и арестуваш, няма да ги прибереш от улицата.

– Познавах един психоаналитик в армията – рекох. – Беше малко заваяно, но добре момче. Една вечер седнахме да изпием по бира и той ми призна, че след сеанс с някой истински психар започва да си мисли за дома, жената и децата. Само по този начин бил в състояние да се

върне при нормалните хора.

– Известно ми е – кимна тя. – Един професор в университета го наричаше „котва, която не позволява на кораба да бъде отнесен от течението“. Поради факта, че не съм семейна, аз си мисля за родителите си, за детството ми в Охайо.

– Мама и татко сигурно се гордеят с теб.

– Мама и татко са мъртви. Бях на тринайсет, когато загинаха при автомобилна катастрофа. Една вечер тръгнаха на пазар, валеше сняг. И не се върнаха.

– Братя и сестри?

– Нямам. Но родителите ми бяха чудесни хора. Татко беше шеф в една компания за хранителни продукти, много грижовен човек. А мама... Тя си беше просто мама. Той беше висок, хубав и умен, а тя – красива и очарователна. Татко ми четеше всяка вечер приказки, а мама ми подреждаше играчките.

– Хубави спомени.

– Най-хубавите – усмихна се тя. – А сега мисля да поспя. Продължавай да говориш, ако искаш, но аз спирам да слушам.

Задрямах и аз. Събудих се едва когато машината се приземи с леко подрусване. През прозореца се виждаше просторен и добре осветен паркинг в центъра на Ричмънд, което означаваше добра новина – не бяхме катастрофирали. Лично аз нямам особено доверие на летателни апарати, които нямат криле. Часовникът ми показваше, че минава полунощ.

На трийсетина метра от левия илюминатор се очертаваше строга сграда с остър покрив и внушителна колонада, в която се помещаваше капитолият на Вирджиния.

От ученото в гимназията си спомнях, че тази сграда се смята за образец на неокласическата римска архитектура и е била проектирана от Томас Джеферсън, който между другото построил сградата на щатския университет във Вирджиния, издигнал Монтичело, изобретил няколко вида мебели, порботил като държавен секретар и президент на Съединените щати, управлявал плантация и отглеждал семейство. Семействата май са били две. Докато аз нямах време дори да се справя с прането си.

Главата на Джени почиваше удобно на дясното ми рамо и аз лекичко го повдигнах, за да я събудя. Очите ѝ мигом се отвориха.

– Пристигнахме – информирах я аз.

– Къде? – попита тя.

– Може би там, където е било началото.

- Наистина ли вярваш в това?
- Вярвам в закона на Чехов – отвърнах.
- Руският писател?

– Същият. Той е въвел твърдо правило: ако в първо действие на стената има пушка, тя задължително трябва да гръмне в четвърто. В нашия случай пушката вече гръмна – значи е време да се върнем в първо действие и да разберем защо.

Тя изправи гръб и се протегна.

- Ще ти призная нещо, което може би ще ти се стори странно...
- Че си падаш по мен ли?

– Е, не чак толкова странно – смушка ме в ребрата тя. – Надявам се да грешим. Дълбоко и искрено. Адски гадно е да си представя, че един от добрите се е превърнал в злодей...

Хубаво като сантимент, но аз се надявах да греша. Защото не направим ли бърз пробив в разследването, федералното правителство рискува да се обезлюди, а мис Марголд и мистър Дръмънд смутено ще тъпчат нечий килим и ще обясняват защо са допуснали всичко това. Бях убеден, че и тя го знае.

- Събирай си багажа и да тръгваме – рекох.

На десетина метра от хеликоптера беше спрял лъскав „Форд Краун Виктория“, а до него стоеше един лъскав млад човек, който се представи като специален агент Тиъдър – „викайте ми Тед“ – Болтимор. Тед скочи зад кормилото, ние седнахме отзад, а той се извъртя назад и с южняшка безпардонност отсече:

- Сложете си коланите!

Понечих да възразя, но той ме прекъсна:

– Не спорете с мен, сър. Такива са правилата, въведени от Бюрото. Или си сложете коланите, или колата няма да мръдне оттук!

Изпитах огромно желание да удуша любезния Тед, но Джени подхвърли едно „благодаря, агент“, щракна колана си и с любезен глас попита:

- Тукашен ли си, Тед? В Ричмънд ли живееш?
- Разбира се.
- Харесва ли ти?

– Разбира се. Роден съм тук, това е моят дом.

– Радвам се да го чуя, Тед... – Кратка пауза, после: – Имаш осем минути, за да ни стовариш пред входната врата на мисис Барнс. Ако случайно го направиш за осем и половина, ще ти уредя спешно прехвърляне в някоя по-северна част на Аляска!

– Шегувате се, нали?

– Късно е, уморена съм, денят ми беше наистина тежък. Подкрепена от тези мрачно изречени думи, заплахата в заповедта явно започна да кристализира в мозъка на Тед. Той скочи на газта и колелата оставиха черни следи от изгоряла гума по асфалта на паркинга. Завихме надясно, после веднага наляво, за да полетим с висока скорост по широк булевард, ограден от двете страни от масивни офис сгради.

– Желаете ли да включа сирени и алармени светлини, госпожо? – делово попита Тед.

– Страхотна идея – промърмори Джени. – Как по друг начин можем да събудим целия град?

А аз си отбелязах наум, че мис Марголд бе успяла да събуди момчето у него, със съответното настроение.

– Уха! – доволно подвикна Тед, свали страничното стъкло и лепна полицейската лампа на покрива.

– Да си учил в Университета на Мисисипи? – приведох се напред аз.

– Не, за бога! – изхили се той. – Това даскало за нищо не става, освен за някой и друг футболен мач... – Замълча, после добави: – Университетът на Алабама... По-добър футбол, по-хубави купони, по-готини мацки...

– Ясно.

Ето ви го типичния пример за манталитета на младия и жизнен мъжкар от Юга.

– Кви ги вършат в тоя Вашингтон, бе? – изрева Тед. – Още малко, и ще чуем, че е започнала шибаната война!

Поради липса на други забавления ние с Джени започнахме да се редуваме, предлагайки на Тед разводнена версия на убийствата, изключвайки от нея пиперливите подробности и най-вече въпроси като *кой* и *защо*... Разбира се, това не беше особено трудно, тъй като кой продължаваше да е въпрос без отговор, а *защо* изобщо си нямахме понятие. През следващия час нещата можеха да се променят, но можеха и да си останат същите. Засега всичко си беше по-старому. Както и да е. Информацията, която предложихме на Тед, щеше да се появи във всички сутрешни издания. И когато дуетът ни най-сетне млъкна, той поклати глава и пусна едно проточено „мааамка му!“.

Прекарал години от живота си на юг, аз бяха наясно, че този аморфен израз на практика означава, „ами да, проблемът е сериозен, съчувствам ви“. Или „като ви слушам, стигам до заключението, че са ви го

начукали отвсякъде“.

Тъй. След като задоволехме любопитството му и установихме открито дружески отношения помежду си, аз си позволих да попитам:

– Познаваш ли съдията Барнс, Тед?

Той замислено се почеса по главата.

– Беше федерален – промърмори. – Работил съм по няколко случая, стигнали до неговото ниво. Но никога не съм давал показания. Чувал съм за репутацията му.

– Какво си чувал?

– Че е добър съдия и мрази престъпниците. Чувал съм още, че бил много хубав човек. – Помълча малко и мрачно добави: – Срамота е това, което се случи, мамка му!

– Какво се е случило? – попита Джени.

– Я ни разкажи по-подробно – добавих аз.

– Мааамка му...

Този път афоризмът явно означаваше „забрави, друже“.

– Самоубийство – информирах Джени аз. – Съдията се е обесил.

– Не е точно така – поправи ме Тед. – Човекът се е гръмнал и обесил.

– Едновременно? – присви очи Джени.

– Последователно ще му е малко трудно, нали? – демонстрира някаква интелигентност Тед.

– Възможно ли е това?

– Предполагам – сви рамене младежът.

– Как точно?

– Ами как... Качил се на стол, нахлузил примката на врата си и на лапал пицова на дядо си. После е ясно. Натиска спусъка в момента, в който рита стола.

– Доста необичайно – отбеляза Джени.

– Аха – отвърна Тед. – Прецизен човек. В наше време май не останаха такива.

Нямаш представа колко си прав, брато.

Джени се извърна към мен и попита:

– Знаем ли защо се е самоубил?

– Нали за това сме дошли – отвърнах.

Напуснахме квартала с офис сградите и поехме по дълъг и явно проспериращ булевард. От двете му страни се издигаха скъпи и внушителни къщи, останали от друго време и друга епоха – когато Ричмънд се смятал за Рим на американския Юг. Но времената се променили,

„добрият стар Юг“ отстъпил място на Новия юг с неговите нови центрове Атланта и Ню Орлиънс, които бързо засенчили старата слава на Ричмънд като икономически, културен и политически епицентър на тази немалка част от Съединените щати. Но макар и изоставен, Ричмънд продължавал да бъде едно красиво и дори приятно място за живеене, докато Атланта бързо заприличала на Лос Анджелис минус палмите. Тесни ивици трева разделяли магистралите, във всеки квартал имало паметник на някой отдавна мъртъв вирджински герой, за когото се носят легенди.

– Това продължава да е най-хубавата улица в Ричмънд – осведоми ни Тед. – Къщите са строени от стари тютюневи плантатори, днес в тях живеят предимно доктори и адвокати.

– Дарвинизъм – беше коментарът на Джени.

– Какъв „изъм“? – учудено попита Тед, явно неразбрал антропологическия фарс. Беше ясно, че това, което някога е носило богатство, просперитет и оптимизъм на по-изтънчените граждани на Ричмънд, и до ден-дневен си беше останало печеливш отрасъл. Сега от него се възползваха адвокати и онколози.

Тед направи пълен десен завои и наби спирачките. Гумите изскърцаха и фордът закова пред солидна триетажна къща. Веднага ми стана ясно, че съдията Барнс не е бил лишен от средства, а по-скоро обратно – парата го е биела, при това здравата. Къщата беше висока и просторна, построена с тухли от здрава южняшка глина, която става кафява с времето. От външния ѝ вид можеше да се заключи, че е строена някъде през 20-те години на миналия век с типичната за онова време архитектурна строгост – без крещящо натрапчиви елементи, но солидна и впечатляваща. Фасадата беше добре поддържана, но тревата и храстите отпред не бяха подрязвани отдавна и явно се нуждаеха от грижлива ръка. Това беше косвено доказателство, че къщата се обитава от наскоро овдовяла жена.

Вероятно поради тъмнината къщата на съдията ми се стори призрачна и страшна – един мрачен замък, застинал в очакване на достойни за размерите си кошмари. Но аз често изпадам в такова настроение и въображението ми се развихря.

– Седем минути и половина! – похвали се Тед и тихичко подсвири.

– Значи имаш късмет – хладно го осведоми Джени.

– Мааамка му – рече хлапакът, което в случая означаваше „май наистина е така“.

Пред вратата дежуряха двама агенти, които очевидно ни очакваха.

Единият се втурна и отвори задната врата на колата.

– Мисис Барнс ви очаква в кабинета си – информира Джени той. – Между другото, името ѝ е Маргарет, но не ви съветвам да се обръщате към нея с Марж или Маги. – Човекът направи кратка пауза и добави: – Съгласно заповедта не сме разкрили целта на визитата ви.

– Добре – кимна Джени и се извърна към мен. – Мисията ще бъде доста деликатна. Ако я разстроим, положително ще млъкне. Нека аз се заема с нея.

– Искаш да кажеш, че не бива да я пришпорвам, като ѝ задам директния въпрос как се отглеждат чудовища, така ли?

– Не бива – кимна с усмивка тя. – Поне докато не стане ясно, че аз съм попаднала в задънена улица. Оттам нататък е твоя.

Агентът бутна вратата. Прекрачихме прага с убеждението, че няма как да не развалим вечерта на Маргарет Барнс.

12.

Първото, което забелязах, беше сребърният поднос на масичката до входната врата. Още помня времето, когато такива подноси бяха неразделна част от домовете на висшите офицери. Те бяха предназначени за визитките или благодарствените писма на посетители и гости. Агентите на ЦРУ не носят визитни картички или ако носят, те рядко са истински. А след аудиенцията ни при мисис Барнс благодарствени писма със сигурност нямаше да има.

Но традициите имат много по-голямо значение за обитателите на Юга в сравнение с всички останали. По тази причина изпитахме чувството, че влизаме в музей, а може би дори в мавзолей. Тръгнахме по дълг коридор с висок таван, пълен с антични мебели и разни дреболии за спомен, които със сигурност са означавали нещо за семейство Барнс, но в моите очи не бяха нищо повече от обикновени боклуци.

Вдясно от нас беше просторната всекидневна, а вляво – това, което наричат голям салон и което дори на юг беше излязло от употреба. А на север, където никога не се е държало на церемониите, подобно помещение изобщо не е било на мода. Забелязах, че в дъното на просторната дневна е монтиран асансьор – вероятно единственото модерно съоръжение в този дом. Стените бяха запълнени с портрети на отдавна прехвърлили се в отвъдното членове на семейството. Сред тях имаше няколко жени с предвоенни рокли, но само една от тях заслужаваше внимание. Мъжете бяха облечени главно в старомодни делови костюми, но имаше и един-двама със сиви тренчкоти отпреди Гражданската война.

Над камината беше окачен огромен и очевидно наскоро рисуван портрет на мъж в тъмна роба, който би трябвало да е съдията Калхун Барнс, преди да си пръсне мозъка.

Джентълменът на портрета беше широкоплещест и посивял, с открито и красиво лице, дълъг нос на потомствен благородник, твърди устни и остър, пронизващ поглед на светлите очи – от онези, които сякаш те заковават на стената.

Изпитах кратък пристъп на съжаление към всички адвокати, които са били принудени да се изправят пред банката на негова светлост. Чертите на съдията Барнс, включително бръчките по лицето му, не издаваха никакви вътрешни съмнения, никакво чувство за хумор, никаква симпатия или съчувствие. Нямаше дори полъх от щедрост или

добронамереност. Веднага ми стана ясно, че тази поза е дело на някой много талантлив художник. На един от онези, които околните наричат творци именно защото са си извоювали правото да интерпретират действителността. Но художникът не може да скрива, маскира или опрощава истинската същност на своите модели, най-малкото пък тази на Калхун Барнс, която беше толкова видна, че почти можеше да се пипне с ръка. Той беше един тираничен човек.

Позяпахме още малко, след което аз подхвърлих на Джени:

– Това не е дом, а урок по история.

Тя пропусна забележката ми покрай ушите си. Всъщност изобщо не ми обърна внимание. Вярна на професията си, вече се беше потопила дълбоко в атмосферата на къщата, в която беше израснал Джейсън Барнс. Аз имам известен опит с криминалисти профайлъри и изобщо не се преструвам, че разбирам от занаята им. По мое мнение обаче повечето от тях прекаляват с психологическата обработка и заключения, въпреки че именно с тях са вкарали в пандиза внушителен брой злодеи.

Както и да е. Стигнахме до дъното на коридора, където очаквах да открием кухнята. Но вместо в нея се озовахме в нещо като малка чакалня, от която се влизаше в просторен кабинет, облицован с хубава дъбова ламперия. Агентът, който ни беше превел през лабиринта от стари мебели и мъртви членове на фамилията Барнс, откряна вратата и тикна главата си в процепа.

– Специален агент Марголд е тук – обяви той, след което се отдръпна да ни пропусне, без дори да се опита да представи и моя милост.

Направихме няколко крачки навътре и спряхме в средата на стаята. Мисис Барнс остана седнала, или по-скоро опакована върху огромното кожено кресло, а краката ѝ почиваха на удобно столче, тапицирано със същия материал.

Както вече споменах, стопанката на дома не се изправи, нито пък прояви желание да ни поздрави по някакъв начин. Тя само махна с ръка по посока на едно широко и удобно на вид кожено канапе, осеяно с копчета за фиксиране на тапицериата.

Докато сядяхме, направих опит да огледам по-подробно нашата домакия. На лицето ѝ беше запечатано спокойно и почти самодоволно изражение, в което се долавяше и някакво очакване – сякаш ние трябваше да бъдем разпитани от нея, а не обратното. Идея нямаше каква изненада ще ѝ поднесе този разпит.

Както и да е. В сравнение с портрета на Калхун, Маргарет Барнс изглеждаше с десетина години по-млада или поне в доста по-добро

физическо състояние. Двамата бяха коренно различни, сякаш специално подбрани за учебна демонстрация на контрасти и противоречия. Тя беше тънка и стройна жена с деликатна структура и неестествено бледа кожа, която фактически беше почти прозрачна. По това рязко се отличаваше от повечето дами от Юга, които приличат на сушени сливи. Чертите ѝ бяха добре очертани и красиви. Дори младежки, ако не бяха тъмните кръгове и дълбоките бръчки, спускащи се от очите по посока на уста-та и брадичката. По всяка вероятност те бяха белезите на мъката, макар че внушаваха нещо по-дълбоко и не толкова непосредствено като загубата на съпруга ѝ.

Очите ѝ бавно се спряха върху мен.

– Извинете, но май не чух името ви...

– Шон Дръмънд.

– Много ми е приятно, мистър Дръмънд. И вие ли сте агент?

– Не, мадам.

– А какъв сте?

– Ами...

Какъв бях всъщност?

– Консултант – намеси се Джени. – Помага ни да приключим някои стари дела.

– О – усмихна се мисис Барнс. – Много интересно. – Замълча, колкото да събере мислите си, после добави: – Не разбирам защо настояхте за тази късна визита. Но нека приемем максимата „по-добре късно, отколкото никога“.

Мисис Барнс наистина не би могла да разбере защо двама федерални агенти настояват да я посетят след полунощ, въпреки че имаше някакви идеи. Но каквито и да бяха тези идеи, те очевидно не я притесняваха. Дженифър стисна коляното ми – един жест, който изгълкувах като предупреждение да не подплаша жената. После измъкна от джоба си портативен магнетофон и го вдигна така, че мисис Барнс да го види.

– Длъжна съм да ви предупредя, че нашият разговор ще бъде записан – обяви със служебен тон тя.

– Аз не знам... Наистина ли е наложително?

– Страхувам се, че да. – На лицето ѝ се появи успокоителна усмивка. – Това е обикновена процедурна формалност, мисис Барнс. И изобщо не означава, че сте обвинена в някакво престъпление.

Усмивката на домакинята беше предназначена за мен.

– Е, в такъв случай... След като не съм заподозряна...

– Точно така – усмихнах се в отговор аз. – Става въпрос за една

абсолютно невинна процедура.

А наум си напомних, че магнетофон в ръцете на федерален агент никога не е невинна процедура.

Настъпи кратко мълчание, след което жената плесна с ръце.

– Ама и аз съм една домакиня! Мога ли да ви предложа нещо? Знам, че е късно, но може би по един аперитив?

Обичам ги тези южняшки маниери! Никъде другаде любезността не звучи по този небрежно елегантен начин – като нещо, което току-що ви е хрумнало. Те, естествено, прекрасно знаят, че любезността е фалшива, вие също. Но това някак си я прави още по-очарователна.

Между другото, и акцентът на Маргарет Барнс беше дивен, като всичко останало в този дом. Едно време са му викали „плантаторски акцент“, представляващ смесица от изядени гласни и малки, но изключително изразителни извисявания на интонацията в средата на изречението. Сигурен бях, че поне един тон от мангизите на тате са потънали из разни префинени учебни заведения като колежа „Суитбрайър“, където госпожицата е имала възможност да насити речта си с цяла кошница сладникави интонации.

Но в отговор на любезното ѝ предложение Джени само ме стрелна с поглед и отвърна:

– Благодаря, но се налага да ви откажем. – След което натъртено добави: – Законът на Хувър: федералните агенти не пият по време на работа.

– Споч, ако ви се намира – усмихнах се на мисис Барнс аз.

Джени почти се задави в шепите си.

– Разбира се, че се намира – засмя се мисис Барнс. – Калхун, моят съпруг, обожаваше хубавото уиски. Надявам се, че ще бъдете така любезен да налеете малко шери за мен.

Станах и се насочих към вграденото барче в противоположния край на кабинета. Между другото, останах малко изненадан от молбата да я обслужа, тъй като гостоприемството лежи в основата на южняшката любезност. Слава богу, че главната съставна част на споменатото гостоприемство е добре зареденият бар, а съдията Барнс очевидно е бил предвидлив домакин. Налях си два пръста от неговата бутилка „Гленфидик“, а на Маргарет напълних една чаша с шери – питие, което покойният със сигурност не би близнал.

Пристъпих към нея и задържах чашата на няколко сантиметра от ръката ѝ просто за да проверя дали ще се наведе напред да я поеме. Тя не го стори и подозренията ми се потвърдиха: Маргарет Барнс беше

инвалид.

– Моля да ме извините – рекох и положих питието върху дланта ѝ.

– Няма нищо – отвърна тя, но в тона ѝ се долови леко раздразнение, а очите ѝ се извърнаха към Джени. – И така, ще ми кажете ли на какво дължа тази среднощна визита... Дженифър? Или предпочитате да ви наричам Джени?

– Предпочитам Джени. Имате ли нещо против да започнем с няколко въпроса относно съпруга ви?

– О... Значи наистина сте тук заради Калхун.

– Да, така е.

Маргарет Барнс с нищо не показва, че тази новина я притеснява. Бавно се облегна назад, а очите ѝ пробягаха по стаята. Едва сега ми стана ясно защо беше предпочела да ни покани тук, във вътрешния кабинет, а не в дневната или салона – вероятните места, в които приемаше външни хора.

Скъпата ламперия, която ни заобикаляше, беше изпъстрена с доказателства за достойния живот и дългата кариера на Калхун Барнс: дипломите му за гимназиално и висше образование от Юридическия факултет на щатския университет във Вирджиния, рамкираните укази, с които е бил назначен за магистрат в градския съд, а след това и във федералния, богата колекция местни грамоти и награди, пълна менажерия от негови снимки в компанията на известни личности.

Бързо изключих като причини за самоубийството на Калхун проблеми със самомнението, нарцисизма или прекалената скромност.

Сред импровизираната галерия личаха снимките на трима президенти на САЩ, цяло стадо губернатори и сенатори от щата Вирджиния, а в центъра на менажерията – там, където нямаше начин да бъде пропусната – беше окачена снимката на значително по-младия Барнс на чашка коняк и димяща пура със самия светия Дж. Едгар Хувър в същия този кабинет, фактически на същото канапе, на което седяхме с Джени. Тъй че виждате къде се бяхме озовали: буза до буза с величието.

В дъното на тази портретна галерия, най-горе вляво, забелязах една доста интересна фотография: много младият Калхун Барнс с рибарски ботуши и карирана риза бе прегърнал през рамото също така младичкия и значително по-слаб съдия Филип Файнбърг, също облечен като рибар. Наистина бях заинтригуван.

Срещнах погледа на Маргарет Барнс и отбелязах очевидното:

– Съпругът ви е бил много... много преуспял човек.

– Предполагам, че е така – кимна тя. – Аз съм привърженик на

схващането, че всеки мъж трябва да има свое лично островче, където да си спомня за победите си. Вие не мислите ли така, мистър Дръмънд?

Аз кимнах и тържествено обях:

– Моите многобройни постижения висят на стената в тоалетната.

Тя отговори с пресилена усмивка. Северняшкия ми чар явно хич го нямаше.

Ние трябваше да признаем (и наистина признахме), че Калхун Барнс е бил човек със сериозни връзки и контакти на най-високо ниво, от което следваше, че и вдовицата му не беше съвсем безпомощна. Което автоматично изключваше всякаква демонстрация на сила от наша страна.

– Кариерата на съпруга ви е била изключителна – подхвърли Дженни. – И аз не разбирам защо той... Всъщност как така...

– Се е самоубил ли? Аз прекрасно знам какво направи Калхун, Дженифър. Надянал е примка на шията си и е налпал дулото на пистолета.

– Добре, ясно. Но защо?

Домакинята явно не желаше да обсъжда този въпрос. Все още. Очевидно с намерение да държи под контрол нашия разговор тя небрежно подхвърли:

– Много ли ще ви отегча, ако се върна на първата среща между Калхун и мен?

И още как.

– Разбира се, че не – рекох на глас аз.

Тя отпи една сериозна глътка шери и започна:

– Според мен е важно да проумеете, че фамилията Барнс е сред най-почтените в този град. Прадядото на Калхун е бил собственик на голяма и процъфтяваща плантация в близост до морския бряг, а дядо му е бил офицер под командването на Джаксън Стената със сериозни прояви на храброст на бойното поле. След войната завършил право, преселил се тук заедно с цялото си семейство и превърнал правото във фамилна професия. Бащата на Калхун също е бил адвокат, а по-късно и уважаван съдия. Малко преди пенсионирането му е имало предложение да го изберат за член на Върховния съд. И по мое мнение това със сигурност е щяло да се случи, но му попречил негърският проблем и размириците, свързани с него.

В кабинета се възцари благоговейна тишина, задължителна, за да попием значимостта на чутото. За южняшката аристокрация фамилните саги са нещо като тренировка по бокс в тъмна зала – човек трябва да

прибегне до някои фини настройки. Казано накратко, аз би трябвало да разбера, че някога семейството на Калхун е притежавало много пари, силно влияние и един куп роби. Но после започнала Гражданската война, робите офейкали, парите свършили и настъпило времето на политическия авантюризъм. Семейство Барнс емигрирало в големия град, където отново се заловило да гради благополучието си. Неговите представители станали професионалисти в друго поприще, но запазили предишните си тесногърди разбирания. И в крайна сметка историята ги погълнала. Нищо чудно, че Фокнър си е прекарвал наистина чудесно с хора като тях.

Това е и главният проблем на южняшкото разбиране за семейни традиции и наследство. Ако миналото е снежнобяло – добре. Или поне аз така си мисля. В противен случай е все едно да си се родил с десет тона лайна на гърба. При тези хора миналото никога не е минало. И това по някакъв начин бе спомогнало за изграждането не само на Калхун Барнс, но и на Джейсън Барнс.

– И моето семейство е старо, с добър произход – продължи мисис Барнс. – Много хора бяха убедени, че Калхун и аз си подходяме.

– Той е бил много хубав мъж – подхвърли Джени.

– Така е – кимна домакинята. – Но беше и още много неща, Дженифър. В университета играеше футбол и беше сред най-добрите. По-късно предпочитанията му се изместиха по посока на тениса и голфа. Да не говорим за ума му, който сечеше като бръснач. Осъществяваше като студент го за сипаха с оферти, идващи от най-престижните съдии и юридически кантори от Атланта до Ню Йорк. – Тя извърна глава към Джени и попита: – Вие юристка ли сте? Доколкото ми е известно, много агенти на ФБР имат юридическо образование.

– Не, моята специалност е психиатрия – отвърна Джени.

– Това също е интересна област – кимна мисис Барнс, но пренебрежението ѝ ясно си пролича.

Джени замълча, а аз се запитах какво ли ѝ минава през главата в този момент.

Мисис Барнс помълча малко, после продължи:

– Една седмица след като Калхун си взе държавния изпит, ние двамата минахме по пътеката в параклиса на колежа „Сейнт Кристофър“, където беше учил. Това стана през 1965 година. Него го възприемаха като много добра партия, а мен – като късметлийка. Но Калхун не искаше да работи за някой от известните съдии, не го блазнаха и големите кантори.

– Защо? – обадох се аз.

– Предполагам, защото и двамата не бяхме склонни да напуснем този град, независимо какви пари ни предлагаша.

Това прозвуча като красив и малко сантиментален спомен, но ние с Джени едновременно кимнахме. Разбира се. Парите, които са искали, са се намирили тук, в този град.

– Според мен Калхун нямаше желание да премине през задължителния за всички млади юристи стаж, нито пък държеше да бъде нечий помощник. Той беше гладен за работа, амбициозен и нетърпелив. Така стигна до решението да започне частна практика, за да изпревари всички.

– Бих казал, че е имал нужда от партньори – подхвърлих с надеждата да се измъкнем от ямата на носталгията.

Тя спря поглед върху лицето ми, помълча малко, после кимна.

– Прав сте, мистър Дръмънд. На всичкото отгоре той познаваше подходящия човек. Отличникът на целия юридически факултет.

– Филип Файнбърг – промърморих аз и посочих с пръст крайната снимка на стената.

– Да, Филип...

– Добър избор.

Тя не обърна внимание на забележката ми, а отпи глътка шери и се зае да изучава тавана.

– Отношенията им бяха някак... някак неравностойни, поне в началото...

– Защото Файнбърг е бил евреин? – изстрелях аз.

Тя кимна.

– Ние винаги сме били по-прогресивни от Селма (централната част на щата Алабама, известен с верската нетърпимост на своите жители католици), но по онова време... По онова време в този град беше някак комплицирано да си евреин. Бизнес се правеше главно на игрището за голф и по приемите, а Филип някак не... Надявам се, че ме разбирате.

Разбирахме. На мен лично ми беше ясно, че човек с биографията и консервативните разбирания на Калхун не би могъл да стане партньор с един социален парий в знак на щедрост или пък, за да коригира някаква социална несправедливост.

Както и да е. Продължихме да играем ролята на слушатели, за да научим как Калхун носел Файнбърг на здравия си гръб, как се възползвал от всички предимства на потеклото си, омайвал на чашка хората, превръщайки десетки от тях в свои клиенти. И се получило. „Барнс и

Файн⁴⁴ – юридическата кантора с умно и деликатно избрано име, започнала да трупа авторитет, успехи и благосъстояние (точно в този ред).

Химията между партньорите основатели била несвършена и между тях често припламвали искри, но алчността играела ролята на афродизиак. Калхун ловял рибата, а Файнбърг я изкормвал и режел на филета, заврян като плъх в задната канцелария и скрит зад умно съкратеното си име. Върху гениалните му рамене се стоварила тежестта на предварителните проучвания, разследването, разпитите и подготовката за съдебната фаза. За Калхун останала ролята на съдебната акула, която трупа успех след успех и разбива на пух и прах обвинения и свидетелски показания. Не след дълго той успял да си спечели престижното прозвище „умен скандалджия“, което по тези места винаги се е ценяло високо. Интересно е да се отбележи, че Файнбърг не стъпил нито веднъж в съдебната зала, с изключение на случаите, при които се налагало да внесе получено в последния момент доказателство или да помогне на Калхун при мъкненето на тежките адвокатски чанти.

Този разказ ни беше поднесен по интригуващ начин, с всичките атрибути на добрата трагедия. Вече предчувствахме накъде вървят нещата, но мисис Барнс изведнъж вдигна глава и с лека изненада отбеляза:

– Чашата ви май е празна, мистър Дръмънд. Ще бъдете ли така добър да обслужите и двама ни?

Нямаше как да не се подчиня.

Изправих се пред бара, после се обърнах и малко нетактично изтърсих:

– Между другото, какво е станало с краката ви?

– Нищо им няма на краката ми – стрелна ме с поглед тя.

– Моля за извинение. Помислих си, че...

– Грешно сте си помислили. Счупен ми е гръбнакът.

– Много съжалявам, но как?

– Автомобилна катастрофа.

– Ясно.

Подадох ѝ чашата. Тя отпи голяма глътка шери, изпусна въздуха от гърдите си подхвърли:

– Предполагам, че не знаете какво да мислите за клюките.

– Точно така.

Нямах никаква представа какви клюки има предвид.

Тя втренчи поглед в питието си, разклати го в чашата и промълви:

– Истината е, че в онази нощ Калхун беше зад волана. Никога не сме го отричали.

Тук се намеси Джени, която от известно време се опитваше да навакса.

– Можем ли да се върнем към началото?

– Началото ли? – погледна я с учудване мисис Барнс. – А, да... Случи се през пролетта на 1975-а, няколко месеца след раждането на сина ни. Вечерта не си я спомням много добре, макар че това може би ще ви се стори странно... И вероятно ще си помислите, че...

Не довърши изречението си и по тази причина не разбрахме какво ще си помислим.

– Бяхме в кьнтри клуба, празнувахме с някакъв клиент, Калхун беше спечелил важно дело за обезщетение. Белята стана, докато се връщахме у дома... – Хвърли ми един някак особен поглед и добави: – Но аз никога не обвиних Калхун.

– Полицията разследва ли катастрофата? – попита Джени.

– Калхун успя да се добере до някакъв уличен телефон и повика бърза помощ и полиция.

– И полицията дойде, така ли?

– Да. Един полицай се появи малко преди линейката.

– Направи ли разследване?

– Не беше необходимо. Валеше дъжд, колата се подхлъзна и се удари в едно дърво. Нямахме ранени, нямаше материални щети.

– Вие сте били ранена.

Тя се поколеба само за миг, после каза:

– Полицаят познаваше Калхун. Реши да ни спести неудобствата и да запази достойнството ни.

– Застрахователната компания едва ли е била на същото мнение – подхвърлих аз. – Ремонтът на колата, вашето лечение. Кой плати за всичко това?

– Ние, разбира се. – Вероятно и двамата сме показали изненадата си, тъй като тя сметна за нужно да добави: – Съпругът ми беше принципен човек, мистър Дръмънд. Никога не би допуснал някой друг да плати за допуснатата от него грешка.

Не съм много сигурен как се озовахме на тази писта, която, поне на пръв поглед, нямаше отношение към разследването. Но един скрит дълбоко в мен инстинкт ми нашепваше, че тя може да се окаже важна. Друг пък твърдеше, че тази жена лъже или ни спестява някои доста важни подробности. Не беше много трудно да отгатнем какви са те.

– Мисис Барнс – рекох. – Ако съпругът ви е изпаднал в някакъв вид опиянение, той е представлявал обществена заплаха, а поведението му е

било престъпно.

– Не съм казала, че Калхун е бил пиян – спокойно ме погледна тя.

– А беше ли?

– Знаете ли, в онези години още не беше се оформила днешната обществена нагласа към пиенето и шофирането. Всъщност не беше нищо кой знае.

– Отговорете на въпроса, моля.

– Приятелят на Калхун, тоест полицаят, беше на мнение, че сме достатъчно пострадали. Той...

– Беше ли съпругът ви под алкохолно опиянение, или не беше?

– Калхун винаги носеше на пиене – промълви тя, замълча за момент, после напрегнато добави: – Нямам представа защо ми задавате тези въпроси. Не виждам никаква връзка с разследването, за което сте дошли.

Погледнах към Джени. Тя се обърна към мисис Барнс и спокойно, сякаш нищо не се беше случило, попита:

– Кога се случи това? Няколко месеца след раждането на сина ви, така ли?

– Да. За съжаление имаше усложнения. Вътрешни увреждания, след които... След които и дума не можеше да става за ново майчинство.

Интересен изказ, няма що.

– Трябва да ви е било много трудно – промърморих.

– О, не, мистър Дръмънд. Мисля, че при второ дете трудностите ни сяха да станат много по-големи.

– Защото сте на инвалидна количка?

– О, не. Количката дойде най-накрая. Няколко години преди нея изкарах прикована на легло, после ми правиха операции, рехабилитации... И едва тогава стигнах до количката...

– Разбирам – обади се Джени. – Достатъчно трудно ви е било да отгледате и само... Извинете, как беше името на сина ви?

– Джейсън. Джейсън Нейтън... За щастие Калхун беше изключителен баща. Много внимателен, много активен при определяне насоките в живота на Джейсън. Двата бяха изключително близки.

– Това е доста необичайно – подхвърли Джени.

– Необичайно ли?

– Човек на кариерата да отгледа детето си сам. Особено в онези години.

Очевидно се бяхме натъкнали на скрита жица в алармената

инсталация на психиката ѝ, защото тя вдигна вежди и остро попита:

– Защо се интересувате от всичко това?

– Нямаме особени причини – свих рамене аз, после настоятелно добавих: – А какво стана с кантората?

– Мисля, че не съм готова да отговоря на този въпрос – отсече тя, заби очи в моите и попита: – Всъщност какво точно търсите тук?

Никой от нас не отговори. Тя помълча малко и добави:

– Реших, че... Или поне очаквах...

– Какво очаквахте? – хвана се за думите ѝ Джени.

– Ами... Нещо във връзка с компрометирането на съпруга ми. Нещо за онзи, който го доведе до самоубийство, злоупотребявайки с властта на вашето Бюро. Който безсрамно излъга...

– Разкажете ни за него – рекох.

– Не, не! – повиши тон тя и главата ѝ рязко се повдигна. – Мисля, че отговорих на достатъчно въпроси. – Изглеждаше объркана и разстроена, но въпреки това успя да се овладее достатъчно, за да ни отреже: – Трябва да напуснете дома ми. И двамата, веднага!

Погледнах към Джени. Стана ми ясно, че първо действие е приключило току-що и завесата вече се спускаше. Дойде време за второ действие, в което Маргарет Барнс щеше да получи пословичното коляно в топките.

– Мисис Барнс, ние сме тук по заповед на директора на ФБР и няма да си тръгнем! – отсякох аз.

– Мисля, че грешите – озъби се тя. – Това е моят дом и аз имам...

– Млъкнете и слушайте! – рязко я прекъснах аз, замахнах с ръка и нейните и започнах: – Днес, в шест и двамаз сутринта, бяха убити началникът на канцеларията на Белия дом, съпругата му и четирима агенти на тайните служби. Също днес, но следобед, на околоръстната магистрала на Вашингтон беше убит президентският говорител, а в последвалата верижна катастрофа намериха смъртта си още седем напълно невинни граждани. – Жената примигна, в очите ѝ се появи объркване. Явно не можеше да направи връзката, затова побързах да ѝ помогна: – Броени минути по-късно е бил убит и Филип Файнбърг, бившият партньор на съпруга ви. Разкъсан на парчета от бомба, взривена пред входа на дома му.

– Файнбърг? Аз не зная какво...

– Напротив. Мисля, че се досещате.

Тук се намеси Джени:

– Агент Джейсън Барнс, вашият син, е изчезнал безследно вчера

следобед веднага след като се е освободил от дежурство. Искаме вашата помощ, за да го спрем, преди да извърши нови убийства.

Взрях се в посивялото лице на Маргарет Барнс и разбрах, че първоначалното ми предчувствие се беше оказало вярно. Току-що я бяхме лишили от спокойствието на нощния сън, а твърде вероятно бяхме разбили и последните останки от един и без това нещастен живот.

13.

Маргарет Барнс остана неподвижна, в състояние на лек шок. В рамките на следващите няколко секунди тя или щеше да изпадне в истерия, или да скочи с главата надолу в мрачната бездна на отчаянието. При подобни ситуации разполагаш с не повече от три минути, за да разсееш обекта и да го тласнеш към по-разговорчиво състояние. Не успееш ли, той просто ще млъкне. Точка.

Спогледахме се с Джени. И двамата знаехме какво трябва да направим, но още по-важно беше, че знаем кой какво трябва да направи. Аз самият не бях особено ентузиазизиран, но по силата на темперамента и моята алфа неустойчивост изборът паднаше именно върху мен.

– Чувате ли ме, мисис Барнс? – попитах аз, леко привеждайки се напред. След което директно заковах: – Синът ви е убил шестнайсет души!

Тя гледаше някъде в пространството и с нищо не показваше, че думите достигат до съзнанието ѝ. Наложих се да повиша глас:

– Убийството на семейство Белнап е работа на вътрешен човек. Джейсън е бил член на охранителния екип и притежава нужната проникателност, а отпечатъците от неговите обувки са открити на местопрестъплението. Освен това разполагаме с твърда доказателства, че е имал достъп до специалните оръжия, с които са ликвидирани както президентският говорител, така и съдията Файнбърг.

Дадох ѝ малко време да обработи информацията, след което ѝ предложих още една порция полулъжи:

– Разполагаме с уликите и схемата на престъпленията, а вече имаме и груба представа за мотивите. На практика Джейсън е оставил бележка, в която ни предупреждава, че убийствата ще продължат. – Направих една театрална пауза, след което с престорена небрежност добавих: – О, щях да забравя, В бележката се заканва да убие и президента на Съединените щати.

Маргарет Барнс видимо рухна. Започна да диша тежко, изглеждаше обърквана и замаяна. Джени се изправи, пристъпи към нея и се отпусна на колене до инвалидната количка.

– Да ви донеса ли нещо, Маргарет? – тихо попита тя. – Вода или нещо друго...

Жената не отговори.

– За бога, госпожо! – извиках аз. – Вие сама ни предложихте връзката с Филип Файнбърг, но ако искаме да се справим със ситуацията, трябва да знаем повече! И вие ще ни разкажете всичко, което знаете. Още сега!

– Вие... Вие ме излъгахте... – промърмори Маргарет Барнс. – Вие ме подмавихте да...

– Не сме ви излъгали!

– Не, излъгахте ме и...

– Легитимирахме се като федерални служители, които извършват официално разследване – прекъснах я с твърд глас аз, после, подчинявайки се на внезапен инстинкт, ловко изблъфирах: – Но въпреки това вие излъгахте относно обстоятелствата, довели до инвалидизирането ви. Ние можем да проверим разказа ви и със сигурност ще го направим, макар че вече знаем какво ще излезе от всичко това... Знаем го, нали, мисис Барнс? Вие ни излъгахте и това е запечатано на лента! – Тя глуповато зяпна по посока на магнетофона, а аз не пропуснах да се възползвам от момента и обявих: – Ако ви интересува, това е наказуемо федерално престъпление...

– Но... Джейсън не би могъл да... Искам да кажа, че бих желала да поговоря със...

Очаквах този момент и повиших глас, за да не ѝ позволя да изрече нито дума повече:

– След няколко часа синът ви ще извърши ново убийство! Ако вие отказвате да споделите информация, която би ни помогнала да го спрем, аз ще арестувам *вас* по обвинение за съучастие в убийство, умишлено укривателство и умишлено възпрепятстване на официално разследване. Ще измъкна *вас* от тази къща, окована в белезници, *вас* ще тикна в затвора!

Мисис Барнс извърна глава към Джени.

– Маргарет... – прошепна партньорката ми. – Много съжалявам... Но май не ни оставяте друг избор.

– Вече разполагаме със запис, от който е видно, че сте излъгали федерални служители – продължавах да я мачкам аз. – Достатъчно е, за да получите присъда и да влезете в затвора, вероятно до края на дните си.

До известна степен това беше истина, тъй като заблуждаването на федерален служител е подсъдно, дори и без предупреждението, включено в прочитане на правата. Но като адвокат аз бях наясно, че няма съд, който да прояви строгост към майката, опитваща се да измъкне собственото си дете. Ето защо малкото ми преувеличение не биваше да се

тълкува прекалено буквално.

Но в случая не беше важно какво зная аз, а какво се върти в нейната глава. Защото едва ли знаеше много, въпреки че е била съпруга на съдия. По бузите ѝ се стичаха сълзи, тя изглеждаше така, сякаш всеки момент ще рухне. Продължаваше обаче да мълчи – факт, колкото дразнеш, толкова и смущаващ. В подобни случаи човек трябва да натисне правилния бутон, а аз все още не бях го улучил. Напрегнах ум в опит да открия слабото ѝ място, но нищо не ми хрумваше.

Джени ме погледна с многозначително извити вежди, след което съчувствено подхвърли:

– Това е ужасно, Маргарет. Семейството и репутацията ви ще бъдат съсипани...

Схванах.

Джени стана от пода и седна на страничната облегалка на инвалидния стол. Аз пристъпих към Маргарет и се наведох към лицето ѝ.

– Хей, мисис Барнс – рекох. – Я си представете, че момчето ви наистина убие президента! Самият президент на Съединените щати! Ще се превърнете в знаменитост, в сензация. Ще бъдете съвременният еквивалент на мисис Джон Уилкс Бут!

– Не, не... Това просто не е...

– Страхотно, а? Представете ли си този огромен принос за достойната и славна фамилия Барнс? – Не бях убеден, че в сегашното си нестабилно състояние може да си представи това, и по тази причина се заех да изброявам: – Фамилията Барнс ще влезе във всички учебници по история редом със Сирхан Сирхан, Ли Харви Осуалд и онзи лунатик Хинкли... Ще се напишат книги за вас и за семейството ви, репортерите ще разровят всичко, до най-малката подробност, за да опишат как сте отгледали един социопат. Ще ви играят на Бродуей, ще направят телевизионен сериал. Кой ли ще изиграе вашата роля, мисис Барнс?

– Престани, Шон! – спря ме Джени. – Нима не разбираш, че това е огромен шок за Маргарет?

– Права си. Всъщност аз адски я съжалявам. Горкичката Маргарет! Бедничката Маргарет Барнс! Какво толкова съм се загрижил за съпругите, родителите и децата на онези шестнайсет души, които синът ѝ уби днес? Какво да кажа за мисис Лари Елуд – съпругата на шофьора на Терънс Белнап, когото открихме тази сутрин овъглен, след като Джейсън му беше пуснал няколко куршума в черепа? – Пауза. – Или за агент Джун Лейси, колежка на Джейсън, която следващата седмица трябваше да се омъжи? Но това няма да стане, защото тази сутрин Джейсън ѝ

вкарва един куршум в гърлото...

Маргарет Барнс буквално се пържеше на стола си. На лицето ѝ се появи виновно изражение, от което можеше да се заключи, че разбира действията на Джейсън, че нещо в това семейство е създадо или видоизменило съзнанието на младия човек по начин, който прави възможен всеки един от зловещите сценарии, които ѝ описвах.

Джени положи ръка на рамото ѝ и меко каза:

– Маргарет, ние трябва да открием Джейсън. Ако не го сторим, утре сутринта той ще се превърне в обект на най-мощното издирване в американската история. Ние сме единствената му надежда да остане жив!

– Надявам се тази жена да не проговори! – хладно рекох аз, обръщайки се към партньорката си. – По-добре да застрелят копелето!

– Седни си на мястото, Шон – заповяда тя. – И си дръж устата затворена!

Подчиних се.

Маргарет Барнс оглеждаше помещението с безумен поглед. Ако имаше пистолет и въже и ако крайниците ѝ бяха в ред, тя без никакво съмнение щеше да преметне примката около шията си и да натисне спусъка. В този момент се почувствах толкова засрамен от това, което бях причинил на бедната жена, че бях готов да я последвам.

– Човешката психика е крехко нещо, Маргарет – започна Джени. – Всички знаем, че Джейсън е искал да води достоен и почтен живот. Знаем и друго – че е бягал от нещо, от някакво страшно чудовище. – Помълча малко, сетне тихо добави: – Явно не е избягал достатъчно далеч.

Стресната от това прозрение, Маргарет Барнс се обърна да я погледне. Разбира се, добрият следовател трябва да намери общ език с обекта на разпита. Родителите на убиеца са обременени от силно чувство на срам и отчаяно търсят извинение за постъпката му, утеха и дори опрощение.

– Не ви обвинявам, Маргарет – все така тихо добави Джени. – И никой не бива да обвинява, особено вие самата...

– Но вие не можете... Вината не е неговата...

– А на кого е вината, Маргарет?

Домакинята не отговори.

– Маргарет, помогнете ни да разберем!

Мисис Барнс отпи глътка шери, а от изражението ѝ беше ясно, че и тя самата едва ли е в състояние да направи някакъв смислен анализ.

– Той... Неговото детство...

– Бил е лишен от майчини ласки?

– Да. А съпругът ми... Той беше доста властен... И много строг...

– Знам, че е трудно, Маргарет – насърчи я Джени. – Но Калхун е мъртъв и вече не може да ви причини зло... Никога! – Обърна се и спря магнетофона, след което прошепна: – Обещавам ви всичко да си остане между нас, каквото и да е то...

Знам защо го направи, но изключването на магнетофона беше кофти ход. Същевременно си дадох сметка, че Джени се насочва към нещо, което тотално бях пропуснал. Фактически то не беше само едно, затова бях любопитен да видя за какво точно става въпрос.

– То ще излезе наяве – прошепна Джени. – Вече не може да остане скрито... Разкажете ни, заради самата себе си. И заради Джейсън...

Мисис Барнс мълча дълго време, после наведе глава и изломоти:

– Не можете да си представите...

– Добре... Аз не искам да си представям каквото и да било. Искам да го чуя от вас. След което и вие ще се почувствате по-добре.

Маргарет Барнс се беше втренчила в лицето на Джени, но не беше ясно дали разбира какво ѝ се говори.

– Започнете с истината за счупения ви гръбнак.

Домакинята неволно се сви на стола си.

– Не искам да говоря за това!

– Напротив, искате – тръсна глава Джени. – И винаги сте искали, нали? Направете го заради Джейсън, дължите му го.

Само две минути по-рано Маргарет Барнс беше научила, че синът ѝ е убиец маниак; че двама агенти се бяха появили тук, за да разбият душата ѝ; че тя ще се превърне в най-засрамената майка в държавата и че по всяка вероятност ще прекара остатъка от живота си в затвора. Разпитите са деликатна работа. Всеки опитен следовател ще ви каже, че в хода им настъпва един повратен момент (без задължително да е кресчендо), след който обектът или излива всичко, което таи в душата си, или всичко преминава в ръцете на адвокатите. И мисис Барнс потвърди това, като се обърна към Джени и попита:

– Трябва ли да повикам адвокатата си?

Джени ме стрелна с поглед.

– Разбира се, мисис Барнс – изправих се аз, а на Джени подхвърлих: – Подай ми белезниците си, ако обичаш. – Изчаках задължителните няколко секунди, след което хладно заповядах: – Протегнете ръцете си, мисис Барнс. Ще получите възможност да се свържете с адвокатата си от най-близкия полицейски участък веднага след като ви бъде предявено

официалното обвинение.

Маргарет Барнс се втрени в белезниците и дълго време остана така. Реално погледнато, закоравелите престъпници изобщо отказват да говорят с ченгетата, вероятно защото са минали през мелницата по няколко пъти. Но обикновените хора не могат да преценят, че обстоятелствата са срещу тях, въобразяват си, че ще блъфират и ще надхитрят ченгетата с полуистини и полулъжи. Дори когато получат първата си присъда, те често си въобразяват, че имат безупречна репутация, която трябва да защитават.

Очевидно през главата на Маргарет Барнс беше преминала комбинация от подобни мисли, тъй като тя леко кимна и каза:

– Добре. Той ме преби. Имам предвид Калхун. В онази нощ беше бесен и ме хвърли от стълбите. Беше... Всъщност не беше пиян, макар че беше пил. – Заби очи в моите, сякаш за да подчертае единствената и свята истина, която бе пожелала да сподели с мен: – Той не беше пиян!

– А след това заедно измислихте историята с автомобилната катастрофа, за да скриете истината? – подхвърли Джени.

Мисис Барнс кимна.

– Той ви заплаши, нали? – попита партньорката ми. – Предупреди ви, че това ще разбие не само вашия живот, но и живота на Джейсън.

Жената отново кимна.

– Изобщо не съм губила съзнание. – Той се надвеси над мен, но аз не бях в състояние да се помръдна. И тогава разбрахме, че съм получила сериозни наранявания. – Направи безуспешен опит да потисне стенанието, което напираше в гърдите й. – Той каза, че ще ме убие, Дженифър! И щеше да го направи, повярвайте ми. Наистина щеше да го направи! На моменти беше... брутален...

Джени й позволи необходимата пауза, след което поверително подхвърли:

– Разбирам добре вашето решение, Маргарет. Вярвам, че наистина би могъл да ви убие, а после да потърси друг начин да скрие истината. Но след това... След това ви е поставил под тотален контрол. Къде отивате, какво правите, кога да използвате тоалетната, да се храните и почивате.

– Да, да... – енергично закима жената. – Чувствах се като... като животно!

– Той беше жесток човек, нали?

– Изключително жесток! Но навън беше прекрасният съпруг и баща, уважаваният федерален съдия. Нормален, очарователен. Но само

навън! Влезеше ли у дома, ставаше различен!

– Разбирам, Маргарет. Калхун е бил болен човек. Бил е пристрастен към властта и тоталния контрол, включително и над партньорите си. Държал на пълното подчинение от страна на съпругата си и в този смисъл е бил доволен, че след инцидента вие сте останали прикована към инвалидната количка. Защото по този начин сте останали тотално зависима от него. – Мисис Барнс унесено кимаше, а Джени направи малка, но прецизно изчислена пауза, след което попита: – И от Джейсън е изисквал абсолютно подчинение, нали?

По лицето на Маргарет се затъркаляха едри сълзи, от устата ѝ излитаха сподавени стенания. Първата мрачна тайна излезе на светло, ефектът беше като гръмването на прашна бутилка шампанско.

– Аз... Синът ми и аз... Между нас нямаше никаква връзка. Не си говорим от години.

– Ще стигнем и дотам. Сега ми разкажете за семейството си.

И Маргарет Барнс започна. През слепващите десетина минути ни разказа как се е чувствала като съпруга на Калхун Барнс, какво е изпитвало момчето, наречено негов син. Пред нас се очерта силуетът на едно наистина страшно чудовище – много по-страшно, отколкото изобщо бяхме допускали. Джени беше права – жената наистина искаше да се освободи от всичко, натрупано през годините. И то дойде като приливна вълна, като стенеща колекция от безкрайни кошмари за нея и за сина ѝ.

Докато слушах тази покъртителна история, изведнъж си спомних, че Джени беше демонстрирала изненадваща прозорливост в къщата на Джейсън. Калхун наистина се беше оказал тираничен родител и отворителен грубиян, който пребивал сина си и за най-дребното нарушение, изисквал и налагал съвършенство във всяко неговото начинание, важно или незначително. Лесно било да се предизвика вулканичният му гняв. Веднъж малкият Джейсън купил една костенурка от свой връстник в училище и я занесъл у дома. В момента, в който Калхун я открил, той пребил момчето с колана си, размазал костенурката с ток, а след това го накарал да почисти мръсотията и да измие ръцете си точно сто пъти. При друг случай, вече като юноша, Джейсън се сбил в училищния двор. В това нямало нищо лошо, но за свое нещастие той загубил боя. Побеснелият Калхун го пребил толкова лошо, че се наложило три дни да не ходи на училище. И така нататък...

Поради факта, че майката била тероризирана не по-малко, а освен това била прикована към леглото, а по-късно и към инвалидната количка, младият Джейсън бил принуден да се изправи срещу чудовището

сам, безпомощен и уязвим. Аз обаче съм на мнение, че дори Джени не беше очаквала тази неотслабваща жестокост, която бащата беше демонстрирал по отношение на сина си.

– И знаете ли кое беше най-странното? – подхвърли с дълбоко удивление Маргарет. – Джейсън го обожаваше! Боготвореше го, подчиняваше му се безпрекословно и правеше всичко възможно да му угоди! Между тях имаше нещо като... като свръхестествена близост. Джейсън буквално го боготвореше. – Пое си въздух и добави, хвърляйки изпитателен поглед към изповедницата си: – В това отношение не съм лъгала. Не мислите ли, че е малко странно?

– Мисля, че е нормално, Маргарет. Подобна ситуация често се наблюдава при вземането на заложници. Има си дори име: Стокхолмски синдром. Комбинацията от тероризираното на жертвата и пълната ѝ безпомощност води до особена психологическа зависимост, която в определени случаи прераства дори в перверзна любов, примесена с възхищение. Лично аз бих се изненадала, ако бях чула нещо друго. Това е съвсем нормална реакция на невръстното момче, затворено в дома на такъв безкомпромисен тиранин.

– Аз... Всъщност разбирам какво искате да ми обясните...

И сигурно е така, казах си аз. Просто защото и тя е била жертва на същата дяволска магия.

– Джейсън научи ли истината за вашата травма? – ловко вметна Джени.

– Не. Ние... Всъщност аз предпочетох да не му казвам. Реших, че този ужас е прекалено тежко бреме за един млад човек. Не мислите ли, че бях права?

Джени се обърна да ме погледне и посочи чашата на Маргарет. Станах да ѝ наляя, изпитвайки силното изкушение да ѝ кажа, че независимо от намеренията си тя беше допуснала сериозна, дори фатална грешка. Всъщност грешките ѝ бяха много, като се започне още от брака ѝ. Но грешките имат неприятното свойство да се комбинират и някои са по-големи от други. А взети заедно, те се превръщат в нещастие. Ако момчето бе прозряло варварската същност и природа на своя баща, то вероятно не би му се възхищавало, а по-скоро би се научило да го презира. И едва ли би позволило да се разпорежда с живота му.

Ох... Времето напредваше, умората ми натежаваше все повече, а заедно с нея нарастваше и нетърпението ми да разбера какво точно беше отприщило яростта на Джейсън. Но Джени продължаваше да действа по план, спокойно и търпеливо. Женитбата на Маргарет за Калхун

очевидно е била карнавал на димните завеси и счупените огледала. Лично аз бях убеден, че е изпитвала дълбоко интуитивни чувства, но никога не ги е осмисляла или споделяла с други хора, а може би и със себе си. А ако все пак го е правила, не е стигала по-далеч от извода, че този брак е разрушил живота ѝ. Сега обаче научаваше, че е разрушил и живота на детето ѝ, а това я принуждаваше да търси причинно-следствената връзка.

През следващите няколко минути, редувайки шепот със сподавени вопли и стенания, тя ни разказа как Калхун я изолирал от Джейсън до такава степен, че отношенията им стигнали до пълно отчуждение. Таткото учил синчето да се прекланя пред силата; в същото време мама била безпомощен инвалид, който заслужавал единствено презрение. Освен това мама нямала физическата възможност да се грижи за него и да го защитава. Така емоционалното поробване на Джейсън от страна на бащата станало още по-пълно, а отчуждението му от майката – още по-силно. Може би момчето е изпитвало чувството, че е било предадено от нея. Маргарет се беше провалила почти тотално в опита си да бъде негова майка – както в практически, така и в емоционален смисъл. А детето се интересува само от следствието, без да обръща внимание на причините.

Дори на мен ми беше ясно, че никое дете не може да излезе с неуверен дух и съзнание от подобна мрачна, враждебна и жестоко манипулирана жизнена среда. По всяка вероятност главата на Джейсън е била препълнена като количка за пазаруване с най-различни патологии, угризения, породени от едиповия комплекс, и сексуална обърканост. Нищо чудно, че и до ден-днешен си нямаше момиче. Най-накрая Маргарет млъкна, за да си поеме дъх, а Джени, в ролята на доброто ченге, побърза да предложи:

- Още малко шери?
- Ами... Да, ако обичате.

Джени ми връчи празната чаша. Ролята на лошото ченге върви в комплект с някои неприятни задължения. Не се чувствах щастлив от факта, че прибягваме до алкохол, за да развържем езика на свидетеля, но когато се разследва убийство, всеки използва това, което има ефект. Станах и тръгнах към бара, а Джени подхвърли на Маргарет:

– Мисля, че вече е време да обсъдим последните събития и да се опитаме да разберем защо Джейсън е поел по пътя, по който върви в момента.

Маргарет се замисли за момент.

– Според мен... Според мен върши това заради баща си.

– Мислите, че има някаква връзка с адвокатската кантора, основана от съпруга ви и Филип Файнбърг?

– О, да. При всички случаи.

– Бихте ли обяснили по-подробно?

Маргарет ме изчака да ѝ поднеса питието, след което започна:

– Както вече споменах, отношенията между Калхун и Филип не се отличаваха с особена сърдечност. Партньорството им беше на базата на взаимната изгода и нищо повече. Мисля, че колкото по-богати и известни ставаха, толкова по-малко се харесваха и имаха нужда един от друг.

– В живота обикновено е така – кимна с разбиране Джени.

– Според мен Калхун и Филип много силно си завиждаха... – Замълча за момент, после добави: – И тази завист постепенно прерасна в омраза.

– Колко време бяха заедно?

– Петнайсет години, като последните четири-пет бяха истинска мъка и за двамата. Калхун непрекъснато се оплакваше от Филип, а аз отлично знаех, че и Филип не може да го понася. Седемдесетте години донесоха и промените. Шансовете на евреите в този град значително се подобриха. Филип го знаеше, знаеше го и Калхун.

– И се стигна до разрив, така ли?

– О, нищо подобно. И двамата бяха умни, пък и доста алчни. Умееха да се оправят във всякакви ситуации. Все пак Ричмънд е малък град, нали? Откритият разрив между тях би предизвикал нежелано внимание към делата на кантората, а и конкурентите им щяха да ги разкъсат. – Кратка пауза, после тя продължи: – В крайна сметка Филип беше този, който сложи точката.

– Как?

– По много оригинален начин. Един ден просто изчезна и повече не стъпи в кантората.

– Какво? Просто ей така?

– Да, образно казано. Прие поста на преподавател, който му предложи от Юридическия факултет на Йейл. Мисля, че беше по гражданско право. Доста по-късно Калхун разкри, че Филип беше преговарял зад гърба му за партньорство с няколко големи адвокатски кантори на север. Провалила го пълната липса на опит в съдебната зала, а и той не искал да започва от нулата. Затова според мен е приел преподавателското място – един достоен начин на оттегляне. Заплатата му била никаква, но спечелените от частната практика пари били напълно достатъчни за

удобен живот.

– След което, естествено, е обвинил Калхун.

– Ами... Мисля, че е точно така – кимна тя. – При това съвсем основателно. Аз самата бях убедена, че от Филип нямаше да излезе добър съдия. Беше надарен с гениален ум, но му липсваха очарование и такт. Не умееше дори да се преструва – както правеше Калхун. Ако искате откровеното ми мнение, и двамата бяха отвратително арогантни, но Калхун умееше да се прикрива.

– Има и още, нали? – подхвърлих.

– Между тези двамата винаги имаше още, мистър Дръмънд – осведоми ме Маргарет, отпи от чашата си и продължи: – Ще повярвате ли, че опитни адвокати като тях не бяха подписали споразумение за евентуална делба? И двамата инвестираха всичките си пари във фирмата, теглейки само за лични разходи. Останалото стоеше на служебната им сметка, за да се избегнат данъците. Това беше поредната брилянтна идея на Филип. Нима не съзирате иронията?

Очите ѝ ни огледаха в бърза последователност сякаш за да се уверят, че разбираме за какво става въпрос.

– И в един момент Калхун просто реши да задържи парите.

– Как реагира Филип? – попита Джени.

– Като всички адвокати.

– Даде го под съд?

– Да, при това с огромна ярост. Делото се гледа в местния съд. Филип се защитаваеше сам – нещо, което според мен беше фатална грешка. Но както вече споменах, той притежаваше огромно ego, освен това подозирам, че винаги се е мислил за по-добър адвокат от Калхун. Естествено, Калхун го разкъса на парчета. Той подчерта пред съда, че Филип няма абсолютно никаква съдебна практика, окачествявайки го като „прославил се чиновник“.

– Затова не е прието адвокатите да се защитават сами – коментирах аз.

Но тя не прояви интерес към прозрението ми, а погледна към Джени и каза:

– По-късно Филип се закле, че Калхун е уредил делото да се гледа от съдия, с когото поддържа близки отношения. Твърдеше също, че не е имал достъп до архивите на фирмата, а Калхун е представил в съда фалшифицирана регистрация, според която Филип никога не е бил пълноправен партньор.

– И не получи нищо, така ли?

– О, не, мистър Дръмънд. Съвсем не беше нищо. Искът му беше за четири милиона долара, но получи трийсет хиляди.

– А вярно ли е, че съдията е бил приятел на Калхун?

– Е, не бих казала точно приятел, но... Бяха съученици, членуваха в един и същ кълтри клуб, посещаваха една и съща църква. – На устните й се появи развеселена усмивка. – Предполагам, че са се познавали добре.

– Каква беше реакцията на Файнбърг? – попита Джени.

– Нямахме обжалване, тъй като ставаше въпрос за гражданско дело. Но според мен той стигна до заключението, че в този град няма никакви шансове. Замина си огорчен, след което никой не чу за него.

– А фирмата?

– Някъде около половин година Калхун се опитваше да я поддържа сам. Но лишен от юридическия гений на Филип, той започна да губи важни дела и...

– И си уреди да получи съдийско място – допълних аз.

– Точно така, мистър Дръмънд. Честно казано, то много повече подходеше на таланта и темперамента му. Бързо си изгради репутацията на най-строгия съдия в щата. Съпругът ми се прекланяше пред реда и закона, знаете. В неговата зала нямаше никаква милост за престъпниците.

– Бас държа, че е било така – рекох. Нещата започнаха да придобиват смисъл, но ние трябваше да вървим напред. – И тъй, годините си вървят – проточих. – След което настъпва моментът, в който Калхун е уведомен, че се разглежда кандидатурата му за Върховния съд. Какво стана после?

Разбира се, ние с Джени можехме да си представим какво е станало: Филип Файнбърг е получил своето дълго чакано отмъщение. Но за нас беше важно да разберем кой още е бил замесен, по какъв начин. Най-общо, вече разбирахме донякъде начина, по който една от жертвите е била свързана с Джейсън Барнс. Но се нуждаехме от по-широк поглед върху нещата, трябваше да установим връзките с останалите, да разберем механизма, чрез който една семейна вражда се превръща в масово убийство.

Маргарет си пое въздух и прекъсна кратката пауза.

– Преди около седем месеца Калхун беше поканен в Министерство на правосъдието, където се срещна с един млад и умен юрист от Белия дом, а също така и с неколцина висши служители на министерството. Те го информираха, че е попаднал в окончателния списък на президентските кандидати, които всъщност са сведени до двама души.

Президентът държал на съдия от кариерата, който строго спазва закона, а Калхун отговарял на това условие. Представителят на Белия дом го осведомил, че вече са преминали етапа на предпочитанията и връщане назад няма. След което поискал отговор на два въпроса: има ли нещо в миналото на Калхун, което трябва да знаят, и съгласен ли е той да се изложи на детайлните проверки, съпътстващи подобно назначение.

– Калхун беше ли изненадан от този избор? – попита Джени.

Няколкото чашки шери очевидно бяха замаляли главата на домакинята, която се изисква.

– Не, за бога!... Той работеше за този момент от години. Според мен провалът на баща му да стигне до съда винаги му беше тежал. А когато и Филип бе избран за съдия – това стана преди около десетина години, той имаше чувството, че са го изгорили с електрически ток. Вече ви казах, че конкуренцията помежду им наистина беше страшна!

Станах и взех празната ѝ чаша с намерението да я напълня отново. Маргарет изглеждаше изтощена, а говорът ѝ стана доста заваден.

– Какво стана по-нататък? – попита я Джени.

– По всяка вероятност Белият дом е пунал кандидатурите за одобрение от действащите съдии.

– Според мен това би трябвало да стане доста по-рано – обадих се аз.

– Мога само да предполагам, мистър Дръмънд.

Разбира се. По всяка вероятност Файнбърг нарочно е пропуснал името на Калхун в първата фаза. Искал е да стигне до финала, искал е да събуди надеждите му за Върховния съд, искал е името му да стане познато в медийното пространство. И двамата бяха адски злопапетни и не забравяха нищо. Публичното унижение на един федерален съдия има практическо значение само в рамките на неговата юрисдикция, докато финалистът за свещения трибунал танцува на по-голяма сцена и евентуалното му сгромолясане става от по-голяма височина. Лично аз подозирам, че именно Файнбърг е намерил начин да предложи обсъждането на кандидатурата на Калхун в съда. А Маргарет намекна, че случаят е бил именно такъв.

– Филип беше планирал нещата по един наистина брилянтен начин – добави тя. – В един момент започна да подхвърля компрометираща информация за Калхун, предлагайки интересни улики за разследващите. В резултат съпругът ми беше викан във Вашингтон на няколко пъти, за да дава обяснения.

– Какви по-точно? – попита Джени.

– Ставаше въпрос, че като адвокат Калхун е предлагал подкупи на определени съдии, а като член на градския съд е правил услуги на губернатора, който на свой ред е издигнал кандидатурата му за федерален съдия.

– Имаше ли някаква истина в тези обвинения? – попита Джени.

– Ами, как да кажа... Пред мен Калхун беше категоричен, че това са пълни измислици.

– Но не бяха, така ли?

– Не – отвърна тя и погледна към Джени. – Бяха истина. Както вече споменах, Калхун беше много амбициозен и пресметлив.

– И властен – подхвърли Джени.

– Точно така, властен и педантичен. Не му беше в стила да оставя нещо на случайността.

Побързах да се намеся, тъй като прилагателните станаха обезпокоително много.

– Кога съпругът ви разбра, че зад всичко това стои Файнбърг? – попитах я аз.

– Веднага. Най-малкото го подозираше. И беше бесен. Но не би бил Калхун, ако не притежаваше желязна воля. Беше сигурен, че ще успее да си пробие път, дори с лъжа или груба сила. – Маргарет Барнс ни огледа един по един, после добави: – Но за негово съжаление Филип отново доказа, че е по-умният.

– Как? – попитах аз.

– А вие как мислите, мистър Дръмънд? – отвърна тя.

Замислих се.

– Събрал е уличаващи доказателства от партньорството им – предположих. – Неща, които не го засягат, но в същото време уличават Калхун в нарушения на закона.

– Много добре – кимна домакинята, – Филип разполагаше с три анулирани чека, подписани от Калхун. Всичките за значителни суми, издадени на имената на съдии, разглеждащи важни за него дела.

Джени ми хвърли многозначителен поглед и попита:

– Предал ли е тези чекове в Министерството на правосъдието?

– Доколкото ми е известно, той ги е предал на вашите колеги от Бюрото, които са били натоварени с проверките на Калхун. След което директорът на ФБР е докладвал в Белия дом.

Излишно беше да питам какво се е случило в Белия дом. Просто защото на нас ни трябваха факти, а тя би могла да ни предложи само догадки. А и лесно можеше да наредим късчетата от мозайката. Таунзенд

запознал с разкритията юридическия съветник на президента, а след това и началника на канцеларията на Белия дом Терънс Белнап. Накрая тримата заедно поискали среща с президента.

Анулираните чекове били представени в Овалния кабинет, след което се взело решението Калхун Барнс също да бъде анулиран. В един момент от дискусиата било решено Мерил Бенедикт – говорителят на Белия дом, да проведе спешна операция по разсейване на всякакви слухове за водещата кандидатура на Барнс, вероятно с помощта на завоалирани подмятания за миналото, настоящето, а може би и бъдещето на въпросния магистрат.

Маргарет се обърна към мен и вдигна чашата си. Взех я и тръгнах към бара, подхвърляйки през рамо:

– Съпругът ви как разбра, че има проблеми с кандидатурата?

– Отново го повикаха във Вашингтон, този път за среща с министъра на правосъдието. На нея е бил уведомен, че не само отпада от надпреварата за Върховния съд, но и ще бъде съден. Била образувана специална комисия за разследване, въпреки че разполагали с достатъчно доказателства, за да поискат незабавната му оставка от федералния съд.

– Той подаде ли я?

– Не. В първия момент бил шокиран и много разстроен. Поискал едно денонощие за размисъл и молбата му била удовлетворена.

– След което се прибра у дома и сподели проблемите си с вас, така ли? – попита Джени. Изчака домакинята да кимне и добави: – А вие как реагирахте, Маргарет?

Настъпи тишина, изпълнена с колебание.

– Ами... Той беше много разстроен всъщност – буквално смазан. Аз... Аз му дадох възможност да изпусне парата. Плачеше като малко дете, крещеше и ругаеше. Казах му, че сърцето ми се къса за него, че това е адски несправедливо, а Филип е озлобен негодник. – Замълча за момент, а очите ѝ се рееха някъде надалеч. – Казах, че няма страшно, ще преодолеем кризата. И му предложих да си легне. Той отвърна, че се нуждае от едно питие, тук, в кабинета. Сега ми се иска да го бях разубедила, но... – Втренчи се в Джени, после посочи гредата над главата си и столчето на колелца в близост до библиотеката. – Оттук го направи. В тази стая.

Бях дълбоко впечатлен от начина, по който Джени се справяше, от изкусно разиграната чувствителност и изострената ѝ интуиция. Бях наясно, че профайлърите са майстори на разпита, а не само обучени да изготвят психологически портрети на убийците. Да, така е. И тук, както по

време на война, само отличната подготовка може да доведе до добър резултат. Но на практика специален агент Марголд беше много повече, беше истинско дете-чудо. Тя положи ръка върху рамото на Маргарет Барнс и меко каза:

– Лъжете.

– Не разбирам... – дръпна се като опарена домакинята. – Какво искате да кажете?

– Не сте казали на Калхун, че всичко ще се оправи, а точно обратното – поясни Джени. – Казали сте му, че е унищожил всичко, че с кариерата му е свършено, че е лепнал петно както на себе си, така и на цялата фамилия. След което сте му предложили единствения изход, единствения начин да предотврати разследването. Да избегне срама и унижението, които го чакат. Вие сте му внушили тази мисъл, а после сте се молили на Бога той действително да го направи. Така беше, нали?

Маргарет се втренчи в нея, без да е в състояние да реагира. Беше изненадана и шокирана, че доброто ченге и нейна приятелка изведнъж се беше превърнала в лошото ченге, което изобщо не ѝ беше приятелка.

– Не – поклати глава тя. – Не съм и не бих направила нищо...

– Фактически има нещо, което определено не сте направили – продължи с малко по-рязък тон Джени. – Не сте му обяснили как Филип е научил за подкупите, откъде се е сдобил с онези анулирани чекове.

Очите на Маргарет Барнс се заковаха в чашата с шери. Беше ясно, че Джени Марголд бе успяла да проникне много дълбоко в семейната пропаст от омраза и предателство. Много по-дълбоко, отколкото си беше представляла.

Джени направи необходимата пауза, след която поднови натиска:

– Казахте, че Филип е изгубил делото срещу Калхун, защото не е имал достъп до архивите на фирмата. Но ако оставим този факт настрана, Калхун едва ли би проявил глупостта да подкупва съдии с чекове на фирмата, които могат лесно да бъдат засечени. За целта би трябвало да използва частната ви сметка. В момента копия от тези чекове са на разположение на ФБР. Искате ли да направя една бърза справка по телефона, за да разберем от коя сметка са теглени? Или предпочитате да ни предоставите разпечатка от телефонните си разговори през съответния месец, за да установим дали сте имали контакт с Филип?

Маргарет нямаше намерение да потвърди това обвинение, но очевидно нямаше и сили да го отхвърли. Което на практика беше без значение. Ние не се нуждаехме нито от потвърждението, нито от отричането ѝ. А фактът, че беше предложила на Калхун да се самоубие, не можеше

да се третира дори като дребно провинение, да не говорим за престъпление.

Тя продължаваше да гледа втренчено Джени, а аз останах със странното впечатление, че Маргарет Барнс изпитва радост и облекчение от факта, че ние знаем цялата истина. Съпругът ѝ я беше превърнал в инвалид, беше разбил живота ѝ, беше отчуждил и покварил сина ѝ. Но тя в крайна сметка бе проявила характер, бе реагирала по различен начин от покорното и пасивно същество, за което са я вземали всички.

Часовникът ми показваше няколко минути след два.

– Кога за последен път се чухте със сина си, мисис Барнс? – попитах.

– О, оттогава са минали години.

– Знаете ли къде е?

– Не.

– Можете ли да ни съобщите името на някой от приятелите на Калхун, който евентуално би ни предложил нужната информация?

– Не познавам приятелите му.

– Ще ни се обадите ли, ако се чуете с него?

– Естествено.

Излъга, разбира се.

Извърнах се към Джени и попитах:

– Други въпроси?

– Не.

Станахме и двамата.

– Имате ли нужда от помощ, за да стигнете до спалнята си? – попитах мисис Барнс.

– Не... Мисля още малко да поседя тук.

Казахме „довиждане“ и я оставихме да гушка шерито си в стаята на най-скъпите си спомени. Там, където съпругът ѝ беше празнувал най-големите си победи.

14.

Тед търпеливо ни чакаше отвън, което означаваше, че спокойно може да почака още малко. Отдалечихме се на половин пряка, за да не ни чува. Лично за мен това беше добре дошло, тъй като исках да се махна час по-скоро от тази къща на вкаменени ужаси. Извадихме мобилните си телефони почти едновременно. Тя се обади на Джордж, а аз – на Филипс.

Двата часа потапяне във фамилните тайни на Барнс бяха напълно достатъчни, за да ми развалят настроението. Часовникът ми показваше два и четвърт – един напълно подходящ час, за да събудя Филипс. За мое разочарование тя се оказа будна, тъй като вдигна още на първото позвъняване и игриво подхвърли:

– Радвам се, че си научил урока си и се обаждаш, Дръмънд. Открихте ли нещо интересно?

– Да. Джейсън е нашият човек.

– Сигурен ли си?

– Почти. Все едно, че е на прага да направи самопризнания.

– Разкажи ми.

Започнах, няма как. На метър от мен Джени правеше същото. Явно бяхме постигнали добър синхрон, тъй като свършихме едновременно и изключихме апаратите си с една и съща въздишка на облекчение.

Джени се обърна към мен и рече:

– Джордж е на мнение, че имаме достатъчно основания да искаме заповед за арест от федералния съд.

– Това е вярно.

– Снимката на Джейсън ще бъде разпратена до всички подразделения на тайните служби, ФБР, местната полиция, плюс големите вестници и телевизионни канали. Големият лов ще започне максимум след час.

– Добре го каза.

– Някакви наблюдения или забележки?

– На първо място искам да подчертая, че изключването на магнетофона беше сериозна грешка.

– Наистина ли?

– Наистина. Без никакво съмнение. В случай че хванем Джейсън и го изправим пред съда, тази част от излиянията на собствената му майка би могла да се превърне в страхотен коз за обвинението.

– Така ли мислиш? – попита тя и очите ѝ изпитателно пробягаха по лицето ми.

– Да. Но не мисли, че го правя от дребнавост.

Тя извади магнетофона от чантичката си, след което бръкна в страничния джоб на жакета си и измъкна още един. На лицето ѝ се появи широка усмивка.

– Всеки опитен агент си носи подкрепление.

Забил смаян поглед във втората машинка, неохотно промърморих:

– Напомни ми да не ти се изпречвам на пътя, моля те.

– С удоволствие. Ще го правя най-редовно.

– А сега нека ти задам един друг въпрос: защо е останала с него?

– По обичайните причини – сви рамене партньорката ми. – Заради общественото мнение и от обикновена практичност.

– В смисъл?

– В смисъл, че в нейните среди всичко се определя от здравия брак и преуспелия съпруг. Калхун е бил третиран като особено желан обект за бракосъчетание, преуспявал е... почти до края.

– Той ѝ е строшил гръбнака, за бога! „Докато смъртта ни раздели“ не означава взаимно разчленяване, нали? Нима никога не ѝ е минавало през главата, че техният брак съдържа непреодолими противоречия?

– Не очаквам, че мъж може да разбере подобно нещо.

– О, я стига!

– Истина е. Жените се подчиняват на биологията си. Тя определя нашия жизнен цикъл, тя формира предпочитанията ни. Няма надежда за разведената жена, още повече когато тя е инвалид с разбита психика и неспособна да ражда деца. Тя не може да привлече вниманието на никой мъж, затова предпочита да остане напълно зависима от Калхун – както във финансово, така и във физическо отношение. Казано иначе, тя се е чувствала принудена да спи в семейното ложе, което сама е изградила.

По мое мнение самотният живот е много повече за предпочитане от този, който бе водила Маргарет. Въпреки това Джени беше права – по всяка вероятност аз не ги разбирах тези неща. Никой мъж не би видял смисъл в избора на жените от поколението на Маргарет, да не говорим за тези с по-модерни разбираня. Въпреки че по онова време нещата са изглеждали доста по-различно от днес.

– Трябва да е бил голям мръсник – признах аз.

– Искаш ли да чуеш психологическото обяснение?

– Ами... Само ако го направиш в съкратен вариант.

Тя заби пръст в корема ми и започна:

– По принцип тези неща са фамилни. Нещо като наследство, както е при кръвосмешението и насилието над деца. Поведенчески модели, които се предават от поколение на поколение. Животът в този дом трябвало да се подчинява на семейните традиции. Може би ти е направило впечатление, че всички портрети и семейни ценности бяха от неговата фамилия.

– Забелязах единствено, че всички мъже преди Калхун са се женили за кучета. Обърна ли внимание на онова с кривогледите очи и брадавицата на носа?

Тя въздъхна и отчаяно извъртя очи.

– Господи, защо ли съм се захванала да ти обяснявам?

– Та докъде бяхме стигнали? – невъзмутимо попитах аз.

– От това, което чух, стигнах до заключението, че специфичните заболявания на Калхун са нарцистично разстройство, силна грандомания и маниакален стремеж към ред и контрол.

– За теория ли говорим, или за човек?

След този въпрос тя стигна до правилното заключение, че плиткомният Шон се нуждае от по-просто обяснение, и свали нивото.

– За твоє сведение и Адолф Хитлер е страдал от подобна невроза и функционални нарушения. Спомни си какво е направил той, за да оформи идеалното според него общество, чистата раса. Калхун е излъчвал абсолютно същата ярост и твърдост, но по отношение на една-единствена цел – собствения си син. – Тя почака да възприема чутото, след което добави: – Готова съм да се обзаложа, че и бащата на Калхун е страдал от подобни разстройства. Синовете се учат от бащите си, независимо от техните недостатъци.

– А Джейсън?

– Тук си прав, нещата наистина изглеждат доста любопитни. По всичко личи, че веригата е прекъсната.

– Но той не е женен, няма деца. Отчитайки това, ти не можеш да бъдеш сигурна, нали?

– Напротив, мога.

– Как? Защо?

– Защото видяхме как живее. Става въпрос за личност с натрапчиви идеи, която по дефиниция *изобищо не би трябвало* да проявява покорност пред баща си. Обратното – би трябвало да му бъде съперник и да търси конфронтация с него. Схващаш ли разликата?

– Не.

– Като дете Джейсън е станал покорен.

– Защо?

– Механизъм за оцеляване. Смразяваща оценка за бруталността и манипулативните умения на Калхун. Но важното е друго. Самият Джейсън е избрал да не се състезава – нито като дете, нито по-късно, като зрял мъж. Той не е записал право, дори не е пожелал да остане в Ричмънд. Зарязал играта на бащата си и игрището на баща си както в географски, така и във фигуративен смисъл. – Тя млъкна и очаквателно ме погледна. – Сега схвана ли? Човекът е избягал.

– Нищо не схващам.

Тъпотата ми явно започна да се отразява на търпението й. В съда бях разпитвал достатъчно психоаналитици, за да уловя предупредителните сигнали.

Човешкият мозък е нещо много специално. Функцията на всеки друг орган в човешкото тяло е проста и ясна, такива са и отклоненията в нея. Същето е помпа, която изтласква кръв и кислород в артериите. Спире ли да работи, спиращ и ти. Същото важи за бъбреците, белите дробове, червата и т.н. Но мозъкът е друга работа: безкрайно сложен, тайнствен и дори чудат. Има случаи, при които уж функционира нормално, но на практика е тотално сбъркан.

На Джени това й беше работата: да предлага рационални обяснения на крайно нерационалните типове поведение. И май я вършеше отлично. Но дори за нейните стандарти Джейсън Барнс беше малко по-усукан случай, докато за моите той представляваше един тъмен и объркан лабиринт, който дори нямаше вход.

Джени помълча малко, после рече:

– Ето какво имам предвид. Маргарет твърди, че Джейсън е обожавал баща си, боготворил го е. Това говори ли ти нещо?

– Не.

– Обърни внимание на следното несъответствие, Шон: в съзнанието на Джейсън баща му е една изключително авторитетна личност, нещо като полубог. Така по-голямата част от германците бяха издигнали Хитлер на един почти свръхестествен пиедестал. Джейсън бяга, защото е убеден, че не може да се конкурира с баща си – този титан, тази свръхестествена личност в представите му.

Погледна ме, за да се увери, че я разбирам, после продължи:

– Любопитното в случая е, че той не приема съдбата, която му е предопределена от биологията и семейните традиции. Би могло да се каже, че в това отношение е една несбъдната прогноза.

– Хората не са програмирани да вървят по определен път, Джени – поклатих глава аз. – Ние избираме.

– Сигурно си имал нормално детство, Шон, каквото и да означава това – тръсна глава тя. – От което следва, че не можеш да разбереш чудовищата в тъмната гора, през която никога не си минавал.

– По думите на Клайв Стейпълс Луис „злото винаги е дело на човека, но никога негова съдба“...

– Типично по адвокатски – въздъхна тя. – Добре, тогава да чуем твоето обяснение.

– Много е просто. Според началниците и колегите му Джейсън е съвсем обикновен човек и агент за пример. Това е резултат от съзнателно направен избор, който днес е последван от друг избор – да бъде различен. А ние трябва да разберем защо го е направил.

– На практика той е бил замразена бомба с часовников механизъм. Много психопати изглеждат съвсем добре, имат вид на нормални. Те са социално контактни, а в някои случаи дори преуспяват в работата си. – Тя ме хвана за ръката и добави: – Можеш да седиш до някой такъв, можеш да излизаш с него, дори да се омъжиш за него. Човек никога не знае. Когато разберат истината, съпругите и съседите винаги са шокирани. На практика съзнанието на Джейсън винаги е било връщане казан от емоции – потиснат гняв, объркване и различни патологии, които очакват да бъдат освободени от някакво събитие.

– Такова е било самоубийството на Калхун, така ли?

– Без съмнение. Спомни си какво ни каза Кини: че преди около шест месеца поведението на Джейсън рязко се променило. Това време съвпада със самоубийството на баща му, нали така?

Млъкнах и се замислих. Развоят на събитията ми напомняше за онези гръцки трагедии, които ни караха да четем в колежа – героят винаги има по някой фатален недостатък: прекомерни амбиции или нещо друго, някакъв блуждаещ вирус, който се крие до момента, в който изскача на повърхността и изяжда всичко наоколо, подобно на „Пакман“.

Престъпленията на Джейсън бяха извършени тук и сега, но семената им са били посетени преди повече от три десетилетия, като следствие от един вреден и отровен брак, от живот в един брутално клаустрофобичен дом, от ферментиралата омраза между двама забележително зли хора.

– Между другото, ти свърши страхотна работа там вътре – подхвърлих аз.

– Ти също. Добре ли си?

– Не. Чувствам се ужасно.

– Нормално – хвана ръката ми тя. – Ти се беше увлякъл. Горката жена. Ти наистина я беше притиснал.

– Ама чакай сега...

– Не бих искала да влизам в детайли, но... – Усмивката ѝ показва, че не говори сериозно: – Шегувам се, разбира се. Беше много добър. Без теб изобщо не бих се справила. Ще направя всичко възможно да ти издействам почетна значка!

Тъкмо понечих да вдигна вежди, когато ме споходи една нова мисъл.

– Всемогъщи боже!

– Какво?

– Обади се на шефа си! – сграбчих ръката ѝ аз. – Веднага!

– Но нали преди малко говорих с него?

– Нямам предвид този, а Таунзенд.

– Защо?

– Защото той със сигурност е следващият!

Тя се втрени в мен. Една секунда изтече за регистриране на информацията, втора – за нейната обработка.

– О, боже! По всяка вероятност е отнесъл новината в Белия дом и в Министерството на правосъдието.

– Точно така.

Докато тя набираше телефона на шефа си и му съобщаваше приятната вест, аз се обърнах и бавно тръгнах обратно към автомобила и Тед.

– Получихте ли това, което искахте? – забеляза ме отдалеч той.

Не беше негова работа и аз насочих вниманието му към един от близките паметници.

– Кой от великите южняшки бойци е този?

– Мартин Лутър Кинг.

Изглежда, съм останал леко изненадан от разкритието, защото той избухна в смях:

– Хей, времената се променят! Дори в този затънт край.

– Ясно. Я ми кажи, Тед, ти ерген ли си?

– Аха.

– Как е този град по отношение на мадамите?

Тед разви една доста подробна дисертация върху качеството на младите жени в Ричмънд (несъмнено най-високото възможно), като го правеше с явно въодушевление. На няколко пъти погледнах часовника си, но Джени явно се беше увлякла в разговора си с Таунзенд.

Следващото действие щеше да се развие във Вашингтон, следователно аз трябваше да бъда там, а не тук. Искам да кажа, че Джени би трябвало да се задоволи с някоя кратка информация от сорта „Здрасти, шефе, има реална заплаха за задника ти, да знаеш... Предлагам да инвестираш малко средства в кевларен костюм и да се заобиколиш с взвод армейски рейнджъри. О, и още нещо – поне една седмица стой в кабинета си, без да си подаваш носа навън!“ Междувременно тя най-сетне приключи разговора и се присъедини към нас.

– Извинявай, че се проточи – подхвърли ми тя. – Съобщих новината не само на директора, но и на Джордж. Взехме решение да поискаме заповед за използване на специални разузнавателни средства в дома на мисис Барнс. Лично аз се съмнявам, че тя ще продължи да ни сътрудничи, след като изтрезнее...

– Няма спор – кимнах аз.

– Има и още – продължи Джени. – Те са на мнение, че можем да направим нещо по въпроса, да поемем инициативата...

От това се страхувах.

– Идеята не е добра – промърморих.

– Знам, знам. И аз се обявих против нея.

– Колкото и добра да е протекцията, Джейсън и приятелчетата му винаги могат да извадят късмет.

– Което би било срамно – въздъхна тя. – Той е най-добрият ни директор от години насам.

Недоумението върху лицето на Тед прогресивно нарастваше.

– Хей, какво говорите, за бога? – извика той.

Вместо отговор Джени погледна часовника си и изстреля:

– Тед, разполагаш точно със седем минути, за да ни върнеш при хеликоптера. Ако не се справиш, ще уредя да ти преместят задника в Аляска!

– Мааамка му! – долетя очакваният отговор на младежа.

15.

Приземихме се на паркинга пред „Охранителна техника за дома Фъргюсън“ точно в 4:45 сутринта. Сградата беше осветена като универсален магазин и съседите вероятно се чудеха дали не пропускат някоя подранила разпродажба. Но това беше Вашингтон и аз бях дълбоко убеден, че на никой не му минаваше през главата истинската причина за оживлението – че някоя секретна държавна организация използва къщата като фасада за своите операции. Господи, как успех да се забъркам с такива хора?

Филис ни чакаше отвън с две книжни кесийки в ръце.

– Четки и паста за зъби, плюс малко бебешки кърпички подаде ни ги тя.

– Благодаря – рекох. – Страшно любезно от твоя...

– По-късно ще ти изпратим сметката – хладно ме прекъсна тя.

– И аз така си помислих.

Тя сбърчи нос, очите ѝ се присвиха.

– Защо имам чувството, че си пил, Дръмънд?

– Само едно малко – надлежно ми се притече на помощ Джени. – А може би още две-три, но всичките в интерес на работата.

След това изявление настъпи кратко мълчание.

– Както и да е – промърмори най-сетне Филис. – В Ричмънд вие двамата свършихте добра работа. Много сме доволни.

Не бях сигурен кого още имаше предвид, използвайки множествено число. Със сигурност не Джордж Мийни, а по-скоро Марк Таунсенд, чийто височайши задник може би бяхме спасили.

– Пробивът бе дело на Джени – кавалерски наблегнах аз. – Направете необходимото, за да подчертаете този факт пред директора ѝ. Тя разтвори мисис Барнс като... като орех, фъстък..., като каквото се сетите.

– Ролята на Шон беше по-трудна – не остана назад Джени. – На него се падна да играе „лошото ченге“ и трябва да ви кажа, че се справи смайващо добре.

Продължихме още известно време в този дух. Е, малко прекалявахме, но все пак... В крайна сметка Филис спря поглед върху мен и рече:

– Убедена съм, че Дръмънд се е представил перфектно, защото е талантлив и без съмнение е обогатил ролята си.

– Знаеш как е с възрастните дами – усмигнах се аз. – Лесно се печелят.

Филис отвори уста да каже нещо, но Джени я изпревари:

– Именно Шон стигна до заключението, че следващата мишена може да се окаже Таунсенд. Това беше пример за отлична дедуктивна работа. На мен тази връзка тотално ми се губеше.

Филис отново ме дари с продължителен поглед. Който можеше да означава само едно – радва се, че ме е наела.

– Хубаво – рече тя. – Поизчеткайте се още малко, приведете се в ред и заповядайте в заседателната зала.

– Не влизай в конфликт с тази жена, Шон – прошепна Джени, заковала поглед в гърба на отдалечаващата се Филис. – Ако те интересува, това е професионален съвет.

– Да, благодаря. Нека направим една кратка рекапитулация на професионалните ти съвети. Не се забърквай с нея. Не се занасяй с мен, пази ми задника от Джордж. Хей, при това високо ниво на екипност започвам да се чудя защо още не сме хванали онези клоуни?

– А мислил ли си някога за...

– За какво?

– По отношение на конфликтите е ясно – въздъхна тя. – Само ми кажи, ако ги правя прекалено лични. Но според мен ти имаш друг проблем, Шон. И той се нарича „проблем с висшестоящите“.

– Искаш да кажеш, че това е моя грешка?

– Виж какво, аз наистина те харесвам. – Замълча за момент, после: – Но за да бъде откровена докрай, ще ти кажа, че ако престанеш да дразниш шефовете си, перспективите ти в службата рязко ще нараснат.

– Ясно. Вече навлезе в лични територии.

Но тя очевидно реши, че може да обърне гръб на обещанието си.

– В някои отношения ти си точно като Джейсън Барнс – подхвърли. – Предопределеност на съдбата. Бас държа, че баща ти също е бил строг и властен, с авторитет и силна воля. Приемаш, че шефовете ти се олицетворение на тези качества, и са го изкарваш на тях.

– Виж какво, аз не съм...

– Трябва да ме изслушаш.

– Няма.

– Предлагам ти да надникнеш в собствената си природа, защото...
Защото сме партньори и... приятели.

– А не ти ли минава през ума, че партньорите и приятелите не обичат да бъдат обект на психоанализа?

– Извинявай, но аз само искам да ти помогна. – Тя направи крачка назад и закова поглед в лицето ми. – Всъщност караме ли се?

Бях прекалено зает да се цупя, за да отговарям на такива въпроси.

– Защото понякога аз съм прекалено любопитна и си пъхам носа, където не ми е работа.

– Добре, ясно. Сменяй темата.

– Хубаво. – Няколко секунди мълчание, после: – И двамата сме уморени и раздразнителни. Имаме нужда от душ, топла храна и здрав сън.

– Означава ли това, че когато си чиста и нахранена, ставаш по-малко любопитна и досадна?

– Само стой и гледай.

– Добре. Какво предлагаш?

– Веднага след като приключим с доклада, да се изплъзем и да си потърсим някой хотел.

– Не съм убеден, че...

– Наблизо е Кристъл Сити, където има десетки хотели. Ако ни потърсят, ще бъдем на разположение за броени минути.

Погледнах я по-внимателно, но не открих нищо повече от това, което предлагаше – храна, горещ душ, почивка. Ако имаше нещо повече, то положително щеше да е много по-добро от чутото до момента, но същевременно щеше да е покана за сериозни проблеми. Спомних си за Джанис в Бостън, представих си купчината доклади от криминалистите, разузнавателни справки и свидетелски показания, които ме чакат на бюрото. Не, просто няма да се получи. Не ми трябваша нито емоционални, нито никакви други усложнения.

– Добра идея – рекох.

– А сега се отпусни – усмихна се тя. – Бюрото не обича да заплашват безстрашния му лидер. Скоро ще пипнем Барнс, ще видиш.

Кимнах с надеждата, че оптимизмът ѝ не е безпочвен. Но една стара истина гласи, че надеждата за добър изход невинаги води до такъв. А и нещо ме гризеше отвътре. Продължавах да изпитвам чувството, че нещо липсва. Нещо очевидно, или което би трябвало да е очевидно. Но какво? Май наистина имах нужда от няколко часа сън.

– Върви да си измиеш зъбите – подхвърли Джени. – Ако Таунсенд додуши, че си пил, като нищо ще заповяда да те разстрелят!

– Аз не работя за него.

– Знам. Но нима мислиш, че му пука?

Господи! Армията наистина започваше да ми липсва. Там поне

знаеш къде си стъпил и кой може да те бутне. Трудно е да изградиш добра защита, когато не знаеш къде е фронтът и кой дебне в тила.

И тъй, влязохме в сградата. Джени се насочи право към дамската тоалетна, а аз – към мъжката. Старателно си измих зъбите, наплисках лицето си и направих опит да прогоня мрачните мисли от главата си.

Май вече ви казах, че агент Марголд е много привлекателна млада дама. А през последните няколко часа ние постоянно допирахме рамене, докосвахме ръце и правехме онези дразнещи жестове, които обикновено правят хората, които нямат търпение да скочат в леглото. Или пък само така ми се струваше и тя беше просто едно добро момиче, което иска да ми помогне.

В действителност ние бяхме партньори, които неусетно се бяха превърнали в приятели. Някой от нас трябваше да предприеме стъпката, която щеше да ни отведе на следващото ниво, а другият – да демонстрира реципрочност. Или да откаже да я демонстрира. Откъдето и да я погледнеш, трудна ситуация.

Една от кабините зад гърба ми се отвори и директорът Таунзенд бавно пристъпи към съседния умивалник.

– Добро утро, сър – поздравих с неутрален глас аз.

– Дръмънд.

Започнах бавно отстъпление по посока на изхода, но гласът му ме спря:

– Чакай малко.

Слава богу, че вече си бях измил зъбите.

Той се приближи до поставката, откъсна една книжна кърпа и започне да бърше ръцете си. Носеше същия делови костюм в тъмносин цвят и същата индийска вратовръзка, с които беше облечен предишния ден. Костюмът му изглеждаше изненадващо изгладен, а бялата му риза – прясно колосана. Под очите му нямаше торбички и това ме накара да се запитам дали този човек не се е родил спретнат. Въпросът му обаче прозвуча абсолютно актуално:

– Какво мислиш за агент Марголд? Вече двайсет и четири часа работиш с нея.

Ако този въпрос ми беше зададен не от Таунзенд, а от друг човек, несъмнено щях да му кажа, че не е негова работа и да върви на майната си. Но тя се явяваше васал в неговото кралство, което означаваше, че му е работа. А аз не исках да му ставам работа, въпреки че не се водех васал в неговото кралство. Казано иначе, от време на време, макар и не особено често, аз все пак се подчинявам на инстинкта си за оцеляване.

По тази причина отговорих честно, но пестеливо:

– Мисля, че е изключително компетентен и ефективен професионалист. Маргарет Барнс беше враждебно настроена свидетелка, ловка лъжкия и тотално объркана жена. Преди броени часове станах свидетел на начина, по който агент Марголд успя да се справи с трийсет години лъжи и увъртания, в които се беше оплела свидетелката. И трябва да ви призная, че бях силно впечатлен.

– Наистина ли?

– Да, сър.

– А имате ли мнение относно начина, по който ръководи случая като цяло?

– Мислех, че Джордж Мийни е оперативен ръководител, сър.

– Мийни отговаря за случая. Но агент Марголд явно притежава необикновен инстинкт по отношение на мястото и времето, затова винаги е там, където трябва. Това дефакто я прави ръководител на цялото разследване.

Той млькна за момент, погледна ме в очите и добави:

– Питам, защото получавам противоречиви рапорти за нея. Според едни източници тя е некомпетентна и не може да работи в екип. А това Бюро работи добре само когато действа в синхрон. За съжаление нещата не стоят така в оперативния офис на окръг Колумбия. Разбирате ли за какво става въпрос? В този момент, в хода на това разследване, аз не мога да си позволя лукса да се занимавам с подобни проблеми. А в същото време не мога да уловя корените им.

Не беше трудно да се отгатне откъде идват противоречивите рапорти. Джордж Мийни има един куп вредни навици, между които фигурира и отвращението от фронталната атака.

Но общо погледнато, аз избягвам да клепам висшестоящите, включително и преките си началници, пред по-големите шефове. Те получават големите си заплати, защото се предполага, че притежават интуицията и прозорливостта да отличават компетентните си служители от подлизурките, които не стават за нищо. Такава е теорията. Но има и една друга теория, наречена „Принципът на Питър“.

Бях далеч от мисълта, че тя е приложима в нашия случай, затова казах:

– Сър не вярвам да сте стигнали до сегашния си пост, позволявайки на подчинените си да ви поучават. Мисля, че трябва да се вслушате в собствения си инстинкт и преценка.

Той ме разбра много добре, но очевидно предпочете да смени

темата.

– Струва ми се, че с агент Марголд започвате да свиквате един с друг. Може би не бива да искам вашето мнение, защото помежду ви може да се е зародило и нещо повече.

Вероятно съм се изчервил, защото той побърза да ме успокои:

– В това няма нищо нередно, Дръмънд. Аз самият срещнах съпругата си по време на едно разследване. Тя беше експерт криминалист, а аз ръководител на следствената група. Ставаше въпрос за убийство плюс кастрация, главната заподозряна беше съпругата на жертвата. – После стигна до финалната фраза, която явно беше употребявал и друг път: – Би могло да се каже, че се влюбихме над чифт откъснати топки.

– Аз пък си помислих, че е станало, след като сте казали „да“.

Той се засмя.

– Двайсет и седем години оттогава. И нито веднъж не ми мина през главата да изневеря на моята Джоун.

– Сигурно.

Той стрелна часовника си и сложи край на кратката ни интимност. Тръгна към вратата, после спря и се обърна:

– Познаваше ли Джордж Мийни, преди да се съберете на това разследване?

– Да, сър – отвърнах. – Преди време работихме заедно по друг случай.

Той кимна, но не каза нищо. А на мен ми стана ясно, че прозренията, които Джордж му е шепнел на ушенце, съвсем не са се ограничавали само върху личността на агент Марголд. Интересно би било да чуем какви ли ги е дрънкар Джордж за искрено вашия... Всъщност едва ли.

16.

Точно в 5:00 последвах Таунсенд в заседателната зала. Джени вече беше на масата и прелистваше някакви документи. От редовните участници в тази среща на високо равнище липсваха само директорът Питърсън, който продължаваше да се радва на привилегията да стои далеч от тази бъркотия, и мистър Джейн Холдърман, който, ако не е пълен идиот, би трябвало да се наслаждава на здравия сън, който предхожда разсъмването.

Заседанието откри Джордж, който изглеждаше доста по-зле от нормалното.

– Да започнем с обобщение на постигнатото през последните шест часа – рече той. – Бъдете кратки, моля. – Почука по часовника си и добави: – Вече навлизаме в опасния утринен час на вещичите.

Сякаш не го знаехме.

Показалецът му се насочи към Джени, която ни предложи интересна, макар и изпъстрена с технически термини оценка на психическото състояние на Маргарет и Джейсън Барнс, след което се прехвърли на сбит преразказ на семейната сага и завърши с отношенията между Калхун Барнс и Филип Файнбърг, отразили се косвено и върху Джейсън Барнс.

Тук се намеси Филип, която вдигна ръка и зададе един напълно логичен въпрос:

– Защо ще си прави труда да отмъщава за една смърт, която би трябвало да празнува?

От израженията на присъстващите беше ясно, че и те си задават същия въпрос. Джени беше принудена да им предложи съкратена версия на обяснението, с което на по-ранен етап беше дарила и мен.

– Любовта и омразата са най-интензивните и директни човешки чувства. Оплетат ли се, индивидът се превръща в психосексуално кълбо от емоции.

– Искаш да кажеш, че откача – подхвърлих аз.

– Предпочитам клиничната формулировка, която гласи „пълен ха-хо“ – поправи ме тя. Няколко души изхихикаха, но тя побърза да ги умири, като продължи: – Проблемът е, че нестабилното равновесие в душевното състояние на Джейсън е изчезнало безвъзвратно. В представите си той е виждал баща си като една внушителна, дори

монументална фигура. Убеден е, че тази фигура е избрала смъртта заради натиск от наша страна и е твърдо решен да ни накаже.

Слава богу, че никой не зададе въпрос, тъй като и без това ми беше ми дошло до гуша от лудостта на Джейсън Барнс.

– На този етап обаче Шон и аз сме изправени пред редица въпроси без отговор – върна ни в настоящето Джени. – И бяхме принудени да направим някои предположения относно случилото се тук, във Вашингтон. – Погледна по посока на Таунзенд и добави: – Много е важно да потвърдите тези наши умозаклучения, сър.

Той кимна.

– Филип Файнбърг ли беше човекът, който представи анулираните чекове?

– Да.

– Бихте ли ни обяснили какви обстоятелства доведоха до това?

– Файнбърг ме охраняваше с обвинения няколко седмици поред. Обикновено по телефона, настоявайки за анонимност. Често използван подход, когато става въпрос за проверка на миналото. Имаше да каже доста позорни неща за Калхун Барнс, някои от които може би бяха верни, но други със сигурност бяха преувеличени, а дори и съмнителни. На даден етап аз му заявих, че обвиненията му трябва да бъдат подкрепени от доказателства.

– Как реагира той?

– Каза, че ще ми предостави.

– И го направи.

– Седмица по-късно, по време на един коктейл в Джорджтаун, той ме дръпна настрана и ми предаде анулираните чекове. Аз ги предадох на твоята служба.

– Било е преди назначението ми – уточни Джени. – Кой от моята служба ги пое и как беше процедурирано?

Таунзенд се замисли за момент.

– Джон Фиск, твоят предшественик. Първата му работа беше да възложи проверка за автентичност.

– И чековете бяха проверени, така ли?

– Да.

– Наистина ли се оказаха изтеглени от семейната сметка на Калхун?

– Да. Това ни принуди да назначим втора работна група за проверка на съдиите, чиито имена фигурираха върху тях. Двама бяха покойници, и двамата починали от естествена смърт, а третия открихме в един

старчески дом във Флорида. С Алцхаймер в напреднал стадий. Абсолютно сенилен.

– След което предадохте пакета в Белия дом?

– Не. Предадох уликите на министъра на правосъдието. Присъстваше неговият служител Мийд Евърхил. Направихме преглед на това, с което разполагаме. Становището на Евърхил беше, че налице са достатъчно доказателства, за да възбудим наказателно производство.

– А после стигнахте до Белия дом, така ли?

– Да, едва тогава.

– Освен президента, юридическия му съветник, началника на канцеларията на Белия дом, министъра на правосъдието, Мийд Евърхил и евентуално говорителя на Белия дом, кой друг беше в течение?

– Тя – отвърна Таунзенд и посочи с пръст мисис Хупър.

Мисис Хупър се размърда в стола си.

– Но моето присъствие би трябвало да е известно единствено на останалите участници в онова съвещание. Аз... Джейсън Барнс не би трябвало да ме набележи за мишена.

– Не бъди толкова сигурна – поклати глава Таунзенд, след което се обърна към Уордъл: – Твоите хора знаят кой има достъп до Овалния кабинет, нали?

– Естествено.

– Води ли се присъствена книга?

– Винаги, но само за предварително насрочените заседания. Разбира се, някои любими служители като мисис Хупър могат да се появят там съвсем спонтанно.

– Ето, виждате ли? – кимна мисис Хупър.

– Но в тези случаи агентът на пост пред вратата на президента уведомява оперативния център – повиши глас Уордъл. – И имената на въпросните служители също попадат в книгата.

– Така си и мислех – кимна Таунзенд. – Възможно ли е Джейсън Барнс да е имал достъп до книгата?

– Не мога да го изключа. Той е разполагал с пропуск за оперативния център, а работещите там са му били приятели. Би могъл да прегледа книгата лично или да помоли някой приятел.

Останах с впечатлението, че на директора Таунзенд и на Чък Уордъл много-много не им пука за мисис Хупър, а самите им реплики бяха доста любопитни. Когато атовете се ритат, магаретата трябва да стоят настрана. В същото време Таунзенд не ми правеше впечатление на дребнав и отмъстителен човек. А това означаваше, че тук става нещо.

Джени ми хвърли един полувъпросителен поглед, на който отговорих с леко повдигане на веждите. Това ѝ беше достатъчно, за да се обърне към Таунсенд:

– Бихте ли ни обяснили как е било взето решението, сър?

– Ще ви обясня – кимна директорът. – По мое мнение обвиненията срещу Калхун Барнс бяха проблематични и доста спорни. Не разполагахме с живи или поне в нормално психическо състояние свидетели. Нямахме други веществени доказателства освен трите анулирани чека и думата на Филип Файнбърг, който обаче твърдеше, че не е присъствал при предаването на чековете, а е научил по-късно.

Дойде моментът да вкарам в действие адвокатските си умения.

– Всяко друго твърдение би го направило съучастник – подхвърлих аз. – Освен това имам чувството, че вие не сте повярвали на съдията Файнбърг, сър.

– Така е, не му повярвах. Отдалеч личеше, че изпитва люта омраза към Барнс. Затова бях малко обезпокоен от обвиненията му.

– А от мотивите му?

– Фактически и от тях. Първоначалните му обвинения бяха многопосочни. Интимни контакти със служителки в кантората, надуване сметките на клиенти и още куп такива неща. Аз имам доста голям опит с оперативните проверки и знам, че някои ги използват за разчистване на лични сметки – особено когато става въпрос за хора с високо служебно или обществено положение...

– Значи сте си помислили, че Файнбърг се опитва да унищожи Барнс?

– Как да кажа... Обвиненията, че Барнс е подкупил въпросните трима съдии, дойдоха доста по-късно и това ми се стори подозрително. – Очите му пробягаха по лицата на присъстващите. – Сега те имат смисъл, но тогава нямаха обяснение. Освен това той не ми каза как тези чекове са се озовали у него – което автоматично създаваше проблеми от юридическа гледна точка. Свързани най-вече с една доста дълга верига от проблеми с правата на достъп. Все пак си мисля, че тъкмо мотивите му най-много ме усъмниха. В този дух беше и докладът ми пред президента.

– Което беше напълно достатъчно – настоятелно се обади мисис Хупър. – Става въпрос за Вашингтон в края на краищата. Всичко се проверява. Барнс беше голямо момче, а на всичкото отгоре предварително го предупредиха, че трябва да е чист като вода ненапита. Но се оказа, че не е.

Всички си давахме сметка, че при президента е имало доста спорове, а мисис Хупър вероятно е настоявала за по-безопасния метод – да хвърлят Барнс на акулите и да забравят за случая. Сега вече беше без значение дали Калхун Барнс е бил затънал в корупция, или е имал душа на светец – разбира се, последното вече беше напълно изключено. Значение имаше само това, за което спомена Джени – кой друг е бил ангажиран във вземането на решението за сваляне на кандидатурата на Барнс. И съответно е попаднал в списъка за ликвидирани на Джейсън и се нуждае от специална охрана.

Разбира се, Таунсенд оцени това и се обърна към Джени:

– Мисля си за твоя съкратен списък... В него трябва да включим мен, мисис Хупър, министъра на правосъдието, юридическия съветник на Белия дом и Мийд Евърхил. Провери също в архивите на службата си кои агенти са участвали в разследването.

Джени кимна.

Мислейки две стъпки напред, Филис се обърна към Таунсенд и каза:

– А какво става с обявената награда, Марк? Все още ли трябва да се тревожим от нея?

Директорът не отговори, а хвърли един подканящ поглед към Джени. Интересно, много интересно.

– Не можем да я изключим – каза партньорката ми. – Разбрахме, че Барнс е бил информиран за наградата на следващата сутрин, след като ние открихме обявата. Разполагал е с най-малко четирийсет и осем часа да заяви кандидатурата си преди затварянето на интернет сайта.

– Но движещата сила при него е по-скоро гняв, отколкото алчност, нали? – подхвърлих аз.

– Така е – кимна тя. – Но защо да не убие с един куршум два заека? А не бива да забравяме и една друга възможност: да е използвал обявата като бонус за съучастниците си. По всяка вероятност те са наемници и това обяснява наличието на обещанието за възнаграждение. – Усмихна се на Филис и добави: – Съжалявам, но Управлението все още е ангажирано в тази работа.

– Трябва да завъртя няколко телефона – обяви Чарлс Уордъл от тайните служби. – Президентът и министърът на правосъдието вече са уведомени. Не знаех за участието на Клайд Бърнс – юридическия съветник, – а също така и за Евърхил. Няма да е зле, ако някой... хм... ги провери как са...

Часът вече беше 5:30 и всички ние се запитахме дали мрачният

жътвар не ни е изпреварил за тази проверка. Изоставането ни все още беше значително, затова всеки опит за неговото съкращаване беше добре дошъл. Настроението в заседателната зала започваше да се променя, някои от нас дори започнаха да си мислят, че можем да изпреварим Джейсън. И защо не? Знаехме към кого би се насочил, знаехме и защо. Какво би могло да се обърка?

Отново ме обзе неприятното чувство, че изпускам нещо. Всъщност че всички в тази зала изпускаме нещо много важно.

Уордъл стана и отиде да върти телефоните. А Таунсенд премина към следващата точка, обръщайки се към Джордж:

– Докъде стигнахме с издирването на военното оръжие и оборудване?

– Лабораторията изпрати някои от заключенията си – отвърна Джордж. – Върху трупа на Файнбърг са открити следи от Композит А5. Това е експлозивът, използван в мината „подскачащата Бети“, и по всяка вероятност е достатъчен за потвърждение на използваното оръжие. Все още очакваме сведения за противотанковия снаряд... – Направи кратка пауза и добави: – Предполагаме, че оръжията са крадени. По закон военните трябва да ни докладват за всяка кражба и липса на оръжия и муниции. Проверихме архивите за подобна информация шест месеца назад.

Джордж направи нова пауза и огледа присъстващите. И той, като повечето самомнителни типове, имаше куп дразнещи привички. Но ние нямахме друг избор, освен да изтърпим постановката „аз знам нещо, което вие не знаете“, докато чуем за какво става въпрос.

– За посочения шестмесечен период са установени шейсет и осем кражби и липси на оръжие и муниции. Заповядах на хората си да проверят всички неприключени дела, отнасящи се до кражба или липса на леки противотанкови снаряди и мини от типа „подскачаща Бети“.

После затъна в отегчителни детайли, което си беше чиста загуба на време за всички нас. Особено на фона на непрестанните му подмятания, че работим в надпревара с часовника. Започнах да се питам дали не го е хванало шубето. На всички беше ясно, че звездата на шоуто е Джени, а Джордж все повече приличаше на изпълнител на поддържащата роля, който преиграва оскъдните си сцени и изрича репликите си на прекалено висок глас. По едно време все пак се досети, че е време да свършва.

– В крайна сметка се спряхме на три възможни варианта, но за съжаление нашите приятели в армията имат друго работно време и не успях да се свържа с техния Отдел за криминални разследвания.

Таунзенд изглеждаше леко раздразнен. Помълча малко, после рязко попита:

– А ти отправи ли официално искане към ОКР?

– Аз... да. Разговарях с нощния дежурен в Пентагона. Един майор на име...

– Кога? В колко часа?

– Ами... Преди около два часа.

В стаята настъпи гробна тишина.

След няколко секунди Филис се извърна към мен и попита:

– Шон, има ли по-добър начин за получаване на тази информация?

– ОКР има собствен дежурен в Пентагона – прилежно отговорих аз, избягвайки погледа на Джордж. – Но щабквартирата на отдела се намира във Форт Белвоар, Вирджиния. Трябва да потърсим връзка с генерал-майор Даниъл Тингъл, който е началник на ОКР.

Филис погледна Джордж, а след това и Таунзенд.

– Марк, може би е по-разумно да възложим тази задача на Дръмънд – подхвърли тя.

Таунзенд ме дари с един остър диагонален поглед.

– Работил ли си някога с ОКР?

Кимнах.

– Тогава започвай! – Замълча за момент, после тихо попита: – Трябва ли да напомням, че всеки изгубен час може да ни коства човешки живот? Не можем и не бива да си седим в канцелариите, заврели палци в...

– В носовите си – услужливо вметна Филис. – Иначе си напълно прав.

– Мисля, че трябва да придружа Дръмънд – обади се неочаквано Джени.

Таунзенд я погледна, после премести очи върху моя милост.

– Ама още ли сте тук?

И ние побързахме да си вдигнем чуковете.

17.

Използвахме същия хеликоптер, макар че пилотите бяха успели да се сменят, докато бяхме в сградата. Новият шеговито ни уведоми, че се казва Джимбо, а полетът до Форт Белвоар ще отнеме около двацет и пет минути, затова да седнем спокойно и да се наслаждаваме на гледката. Щели сме да бъдем обслужени от стюардесата, която веднага след излитането щяла да ни поднесе селекция от фини вина, закуски и материали за четене.

Не съм сигурен дали Джимбо усети, като изритах гърба на облегалката му.

Мобилният телефон на Джени звънна около две минути след като излетяхме.

– Марголд – натисна копчето тя. – Да, добре. Задръжте така. – Обърна се към мен и събщи: – Обажда се Чък Уордъл. Открили са Мийд Евърхил у дома, в леглото. Ще го преместят в централата на ФБР. – После възобнови разговора си с Уордъл, който беше на тема изграждане на защитна мрежа около Таунсенд.

Стори ми се малко странно, че Уордъл звъни на Джени. Но в хаотични ситуации хората неволно мигрират по посока на компетентността, а с помощта на малко късмет, точна преценка на времето и не на последно място – великолепните си дедуктивни способности, ние с Джени се бяхме превърнали в героите на днешния ден. След което си напомних, че нищо на този свят не е по-мимолетно от героизма.

Извадих със замах собственият си мобилен телефон, набрах номератора на Пентагона и поисках да ме свържат с дежурния в ОКР. Телефонистката реагира светкавично и отсреща прозвуча мъжки глас:

– Майор Робинс, ОКР.

Представих се и информирах дежурния офицер, че работя за директора на ФБР – една частична истина, която беше много по-впечатляваща от цялата.

– Вече сте получили запитване относно известни количества крадени муниции, нали? – попитах.

– Преди около два часа – отговори майорът. – От агент... чакайте малко. – Очевидно направи справка в дневника за външни повиквания и добави: – Мийни. Джордж Мийни. Той ми продиктува списък с докладвани кражби и помоли за помощ. Вече разпратих искане до офицерите

на ОКР в съответните поделения.

– Агент Мийни каза ли ви, че въпросът е от изключителна важност?

– Аз го категоризирах като такъв – отвърна майор Робинс.

– Обяснете какво значи това.

– Означава, че заповедта задължително се кодира, а получателите разполагат със седемдесет и два часа за отговор.

– Нямате ли нещо, с което отбелязвате по-важните неща?

– Имаме. Спешните заповеди. При тях отговорите трябва да пристигнат в рамките на дванайсет часа.

Армията е измислила думата „процедура“, а майор Робинс беше изпълнил точно това, което бяха поискали от него – бързо и акуратно. Особено ако се вземе под внимание фактът, че изобщо не знае за какво става въпрос.

Не горях от желание да го притеснявам и затова подхвърлих:

– Мийни може би е пропуснал да подчертае спешността на въпроса, ето защо предлагам да ме слушате внимателно: Става въпрос за едно адски шибано извънредно положение! С оръжията, за които става въпрос, вероятно ще бъде направен опит за убийство на президента! Ако той умре, вицепрезидентът ще се рови до дупка, за да накаже виновните, но също и тези, които не са успели да го предотвратят. И по всяка вероятност ще играе крокет с топките им по добре поддържаната трева на Розовата градина. Разбрахте ли ме, майоре?

– Тъж... Тъй вярно, разбрах.

– Летя с хеликоптер и се намирам на петнайсет минути от Белвоар. В рамките на споменатите петнайсет минути искам да се обадите на генерал-майор Тингъл и да го помолите да ме чака в кабинета си. Кажете му и да изпрати кола да ме вземе от паркинга пред пощата, а междувременно да свика всички експерти, от които ще има нужда. Разбрахте ли ме?

– Тъй вярно, разбрах.

– Повторете.

И той го направи, дума по дума.

Измъкнах една писалка от джобчето на самото си и промърморих:

– Дайте ми номерата на делата, които ви продиктува Мийни.

Той се подчини и аз ги записах върху дланта си. После благодарих на майор Робинс и изключих.

– Беше доста груб с горкия човек – подхвърли Джени.

– Глупости. Беше разговор между войници.

– Дай ми дефиниция на „разговор между войници“.

– Просто изложение на задачата, основни стъпки за изпълнението ѝ, плюс заплахи за страданията, които ги чакат, ако се провалят.

Тя поклати глава.

– Добре де, какво щеше да стане, ако се бях държал учтиво и възпитано? Най-много онова копеле да ме разбере погрешно. И тогава стой, та гледай!

– Всъщност ти не можеш да обвиняваш Джордж – сви рамене тя. – За страничните хора армията е един много странен свят.

– Точно така. По тази причина той би трябвало да звънне и да поиска помощта ми.

– Ако отношенията помежду ви бяха малко по-топли, може би щеше да го направи – отбеляза тя.

Идеше ми да я изхвърля от хеликоптера, но когато вдигнах глава да ѝ го кажа, агент Марголд се тресеше от смях.

През останалата част от полета тя ме запозна с все още неокончателния план, според който директорът Таунсенд щял да бъде използван като примамка за Барнс. Планът предвиждаше окованият в три тона броня Таунсенд по цял ден да се разхожда на обществени места в компанията на екип подбрани агенти, въоръжени до зъби с пистолети, настървеност и снимки на Джейсън Барнс. Прозвуча ми като един напълно уместен план, обмислен от всички страни, тъй като въпреки подчертано критичното си отношение не успях да открия дори десет камъчета, които биха могли да обърнат колата. Но това не беше мой проблем.

В момента, в който кацнахме, към хеликоптера се понесоха два хамъра на военната полиция с включени сини светлини. Приех го като добър знак, благодарих на пилота Джимбо, че не ни преби, след което добавих, че филмът по време на полета е бил гола вода. Той само се ухили.

Пет минути по-късно спряхме пред щаба на Отдела за криминално разследване към армията на САЩ, където ни очакваше офицер в маскировъчен гащеризон. Без много приказки той ни покани да влезем и застана начело на малката ни експедиция в лабиринта от коридори и стълбища, който свърши пред кабинета на генерал-майор Даниъл Тингъл, фюрер на армейския еквивалент на Гестапо.

Разбирате, че като военен адвокат съм работил с много криминални следователи и съм професионално запознат с дюстабанлиите, които са каймакът на това съсловие. Повечето спешени бойци на ОКР са бивши военни полицаи, достигнали длъжността надзирател – нещо като междинна гара между сержант и волнонаемен. Длъжност, която им осигурява максимален комфорт, тъй като се радват на всички офицерски

привилегии, без да се отказват от цивилните свободи. Могат например да посещават клубовете на волнонаемните, където алкохолът се продава на по-ниски цени, но никой не ги спира да ходят и в офицерските клубове, където съпругите на младите лейтенантчета са по-готини, по-самотни и по-лековерни. Общо погледнато, типове на служба в ОКР се отличават с повече интелигентност, арогантност, хитрина, коварство и неуважение в сравнение с останалите чиновници във войската, които аз обединявам под името дюстабанлии.

По принцип служителите в ОКР трябва да са и детективи, но за разлика от цивилните си колеги те са специализирани във всички разновидности на този занаят – криминалистика и криминология, техника за водене на разпити и съдебна медицина, разследване на изнасилвания, убийства. С две думи, всичко от А до Я.

Работата им е такава, че често се налага да действат под прикритие. Появяват се инкогнито в някое поделение, работят упорито, за да се внедрят в него, да си изградят ореол на доверие, а после разкатават мамцата на всеки, който си позволи да пръдне в коридора пред тоалетната. Според мен именно тази част от служебните им задължения ги превръща в любимци на целия личен състав.

Но момчетата и момичета от този отдел се нуждаят от строгия надзор на възрастните. Тази отговорна задача се изпълнява от корпус специално упълномощени военни полицаи, начело на който стои генерал Тингъл. Другите генерали и висши офицери в армията го възприемат като топ-мръсник главно защото разполага с компромати за всеки един от тях.

И така, влязохме в кабинета. Генералът седеше зад бюрото си и не помръдваше. На левия фланг се беше изпънал едър чернокож офицер в черна бойна униформа и кръстосани пистолети на петлиците – отличителните знаци на военната полиция. Трите звезди на пагоните го определяха като полковник, а на табелката на ревера му пишеше ДЖОНСЪН. Десният фланг на генерала беше запълнен от двама мъже на средна възраст, облечени в цивилни костюми. От лукавите им мутри заключих, че са старши агенти. Самият генерал Тингъл се беше издокарал в светлосив армейски анцуг.

Беше почти напълно плешив, но това не пречеше на оскъдните му косми да стърчат във всички посоки. Не беше бръснат, не се усмихваше. Явно го бяха вдигнали от леглото и единственото, което го интересуваше в момента, беше *защо и кой*.

Очевидно не беше моментът да споменавам военното си звание,

за това се задоволих с нещо по-обикновено.

– Добро утро, генерале – рекох. – Аз съм Шон Дръмънд от Централното разузнавателно управление, а това е специален агент Дженифър Марголд от вашингтонското бюро. Отговаря за националната сигурност.

Приблжихме се до бюрото и стиснахме протегнатата му ръка.

– При тези обстоятелства не бих казал, че се радвам да ви видя – изръмжа той. – Моля, седнете.

Пред писалището му имаше два ротариански стола. Седнахме и аз без предисловия обяхих:

– Намираме се в извънредна ситуация, новините са лоши.

– Че аз на това разчитам – мрачно се усмихна генерал Тингъл.

Не отвърнах на усмивката му.

– Вероятно вече знаете, че снощи на магистралния пръстен беше убит Мерил Бенедикт. Няколко минути по-късно бомба е разкъсала един съдия от Върховния съд на прага на дома му.

– Чух – кимна генералът. – А вчера сутринта е загинал и началникът на канцеларията на Белия дом. Този град полудява и аз го усещам. – Пръстът му се насочи в гърдите ми. – Не разбирам обаче какво общо има армейският ОКР с всичко това.

– Това го нямаше в новините – потвърдих. – Мерил Бенедикт е бил убит с противотанков снаряд, а Филип Файнбърг – с „подскачаща Бети“, модифицирана по начин, който позволява да бъде взривена от разстояние.

В кабинета се възцари продължително мълчание.

– Мамка му! – изръмжа най-сетне генералът.

– Не се тревожете, всички сме затънали до гуша в тая гадост.

Но генерал Тингъл очевидно се тревожеше.

– Сигурни ли сте, че става въпрос за оръжия и муниции на американската армия? – изръмжа той. – Защото в тази страна се наблюдава доста оживен контрабанден внос на руски и френски оръжия. И двете страни произвеждат аналози на нашите противотанкови снаряди и „подскачащи Бети“.

– По трупа на Файнбърг са открити следи от Композит А5, експлозива, който се използва в „подскачащата Бети“ – осведомих го аз, оставих му нужното време за възприемане и добавих: – Дежурният офицер вероятно ви е уведомил, че убийците заплашват да убият президента и по тази причина ние сме обезпокоени от начина, по който се сдобиват с оръжия, а също така и от вероятния им достъп до други взривни материали и муниции – видове, количества и прочие.

Генералът беше хладнокръвен тип и прие това, без да му мигне окото.

– Добре, значи е сериозно – втренчи се в мен той. – А сега ми кажете защо сте замесени вие, в смисъл ЦРУ?

– Защото има вероятност да са замесени чуждестранни терористи.

Той кимна.

– Срокове?

– Ако държат на думата си, ще направят опит да убият президента в рамките на следващите двацет и четири часа.

– Мислите ли, че е възможно?

– Да, ако отчетем бройката на труповете до момента. А вие?

Той се обърна към полковник Джонсън и попита:

– Ал, колко време ще ни трябва да прегледаме архивите?

Аз побързах да се обадя още преди чернокожият великан да отвори уста.

– Това вече е направено от нашите приятели във ФБР. Имаме основателни причини да приемем, че оръжията са били придобити през последните шест месеца, от което следват и останалите ни предположения. Три от случаите отговарят изцяло на параметрите, с които разполагаме.

Продиктувах номерата и датите, които бях записал на дланта си, а полковник Джонсън излезе да донесе съответните дела. Явно отгатнал мислите ми, генералът поръча кафе. Единият от съветниците му хукна към дежурната стая, а Тингъл отново се втренчи в мен и попита:

– Имате ли опит като военен, мистър Дръмънд?

– Да – отговорих. – До известна степен.

– В такъв случай, нека разгледаме нещата в по-друга перспектива: в момента водим две войни – в Афганистан и Ирак. Това принуждава армията да транспортира оръжия и муниции в безпрецедентни след Виетнам количества. Ако посетите пристанището на Галвестън, положително ще останете с чувството, че се намирате в гигантски супермаркет, който предлага оръжие и военно оборудване. Оттам ежемесечно потеглят хиляди тонове артилерийски и танкови снаряди, резервни части и други материали, имащи пряко отношение към бойните действия.

– Искате да кажете, че ние... всъщност, вие имате проблеми с охраната? – Зададох въпроса така, сякаш местоименията действително ме затрудняваха.

– Не проблеми, а кошмари – мрачно потвърди генералът. – Три четвърти от редовния личен състав, запасните и Националната гвардия са в Ирак. Като добавим и Афганистан, почти всички военни специалисти по

логистика и охрана са командировани. По тази причина сме принудени да прехвърлим част от охранителната дейност на граждански фирми, а те наемат хора направо от улицата, като им плащат по 8,90 долара на час и ги молят, да не позволяват на братовчедите си да се разхождат из складовите площи с намерението да задигнат някоя и друга карабина M16.

– Звучи много тревожно! – подхвърли Джени.

Генералът кимна.

– Ще бъда откровен: ние изобщо нямаме представа какво липсва, какво е загубено или откраднато. А по очевидни причини не можем да спрем влака и да направим нужните проверки, нали? Често става така, че липси се откриват едва след като контейнерите са стигнали Ирак или Афганистан, където са им направили съответната инвентаризация. Но в повечето случаи отговорникът за тази инвентаризация решава, че става въпрос за погрешно попълнени документи, или просто го мързи да пише рапорт за липси. По този начин никога не е ясно какво е станало с оборудването, нито пък къде го е хванала липсата – тук, по пътя или там. – Направи малка пауза и добави: – Ето защо това, което е открито и докладвано на нашия отдел, а също така и това, което ние решаваме да докладваме на ФБР, може да се окаже една малка част от действителните липси.

Размених кратък поглед с Джени и поклатих глава. Положението никак не беше розово. Оръжията можеха да ни предложат онази важна улика, от която отчаяно се нуждаехме. А ние отчаяно се нуждаехме от информация за всички гадни изненади, които ни е приготвил Барнс. Много неща правят бум през нощта, но има и такива, които превръщат нощта в ден.

Оказа се обаче, че генералът не е свършил.

– В мирно време отчетността и регистрирането на кражби и загуби е на много високо ниво – продължи той. – Но това, което е важно в мирно време, става тривиално и второстепенно, когато хората се сражават и умират. Ето защо ви съветвам да не проявявате прекален оптимизъм.

Беше ми доста странно и в същото време поучително да застана от другата страна на оградата и да наблюдавам поведението на военните с очите на цивилен. Военните са едно особено братство, което напоследък се е превърнало в нещо като „братство-сестринство“. Макар че хората в този кабинет бяха облечени като цивилни и дори приличаха на цивилни, те не се държаха като цивилни. С Джени бяхме тук, за да си пъкнем носа в една чисто институционална слабост, а от тяхната съдържаност,

погледи, хвърлени крадешком и колебливост при отговорите ни ставаше пределно ясно, че нито сме приети за част от племето, нито пък се оценяват усилията ни. Никой нямаше да ни излъже или заблуди, но въпреки това щеше да ни е трудно да стигнем до цялата истина.

Ритнах Джени под масата. Тя ме погледна и сбърчи вежди при вида на показалеца, който въртях във въздуха. Трябваше й известно време, за да се усети, след което бръкна в джоба си и извади магнетофончето. Присъстващите офицери забиха очи в машинката, която меко кацна върху бюрото. Тя не я включи, но самото й присъствие беше достатъчно. Едно предупреждение, че тук трябва да се говори истината и само истината.

– Една абсолютно безвредна формалност – уведоми ги със сладка усмивка партньорката ми.

Любезността й не беше оценена.

После си побъбрихме още малко за убийствата, след което аз им предложих в сбита версия житието на Джейсън Барнс. Кафето дойде и решително ми помогна да си оправя настроението, но полковник Джонсън нещо се бавеше.

Въпреки тежката си титла генерал Тингъл се оказа един приятен и дори чаровен събеседник. Имаше отлично чувство за хумор и дори ни изпробва с няколко вица от очевидно богатия си репертоар. Те обаче прозвучаха малко плоско вероятно поради неподходящо избраното време. Личеше му, че е леко разсеян и доста обезпокоен, вероятно от опитите да си представи какви ще бъдат последиците за армията на Чичо Сам, ако се окаже, че оръжията, предназначени за задниците от Ал Кайда и подкрепящите ги иракчани, са били използвани за ликвидирането на важни членове на американското правителство и съдебна система.

По неизвестни причини се сетих за надписа върху мините „Клеймор“, който гласеше: НАСОЧЕТЕ ТАЗИ СТРАНА КЪМ ВРАГА. Но въпреки това, общо взето, недвусмислено указание във всеки конфликт има по някой прекалено изтощен, изнервен или забързан боец, който хваща врага на мушка и веднага натиска спусъка, в резултат на което цялата разрушителна мощ на оръжието се поема от собствения му задник.

Такива гадории винаги стават въпреки всички предохранителни мерки и купищата най-добри намерения.

18.

Полковник Джонсън най-сетне се върна, стиснал под мишница три обемисти папки. Генерал Тингъл предложи да се прехвърлим на голямата заседателна маса в ъгъла на кабинета му. Генералското желание е заповед и ние покорно станахме.

Тингъл четеше пръв, после подаваше папките на мен, а аз – на Джени. Тя пък ги плъзгаше по дългия плот към полковник Джонсън, който беше заел противоположния край на масата. Тингъл и аз се справихме бързо, тъй като имахме опит с досиета на ОКР, докато Джени ги прелистваше много по-бавно, страница по страница.

Бяхме прегледали някъде около половината, когато в кабинета влезе още един човек. Беше облечен, в сив костюм, годините му бяха дваесетина по-малко от на другите агенти и изглеждаше не толкова потаен, колкото хитър и лукав. Насочи се към далечния ъгъл на кабинета, а полковник Джонсън напусна масата и отиде да си шепне с него.

От информацията в папките научих, че леките противотанкови снаряди М72 се транспортират в сандъци по два, а противопехотната мина „подскачачата Бети“ – с номенклатурен номер М16А2 – в сандъци по четири. От това следваше логичното предположение, че Джейсън и дружките му разполагат с поне още един гранатомет и три „подскачащи Бети“, а аз само можех да се надявам, че нямат атомна бомба в куфар или пък кашон с антракс, напълнен погрешка от някой идиот.

Една от кражбите беше станала в оръжеен склад-бункер в околностите на Форт Худ, Тексас. Според извършената на 16 ноември инвентаризация наличностите били в ред и в добро състояние. На 16 декември била направена редовна, макар и повърхностна месечна проверка, дело на някакъв лейтенант от местния пехотен батальон, който поел управлението на бункера по силата на действащия там ротационен принцип. Тази проверка установила, че липсват наличните при ноемврийската ревизия три сандъка с 81-милиметрови минохвъргачни заряда, два сандъка с противотанкови снаряди и три сандъка с М16А2. Лейтенантът отбелязал липсите в приемния протокол и написал рапорт.

Второто неприключено следствие беше по-интересно, но от наша гледна точка и далеч по-тревожно. Според сведенията в папката на 22 декември в 2:00 часа след полунощ, на ро-ро терминал № 37 в Галвестън се появил камион с открита платформа. Шофьорът имал всички

пропуски и разрешителни и бил пуснат от охраната. В откритата каросерия на машината били натоварени три контейнера и тя безпрепятствено изчезнала в мъгливата нощ. В първия контейнер имало 40 сандъка ПС, вторият съдържа 60 контейнера с мини М16А2, а в третия имало 40 карабини М16. При рутинна проверка на сутринта било установено, че никой не е изпращал такъв камион, и бързо се стигнало до прозрението, че разрешителните и останалите документи, представени на охраната, са били фалшификати, при това много добри.

Искрено се надявах, че това не е нашият случай, защото с подобна огнева мощ Джейсън и неговите приятели вероятно биха могли да превърнат Вашингтон в Багдад.

Но отличителните белези бяха налице: превъзходна организация, дръзки и умни действия. Лошо.

Последната кражба беше едновременно тайнствена и дръзка, извършена с голяма доза гениална импровизация. На 9 февруари, отново във Форт Худ, се провеждали редовни учения по стрелба. В тях участвали три взвода войници, всеки на отделно стрелбище. След приключването им и трите докладват за липси на оръжие и муниции. От танковия полигон тайнствено се изпаряват два сандъка с ПС М72, а двама минути по-късно инженерната част, която тренира боравенето с експлозивни, съобщава за липсата на сандък с мини М16А2, десет килограма пластичен експлозив С4 и две сандъчета с капсулдетонатори. И накрая, броени минути по-късно, един друг пехотен взвод, намиращ се на друго стрелбище, докладва за липсата на двама щурмови гранати М203 плюс устройство за тяхното изстрелване.

Рапортите постъпват в щаба, командирът на поделението пощурява от гняв и заповядва пълна блокада на района. Три часа по-късно край една от танковите полоси са открити двама инспектори, плътно омотани с въже от палатка. Според тъжния им разказ те спрели да помогнат на някакъв войник, който им махал с ръка от полосата, а след това измъкнал флакон с невропарализиращ газ и ги изпратил в Страната на сънищата. След събуждането си установили, че им липсва както джипът, така и лентите за ръкав, удостоверяващи правото им на достъп до полигоните. На следващата сутрин открили джипа им зарязан встрани от друга танкова полоса.

Тази кражба беше много любопитна и обезпокоителна, но най-опасна си оставаше онази на пристанището в Галвестън. В случай че Джейсън се е добил с толкова много огнева мощ, вероятността за пряка атака срещу Белия дом рязко нарастваше. Погледът на генерал Тингъл

се спря върху мен, после се измести и към Джени.

– Е, какво ще кажете?

Бях убеден, че поставя риторичен въпрос. Нямахме какво да кажем, защото нямаше за какво да се заловим.

Тингъл се обърна към дъното на помещението и покани новодошлия да седне на масата, а към нас подхвърли:

– Старши подофицер Ерик Танър, нашият щатен експерт по охрана на оръжия и мунициии. Един от най-опитните ни следователи.

Разменихме си ръкостискания, след което Танър директно заяви:

– Ако зад тези убийства стоят чуждестранни терористи, значи вие напразно си губите времето с тези кражби.

Джени се обърна да ме погледне, след което отговори:

– Разполагаме с главен заподозрян, това е агентът от тайните служби Джейсън Барнс. Ако действително съществува някаква връзка с международния тероризъм, тя е само финансова.

– Добре, ясно – кимна младият мъж, замисли се за момент, после попита: – Съучастници?

– Знаем за трима, но може и да са повече. Барнс е мозъкът и организаторът. В групата участва и минимум една жена.

Ерик само вдигна вежди, но се въздържа от коментар.

– Защо сте толкова сигурен, че въпросните кражби нямат връзка с чужди терористи? – попитах аз.

– Нека ги разгледаме поред – отвърна той. – Първата кражба във Форт Худ е станала от склад-бункер, който е оборудван с електронна заключваща система, регистрираща всяко отваряне. – Спря за момент и попита: – Дотук ви е ясно, нали?

– Ясно ми е, че кражбата е станала с помощта на оторизиран достъп.

С крайчеца на околото си улових кимането, с което Тингъл позволяваше на младежа да продължи.

– Бункерът е бил отворен само веднъж между двете месечни ревизии. Направил го е обслужващият екип от сержант и трима войници, вкарани са петдесет контейнера с мунициии калибър 5.56. Може би ще ви е интересно да чуете, че именно те са най-чест обект на посегателство.

– Мисля, че следствието още не е приключило, нали?

– Не е. – Танър изчака ново кимане от страна на генерала и продължи: – Разпитахме войниците и сержанта, но никой не направи признания. Разбира се, един от тях лъже. При почти всички подобни инциденти става въпрос за непланирани кражби, след които тепърва трябва да се

търси купувач. По тази причина и четиримата са под наблюдение.

Замислих се, после попитах:

– Това не е ли някак... пасивно?

На лицето на младежа се появи лукава усмивка.

– Съвсем скоро всеки един от тях ще бъде посетен от мастит оръжеен търговец от Близкия изток, който на практика е един от нашите. Вече успя да се установи в Килийн – градчето край базата, и търси контакти.

– Ясно.

– Ние умеем да си прикриваме задниците, мистър Дръмънд.

Генерал Тингъл дискретно се окашля в шепата, Ерик Танър сви рамене и продължи:

– Но инцидентът в Галвестън е съвсем друга работа. Всъщност вие вече сте прочели досието. Това е работа на професионалисти, които са били наясно кога точно да се появят, знаели са къде точно са складираните съответните контейнери, притежавали са майсторски фалшифицирани документи. Много сме загрижени, тъй като става въпрос за комбинация между голямо количество муниции и забележителна изобретателност на престъпниците.

– Така и трябва да бъде.

– Затова взехме решението да уведоми не само ФБР, но и вашето Управление, мистър Дръмънд.

Тук за пръв път се обади полковник Джонсън.

– Около три седмици по-късно вашите хора ни информираха, че някаква колумбийска военна част се натъкнала на минно поле и двама от войниците им загинали. Детайлите сочат, че става въпрос за „подскачащи Бети“. Освен това рязко са се увеличили нападенията срещу подвижни части на колумбийската армия, като бунтовниците са използвали ракети с малък обхват.

– Което ще рече, че знаем къде са отишли нашите оръжия – добави Ерик.

Генерал Тингъл му хвърли един мрачен поглед и изръмжа:

– Но не и кой е организаторът на кражбата! – След което се обърна към мен и попита: – Мислите ли, че този Барнс може да има някакви контакти с колумбийските бунтовници?

– Не – поклатих глава аз – Това е напълно изключено.

Механично отчетох, че сега нещата опират до третата кражба – отново във Форт Худ. Тя е била дело на несъмнено сръчни люде, което никак не е случайно.

– Някой да иска още кафе? – обади се полковник Джонсън, който очевидно беше главният помощник на Тингъл.

Подофицер Танър ни изчака да напълним чашите си и подхвърли:

– Нека спрем вниманието си на инцидента във Форт Худ с дата 9 февруари.

Джени погледна часовника си и кимна.

– Давайте.

– Бих искал да се върна малко назад – погледна я умолително Танър, после, без да чака отговор, започна: – В този район – имам предвид както самите бази около Форт Худ, така и околностите им – съществува нещо като организирана престъпност, която се храни от войниците, техните семейства и тяхното оборудване. Използват се застрахователни измами, фалшиви ипотeki и лизинг на автомобили, проституция и дори взломни кражби. Голяма част от тези паразити са аматьори, но има и няколко групи, които действат изключително професионално. В случаите, при които престъпността излиза извън границите на базите и засяга околните населени места, ние работим в тясно сътрудничество с местната полиция, а рядко и с ФБР.

Замълча, за да провери дали имаме въпроси, изчака няколко секунди и продължи:

– Във Форт Худ действа една престъпна група, специализирана в кражбите на оръжие и мунициии. Такива кражби стават веднъж, най-много два пъти в годината и това продължава вече пет-шест години. В кабинета си имам цял шкаф, пълен догоре с папките на различните разследвания, които сме водили през това време и които, по мое дълбоко убеждение, са тясно свързани помежду си.

– И вие сте на мнение, че това важи и за инцидента на девети февруари, така ли? – вметна Джени.

– Абсолютно – оживено кимна Танър и се приведе напред. – Сега ще чуете нещо много интересно. Въпросната група никога не прибегва до едни и същи методи и ние дълго време изобщо не проумявахме, че става въпрос за престъпна мрежа. Кражбите бяха винаги различни, през различни промеждутъци от време, не се наблюдаваше сходство в начина на действие.

– Не се подвеждайте от скромността му – сграбчи ръката ми полковник Джонсън. – Именно Ерик откри общото в престъпната им дейност!

Лицето на Танър светна от комплимента, а Джени се наведе напред и настоятелно попита:

– Какво е общото, подофицер?

– Самият факт, че кражба с кражба не си прилича. Убеден съм, че това е нарочно. Имаме работа с умни хора с известна склонност към сценични ефекти, чиято отличителна черта според мен е необикновено дръзкият начин на действие.

Джени обмисли чутото и кимна.

– Интересна теория. Дайте пример.

– Добре. Да вземем инцидента от девети февруари. По всяка вероятност са проникнали в района с униформи и фалшиви военни документи за самоличност. Инспекторите на стрелбищата са хора с авторитет. На ръкавите си носят специални ленти, които им осигуряват достъп до всички стрелкови полигони, да търсят нарушения в правилата по сигурността и да инспектират наличността на оръжие и муниции. По тази причина престъпниците отнемат специализирания автомобил на инспекторите и го използват за появата си на трите споменати полигона. И докато всички си мислят, че появата им е свързана с проверка на сигурността, те най-спокойно задигат каквото им трябва.

Направих опит да нарисувам тази картина във въображението си. И веднага разбрах, че е напълно възможна. Инспекторите на стрелковите полигони най-често са старши сержанти, които, въпреки ниския чин, всяват огромен респект у младшите офицери, които са назначени за командири на полигоните. Това е така заради пълномощията им по отношение на сигурността, които са наистина големи и могат да доведат дори до затваряне на неизправния полигон и до наказание на офицера, който го ръководи. А това, естествено, създава проблеми на този офицер, най-вече с преките му началници. Разбира се, в такъв момент началникът на полигона изобщо не допуска, че някой ще вземе да краде оръжие и муниции буквално под носа му, тъй като е зает да разпраща автобиографията си из различните агенции за управление на военния персонал.

– На практика кражбите не са били открити до края на деня, когато отделните подразделения правят инвентаризация и оценка на стрелбите – продължи Танър. – А по това време бандитите вече са се наливали с бира в бар-грил „Самотна звезда“ и са умирали от смях за наша сметка. – Помълча малко, после мрачно добави: – Тези копелета наистина са краужлии!

Огледах Ерик Танър, опитвайки се да отгатна какви чувства го вълнуват. Беше ясно, че взема нещата твърде лично: нещо, което не беше много лошо, но не беше и много добро. Здравословно е да изпитваш

гняв по отношение на престъпленията, особено когато той е единствената сила, която те тласка напред. Но за да стигнеш до успешния край, ти е необходима логика, а не сляпа емоция, която със сигурност би те вкарала в задънена улица.

Както вече споменах, Танър беше съвсем млад – някъде между двайсет и пет и трийсет, с почти момчешко лице. Но това не му пречеше да е наперен или изпълнен със самочувствие, ако между двете определения изобщо съществува някаква разлика. Говореше добре, представяше разкритията и мнението си по ясен и пряк начин – нещо, което понякога е признак за точен и аналитичен ум, а в други случаи – обикновена демонстрация на самохвалство. Тук веднага трябва да добавя, че Ерик очевидно се радваше на доверието както на преките си началници, така и на генерал Тингъл, защото, ако беше обратното, той изобщо не би бил в този кабинет.

В качеството си на юрист аз имах обаче определени предпочитания към по-старите агенти на ОКР, които поставях на банката на свидетелите. Възрастта внушава усещане за опит и мъдрост, докато младостта предизвиква точно обратното – онова чувство за импулсивност и липса на зрелост, което всява паника у съдебните заседатели. Физическите впечатления могат да са плитки, мимолетни и дори подвеждащи, но остават важен фактор, който трябва да се взема под внимание. Според мен Ерик Танър би трябвало да си пусне поне едни мустаци.

Обърнах се към генерал Тингъл и спокойно обях:

– Това е вътрешна работа.

– Защо мислите така? – моментално се наежи той.

– Защото Форт Худ е най-голямата военна база в страната. Защото територията ѝ включва стотици километри полоси и десетки стрелкови полигони. Защото нарушителите са били наясно как се управлява един такъв полигон, защото са познавали танковите полоси и защото явно им е било известно кое подразделение на кой полигон провежда учебни стрелби на определена дата.

– Има логика – призна той.

– Стига, генерале – изгледах го аз. – Прекрасно знаете, че в мандра-та ви шета плъх.

На генерал Тингъл явно му стана забавно при мисълта, че някакъв външен тъпак бе успял да стигне до правилните заключения.

– Запомнете си мисълта – ухили се той.

Танър изчака малко, после добави:

– Мистър Дръмънд, може би ще ви бъде интересно да чуете, че

войникът, който е вдигнал ръка пред джипа на инспекторите, всъщност е бил жена.

– Така ли? – вдигнах вежди аз. – Да не би да имате и описание?

– Дори нещо повече: около трийсетгодишна, средна на ръст, стройна, с дълга руса коса, стегната на кок. Свидетелите са единодушни по въпроса, че е хващала окоото. На практика разполагаме с достоверни скици както на нея, така и на съучастника ѝ, който е мъж. Направихме ги по описанието на отвлечените инспектори и на свидетелите от полигона. – Ерик великодушно ни отпусна няколко секунди за възприемане на новината, след което подхвърли: – Всичко това ме навежда на мисълта, че сме близо до параметрите, които търсите.

– Заради жената?

Той се поколеба, после се наведе към мен.

– Добре де... А защо не допуснете, че същата тази групичка работи с вашия човек Барнс?

– По-полека, шампионе! – намръщено го изгледа Джени. – Май прекалявате с педала на газта!

– Какво те безпокои? – попитах я аз.

– Всичко – отвърна тя и очите ѝ бавно обходиха лицата на присъстващите. – Нека си припомним какво гласи едно от основните правила на криминологията: различните случаи се свързват помежду си чрез приликите, а не чрез несъответствията. – Хладните ѝ сини очи се заковаха върху Ерик. – Вие казахте, че подозирате наличието на престъпна мрежа, защото нито една кражба не приличала на останалите. Но аз съм на мнение, че тази контраинтуитивна логика влиза в противоречие с основите на полицейската работа.

Беше права, разбира се. Най-вече от техническа и процедурна гледна точка. А и от израженията на присъстващите беше ясно, че на никого не му е приятно да чуе категоричното становище на един външен човек, позволил си преки обвинения срещу едно от русокосите момчета. Най-малко пък от Ерик, който побърза да мине в защита и каза:

– Знам какво гласят правилата на криминологията, агент Марголд. Но има моменти, в които трябва да изхвърлите наръчниците през прозореца.

– И вие го направихте, така ли?

– Да. След пет години работа по кражбите на оръжия и муниции, всички без изключение осъществени с необичайна находчивост в границите на една и съща база, при абсолютно познаване на правилата и процедурите, съм стопроцентово сигурен, че между тези кражби има

връзка!

Джени не отговори веднага, заета да изучава лицето на младежа.

– Преди да заема сегашната си длъжност, работих като специалист по поведенчески науки в Куонтико, също пет години – промълви най-сетне тя. – Искате ли да чуете за един случай, който накара мен и колегите ми наистина да превъртим?

Никой не отговори, затова аз бях принуден да подхвърля едно поугласно „искаме“.

– По случайност в един от нашите градове се натрупват десет неразкрити убийства за една календарна година, всичките на жени. Местната полиция е подложена на силен натиск, за да разкрие поне няколко от тях. Не след дълго някой се досеща, че понеже става въпрос за едно и също престъпление, жертвите са от един и същи пол и убийството винаги си е убийство, това трябва да е дело на някакъв ужасен сериен убиец. И така, полицията бърза да ни уведоми, ние създаваме спешен екип и още по-спешно отлитаме за въпросния град, където разнищваме уликите в продължение на седмици. Те просто прехвърлят напрежението от своите плещи на нашите. Но проблемът бе там, че изобщо не ставаше въпрос за един убиец, а за цял отбор – всеки със своите мотиви. И в крайна сметка само си загубихме времето.

В стаята настъпи мъртва тишина. Джени заби блестящите си очи в лицето на Ерик и промълви:

– Затова искам да науча повече за начините, по които навързвате нещата!

Дипломат както винаги, аз побързах да добавя:

– Дайте ни пример за някоя друга от тези кражби.

– Добре, слушайте. Беше преди две години, през зимата. Една от ротите натовари на камион два тона и половина карабини М16 и ги изпрати за повторно посиняване. Веднага обяснявам, че става въпрос за покритие на металните части със специална смес против ръжда. Ето ви първия интересен факт: в армията винаги е имало оръжия, които се изпращат за поправка в специално създадените за целта работилници. Става въпрос за нефункциониращи оръжия, които няма да проработят, ако не бъдат поправени. Но крадците нападат именно камиона, който превозва действащи оръжия!

– Което говори за достъп до вътрешна информация – вметнах аз.

– Именно. Камионът се отдалечава на петдесетина километра от Килийн, след което някаква кола го засича изотзад и за малко не го извърля от пътя. Тя явно го е следвала, изчаквайки да навлязат в отсечка с

малко движение. И така, колата задминава нашия камион, а един от крадците смъква страничното стъкло и изсипва на пътя известно количество метални шипове с необичайно големи размери. По-късно лабораторията установява, че те са били произведени специално за удара. Крадците са били въоръжени и с маски на главите. Откраднали са четирийсет карабини М16.

За миг срещнах погледа на Джени, но няха никаква представа какви мисли ѝ минават през главата.

– Колко души са били в колата? – попита тя.

– Двама.

– Имало ли е жена?

– Може би. – Ерик замълча за момент, после отстъпи. – Виджте, и двамата са имали мъжко телосложение, действали са като мъже. Но както вече казах, те са били с маски и шофьорът на камиона не беше в състояние да ни даде качествено описание. Знаем само, че единият е бил висок като върлина, със сигурност над метър и деветдесет.

– Ясно – кимна Джени. – А при другите кражби установено ли е участието на жена?

– Не, но за тях изобщо не разполагаме с достоверни свидетели.

– Аха... Значи няма свидетели. А нещо за дългия?

– Безспорно установено е участието му само при нападението на камиона.

Моливът на Джени започна ритмичен танц по плота.

– И въпреки това вие предполагате, че всички тези хора са част от една мрежа, предполагате също така, че жена е участвала и в другите престъпления?

– Убеден съм, че става въпрос за един екип и че жената е част от него. Но в някои операции участва, а в други – не...

– Убили ли са някого?

– Операциите им са били планирани с такава точност, че изобщо не се е стигало дотам.

– И вие вярвате, че това е било нарочно? – наведе се към него тя.

– Убеден съм.

– Убеден ли сте, мистър Танър? Употребихте тази дума точно седем пъти. Но въпреки това вие не сте убеден. Вие фабрикувате предположения и догадки, които представяте като факти. Права ли съм?

– Но аз...

– Ако изключим вероятността за вътрешен помагач, аз не виждам никакви сходства между двете кражби, които описахте. Вие имате

свидетели само на две от престъпленията, но те не са забелязали едни и същи изпълнители, нали?

– Да, но...

– Едното престъпление е извършено в периметъра на базата, с мощта на маскарад, фалшиви документи и несмъртоносни оръжия. Извършителите са показали лицата си и са оставили свидетели. Дотук точна ли съм?

– Да, а аз бих желал да...

– Предишната кражба обаче е осъществена извън периметъра на базата. Използвани са пистолети и качулки, а техниката на извършителите е видимо по-проста и по-груба. При едното престъпление се демонстрира сложен замисъл и финес, а при другото – елементарност и груба сила. Едното е измама, а другото – обикновен въоръжен грабеж. – Тя се приведе над масата и изпусна въздуха от дробовете си. – Но аз може би греша. Затова още веднъж ви моля да обясните каква е връзката между двете.

Беше ясно, че Ерик не е очаквал да бъде обект на такъв разпит. Започваше здравата да се шашардисва.

– Е, добре – промърмори той. – Аз също виждам различията, но както вече казах, именно те са...

– Те са огромни, необятни! – прекъсна го с категоричен тон Джени. – Я ми кажете, колко са кражбите на оръжия и муниции във Форт Худ за последните пет години? Колко са изгубените оръжия и муниции?

– Ами... Много.

– Много ли?

– Това е най-голямата база в страната. Такива случаи има десетки, а може би са повече от сто.

– И всички те са свързани помежду си, така ли? Ако използваме вашия начин на разсъждение, трябва да ли да заключим, че намеренията, местоположението и обектите на кражбата са едни и същи?

– Вижте, всички ние знаем, че не може да...

– Точно така, мистър Танър, не може! А вие допускате, че същите тези хора, които на практика изобщо не са същите, вероятно действат заедно с Джейсън Барнс тук, във Вашингтон. Но откъде според вас Джейсън Барнс би могъл да ги познава?

– Аз... Аз не знам.

– По всичко личи, че не знаете много неща.

В стаята се възцари мъртва тишина. Генерал Тингъл, полковник Джонсън и двамата по-възрастни агенти стояха като омагьосани и

безмълвно наблюдаваха как техният златен паун става жертва на кръвожаден питбул.

Плъзнах ръка под масата и стиснах коляното на Джени – един сигнал да спре дотук. Тя си пое дъх с нещо като изхълцване, после продължи да говори на Танър, но всъщност имаше предвид мен.

– Надявам се, че не бях прекалено груба към вас, мистър Танър. Но ние разследваме най-сериозното престъпление в страната от много години насам. Убити са трима от най-високопоставените държавни служители, а покрай тях най-хладнокръвно е отнет животът на още тринайсет невинни граждани. На всичкото отгоре са отправени преки заплахи към живота на нашия президент. Вие предположихте връзка с вашите следствени дела, а ние трябва да разберем дали това предположение струва нещо. Разбирате ме, нали?

– Естествено. Аз също бих...

– Предполагам, ще се съгласите, че има огромна разлика между тази банда крадци, около която се въртят вашите хипотези, и предполагаемото трио от отлично обучени убийци.

– Аз мисля, че...

– Това, което трябва да мислите и най-вече да знаете, е свързано с факта, че всеки престъпен ум притежава праг. Вие описвате крадци, които променят своите планове по начин, който им позволява да избягват убийството. Сякаш не искат да пресичат някаква морална или прагматична черта в пясъка, която сами са начертали.

– Престъпността е като сгъваема стълба, мис Марголд. Като дрогата. Започваш с марихуана, но скоро се прехвърляш на героин.

Джени очевидно не хареса тази лекция по криминология.

– О, боже! – въздъхна тя. – Много бих желала да притежавам вашите софистицирани прозрения още преди да започна петгодишния си период на преподавател по криминална мотивация. – Погледна към мен, после отново се обърна към Ерик: – Но трябва да има и нещо, което не ни казвате, нали?

Лицето на младежа бавно порозовя. Пръстите му несъзнателно въртяха брачната халка – метафоричен жест, който сякаш искаше да покаже какво би направил с шията ѝ.

– Няма такова нещо – отрече той. – Освен ако не искате да ви разкажа и за другите кражби.

Тя погледна часовника си, после решително тръсна глава.

– Не, нямаме време.

Разбира се, Джени успя да наложи мнението си, но го направи по

прекалено болезнен начин за бедното момче, което продължаваше да хвърля тревожни погледи по посока на генерал Тингъл и очевидно се питаше дали все още е на работа. На мен ми стана жал за този Ерик Танър.

Обзет от необичайна щедрост, аз се извърнах към генерал Тингъл и попитах:

– Преди малко ми казахте да задържа тази мисъл. Коя по-точно?

Той беше толкова замислен за положението на Ерик, че за момент дори не разбра какво го питам.

– Моля? О, да. Искях да кажа, че когато споменахте вероятността за изтичане на вътрешна информация, си спомних за работата на Ерик и един специален екип от ОКР, които търпеливо се опитаха да установят кой може да бъде този източник.

Кимнах на Ерик. Момчето наистина се нуждаеше от няколко точки в своя полза.

– Ще ми разкажете ли?

Ерик се прокашля и моментално възвърна част от самочувствието си.

– Ами... Нашите хора обсъдиха редица варианти. Войници се уволняват на всеки две-три години, затова бяхме убедени, или по-скоро предполагахме, че става въпрос за някой цивилен служител с достъп до данните за управление на полигоните, логистична информация, схемите на военната полиция и други такива.

– Звучи ми разумно – рекох.

– Постепенно стеснихме кръга до петима цивилни служители.

– Бройка, която е удобна за работа...

– Да, така е. Но именно тогава се сблъскахме с тухлен зид. Всичките заподозрени бяха безупречни служители, всички имаха алиби. По тази причина изпратихме списък с имената им на Отдела за поведенчески науки и поискахме профилиране, за да стигнем до най-вероятния извършител.

Прозвуча ми съвсем разумно, но Джени поклати глава и промърмори:

– Желая им късмет!

– Какво искате да кажете? – изненадано я погледна генералът.

– Искам да кажа, че ОПН е затънал до гуша в серийни убийци, серийни подпалвачи, серийни изнасилвачи, а напоследък и в серийни снайперисти! – Извърна се към Ерик и попита: – Получихте ли отговор?

– Още не.

– Вероятно няма и да получите – уведоми го тя. – ОПН получава около десет хиляди подобни искания годишно – от ФБР, от регионални и локални полицейски участъци в цялата страна, а напоследък и от чужбина, защото славата на отдела вече е стигнала и дотам. Но в него работят много малко хора и те са силно претоварени. Вашият случай е твърде неясен и тривиален, за да привлече вниманието им. По всяка вероятност е някъде към дъното на купчината входящи молби.

Джени се извърна към мен, почука по стъклото на часовника си и рече:

– Крайно време е да тръгваме!

Кимнах, останалите – също. Вероятно бяха съгласни, че трябва да тръгваме.

Генерал Тингъл се изправи и ние сторихме същото.

– Предупредих ви, че ще бъде трудно да изолирате един отделен случай – рече той.

– Елиминацията е толкова важна, колкото и идентификацията – сви рамене Джени. – В крайна сметка изключихме три случая, които нямат отношение към нашите задачи.

В тази светлина побързах да добавя:

– Но хората ви трябва да продължат да търсят, генерале. Възможно е няколко подобни случая да са се изплъзнали от скрининга на ФБР, да не говорим да възможността конкретният случай изобщо да не е докладван там.

Тингъл зае позиция между двама ни, хвана ни за ръце и ни поведе към вратата. Сякаш нямаше търпение да се отърве от нас.

– След един час тук ще гъмжи от следователи – промърмори той. – Аз ще разпратя до всички поделения на ОКР по света искане за информация относно крадени или изгубени оръжия. Ако открия нещо, ще ви се обадя.

Най-щастлив от раздялата с нас изглеждаше Ерик Танър. Казахме „довиждане“ на всички присъстващи, после напуснахме сградата и се качихме във военния джип, който щеше да ни закара до хеликоптера. Джени навъсено мълчеше. През цялото пътуване не каза нито дума.

За щастие Джимбо бе успял да докопа отнякъде термос с кафе и две чаши и аз изведнъж го видях в нова светлина. Човек кара на адреналин до определено време, след което може да му помогне само кофеинът.

Хеликоптерът излетя, а Джени продължаваше да мълчи. Измина доста време, преди да се обърне към мен и да попита:

– Мислиш ли, че имахме някаква полза от всичко това?

– Май не.

От гърдите ѝ се откърти тежка въздишка.

– За мен беше много... разочароващо. – Замълча за момент, после поклати глава. – А онова копеле Танър направо ме накара да побеснея!

– Според мен между вас цареше пълно разбирателство – ухилих се аз.

– Не, сериозно. Скъса ми нервите!

– Мен донякъде успя да ме заблуди – признах аз.

– Какво самодоволство, господи! Не помня да съм се натъквала на по-калпава полицейска работа! Всички в ОКР ли са такива аматьори?

– Не, това би било твърде несправедлива оценка.

– Тъй ли? Ако аз предложа на шефовете си такава несмислена теория, със сигурност ще нося кафе и фъстъци на чиновниците от архива!

– Всемогъщи боже! – вдигнах ръце аз. – Тази сутрин май сме станали накриво, а?

– Забравяш, че изобщо не сме лягали!

– О, това обяснява всичко.

– Няма ли най-сетне да станеш сериозен? – Тя май наистина беше в лошо настроение, защото добави: – Не би трябвало да ти напомням, че всяка минута е скъпоценна за нас. А онова там беше чиста загуба на време!

– Окей. Така ще докладваме.

Тя извърна глава към единия прозорец в кабината, аз – към другия.

Не бях я виждал в подобно настроение от първата ни среща, когато пищовът наистина беше опрян в главата ѝ. Но както казваше един мъдър човек, жените винаги говорят на два езика, единият от които е вербален. Имах обаче чувството, че знам за какво става въпрос – не за Ерик Танър, а за Джордж Мийни. Двата наистина си играеха номера. Той я беше ухапал още от първия ден, правейки всичко възможно да провали кариерата ѝ. Един господ знаеше колко доноса беше написал срещу нея. В качеството си на неин шеф Джордж бе имал много подобни възможности и положително се бе възползвал от тях. Единственият шанс на Джени беше да прави разкрития и никога да не попада в задънена улица.

След още няколко минути мълчание тя изведнъж ме сграбчи за ръкава и ме придърпа към себе си.

– На кучка ли приличам?

– Не – отвърнах. – Аз просто умея да си държа устата затворена.

– Знам, че съм кучка – мрачно процеди тя.

– Ами всъщност...

– Извинявай. Дължи се на липсата на сън, а вероятно и на липсата на закуска.

Отново не отговорих.

– Като приключим с доклада, нека да си вземем онази хотелска стая – подхвърли тя.

Интересно начало на деня, няма що.

19.

Слязохме от хеликоптера, направихме няколко крачки по бетонната настилка, след което спряхме и стиснахме ръце. Споразумяхме се да докладваме максимално кратко и да бъдем навън за нула време. На практика се чувствах добре до момента, в който Джени спомена за храна и сън. След това обаче Павлов встъпи в правата си и аз започнах да си влача задника – в буквалния смисъл на думата.

Но на входа на сградата се сблъскахме с Морт Силвърман, който, опрял гръб на стената, настървено пафкаше дълга и евтина пура. Именно пурата, комбинирана с напращялата физика и измачкания костюм, го караше да прилича на Дани де Вито на фона на несполучлив филмов декор. Фактически все още не бях срещнал агент на ЦРУ, който да прилича на Джеймс Бонд. Повечето от тях – подобно на Морт и Филипс, приличаха на продавачи от местния супермаркет. Разбира се, въпросът не беше как изглеждат, а как мислят. Запознах Джени и Морт, които си размениха по една-две банални любезности.

Веднага забелязах, че Морт е стъпил върху лявата ми обувка. Изтълкувах го като тайно настояване да не ходя никъде. Джени каза, че трябва да провери телефонните си обаждания, обърна ни гръб и се отдалечи.

Морт дръпна от пурата си, изпусна облак дим и попита:

– Имаш ли една минута?

– За теб дори две – усмихнах му се аз.

– Имам две новини. Коя искаш първо – добрата или лошата?

– А какво ще кажеш за ритник отзад?

– Добре, добре – усмихна се той. – Познаваш ли човек на име Джордж?

– Защо? Да не би да са го гръмнали? Ако е така, започни с него!

– Ще ти се, а? Той звънна на Филипс, докато бях при нея. Ще ти кажа само едно – пази си задника от тоя тип!

– По какъв проблем се обади?

– Не чух кой знае колко, но все пак беше достатъчно, за да разбера, че те плюе, при това здравата.

– Благодаря за информацията. Задължен съм ти.

– Така е. А сега ще ми бъдеш задължен два пъти. Знаеш ли какво е „Хищник“?

– Май беше някаква търсачка в интернет – свих рамене аз.

– Вярно е колкото твърдението, че Кинг Конг е вид маймуна. Това е специална система, собственост на ФБР. А Агенцията за национална сигурност разполага с разширена версия, която има международен обхват. Пускаш в нея определено име или израз и тя започва да го търси сред милиардите телефонни разговори и имейли по света. Когато попадне на съответното име или израз, автоматически записва целия разговор.

Вероятно спомнил си, че съм пълен инвалид в областта на технологиите, Морт ми хвърли един дълъг изпитателен поглед и едва после добави:

– Филис накара Питърсън да вкара в системата фразата „сто милиона долара“, плюс няколко нейни вариации.

– Добра идея – кимнах. – Хванаха ли нещо?

– Куп неща. От банки, охранителни фирми и Конгреса на САЩ. – Той млъкна, за да дръпне от пурата си. – Плюс серия от доста интересни трансфери. Някой се е заел да превърта сумата от сто милиона долара през дълга редица от банки.

– Обясни ми.

– Само през последните дванайсет часа тая кошница с мангизи премина през шест-седем банки.

– Ясно. Защо толкова сложно?

– Ти ми кажи.

– Пране на пари? – подхвърлих след кратка пауза аз.

– Едва ли. Свързах се с едни хора в Министерството на финансите, много добри момчета. Нали те се занимават с подобни гадости? Всъщност не точно с пране на пари, а с търсене на укрити пачки.

– Има ли разлика? – вдигнах вежди аз.

– И аз това ги попитах – засмя се Морт. – Обясниха ми, че имало факири в избягването на данъци и именно те си въртели парите. Дългата верига от банки е трудна за проследяване и данъчните им губят следите.

– Разбрах.

– Попитах ги и съвсем конкретно: ако на човек му предстои незаконно плащане – например сто милиона долара, така ли ще постъпи? Точно така, отвърнаха ми те. След няколко превъртания мангизите губят идентичността си. Достатъчно е да се използват услугите на някои финансови институции в Швейцария, Кайманите и няколко по-малки тихоокеански островчета с по-либерален или по-скоро никакъв банков контрол, след което за всеобщо учудване никой не знае откъде са тръгнали парите.

– Но произходът им няма да се загуби, нали?

– Само ако останат монолитни. Но ако в даден момент сумата се раздробява на пакети от по пет-десет милиона долара, които се трансферират поотделно, с проследяването ѝ е свършено.

Кимнах, а той добави:

– Ако копелетата имат капка ум в главата, ще постъпят именно така.

– А как можем да реагираме ние?

– В момента Филис разговаря по телефона с АНС и Министерство на финансите. Те твърдят, че ако улучи момента, АНС може да се лепне за тях с помощта на специални устройства за проследяване. След което няма мърдане, независимо от хватките, до които прибягват. Ние винаги ще бъдем в течение.

Интересно. Но имаше и един проблем.

– Но...

– Да, правилно си разбрал – кимна Морт и сведе поглед към бомбетата на обувките си. – Дори и да ги пипнем, това ще стане, *след* като президентът бъде убит.

Такива ми ти работи. После ме попита с какво се занимавам. Реших да бъда откровен с него, точно както той беше откровен с мен. Разказах му за Маргарет и Джейсън, след което и двамата изразихме мнение, че въпросните личности са членове на едно много шибано семейство. Такава е силата на реципрочността.

Когато влязох в кабинета, Филис продължаваше да говори по телефона. Спрях пред бюрото ѝ и останах неподвижен в продължение на трийсетина секунди. За съжаление търпението не е сред най-силните ми страни. Обърнах се и тръгнах на кратка опознавателна обиколка. Започнах да местя снимките, книгите и дипломите ѝ и си поиграх с малкото лични вещи върху писалището. Много мразя, когато хората вършат подобни неща в моя кабинет.

Не след дълго тя схвана посланието, прикри мембраната с длан и изръмжа:

– Махни си лапите от нещата ми, Дръмънд. Ако веднага не си седнеш на задника и не започнеш да се държиш прилично, жив ще те одера!

Пресвета Дево! Оставих чашата ѝ за чай, седнах в единия край на заседателната маса и започнах да се държа прилично, тоест да барабаня с пръсти по плота и да си тактувам с крак. Такт три четвърти ми допадаше особено много.

Онзи, с който си бърбеше Филис, очевидно се оплакваше, че проследяването на сто и повече трансфера ще струва много пари и главоболия – разбира се, ако лошите решат да раздробят парите. Каква наглост, господи! Някой премахва трима от най-високопоставените държавни служители и заплашва да убие президента, но бюрократите се тревожат само от прекомерните разходи. Типично за тях, разбира се. Филис обаче си знаеше работата и запази спокойствие, при това без да губи нито грам от своята настоятелност.

Най-накрая разговорът приключи, тя остави слушалката и се втрени в мен.

– Е? Изскочи ли някой заек от трънката на нашите приятели от ОКР?

– Само един, който впоследствие се оказа кофти заек – отвърнах аз.

– Случва се – кимна тя. – Но процедурите трябва да се спазват. Знаеш ли, че...

– Знам – рекох. – Натъкнах се на Морт.

– Добре. В такъв случай ще те информирам за другите промени.

Това продължи точно две минути. Светът бил уведомен, че убиецът се нарича Джейсън Барнс и издирването му бързо набиращо сила. С обичайната си аналитична ефективност Бюрото беше разпространило не само официалната фотография на Барнс, но и подборка от скици и факсимилета в стил „гадното копеле може да изглежда и така“. В смисъл, че са показвали Джейсън с мустаци, с очила, с брада, плешив, рус, травестит и бог знае още какъв. Цялата тази галерия предстоеше да бъде отпечатана на първа страница на „Уошингтън Поуст“, което означаваше, че още рано на следващата сутрин Джейсън ще знае каква дегизировка да не използва.

По принцип Бюрото е длъжно да направи всичко това, но понякога най-ефективен се оказва именно най-глупавият подход. Не че аз имах по-добро предложение, разбира се. На практика Филис беше тази, която разсъждаваше надълго и нашироко върху отделните стъпки и предпазителни мерки – изграждане на контролни постове на стратегически важните места, проследяване на картите за пазаруване на Джейсън с оглед установяване района на пребиваването му, разпечатка на телефонните му разговори и прочие, и прочие. Постепенно започна да ми светва, че търсенето на тоя тип ще бъде адски трудно. Искам да кажа, че в списъка за издирване на ФБР има хора с далеч по-малко ум, опит и специфични познания от Джейсън, които въпреки това са там по десет и повече години. В същото време Джейсън беше живял във Вашингтон

повече от три години, познаваше улиците и кварталите, знаеше какво може и какво не може да направи полицията.

Да не говорим за съучастниците му, които, според терминологията на ФБР, и до този момент си оставаха НС, или „неизвестни субекти“. Това означаваше, че те могат най-спокойно да ходят където си поискат, да пазаруват храна, да наблюдават пътните заграждения и да набелязват мишени, оставяйки Джейсън на спокойствие в тайната бърлога, най-вероятно зает с генерално планиране и организация. Но стига вече с този прекален оптимизъм.

В един момент Филис явно бе решила да приключи аудиенцията, тъй като спря поглед върху мен и попита:

– Можеш ли да посочиш нещо, което сме пропуснали или недогледали?

– Не.

– Мислиш ли, че ще нападне Марк Таунсенд?

– Мисля, че дори ако отгук нататък се представя два пъти по-зле, той пак ще надуши засилената охрана и ще смени посоката.

Тя кимна и промърмори:

– Положението не е розово, а?

– Положението е отвратително! – отсякох. – Практически ние седим и чакаме следващия му ход, като се молим да направи грешката, която до този момент не е направил.

– И аз съм на същото мнение – въздъхна Филис и добави: – Да се надяваме, че следващият му ход няма да е толкова ужасен.

– Ако ти си мишената, той несъмнено ще бъде такъв – мрачно подхвърлих аз.

– Несъмнено – кимна тя, после ме огледа и подхвърли: – Като говорим за ужасни неща, нека ти кажа, че и ти изглеждаш така.

Ами да. Нали се опитвах да изглеждам страшно? Разроших косата си и потънах още по-дълбоко в стола.

– Добре съм, шефке – прозях се аз. – Малко съм уморен, гладен и мръсен, но иначе съм добре.

– Иди да се изкъпеш и да поспиш, Дръмънд – посъветва ме тя. – Няма полза от теб, ако не си в състояние да мислиш. А само господ знае какво още ни чака в днешния ден.

– Е, след като настояваш – промърморих и започнах да се надигам.

– Изобщо не настоявам – отвърна тя и ми хвърли любопитен поглед. Бях на крачка от изхода, тъй като очаквах, че настроението ѝ всеки момент ще се промени. – Остави си номера в командния център, защото

може да...

Затворих вратата, без да я изслушам докрай.

Елизабет си беше на мястото, точно пред офиса на Джени. Видя ме и на лицето ѝ се появи усмивка. Не знам защо, но тя ме харесваше. Вече ви споменах, че жените по принцип са слаби в преценките си за мъжете. Отвърнах на усмивката и рекох:

– Добро утро, Елизабет. Дали нейно величество е готова за пътуване?

– В момента говори по телефона.

Облегнах се на бюрото ѝ и зачаках. Разменихме си по няколко незначителни, но приятелски фрази, след което тя ни в клин, ни в ръкав изтърси:

– Мисля, че тя ви харесва.

Обикновено не позволявам на клюкарките да си пъкат носа в моите работи, но с тази беше по-различно.

– Е, знаеш как е – рекох. – Ние сме партньори, вероятно и приятели.

– Не, това е друго – беше категорична Елизабет. – Тя ви намира за привлекателен и... секси.

– Никога ли не е споменавала и умен?

Елизабет се разсмя, после млъкна и се замисли. Вероятно се питаше докъде може да стигне. След което обяви:

– Тя има нужда от мъж. Отдавна би трябвало да има и деца. Били ли сте женен?

– Не.

– Никога? На колко години сте, майоре?

Оттук нататък нещата можеха само да се влошават, ето защо аз посочих халката ѝ и попитах:

– А ти от колко време си омъжена?

– От двайсет и седем прекрасни години! Имам седем деца, три момичета и четири момчета. А съвсем наскоро ми се роди и внуче.

– Охо! Това са доста...

– Деца. Да, знам, че е така. А вие не искате ли да имате деца?

– Не мога ли просто да взема назаем от теб?

– Колко?

Бях на ръба. Всеки момент щях да убия Елизабет, а може би и себе си. За щастие червената лампичка на телефона ѝ престана да мига и аз побързах да кажа:

– Я по-добре да я хвана, докато е свободна! – С тези думи отворих

вратата на кабинета и мушнах главата си в процепа. – Още ли си на същото мнение?

– Да, защо не – отвърна Джени.

В отговора ѝ долових известна доза несигурност и ведата подхвърлих:

– Може би не бива да го правим.

– Както се развиват нещата, май ще се окажеш прав.

Замълчахме и започнахме сравненията. Едно беше да висим тук и да чакаме нещо да се случи, а съвсем друго: добра закуска, душ, малко сън, а може би и нещо повече.

– Вземи си мобилния – рекох.

Тя кимна и посегна за чантичката си.

– Преди малко разговарях с Джордж.

– Какво прави той?

– Поел е прякото ръководство на охраната на Таунсенд.

– Умно момче. Грижиш ли се за шефа, и той ще се погрижи за теб.

– Не е по-умен от нас – усмихна се тя.

Отвърнах на усмивката ѝ.

20.

Паркирахме в подземния гараж и взехме асансьора до фоайето на партера. Жените имат странното качество да планират предварително, затова не бях особено изненадан, когато Джени ме информира, че се е обадила да ни запази стая в „Хаят Риджънси“ на магистралата „Джеферсън Дейвис“, който както можеше да се очаква, разполагаше с фоайе колкото корт за професионален баскетбол, осеяно със скъпи мебели. Пред рецепцията се беше извила дълга опашка от гости за една нощ и бизнесмени с куфарчета в ръце, които равнодушно чакаха да си платят сметката и да се отправят към следващия град на картата. За разлика от тях, ние чакахме да се регистрираме.

Изтече доста време, преди да стигнем до гишето, а ние го използвахме точно по начина, по който го правят двама души на прага на първия си сексуален контакт. Или поне мислят, че са на този праг: държахме се леко свенливо и леко нервно, смеехме се прекалено силно. Слава богу, че поне дишахме нормално, без задъхване.

Но евентуалното погрешно интерпретиране на сигналите от моя страна все още беше възможно. Може би мис Марголд беше само замаяна от облекчението да бъде по-далеч от епицентъра на разследването и от Джордж Мийни. Жените винаги са ме обърквали.

Джени продиктува името си на рецепционистката, която придърпа клавиатурата и го запрати в утробата на компютъра си. След което вдигна глава, изгледа ни поред и пожела да уточни:

– Две стаи, нали?

Джени ми хвърли кос поглед и попита:

– А имате ли стая с две двойни легла?

– Разбира се.

Към мен:

– Имаш ли нещо против?

Дали имах?

– Ами, как да кажа... Вземайки предвид федералния дълг...

– Мисля, че такава стая ще е най-подходящата за нас, защото няма как да се успим – тръсна глава Джени и се извърна към жената зад гишето. – Една стая, моля.

Остави разплащателната карта на ФБР върху плота и рецепционистката се зае с необходимите процедури. А аз стоях на крачка встрани и

размишлявах. Две стаи със сигурност означават закуска и здрав сън. Но една? Закуска – може би, но не и сън. И обратно, една стая също може да означава закуска, студен душ и сън. Не бях сигурен в какво точно се забърквам, не знаех дали идеята ще се окаже добра.

Магнитната карта за отключване и разплащателната карта се плъзнаха върху плота и Джени рече:

– Ние сме федерални агенти и сме тук по работа. След четири часа ще ни позвъните, нали?

Усмихнах се на момичето, което любезно ми отвърна. Знаех какво си мисли – че републиката може да бъде спокойна с такива всеотдайни държавни служители като нас.

Прекосихме фойето и влязохме в асансьора, без да говорим и без да се гледаме. Джени се обади едва когато се озовахме вътре в кабината, натискайки напосоки някакъв бутон.

– Девети етаж.

– Хубав ден, нали? – подхвърлих аз.

– Топъл за сезона – отвърна тя, гледайки право пред себе си.

Е, това не беше точно разговор, предхождащ скок в общото легло.

Излязохме от асансьора и открихме стаята с нашия номер. Това беше добър старт. Джени пхна магнитната карта в процепа и вратата се отвори.

Направи ми впечатление, че стаята е доста просторна, с две удобни на вид легла и обичайното обзавеждане от столове, телевизор, нощни шкафчета и осезаема атмосфера на нервна несигурност. Пристъпих навътре, свалих палтото и вратовръзката си и ги тръснах на близкия стол. Джени се насочи в противоположна посока, свали сакото си и грижливо го преметна върху облегалката на другия стол.

– Това няма да ти трябва – казах аз и посочих кобура на глока, прикрепен към колана ѝ.

– Дали? – усмихна се тя.

Интересен въпрос. Все пак тя свали пищова и го тръсна върху бюрото.

Отпуснах се на леглото, вдигнах слушалката и набрах румсървиса. За себе си поръчах западняшки омлет от шест яйца, голяма чиния пържени картофи, парче бекон, допълнителен сос и голяма чаша кафе. Бях запомнил, че дамата предпочита чай, но за храната трябваше да попитам.

– Плодово плато и два ягодови йогурта – отвърна тя.

Явно имахме различни концепции за храненето, но аз предадох

поръчката ѝ без възражения, след което затворих.

– Петнайсет минути – рекох, после магнах с ръка по посока на банята. – Дамите са с предимство.

– О, няма тук някъде има и джентълмени? – подхвърли тя, докато разкопчаваше блузката си и се насочваше към банята. След което добави: – Не заспивай, ще свърша бързо.

Това също беше интересно.

Включих телевизора и потърсих новинарския канал „Фокс Нюз“, който предлагаше „само честни и балансирани новини“, за разлика от концепцията „всички годни за печат новини“ – каквото и да означава това. В момента течеше реклама, на която възрастен мъж с позната физиономия обясняваше нещо за нарушенията в ерекцията. За момента това не беше мой проблем, тъй като се вслушвах в плисък на вода в банята и полугласното тананикане на Джени.

Първият сексуален контакт и битката на бойното поле имат изнедаващо много общи неща помежду си. На първо място е атмосферата. Тя е наситена с нетърпение и напрежение, никой не знае какъв ще бъде крайният резултат, нито пък дали всъщност иска да участва.

Вратата на банята се отвори и Джени се върна в стаята. Беше по евино облекло, ако не броим бялата кърпа около бедрата ѝ. Насочи се към прозореца, обърна ми гръб и започна да подсушава косата си с друга кърпа.

Като всеки добре възпитан джентълмен извърнах глава и отместих поглед от стройната ѝ фигура, но после любопитството ми надделя и надникнах. Спокойно мога да кажа, че агент Марголд е била гордостта на гимнастическия отбор на ФБР. Бедрата ѝ бяха по-дълги, отколкото предполагах, а изправената ѝ фигура с широки рамене не съдържаше нищо излишно. Кожата ѝ беше млечнобяла, въпреки че забелязах няколко малки белега по краката и ръцете ѝ. Част от тях приличаха на бенки по рождение, но други очевидно бяха причинени от остри предмети. Но като цяло Джени нямаше от какво да се срамува, а аз усетих някакво особено гъделичкане в корема, а може би и малко по-долу.

– Оставих водата да тече – подхвърли през рамо тя и ме замери с кърпата, с която беше подсушавала косата си. – Хайде, побързай.

Влязох в банята, свалих обувките, чорапите и безумно скъпия костюм от „Брукс Брьдърс“, след което застанах под душа. Минута по-късно бях покрит с гъста пяна, но въпреки това чух, че вратата се отваря. Зад матираното стъкло се очерта стройната фигура на Джени. По принцип не обичам да се къпя сам и затова подхвърлих:

– Ще ми насапунисаш ли гърба?

Тя избухна в смях, после поясни:

– Храната е пред вратата, дойдох да си взема портмонето.

– В такъв случай ще се насапунисам сам – промърморих.

– Няма как – каза тя и се оттегли с портмонето си.

Три минути по-късно вече бях навън, увил друга кърпа около кръста. Джени седеше на по-отдалеченото легло и белеше банан – действие, в което неизменно се долавя някакъв скрит смисъл. Особено когато си облечен само в кърпа.

Количката на румсървиса беше паркирана между двете легла. Седнах на свободното, сипах си чаша кафе и се замислих върху положението. Без съмнение бяхме двамата най-голи гости на хотела, разполагащи с четири часа за убиване, разделени от един метър мокет, количка за храна и – може би – различни намерения. В крайна сметка си спомних за пирамидата на потребностите на Маслоу, според която храната е на доста по-основно място от секса, макар и невинаги.

Джени посочи към телевизора и попита:

– Нещо ново за убийствата?

– Преди малко един дядо говореше за сексуалните смущения – отвърнах.

– Близка ли ти е тази тема?

– Категорично не.

– Сигурен ли си?

– Аз имам обратния проблем.

– Говорех за друго – усмихна се тя. – Имах предвид проблем с телевизионните реклами, засягащи сексуалните смущения, противозачатъчните или дамските хигиенни продукти.

Ухилих се и забих нос в пържените картофи.

– Изнервяш ли се от разговорите за секс? – попита тя.

– Напоследък да си гледала някой хубав филм? – отвърнах.

– Бъди сигурен, че темата е абсолютно здравословна. Мъжете проявяват известна свенливост към нея, но по принцип всеки възрастен човек трябва да я дискутира съвсем спокойно.

– Точно така мисля и аз – ведро кимнах аз. – И затова ще ти задам един въпрос: на коя партия си привърженик – на Демократическата или на Републиканската?

– Държиш се шантаво.

Тя протегна ръка да включи радиото, завъртя копчето и бързо падна на хубави романтични балади в изпълнение на Пит Сигър.

Аз довърших омлета си.

– Обичам тази песен – прошепна тя, изпъна се по гръб върху матрака и добави: – Имам нужда да полегна.

И тъй, тя отговори на нуждата си, а аз сторих същото едва след като ликвидирах пържените картофи в огромната купа. Помълчах известно време, после попитах:

– Откъде са всичките тези белези?

– Открай време съм си мъжкарана, винаги си играех наравно с момчетата.

– Вместо да си стоиш при куклите?

– Ами да. Но би трябвало да хвърлиш едно око и на техните белези.

– Сигурно.

Мълчание.

– Това е малко... как да кажа... неудобно – подхвърли Джени. – Не трябваше ли да вземем две стаи?

– Какво очакваш да отговоря? – сериозно се засегнах аз. – Все пак сме партньори.

– Аз не го правя често. Дори с партньори.

– Дано да е така.

Мълчание.

– Защо не си се омъжила? – попитах аз.

– А защо трябва да се омъжвам?

– Елизабет е на мнение, че трябва да се омъжиш и да имаш пълна къща с деца. Толкова много, че да ги превозваш с автобус.

– Елизабет да си гледа нейната работа – отвърна тя, замълча за момент, после попита: – А ти?

– Питай Елизабет.

Тя се засмя, обърна се на една страна и ме погледна.

– Виж какво, искрено ти се радвам като партньор. Ти си умен и бърз, освен това станахме приятели.

– Точно така. А аз мисля, че...

– Млъкни и ме остави да свърша. Ние с теб се познаваме едва от вчера. Оттогава насам сме подложени на непрекъснат натиск, изживяхме тежки моменти и може би по тази причина сме малко превъзбудени. Ако направим... хм... и следващата стъпка, която, честно си признавам, възприемам като възможна... Как да ти кажа, Шон... Просто не го правя ей така.

– Това Елизабет не ми го събщи.

Една ягода отскочи от челото ми.

- Престани, моля те!
- Винаги изпращам цветя.

Тя се усмихна, а аз изпитах чувството, че сме на ръба. Може би. До този момент бях безупречният джентълмен. Не забравих да сваля дъската на тоалетната, дори заех другото легло. Не бях привърженик на идеята да се нахвърлям на жените, а тя току-що ми беше обяснила, че не обича да увисва на мъжки вратове. Което означаваше две неща: или единият от нас надмогва себе си и прави първата стъпка, или и двамата напускаме стаята с непокътнати убеждения. И така, аз надмогнах себе си и поех към мястото, което, надявах се, малко мъже бяха посещавали. Иначе казано, станах и направих една крачка към леглото ѝ.

В следващия миг и двамата подскочихме от остро жужене, изпълнило просторното помещение. Спогледахме се в миг на недоумение, после тя кимна.

- Моят е.
- Не – уточних. – И двата звънят.
- Мамка му! – Хукнахме едновременно към дрехите си с надеждата да открием час по-скоро мобилните си телефони. Джени ме изпревари.

– Марголд!

Секунда по-късно и аз докопах моя.

– Дръмънд!

– Къде си? – прозвуча в ухото ми гласът на Филипс.

– Ами... Наблизо.

– Те... Те отново удариха, Шон. Грозна работа.

Вече го бях усетил по тона ѝ. Всъщност гласът ѝ видимо трепереше. Имах чувството, че плаче.

– Кажете за какво става въпрос.

– Трябваше... Трябваше да го предвидим, но не го направихме. Изобщо не се сетихме да охраняваме...

– Семействата! – ахнах аз.

Филипс не каза нищо, а това означаваше, че съм улучил.

– Чие семейство?

– Ами те... Съпругата на Марк Таунсенд.

– Мамка му!

Почувствах се пълен глупак. Стана ми гадно. Как беше възможно да не се досетя?

– Моля те, тръгни веднага – обади се Филипс. – Иди при него. В такъв момент Марк трябва да знае, че ние от Управлението, че ние всички сме...

Финалът на фразата бе заменен от продължително мълчание. После:

– Познавам Марк и Джоун от близо двайсет години. Имат една дъщеря, която учи в колеж. Джанис.

– Тръгвам! – скочих на крака аз. – Непременно ще открия тези типове, Филис! Обещавам.

– Направи го, моля те – простена тя и прекъсна връзката.

Започнах да се обличам. С едната си ръка Джени придърпваше пликчетата си, а с другата притискаше телефона към ухото си, попивайки подробностите на атентата.

Вече знаех какво се беше случило – както в буквален, така и в преносен смисъл: бяха ни хванали със смъкнати гащи. Най-сетне разбрах какво ме беше глождило през цялото време, но за съжаление твърде късно. За Джейсън Барнс това беше вендата – колкото лична, толкова и безгранична. Като омразата между фамилиите Хатфийлд и Маккой – кръвопролитна и разпростираща се далеч отвъд държавните служители, които според него са били пряко отговорни за самоубийството на баща му. Барнс бе човек на вярата, твърд фундаменталист, който без колебание би се подчинил на библейския постулат „зъб за зъб и око за око“. Или майката за бащата, родителят за разгневения син.

21.

Последиците от една бомбардировка са най-страшното нещо на света, най-тежката форма на убийство. Като офицер от пехотата ми се случи да помагам при разчистването на една бомбардирана казарма в Близкия изток. Никога няма да забравя ужасната гледка, нито пък характерната миризма на изгоряло месо, кръв и разпилени вътрешности.

Джоун Таунзенд е била някога агент на ФБР и за нея с пълна сила важеше максимата „веднъж ченге, завинаги ченге“. Животът ѝ бил забележително подреден и дисциплиниран, била човек на винаги предвидимите навици: църква в неделя сутрин, посещение на химическото чистене всяка сряда, натоварване на сърдечносъдовата система три пъти седмично, винаги сутрин, във фитнес залата „Голд“, част от търговския център „Тайсънс Корнър“.

Двайсет минути вдигане на малки тежести, десет минути на механичната стълбичка, а за десерт двамадесет минути на пътеката за бягане. Бърз душ, връщане на паркинга и кратко шофиране до дома. Била отдадена на здравословните си навици, била в отлична форма – стройна и стегната, въпреки шейсетте си години. Бомбата избухнала в момента, в който се отпуснала върху кожената седалка на сивата си „Краун Викториа“ и посегнала да закопчае колана си. Тялото ѝ било разкъсано на хиляди дребни късчета и буквално излетяло през покрива и челното стъкло.

Напълно разкъсани били и три други невинни души, имали нещастieto да слизат или да се качват в колите си, паркирани редом с тази на Джоун Таунзенд. От тях останали няколко откъснати крайници, а аз със собствените си очи видях един изкривен знак за паркиране, от който висяха човешки черва.

Когато новината засяга съпругата на шефа, тя се разпространява с мълниеносна бързина. Имах чувството, че половината ФБР се беше изсипало на местопрестъплението. Край тротоара бяха паркирани три автомобила на противопожарната охрана, от които се проточваха брезентови маркучи и друго специализирано оборудване. Мястото беше оградено с жълта полицейска лента, а следствият екип внимателно изследваше терена, пробивайки си път сред човешки и автомобилни части и прибирайки част от тях в найлонови торбички със специални етикети. Отбелязах и появата на няколко телевизионни микробуса, край които

техници сръчно привеждаха в действие микрофони и портативни камери. Циркът вече беше започнал и по всичко личеше, че ще продължи дълго. На няколко крачки от оградения периметър се събираха хора с подозрително еднакво облекло, които мрачно оглеждаха това което беше останало от другарката в живота на техния шеф.

Можех да се обзаложа, че в стомаха на всеки един от тях се беше образувала огромна топка. Първата дама на ФБР беше вдигната във въздуха буквално под носа им. Джейсън Барнс бе избрал един зрелищен и според мен ужасен личен начин да тикне пръст право в окото на врага си. И да демонстрира безпомощността на Вашингтон пред необузданата му жестокост.

По пътя насам двамата с Джени спорихме яростно, за да докажем кой е бил по-тъп и по-сляп – един доста равностоеен двубой. Тя се придържаеше към становището, че като опитен профайлър би трябвало да предвиди и систематизира вероятността от подобен акт, но най-вече да предвиди опасността за Джоун Таунсенд. И беше права. Аз от своя страна си давах сметка, че съм позволил инстинктите ми да бъдат приспани от опасната комбинация между изтощението и похотта. И също бях прав.

Началник на цялата бъркотия се оказа агент Марк Бътърман, който стоеше в центъра на група агенти, разпитващи очевидците. Малко встрани от нея забелязах самотната фигура на Джордж Мийни. С отпуснати рамене, покрусен и отчаян от развоя на събитията. Джейсън Барнс пак ни беше надхитрил, което означаваше нов залп от обвинения, насочени към всеки от нас. И най-вече към Джордж, който отговаряше за охраната на директора и неговото семейство – длъжност, даваща му така желаните привилегии и предимства, но и носеща главната тежест на отговорността. И когато бъркотията отmine, Джордж вероятно ще се има за огромен късметлия, ако го оставят да раздава чисти кърпи във фитнес залата на ФБР.

Картата на Джени ни осигури безпрепятствен достъп отвъд полицейските заграждения. Насочихме се към Марк Бътърман, който се отдалечи от свидетелите и ни направи знак да го последваме към по-спокойно място.

- Какво откри? – попита без никакви увъртания Джени.
- Било е атентат от мафиотски тип. Джоун се качва в колата, завърта стартерния ключ и – бум!
- Бомбата е била свързана със стартерния ключ, така ли?
- Съмнявам се. Намерихме ключовете ѝ на задната седалка.

– Следва ли да приемем, че става въпрос за дистанционно управляван експлозив? – попитах аз.

– Това е работната ни версия. Подът на колата все още е прекалено горещ за по-точни изследвания. Ще разберем дали е така в момента, в който изстине.

– Вид експлозив?

– С4, поне в това сме сигурни.

Хвърлих кос поглед към Джени, а Бътърман продължи:

– Това е потвърдено от полевите тестове, а трасологическите проби пътуват към централната лаборатория. След няколко часа те ще знаят точния вид на експлозива, къде е произведен и на кого е бил доставен.

– Искам да ме информираш в момента, в който това стане известно – отсече Джени.

– Слушам, шефе.

– Нещо интересно от очевидците?

Той хвърли поглед през рамо по посока на агентите, които продължаваха с разпитите.

– Бомбените атентати винаги са гадна работа. Никой не обръща внимание на нищо, докато не избухне заложеният експлозив, а после всички описват единствено него. До този момент нямаме нищо използваемо.

Направих кратък оглед на околността. Фитнесът беше част от търговски център, разположен между оживената магистрала и просторния, разделен на две части паркинг, почти запълнен с автомобили. Това означаваше, че убиецът би могъл да се намира на всяка точка от околните петстотин квадратни метра, удобно настанен в автомобила си или изправен пред някоя витрина с пръст върху копчето на детонатора, който най-вероятно е бил свързан с мобилния му телефон. Той е разполагал с предостатъчно време, имал е отлична видимост към вратата на фитнеса, можел е да изчака влизането на Джоун Таунсенд в колата, за да я вдигне във въздуха.

Джени продължаваше да засипва с въпроси горкия Бътърман, но аз престанах да слушам. Испитах нещо като забавена реакция към нещо казано от Бътърман, коремните ми мускули се стегнаха. Изчаках пауза в диалога и дръпнах Джени за ръката.

– Ела, искам да ти кажа нещо насаме.

– Няма проблем – кимна тя.

Бътърман се върна при свидетелите, а ние се преместихме на друго спокойно място в рамките на периметъра.

– Ние го направихме – рекох. – Наистина го...

Ръката ѝ се вдигна да ме спре, от устата ѝ се откърти дълбока въздишка.

– Не започвай пак, моля те. Аз трябваше да се досетя за Джоун, ти също. Всички ние трябваше да...

– Не става въпрос за това, а за експлозива – нетърпеливо я прекъснах аз.

– Какво за експлозива?

– Кражбата във Форт Худ. По-скоро нещата, които са били откраднати – „подскачащи Бети“, ПТС и С4. – Замълчах, после поклатих глава.

– Танър се оказа прав. Това действително са едни и същи хора.

– Не можем да бъдем сигурни – поклати глава тя.

– Стига, Джени. Имаме абсолютно съвпадение на муниципите. След няколко часа вашата лаборатория ще потвърди, че става въпрос за С4 във вариант за военно ползване. – Забих очи в лицето ѝ и добавих: – Независимо от всички сбъркани причини Ерик Танър е стигнал до вярното заключение!

Джени ми обърна гръб и насочи вниманието си към разрухата, която цареше пред фитнес залата.

– Не го изключвам – глухо промърмори тя, без да ме поглежда. – И никога не съм го изключвала.

– Но нали ти беше тази, която направи Танър на пух и...

– Не съм казала, че изключвам това, което твърдеше той. Моля те, не ми приписвай думи, които не съм употребявала!

– Но...

– Аз само посочих, че разследването му е пълно с пропуски, а заключенията му – неубедителни. Но никога не съм казвала, че са невъзможни!

Това ми се стори проява на дребнавост с цел оневиняване.

– Дрън-дрън!

– Моля? – погледна ме с разширени очи тя.

– Ти разкъса горкото копеле, направи го на нищо! И него, и теорията му.

– Това си е негова грешка, а не моя. Работил е зле, направил е погрешни заключения. Аз просто си свърших работата.

– И го унищожи.

В очите ѝ се появи хладен блясък.

– Ти беше до мен, нали? Но не си спомням да си възразил или да си го защитил. Затова не мога да приема обвиненията, които ми отпращаш

в момента.

Беше права, разбира се. И го знаеше.

– Хайде, успокой се – подхвърли няколко секунди по-късно тя.

Аз обаче не бях готов да се успокоя.

– Това не те ли тревожи, Джени? – попитах. – Поне малко? Танър буквално ни натика решението в ръцете, но ние го отхвърлихме.

– Постфактум нещата винаги изглеждат по-ясни – промълви тя и докосна ръката ми. – Но ние не сме в съда, където всичко в миналото подлежи на проверка. Това е полицейско разследване – случва се тук и сега. И то е част от работата ни.

Вярно. Но въпреки това се чувствах като боклук.

– Я се запитай каква всъщност е разликата – продължи тя. – Танър не успя да идентифицира престъпниците. Нямахме идея коя ще бъде мишената. Нали така? Дори да бяхме реагирали според неговата теория, пак нямаше да спасим Джоун.

Не казах нищо.

– Но и двамата се чувстваме виновни. Ние допуснахме грешка. Нека обаче не я превръщаме в друга, по-голяма грешка.

– Какво имаш предвид?

– Да не преувеличаваме това, което знаем.

– Вече не съм сигурен, че знаем каквото и да било.

– Както и да е. Но нека се опитаме да се фокусираме върху това, което не знаем. Нищо не доказва, че крадците на муниципите са замесени в този атентат. Но допускам, че Барнс – или човек, който работи заедно с Барнс, може би е получил тези муниципии от тях, независимо дали лично или чрез посредник.

– А какво не допускаш?

– Не виждам откъде и как Джейсън Барнс е познавал тези хора, не виждам как ги е убедил да се присъединят към него, не разбирам какво би ги накарало да направят немаловажния скок от кражбата и черноборсиджийството до убийството.

Излагаше доводите с желязна логика, на която не можех да противопоставя нищо. Но, от друга страна, отричайки теорията на Танър, ние не бяхме проверили съответните улики и това ме наведе на една идея. Извиних се, направих няколко крачки встрани и позвъних на Чарлс Уордъл.

Представих му се и той веднага възкликна:

– Исусе Христе! Чухте ли какво се е случило с жената на Таунсенд?

– Гледам право в останките, наистина е ужасно – отвърнах аз. – А

сега искам отговор на няколко въпроса: чували ли сте Барнс да се е появявал в близост до Форт Худ или Килийн? Да, в Тексас. – Изключих, за да дам възможност на Уордъл да позвъни на хората, които щяха да извършат съответните проверки. Той ме набра след броени секунди. – Аха, ясно – промърморих. – Кога?

Прибрах телефона в джоба си и се върнах при Джени.

– Барнс е бил във Форт Худ, и то цели два пъти. Веднъж е бил част от охраната на вицепрезидента при негово посещение там, а след това е останал три седмици в базата като резерв на охраната на президента, който прекарал годишния си отпуск в своето тексаско ранчо.

– Кога?

– С вицето – преди близо две години. А последния път – миналото лято.

– Не се връзва. И преди две години, и миналото лято той дори не е подозирал, че ще пожелае да извърши всичко това.

– Но е бил там.

– Да, така е. Виж, аз не го изключвам. Вече нищо не изключвам.

– В такъв случай, нека поразсъждаваме още малко по темата. Би ли могъл да научи за кражбите на оръжия в „Худ“?

– Напълно възможно. По принцип тайните служби координират тези визити с местната полиция. Предварително изпратеният екип се запознава с всички заплахи от местен характер, с отделни откачалки и цели престъпни мрежи. – Тя вдигна глава да ме погледне и добави: – Ти си прав.

– Възможно ли е да е получил информация директно от ОКР?

– Най-вероятно да. По този начин е научил, че съществува престъпна верига, а може би дори и имената на предполагаемите участници в нея. – Замисли се за момент, после добави: – Сега ми се иска Танър да беше демонстрирал по-голяма убедителност.

Аз също се възползвах от кратка пауза за размисъл, след която попитах:

– Какво друго пропускаме?

Дойде моментът и двамата да се замислим. Когато човек направи голям и съществен пропуск, обикновено се сеца да погледне през рамо, за да види дали не е изпуснал и нещо друго на пътеката. Мислено се върнахме по стъпките си под едно колкото категорично, толкова е неприятно за нас мото: Джейсън Барнс се оказа по-умен, отколкото очаквахме, а ние – не толкова интелигентни, колкото се мислехме. В крайна сметка тя беше тази, която наруши мълчанието.

– Джейсън би трябвало да си дава сметка, че изчезването му автоматично го превръща в главен заподозрян, нали така?

– Точно така. И без съмнение е знаел какво следва – задълбочени проверки и анализи на миналото му, включително и контакт с майка му.

Джени кимна.

– Което означава, че сме запознати и с мотивите му и вероятно ще изработим списък с евентуалните му мишени – добави тя. – Ние го подценихме, Шон. Напълно възможно е да има психически отклонения, но иначе е истински гений!

– Значи ние вярваме, че сме на крачка зад гърба му, а той знае, че е на десет метра пред нас.

– Не бих... Същност да, така е. – След което ченето ѝ изведнъж увисна, а пръстът ѝ се насочи към високата фигура на мъж, изправил се малко встрани от групата на следователите: – О, господи! Той не бива да е тук!

Проследих погледа ѝ. На десетина метра от нас се беше изправил Марк Таунсенд, облечен в същия син костюм и същата грозна вратовръзка, с ръце в джобовете на панталоните. Очите му гледаха втрещено суматохата, в която действаша неговите подчинени.

Подчинявайки се на един и същи инстинкт, ние едновременно се устремихме към него. Той изобщо не ни обърна внимание, а очите му останаха заковани върху преобърнатия и обгорял скелет на сивата „Краун Виктория“. Спряхме на крачка от него, инстинктивно заставайки от двете му страни. Не знаехме какво да кажем на горкия човек, който безмълвно оглеждаше останките от колата, съпругата, а вероятно и живота си. Аз лично не помня друг такъв миг. Бях напълно лишен от дар слово, беше ми адски тежко.

Но все някой трябваше да наруши изгарящото мозъка мълчание, за това се стегнах и промърморих:

– Приемете нашите най-искрени съболезнования, сър...

– Това е ужасно, наистина – добави Джени.

Той с нищо не показа, че изобщо ни е чул, не ни и погледна. Изтече доста време, преди от устата му да излетят тихите и объркани думи:

– Джоун беше... Тя нямаше никаква представа.

Останалото потъна в дълбоко стенание.

Бяха ми необходими сериозни усилия на волята, за да докосна ръкава му.

– Мястото не е подходящо за вас, сър – казах. – Моля, разрешете да ви изпратя до колата.

Той продължаваше да не поглежда към мен.

– Аз... Аз бях...

Проследих погледа му и замръзнах от ужас. Един от агентите се наведе и вдигна нещо от земята в близост до обгорялата кола. В момента, в който го приближи до очите си, стана ясно, че е женска ръка, отрязана като с нож в областта на китката. Без да си дава сметка, че има публика, агентът я огледа от всички страни, след което я пусна в специалната торбичка за веществени доказателства.

– Елате! – извиках аз, дръпнах ръката на Марк Таунзенд и го поведох към тълпата зяпачи и агентите, които им пречеха да се приближат към мястото на трагедията. Видяха ни, че се приближаваме, и ни направиха път. Втурнахме се през коридора от сиви и разкривени от ужас лица. Две телевизионни камери ни засякоха, репортерите до тях вдигнаха микрофоните към устните си. Директорът отпаднаше все повече, краката му започнаха да се подгъват. От устните му излитаха неразбираеми звуци, примесени с ридания. Напрегнах мускули да го подкрепя, защото ми беше ясно, че Марк Таунзенд е изпаднал в шок и пред краката му е изнала бездънна пропаст.

Пред очите ми изплува дълга синя лимузина. Миг по-късно я забеляза и Джени, която яростно размаха ръце, за да привлече вниманието на двамата бодигардове до нея. Стегнах хватката си и насочих Таунзенд към колата. Бодигардовете най-сетне се сетиха да ни посрещнат и единият подхвана директора от другата страна.

– Какви ги вършите? – изкрещя извън себе си Джени. – Как го пухнахте тук?

– Ами той... Искам да кажа, ние... – запелтечи човекът. – Той ни заповяда да го доведем!

– Идиот! – окончателно побесня партньорката ми, след което напълни дробовите си с въздух и направи опит да се овладее. – Откарайте го у дома! Използвайте радиостанцията си, за да научите в кой колеж учи дъщеря му и накарайте диспечерите да изпратят самолет, за да я доведат тук! Намерете семейния свещеник на Таунзенд и го изпратете по спешност в дома му. Не го пускайте да влезе, докато не се появи пасторът, не го оставяйте сам! Разбра ли какво ти казах?

– Тъй вярно, госпожо.

– Повтори!

И онзи повтори заповедите ѝ, при това почти дословно.

Но вече беше късно. Злото беше сторено и никакви фокуси не можеха да го маскират. Марк Таунзенд бе станал свидетел на неща, които

никой жив човек не би трябвало да вижда!

Настаних го на задната седалка на лимузината, после се пресегнах и му закопчах колана. Глупав жест, който ми хрумна в момента, но беше израз на дълбоката ми загриженост за този човек. Тълпата зяпачи и телевизионните камери безмълвно следяха как охраната отвежда директора на най-превъзнасяната и доскоро най-страховитата силова организация в страната, изведнъж превърнал се в напълно разбит духовно старец, забил поглед в обувките си...

Опитах се да си представя как Джейсън Барнс би измислил сценарий с по-голям театрален ефект, но не успях. Просто не успях.

В порно бизнеса съществува изразът „кадър, носещ големите пари“, който се отнася за снимките на върховния момент, на самата еякулация. Спомних си за него, тъй като Джейсън току-що бе режисирал кадър за един милион долара – постижение, което трудно би могло да бъде надминато.

Но може би отново го подценявах. Поклатих глава и си напомних да не го правя.

22.

Двамата с Джени закрачихме един до друг по посока на Джордж Мийни, който не беше помръднал от мястото, на което го бяхме забелязали. Очевидно бе потънал в някакво съзерцание. Насочи поглед към нас, премигна няколко пъти и попита:

– Това Таунсенд ли беше?

– Да – отвърна Джени. – В недобра форма.

– Ще му трябва дълъг отпуск – добавих аз. – Не е зле ти да позвъниш на заместник-директора и да му кажеш, че е негов ред.

Джордж изглеждаше така, сякаш той се нуждаеше от дълъг отпуск, но въпреки това кимна.

Посочих към телевизионните екипи.

– След няколко минути тук ще цъфнат десетки камери. Назначи някой като Бътърман да поговори с тях и да ги разкара.

Огромното значение на случилото се най-сетне започна да пробива дебелията броня на самосъжалението му.

– Аз... Добра идея. Може би ще трябва да...

– Между другото, имаме улика – подхвърлих.

– За какво говориш?

Разказах му накратко за кражбите във Форт Худ, а той ме изслуша, без да променя изражението на лицето си и без коментар, поне в началото.

След като свърших, помълча малко, правейки усилия да асимилира чутото, после се извърна към Джени и попита:

– Ти придружи ли Дръмънд до щаба на ОКР?

– Да.

– И чу за кражбите?

– Да.

– Защо не ми докладва веднага?

– Защото бях на мнение, че информацията е недостоверна.

Джордж заби поглед в лицето й.

– Това беше професионалната ти преценка, така ли?

Побързах да се намеся, тъй като Джордж очевидно се готвеше да направи голям въпрос.

– За момента това беше една абсолютно разумна преценка. Във версията на ОКР имаше големи пропуски, които я правеха недостоверна.

Ако знаехме, че Барнс разполага с С4 и капсул-детонатори, явно щяхме да мислим по друг начин.

– По същата логика, ако бяхме знаели за тази група, щяхме да знаем, че тя притежава С4, и щяхме да вземем съответните мерки – засече ме Джордж. – Но вие двамата ни лишихте от тази възможност.

– Джоун Таунсенд никога не е била в списъка на лицата, нуждаещи се от специална охрана – посочих аз.

– Ако знаехме нещата, за които говорим, щеше да ѝ бъде осигурена.

– Това е абсурд.

Джордж не ми обърна внимание и се извърна към Джени.

– До обяд искам доклада ти на бюрото си. Възнамерявам да внеса въпроса в контролния съвет, който ще реши дали сте изпълнили служебните си задължения както трябва. Ясно?

Излишно беше да казвам, че нещата ставаха сложни. Джордж отчаяно се нуждаеше от човек, когото да хвърли на вълците, а аз току-що му бях поднесъл Джени.

– Отправлям официална молба за отлагане на доклада до пет нула-нула следобед – процеди с леден тон Джени. – Прекъсването на разследването би било демонстрация на недалновидност.

– Добре.

Перспективата да прехвърли вината на някой друг очевидно допринесе за по-великодушното настроение на Джордж.

Обърнах се към Джени и напрегнато промърморих:

– Ще ни извиниш ли за момент?

– Не – тръсна глава тя. – Мога да се оправя и сама.

– Остави ни насаме – изненадващо ѝ заповяда Джордж.

Тя му хвърли гневен поглед, но се въздържа, вероятно спомнила си, че той все пак ѝ се явява началник. После се обърна и започна да се отдалечава.

– Май пак избра губещия кон, Дръмънд – промърмори със злорада усмивка Джордж. – Да не кажеш, че не съм те предупредил!

– Нещо не ми е ясно – отвърнах. – Ако искаш моята глава, трябва да се насочиш срещу мен. Тя няма нищо общо.

– Услуга ли ще ми поискаш? – озъби се той. – Ако е така, трябва да те предупредя, че копаеш твърде плитко.

– Умират хора, Джордж – въздъхнах аз. – Тя прави всичко, което е по силите ѝ. А твоите номера пречат на следствието.

Това явно го развесели.

– Ще бъда откровен, Дръмънд. И ще ти призная, че наистина ми оправя настроението. Не те харесвам и вероятно по тази причина идеята да я разкарам ми се струва толкова привлекателна. Това ще те вбеси, нали?

– Ти си един шибан и дребнав задник, Джордж!

– А ти си пхаш нос, където не ти е работа, Дръмънд. Не ти е за пръв път, но нямаш достатъчно мозък да го проумееш. И за да не бъда многословен, две думи са достатъчни: майната ти! – Премести поглед върху микробусите на телевизията и добави: – Знаеш ли, май ще е по-добре, ако лично направя изявление. Напоследък човек просто няма на кого да се довери.

– Да пукнеш дано! – изръмжах аз. – Дано си счупиш я крак, я врат!

Той ми отвърна с подигравателна усмивка и си тръгна. В походката му имаше изненадваща енергичност. Сериозно се замислих дали да не му забия един директно пред камерите.

Открих Джени пред входа на фитнес салона „Голд“. Тя помълча известно време, после поклати глава.

– Какъв тип, а?

– Дай ми pistolета си – рекох. – Ще му пръсна мозъка!

– Той няма мозък.

– Тогава ще пръсна моя!

Тя устоя на изкушението да каже, че и аз нямам мозък, но това по всяка вероятност стана благодарение на бясното дрънчене, излетяло от мобилния ѝ телефон.

Направих няколко крачки встрани и насочих вниманието си към Джордж, който наистина събираше телевизионните репортери за импровизирана пресконференция. Въпреки отношението си към него бях принуден да призная, че той съвсем не е глупак и със сигурност ще прояви творчество, за да се представи в благоприятна светлина въпреки този ужасен инцидент. На практика Джордж съвсем не беше лош агент – умен, прилежен, а понякога дори и изобретателен. Проблемът му беше само един – винаги слагаше себе си на първо място.

Почувствах се наистина гадно. Марк Таунсенд беше успял да спечели уважението ми, а дори и нещо повече. А аз го провалих. В качеството си на адвокат по наказателни дела си вадах хляба от сглобяването на отделните парченца от мозайката на извършените престъпления, но този път се бях провалил. Точно когато не биваше да го правя, точно когато не ставаше въпрос за вина или невинност, а за оцеляване.

– Шон?

Обърнах се и установих, че Джени е на крачка от мен.

– Случило се е нещо много странно – понижи глас тя. – Някой току-що се е обадил на открития телефон на Бюрото.

– По какъв повод?

– Няма да повярваш – поклати глава тя. – Те искат да сключат сделка!

– Те ли?

– Имам предвид тях! – уточни тя и посочи димящите останки.

– Новината вече се разчу, Джени – промърморих аз и магнах по по-сока на телевизионните микробуси. – Един куп шантави групировки и индивиди ще въртят телефоните, за да си припишат заслугата.

– Аз ли не го знам? – вдигна глава тя. – Откритият телефон на ФБР е задръстен от стотици обаждания. – Замълча за момент, след което добави: – Но този е пояснил, че Джун Лейси е получила куршум в гърлото, а Мерил Бенедикт е бил облечен в кафяв кариран костюм в момента, в който ракетата е изпепелила колата му.

Пресата не беше получила никакви подробности около смъртта на Лейси, същото важеше и за предпочитаните от Бенедикт костюми – дори само поради факта, че бе разкъсан на парчета в комплект с един от тях. Но в замяна на това телевизионните канали непрекъснато въртяха записи от последната пресконференция на Мерил Бенедикт – едно благоприлично прощално слово в памет на измамник от световна класа. По тази причина облеклото му във фаталния ден беше обществено достояние. От друга страна, беше повече от ясно, че достатъчно много хора са били в течение относно инцидента в къщата на Ястреба, и би било глупаво да изключваме изтичане на информация оттам. Винаги е възможно някой от вътрешните хора да се опита да извлече облаги от една безспорно гадна ситуация. Прехвърлих всичко това през главата си и отсякох:

– Недостатъчно убедително!

– Така ли? – изгледа ме тя. – А какво ще кажеш за следното предложение: човекът на телефона казал, че е готов да забрави за стоте милиона долара, стига да му предложим сигурни петдесет! Много интересно развитие на нещата, Шон! Накрая обещал да се обади след час.

– Не се надявай, че ще излезе нещо – предупредих я аз.

– Има и още нещо, което съм длъжна да ти кажа – добави тя. – Незвестният настоял да контактува единствено с теб или с мен. Знае имената ни. Дежурният оператор приел условието и му продиктувал номерата на мобилните ни телефони.

Облещих се въпреки усилията да запазя самообладание.

– Знам, знам – рече с въздишка тя. – Това би могло да означава вътрешен източник. Но по всяка вероятност нещата са се развили по друг начин. – Барнс просто е наблюдавал къщата на майка, си или пък тя е намерила начин да влезе във връзка с него, след като сме си тръгнали.

– Един час – поклатих глава аз.

– Прави ни на глупаци.

Вярно беше. Джейсън Барнс беше толкова напред, че знаеше къде отиваме още преди ние да осъзнаем откъде сме тръгнали.

Но този развой на събитията излизаше малко извън това, за което ни плащаха. В момента не биваше да сме никъде другаде освен при останалата част от следствената група. Върнахме се при колата на Джени и потеглихме.

Една мисъл ми хрумна, докато бяхме в движение, и аз побързах да набера телефона на генерал Тингъл. Вдигна секретарката му. Представих се и ѝ наредих да ме свърже с шефа си на всяка цена, независимо в какво съвещание участва.

Двайсет секунди по-късно в мембраната бръмна гласът на Тингъл:

– Исусе, надявам се, не звъните да ме информирате, че Джоун Таунсенд е била взривена със С4!

Очевидно гледаше телевизия. Направих опит да измисля някакъв по-закачлив отговор, но явно не бях в настроение. А след малко и той нямаше да бъде.

– Точно това е експлозивът – осведомих го аз. – Макар че ФБР все още не е установило произхода му.

Оттатък се разнесе тиха ругатня. След което той стигна до очевидното заключение:

– Танър беше прав.

– Вероятно. Поне за източника на мунициите. Останалото все още е под въпрос.

Но то не биваше да си остане под въпрос и аз се зах да обяснявам на Тингъл какво трябва да направи службата му. Преди всичко настоях да прегледат внимателно списъка на Танър и да си задават въпроса: къде са петимата заподозрени в този момент? Тингъл търпеливо ме изслуша, после въздъхна:

– Твърде далечна вероятност...

– Да разполагате с по-близка? Трябва да го направите, генерале. Вие оставихте играчките в пясъка, време е да си ги приберете.

Тингъл явно не хареса метафората, но възприе съвета и ме увери,

че в най-скоро време ще има отговор. Продиктувах му номера на клетъчния си телефон и изключих.

– Хитро – стрелка ме Джени. – Дори за миг не бих допуснала подобна възможност.

– Щеше да бъде наистина хитро, ако се бяхме сетили за нея няколко часа по-рано – кисело отвърнах аз.

– Стига си гледал назад! – скара ми се тя.

– Виж какво, искам да ти се извиня за Джордж – промърморих след кратка пауза аз. – Дадох му идеална възможност да ти забие ножа.

Тя не възрази на определението ми.

– В момента важното е да спрем Джейсън Барнс, нищо друго няма значение! – въздъхна партньорката ми, после тихо добави: – Той иска да се надлъгваме, Шон. И трябва да признаем, че много го бива в тая игра.

Разбирах прекрасно какво иска да ми каже, но държах да чуя и разсъжденията ѝ.

– Обясни ми – рекох.

– Той знае как работим ние, как функционира бюрократичната машина. А тези бързи, изненадващи и тежки удари имат за цел да ни извадят от равновесие и да ни накарат да се хванем за гушите. Той е наясно с нашата индивидуална и институционална склонност да си пазим собствените задници.

Напълно вярно. Кое то не ми пречеше да се учудя на ефикасния начин, по който раздаваше картите Барнс.

– Признавам, че наистина го подцених тоя клоун – изръмжах на Джени аз. – Нищо в миналото му не предполагаше, че ще се окаже такъв хитър мръсник.

Тя стисна ръката ми.

– С такъв баща той е израснал затворен, умело прикривайки своите чувства, своите предимства и недостатъци. Имаме работа с една забележително двойствена личност – дълбоко религиозен и същевременно хладнокръвен убиец; служител на държавата, който се обръща срещу нея и иска да я унищожи; човек, който се е заклел да пази живота на президента, но сега иска да го убие. Джейсън Барнс е индивид със силно разстроена самоличност, който сигурно не може да се познае в огледалото.

Джени се свърза с оперативния център и съобщи на дежурния офицер, че пътуваме натам. После поиска използването на средствата за спешен контакт, тъй като извънредното заседание беше наложително.

– Няма ли начин да се измъкна от предстоящия обвинителен цирк?

– коментирах аз. – Имам предвид заседанието.

– Не – отсече тя, погледна часовника си и стъпи на газта.

Облегнах се и затворих очи. Отново изпитах гадното чувство, че нещата се развиват все по-зле и по-зле.

23.

Марк Таунзенд нямаше да се появи.

Нито пък Джордж Мийни, който остана на мястото на атентата, доброволно поел функциите на ръководител на операцията и обществен говорител. От това следваше, че Мийни нямаше да остави пръстови отпечатащи върху нашето решение, каквото и да е то. Една мисъл, която няма как да не му е минала през главата.

Както и да е. Преди да влезем в заседателната зала, Джени се свърза с Бюрото и оттам обещаха да изискат честотите на мобилните ни телефони с оглед евентуалното засичане и подслушване на всеки, който се свърже с тях.

Отряди за бързо реагиране заемаха позиция на различни точки в града, а във въздуха бяха вдигнати пет хеликоптера със снайперисти. Идеята беше Бюрото да засече лошите в момента, в който се обадят, а отрядите за бързо реагиране да свършат останалото. Щрак и готово. Край на играта.

Но настроението в заседателната зала съвсем не беше празнично. Макар и далеч от паниката, хората бяха мрачни и потиснати.

Всички бяха наясно, че рано или късно някоя сенатска комисия ще започне разследване, а ние съответно ще започнем да си забиваме ножове в гърба. Не е лесно да създадеш дружеска атмосфера между хора, чиято единствена мисъл е да си запазят задника. В подобни случаи изобилстват фалшивата любезност и пресилените усмивки.

По силата на старшинството челното място бе заето от Филис, която очевидно го възприемаше в комплект с отговорността за целия кошмар. Заместник-директорът на ФБР Роджър Хамърсли беше надлежно уведомен, че поема функциите на ръководител, но новината го завари в Сиатъл – на шест часа полет от Вашингтон и на около три хиляди километра от евентуалните обвинения. Блазе му. На този свят все пак има хора с късмет.

Все още бяхме на крака и си разменяхме незначителни фрази, тъй като чакахме появата на най-важната фигура. Не след дълго вратата се отвори и на прага се появи мисис Нанси Хупър. Зад нея се виждаше тъпа агенти на тайните служби, които явно бяха толкова много, че коридорът им беше тесен.

Забелязах, че тоалетът на мисис Хупър се беше обогатил с

бронезилетка, а физиономията ѝ – с много мрачна гримаса.

Побързахме да заемем местата си, а Филис откри заседанието.

– Повечето от присъстващите в тази стая познавахме Джоун Таунзенд, което означава, че скърбим за изгубената приятелка. Без съмнение всички сме дълбоко разстроени, но искам да ви напомня, че сега не е време за емоции, а за трезви и стегнати разсъждения.

Присъстващите кимнаха. Страхотен съвет, няма що. Ако не ме лъже паметта, точно тези думи беше използвал и капитанът на „Титаник“ в обръщението към екипажа си.

– Би трябвало да започна с кратък отчет на това, което съм свършила – продължи Филис. – Някои от вас може би знаят, че от последната ни среща насам аз и един екип от специалисти се опитваме да не изпуснем следите на пакет от сто милиона долара, който се придвижва по каналите на международната банкова система с една наистина забележителна бързина.

Ако не броим мен, това беше новост за всички други участници, които извиха шии и изглеждаха страшно заинтригувани. Аз също се приведох напред, любопитен да чуя развоя на събитията. Филис замълча, размърда се на стола си, после добави:

– За съжаление уликата се оказа фалшива. Парите принадлежат на поредния руски петролен барон, който се опитва да ги укрие от данъчните. Но сме решени да продължим наблюдението, защото не се знае от коя трънка ще изскочи заек.

Изявлението ѝ не предизвика въздишки на облекчение.

Филис се извърна към Холдърман и рече:

– Джийн ще ни запознае с оценката на своето министерство за състоянието на нацията.

До този момент мистър Холдърман и неговото Министерство на вътрешната сигурност имаха нулев принос и нулеви изявления, от което можеше да се заключи, че Филис прибегва до мъдър политически ход. Не се знае от кого ще имаш нужда при следващата криза, но знаеш, че ще има. Затова винаги си струва да погалиш някое и друго ранено егo. Не е нужно човек да бъде ветеран в този бизнес, какъвто несъмнено бе Филис, за да не забравя подобни важни дреболии.

Джийн подреди някакви листове пред себе си и стана. Направи ми впечатление, че беше сменил елегантния костюм „Армани“ с някакъв консервативно скроен парцал от „Джо Банк“. Единствен той излъчваше някакво цивилизовано послание, тъй като останалите бяхме с подпухнали очи, разрошени коси и вчерашно, доста вмирисано бельо. Джийн

изглеждаше отпочинал, свеж и гладко избръснат, въпреки че си беше сложил гаден афтършейв. Казано с две думи – като манекен от последния брой на „Как да се обличаме, за да постигнем успех“. Защо никой от нас не го възприемаше на сериозно?

Той се изкашля в шепа, събра мислите си и започна:

– Нашето министерство повиши степента на заплахата за националната сигурност до оранжево ниво. То отговаря на мястото, до което сме стигнали в момента, отчитайки факта, че става въпрос за вътрешна заплахата. Според нашия жаргон това означава, че проблемът се третира като вътрешна работа на САЩ.

Хората около масата започнаха да се прозяват.

– Зная, че повечето от вас са били твърде заети, за да гледат новините по телевизията – продължи Джийн. – Но американският народ е в дълбок шок, на ръба на истерията. Почти като на единайсети септември.

Програмата продължи по сценарий – споменати бяха редица новинарски и интернет съобщения, свързани с убийствата. По всичко личеше, че някои канали са предлагали последни подробности около развитието на кризата на всеки четвърт час, правейки всичко възможно да помогнат на обществеността при броенето на трупове. Започнах да се питам с какво, по дяволите, се занимава това Министерство на вътрешната сигурност. Май няма да е зле да си подам молбата при тях – разбира се, след като сложим край на всичко това. Представих си как изкарвам до пенсия, заобиколен от телевизори и компютърни монитори, дъвчейки ядки и пуканки, докато сърфирам в търсене на сензации. Най-лошото, което би могло да ми се случи на подобна длъжност, беше да се порежа на някой нож за хартия или да разлея кафето в скута си.

Дойде ред на прегледа на мерките, взети от министерството по отношение на летища и пристанища, нито една от които нямаше абсолютно нищо общо със заплахата, пред която бяхме изправени. В същото време нашата работа беше представена като куп безполезни и напълно излишни действия. В крайна сметка Филис разбра, че този клоун ни губи времето, стана и отсече:

– Благодаря, Джийн.

Той млъкна насред описанието на мерките за повишаване сигурността на пристанищата.

– Аз... Моля, какво казахте?

– Благодаря за изложението, Джийн – повтори отчетливо Филис. – Можеш да седнеш.

Той изглеждаше леко обиден, но млъкна и седна. А Филис се зае да

обобща вместо него:

– Ако не сте забелязали, Джийн искаше да подчертае, че убийствата са разстроили дълбоко цялата американска общественост. И ние сме в състояние на национална криза.

Мисис Хупър моментално съзря шанса си и се възползва от него.

– Идвам направо от президента – обяви тя. – Той е... как да кажа... много разгневен. Тази сутрин, още преди убийството на Джоун Таунзенд, той записа изявление за медиите, в което призовава страната да запази спокойствие и обяснява, че нашите сили за сигурност са най-добрите в света и ще успеят да защитят нашите държавни служители, а престъпниците ще бъдат заловени.

Направи пауза, вероятно за да усетим по-добре иронията и идиотизма на изявлението само два часа след като е било излъчено. Подобно на всички нас, държавният глава също бе демонстрирал малко повече оптимизъм от необходимото.

– Преди малко отменихме обиколката на президента в южните райони на страната – продължи мисис Хупър, хвърляйки кос поглед към намръщения Чарлс Уордъл. – Това би могло да му коства победата на изборите, но тайните служби са категорични, че рискът е прекалено висок. Конгресът си даде три дни извънредна ваканция, а президентът и вицепрезидентът са изолирани на различни места, под сигурна охрана. И накрая, днес рано сутринта държавният секретар и министърът на отбраната заминаха на официални посещения в чужбина. Така че дори и да се случи най-лошото...

Докато госпожата редеше своята информация, мислите ми неволно се върнаха към все още живите спомени за Студената война и свързаните с нея евакуационни планове в случай на ядрена заплаха. Те звучаха по същия начин, както се приказваше тук, и вероятно по тази причина по гърба ми пробягаха ледени тръпки. В рамките на някакви си два дни лицето Джейсън Барнс бе успяло да се превърне в десетмегатонов мръсник!

Както и да е. Настроението на мисис Хупър беше доста заядливо и тя не пропусна да подчертае, че не бива да възприемаме прекалено буквално сутрешните похвали на президента просто защото в момента Белият дом ни смята за банда некомпетентни глупци, нацията е изгубила всякакво уважение към нас, а Джейсън Барнс прави кръгчета наоколо и откровено ни се присмива. И още куп подобни глупости, които не бих нарекъл точно новини, нито пък ни носеха каквато и да е полза – най-вече защото знаехме, че са истина.

Искам да кажа, че кариерата на всеки един от нас висеше на косъм, часовникът цъкаше, ние бяхме уморени и деморализирани и този жулел върху горките ни глави изобщо не помагаше. В крайна сметка ме стегна шапката и се надигнах.

– Мисис Хупър...

Тя се обърна.

– В случай, че ви писна да ни триете носовете, предлагам да се заляваме с въпросите, които не търпят отлагане – рекох. – Затова сядайте и си затваряйте устата!

Хванах я абсолютно неподготвена, а в стаята се възцари мъртва тишина. Устните ѝ потрепнаха и тя се приготви да ми отговори, но Филип я изпревари.

– Притежаваш деликатността на ковашки чук – подхвърли ми тя, след което се обърна към мисис Хупър. – Макар и изразено по непристойен начин, предложението на Дръмънд е абсолютно навременно. Предлагам ви да седнете и да слушате. А ако не желаете, спокойно можете да напуснете. Предполагам, че ще успеем да намерим някой друг от Белия дом, с когото да си партнираме.

Мисис Хупър беше принудена да вкара в действие собствения си глас, който гневно заклокочи в гърлото ѝ.

– Никъде няма да ходя! Присъствала съм на всички заседания досега, водила съм си бележки, знам кой какво е свършил!

– Сигурна съм, че на по-късен етап това ще бъде... хм... полезно – хладно отвърна Филип и погледна часовника си. – Но сега ни остават едва петнайсет минути, преди Джени и Шон да бъдат потърсени по телефона. Нека използваме времето по най-продуктивния начин и да помислим как да отсеем невалидните обаждания и по какъв начин да отговорим на това предложение.

Никой не възрази. А и срещу какво да се възразява?

Джени използва кратката пауза и подхвърли:

– С Шон бяхме на почти всички местопрестъпления и според мен няма да е трудно да установим автентичността на обажданията.

Филип кимна, след което зададе въпроса, който се въртеше в главите на всички присъстващи:

– Но защо искат сделка на този етап?

Защо наистина?

Отговори Джени, която очевидно беше разсъждавала в тази посока:

– Логичното заключение е, защото Барнс е постигнал повечето от това, което иска. Неговата цел е било възмездието, което той до голяма

степен постигна. Вероятно е уталожил гнева си и е готов да се покрие.

– Но вие искате да ни подсказете, че има и друго решение, нали? – подхвърли Филис.

– Всъщност вярвам, че има – кимна Джени. – Според мен неговите съучастници го притискат за пари и по тази причина той ги иска от нас.

Поколебах се само секунда, след което поех огромния риск да интелектуализирам проблема и рекох:

– Тая работа вони.

– Защо? – погледна ме Филис.

– Защото Барнс е във вихъра на емоциите, което го превръща в „мрачния жътвар“. – Изпитах нужда от повече изразителност и добавих: – Какво би го накарало да спре... да жъне?

– Добър въпрос – моментално поде Джени. – Позволете ми няколко предположения. Както вече споменах, съучастниците му искат пари. Те знаят, че примката се затяга. И се стига до типичната слабост на всички престъпни заговори – конфликт на мотивите. Те никога не са споделяли емоциите на Барнс, мислите им са насочени единствено към парите. И това може да доведе до нещо като бунт. По всяка вероятност са притиснали Барнс, принуждавайки го да поиска сделка сега и веднага.

– Като намали претенциите си от сто на петдесет милиона? – скептично подхвърлих аз.

– Надявам се, не намекваш, че сделката се превръща в нещо като „кон за кокошка“ – изгледа ме Джени, после премести хладните си сини очи върху Уордъл. – Президентът е най-трудната мишена за тях. Ние знаем, че го държат на мушка, а те знаят, че вземаме извънредни мерки за охраната му.

Обобщила ситуацията, Джени зададе и директния си въпрос, предназначен за Уордъл:

– Как оценявате своите шансове?

– Отчитайки факта, че Барнс беше един от нас, ние променихме голяма част от обичайните процедури – отговори Уордъл. – Президентът е преместен в помещение, което никога досега не сме използвали, а охраната му е утроена. Неоторизираното влизане и излизане в Белия дом е почти изключено.

– Но не и невъзможно, така ли? – вметна Джени.

– Тази дума не влиза в нашия речник – размърда се на стола си Чък. – Би ли могъл да се промъкне? През цялата първа година от службата си той беше на работа в Белия дом. Значи познава детайлно обстановката. Би ли могъл да пробие наглата охранителна система? Допускам го, но

само ако той и съучастниците му демонстрират наистина необикновени умения.

Очите му пробягаха по масата.

– Въпросът ми е: те наистина ли са толкова добри?

Желаещи за дебати по въпроса нямаше.

– Да не забравяме и друго – добави Джени. – Онзи, който е позвънил на дежурния телефон, е поискал да говори с мен или с Шон.

– Като ви е назвал по име, което е много странно – добави Филипс. – Никой от вас не е споменаван в новините, нито пък някъде другаде. Човек ще рече, че Барнс черпи информация директно от източника.

– Най-вероятно е научил за нас от посещението при майка му – подхвърли Джени. – Но ние наистина трябва да разгледаме възможността някой да му снася отговор.

Тази мрачна възможност стана обект на известни дебати. Ако Барнс действително има вътрешен информатор, това автоматично обяснява успешните му акции до момента. А ако няма, значи е по-умен от нас. На практика тези противоположни възможности не бяха взаимно изключващи се. И при двете ние нямаше как да разберем истината. По тази причина думите на Филипс прозвучаха наистина мъдро:

– Трябва да приемем най-тежкия вариант. Тоест Барнс има свой човек на позиция, която му позволява пряк достъп до нашите планове. Кое то означава, че ще действаме, сякаш е доказан факт.

– От този момент нататък достъп до решенията ни трябва да имат само хората, заети с непосредственото им изпълнение – добави Джени.

След което Филипс се обърна към мисис Хупър и повдигна въпроса, с който би трябвало да започнем.

– Решението дали да им платим, или не, ще бъде политическо решение – каза тя. – В качеството си на част от бюрократичния апарат можем само да направим своите препоръки. Но при всички случаи окончателното решение ще бъде взето от вашия шеф.

За момент изпитах чувството, че мисис Хупър ще направи преоценка на решението си да остане в залата. До този момент присъствието ѝ сред нас беше абсолютно неангажиращо, но сега нещата се промениха. Отговорът ѝ дойде след болезнено продължителна пауза:

– Изобщо не е така. Всички вие знаете каква е политиката на правителството – никакви преговори с терористи.

– Първо, нямаме работа с терористи – подхвърли Джени. – Второ, политиката винаги е обект на промени. Всичко зависи от калибъра на пистолета, който са насочили в главата ни. И преди сме преговаряли с

терористи, със сигурност ще го правим и в бъдеще. Справка: аферата „Иран/контра.“ – Не искам да ми четете лекции! – соннато отвърна мисис Хупър. – В разгара на предизборната кампания е абсолютно немислимо да се изплащат каквито и да било откупи, поискани от терористи! Би било чисто самоубийство!

Подхвърлих едно „правилно“ и тя с благодарност погледна в моя посока. Но благодарността ѝ се стопи в момента, в който добавих:

– Представете си обаче каква предизборна кампания ще стане в случай, че вашият шеф бъде убит!

В този момент звънна мобилният ми телефон. Присъстващите престанаха да зяпат в мен, защото се втренчиха в него.

Втори звън, после трети. Прочистих гърлото си, натиснах бутона за включване и рекох:

– Дръмънд.

– Еврика! – рече един мъжки глас.

– Ало? Кой се обажда?

– Тингъл. Нали помните, че обещах да ви се обадя? Направихме онази проверка.

Шест чифта очи бяха заковани върху устните ми. Никой не смееше да помръдне. Положих длан върху телефона и рекох:

– Спокойно.

После я вдигнах и казах на Тингъл:

– Дайте ми резултатите.

– Трима от петимата заподозрени са на работа. Четвъртият от две седмици е в отпуск. Слава богу, оставил е адрес. Открихме го във вилата му край някакво езеро в Юта. Човекът си лови риба.

– А петият?

– Петият се казва Клайд Уизнър. Напуснал преди два месеца. Прекият му началник бил много изненадан, защото бил добър работник и с нищо не показвал, че е недоволен от...

– Генерале! – прекъснах го аз. – Шибаният покрив всеки момент ще се срути на главите ни, така че ви моля да бъдете по-кратък!

– А? Добре. Уизнър е служил в армията. Специалист по ОЕАС, което означава...

Знаех какво означава. Специалистите по ОЕАС се занимават с обезвреждане на експлозивни и артилерийски снаряди и на обикновен език ги наричат сапъори.

– Ясно, карайте нататък!

Отреща настана тишина, после тонът на Тингъл рязко се промени:

– Не ме притискай, майоре! Защото и теб те проверих. Някой ден трябва да се видим и да си поговорим за начина, по който ми се представи за цивилен!

Не помня дали ви казах, че в армията служат адски мнителни типове.

– С удоволствие, сър – отвърнах. – Очаквам това да стане при пръв удобен случай.

– Не знам дали ще изпиташ удоволствие – изръмжа онзи, после се върна на темата: – А що се отнася до Уизнър, ще трябва да ми дадеш някакъв телефон, на който да ти изпратя факс със служебното и гражданското му досие.

Джени съобразително ми подаде листче с номера на факса, който беше в дъното на заседателната зала. Продиктувах го на Тингъл, който приключи разговора с думите:

– Уизнър притежава квалификацията, нужна за последните бомбени атентати. В момента десет от агентите ми го проверяват. Много скоро ще знаем всичко за него. Ще ти звънна в момента, в който...

– Благодаря, сър – рекох аз и натиснах бутона за изключване.

Почти в същата секунда факсът в ъгъла започна да бълва хартия.

Погледнах Джени, после часовника си. Пет минути, не повече. Времето ни наистина изтичаше. Джени обходи с поглед присъстващите и попита:

– Какъв ще бъде отговорът, господа? Предстои ни да кажем „да“ или „не“.

Очите на всички се извърнаха към мисис Хупър.

– Можете да преговаряте, но без да се обвързвате – отсеке тя по типичния за политиците начин.

– Не става – поклати глава Джени. – Те ще искат ясен отговор. Да или не?

– Давам ви разрешение да преговаряте – рече мисис Хупър, – което е повече от достатъчно.

– Не става – дублирах Джени аз. – Не мислете, че тези хора са глупаци, мисис Хупър. Защото не са и ние го знаем, нали?

Тя погледна Джени, после и мен.

– Действайте – рече.

Телефонът ми отново извънтя. Пак Тингъл, казах си аз и гневно натиснах бутона за включване.

– Вижте какво, знам, че сте бесен, но ние тук си имаме работа!

В мембраната прозвуча груб смях.

– Бас държа, че е така, синко! – каза непознатият. Гласът беше на мъж на средна възраст, дрезгав като на пушач, с тексаско произношение. Звучеше като на човек от дълбоката провинция – интимно закачлив и леко снизходителен. Като на човек, който държи козове. Коего съвсем не беше далеч от истината. Казано най-общо, мъжът насреща не беше Тингъл. Но не беше и Джейсън Барнс – един, общо взето, разочароващ факт.

Вдигнах ръка да въдворя тишина, придадох на гласа си максимална доброжелателност и попитах:

– Обажда се този, за когото си мисля, нали?

– Нищо не можеш да мислиш, мамка му! Изобщо нямаш представа с кого говориш, затова дай да не се преструваме!

– Имам представа, че ни причинихте куп неприятности – предпазливо отвърнах аз.

– Още нищо не си видял! – заплашително изръмжа онзи. – Знам, че това не звучи ободряващо, но си е чистата истина.

Джени бе заобиколила масата и вече се навеждаше към телефона в ръката ми. Лицето ѝ почти се залепи за моето.

– Мисля, че и ти нищо не си видял, приятел – смених тактиката аз. – Президентът е скрит в дълбока дупка, най-вероятно в Аляска, където има куп стари ракетни силози. Компания му правят цял полк бесни армейски рейнджъри, така че няма как да стигнете до него. Но ние непременно ще стигнем до вас!

– На кого му пука къде сте го скрили, бе? – изхили се подигравателно онзи. – Да сме казвали някога, че ще гътнем именно него?

– Ама... Какво каза?

– Прочети бележката, момче! Никога не сме казвали, че ще гръмнем тоя мръсник. Казваме само, че той ще бъде история. Помисли малко и ще разбереш за какво става въпрос.

Не успях да се окопая за някакъв отговор, тъй като мъжът продължи:

– Хей, слушай добре какво ще ти кажа. Цената е петдесет милиона и не подлежи на дискусия. Плащате и ви оставяме на мира. Не плащате и става страшно. Просто и ясно. Ще ти звънна пак след минута.

Линията прекъсна.

– Мамка му! – казах аз.

– Сменя телефоните – подхвърли Джени. – Използва различни апарати, за да не можем да го засечем.

Думите ѝ бяха потвърдени от агент, който надникна от вратата на

заседателната зала, промърмори едно „беше прекалено кратко“ и побърза да затвори.

– Гледали сме в грешната посока – обяви на всеослушание Джени.

– Той каза, че не са искали да убиват президента.

Доказвайки старата максима, че всички политици са един дол дренки, Чък Уордъл се облегна в стола си и с облекчение въздъхна:

– Слава богу!

– Тогава какво искат? – рязко попита мисис Хупър.

– Не какво, а кого – поправих я аз.

Телефонът отново иззвъня и аз го вдигнах до ухото си.

– Дръмънд.

– Имаш ли отговор за мен, момче?

– Виж какво – рекох. – Имаме малък проблем.

– Имате куп проблеми и нито един от тях не е малък – засмя се той.

Задник!

– Окей, като за начало нека те попитам как ще разберем, че си истинският Маккой? Малко ни дойдоха до гуша разни задници, дето звънят и се представят за главното действащо лице. Откъде да знам, че ти си правилният задник?!

– Започваш да ми харесваш – засмя се онзи. – Радвам се, че не си изгубил чувството си за хумор, въпреки че цели два дни ми се правеше на глупак. – Смехът се стопи. – Но не се ебавай с мен, синко. Ядосаш ли ме, като нищо ще ти пусна някоя „подскачаща Бети“ отзад!

– Запази спокойствие! – прошепна в свободното ми ухо Джени, успяла да долови по-голямата част от диалога.

Поех дъх си и изтърсих:

– Куп хора знаят, че Файнбърг беше взривен с мина!

– Тъй ли? Може и да си прав, защото клюките се разпространяват наистина бързо. – Непознатият се изсмя, после смени тона: – Я ми кажи тогава, колко хора знаят как си го получиха онези трима нещастници в мазето на Белнап? Малката кучка в антрето я оправих лично. Три изстрела в лицето й, отдясно. Бум-бум-бум. Трябваше да видиш как подскачаше и се гърчеше кукличката, Дръмънд! Един от партньорите ми оправи другите двама – мухълото, който спеше, и идиота зад пулта.

– Майната ти!

– Стига де! – засмя се той. – Ти май пак ми се ядоса! Искаш доказателства, а като ти ги давам, започваш да се държиш като шопар с люта чушка в задника! Много си труден бе, момче! Хайде, ще ти звънна след минутка!

Линията отново прекъсна и сякаш даде сигнал на всички да вземат думата едновременно.

– Не му позволявай да те предизвиква, Шон – каза Джени. – Запази самообладание. Това е бизнес и нищо повече.

– Преговаряй, Дръмънд! – заповяда мисис Хупър. – Открий какъв ще бъде следващият им ход.

– Обяснете му, че всички пристанища и летища са напълно блокирани – посъветва ме Холдърман. – А после ги посъветвайте да се предадат, защото живи няма да напуснат страната.

За малко не си излязох. Спря ме единствено убеждението, че го правят с най-добри намерения. Опитах се да мисля, после хвърлих поглед на часовника си. Оставаха трийсет секунди. Достатъчни, за да поема инициативата, стига да имах някакви идеи.

Джени очевидно го усети и обяви на висок глас:

– Трябва да сключим сделка с тези хора, а за това ни е нужно време.

Мисис Хупър продължаваше да клати глава.

Спогледахме се. Нещата не вървяха на добро.

Телефонът извънтя. Включих и гласът каза:

– Слушай какво ти предлагам, Дръмънд. Ще можеш да го изпълниш и без разрешението на големите началници вероятно на същите тези важни задници, които са те наобиколили. Кажим им, че в момента държа една мишена на мерника си. Достатъчно е да натисна копчето и бум – президентът ще се лиши от помощта на още един високопоставен чиновник. Ясен ли съм?

– Да.

– Тогава какво чакаш още? Обясни им го!

Сложих ръка върху мембраната и информирах присъстващите за положението, в което се намираме. След което си магнах ръката и рекох:

– Готово.

– Браво, мойто момче. И тъй, какъв е отговорът? Петдесет милиона, или ще продължаваш да се ебаваш с мен?

Нещо в тона му не ми хареса, ама никак. Притиснах апаратчето към разтворената си длан и изревах към колегите си:

– Той иска отговор, веднага!

Очите на всички се спряха върху мисис Хупър. Събитията се развиваха с шеметна бързина. Тя обаче продължаваше да клати глава.

Забих очи в нейните и изръмжах:

– Той говори сериозно! Да или не?

Тя сведе поглед към покривката на масата и остана в тази поза поне десет секунди. И не каза нищо.

После в слушалката се разнесе силен трясък и линията прекъсна.

– Мамка му! – изпъсках аз и захвърлих телефона. – Току-що уби още някой!

– Кой? – попита мисис Хупър, избягвайки да ме гледа в очите.

– Откъде мога да знам, по дяволите?

Спогледахме се, но замълчахме. Тишината продължи до момента, в който телефонът ми отново иззвъня. Включих го и попитах:

– Кого уби току-що?

– А, тоя ли? – сякаш се изненада онзи. – Не е особено популярен. Шеф на Националния съвет на Републиканската партия. Хей, ще повярваш ли, че си има любовница? Живее близо до Дюпон Съркъл. А е женен мъж, да го вземат мътните. Светът май върви към провал, а? Положението ври и кипи, но копелдакът намира време да се измъкне за една следобедна свирка. – Замълча за момент, после добави: – Между другото, искам ги в брой, най-добре в използвани петдесетачки и стотачки. И без гадните номера на онези копелдаци от Финансите. Знаем какво да гледаме и ще внимаваме. Открием ли нещо, адът ще се отвори за теб!

Сложих длан върху телефона и информирах присъстващите, че в НС на Републиканската партия току-що се е отворило едно свободно място.

– Дани Картър! – оокори се мисис Хупър. – Той... Господи, боже мой! – От очите ѝ изведнъж рукнаха сълзи.

Вече не се нуждаех нито от консенсус, нито от разрешение. Отместих ръката си от апаратчето и отсякох:

– Дадено!

– Браво, моето момче! На това му се вика работа!

– Но още едно убийство и всичко отпада, ясно? Убиеш ли още някоя невинна душа, смятай се за покойник! Ще те гоня до дупка и ще те открия! А след това лично ще те изкормя!

– Така те харесвам, момче – засмя се непознатият. – Между другото, ти ще бъдеш доставчикът. Хайде, ще ти звънна след час.

– Ще ми звънеш след два! – отсякох аз. – За да съберам толкова пари, ни трябва време.

Колеланието му продължи само секунда.

– Добре, имаш ги. Следващият задник ще си го получи след два часа и десет минути. Глей да не прецакаш нещо, щото ти ще си виновен.

Зареди си батерията, тъй като след два часа с теб имаме доста да си говорим.

Нещо в ухото ми прещрака и връзката прекъсна.

24.

Мисис Хупър седеше напълно неподвижна, но продължаваше да плаче и подсмърча.

– Той уби Дани! Господи, какво направих. – Стенанията ѝ бяха дълбоки, сякаш излизаха направо от корема.

– Предупредихме ви! – обърна се да я погледне Джени.

Мисис Хупър подскочи на стола, сякаш някой я беше включил към десет хиляди волта ток.

– Аз... аз...

– Достатъчно! – изправи се рязко Филис, огледа масата и намръщено предупреди: – Да не съм чула никакви обвинения повече! – Очите ѝ се заковаха върху лицето на Джени. – Ясно ли е?

Беше ясно, че специален агент Дженифър Марголд преживява емоционална криза, особено на фона на хладнокръвното ѝ поведение по време на досегашното разследване. Това беше една съвсем човешка реакция, която лично аз се радвах да видя, тъй като никак не ми се щеше да се чувствам привлечен от някаква ледена кралица.

А ако трябва да говоря в по-егоистичен план, държа да подчертая, че бях на прага на сделка с престъпниците и това автоматично ме поставяше в доста деликатно положение. Но все някой трябваше да обясни на мисис Хупър, че случващото се в момента е далеч от тънките сметки, свързани с президентската суета, още по-далеч от порнографията, наречена предизборна политика. Ставаше въпрос за избор с тежки последици, за живот и смърт. В този момент Джени се раздвижи и кимна на Филис.

– Вие сте права.

Извърна се към мисис Хупър, която продължаваше да седи свита, с очи в юруците си, и вероятно изпитваше страданията на Пилат Понтийски.

– Това беше непростимо. Приятел ли ви беше Дани Картър?

– Да.

– Женен?

– Той... Той и Тери имат две деца. Познавам ги от двайсет години. – Очите ѝ замаяно пробягаха по лицата ни. – Аз му осигурих тази работа. Дани беше енергичен, умен, изключително лоялен. – В очите ѝ, насочени към Джени, изведнъж се появи ужас. – А кой ще съобщи на Тери

Картър?

В помещението се възцари напрегнато мълчание. Едва ли някой от присъстващите знаеше как се съобщава на една съпруга, че е останала вдовица. С не особено приятното допълнение, че мъжът ѝ е предал богу дух в ръцете на друга жена – и телевизиите всеки момент ще гръмнат, разпространявайки този доста възмутителен факт.

– Когато получим официално потвърждение за смъртта, ще изпратя някой агент да я уведоми – отговори на въпроса Джени.

Върху лицето на мисис Хупър се изписа огромно облекчение, а Джени се обърна към Филис и добави:

– Създалите се обстоятелства лишават ЦРУ от основание за намеса, тъй като е ясно, че проблемът е вътрешен. – Замълча за момент, след което реши, че няма да е излишно да ни предупреди: – Всички наши действия ще бъдат гледани под лупа от Конгреса, а вероятно и от цялата общественост.

Не бих казал, че и Филис изпита облекчение, но отговорът ѝ беше бърз и точен, без следа от някаква неохота:

– Разбира се – кимна тя.

Кое то автоматично постави Джени на шофьорското място, превръщайки я в отговорник на цялата бъркотия.

– Мисис Хупър, трябва да позвъните на президента и да поискате разрешение за действие – моментално пое функциите си тя.

Въпросната госпожа възобнови изследването на покривката пред себе си.

– Той няма да плати – глухо рече тя. – А и аз, в качеството си на негов политически съветник, не бих му дала такъв съвет.

– Защо? – попитах аз.

– Защото никой в тази страна няма да гласува за човек, който плаща на убийци – отвърна не без основание тя. – Познавам го добре и знам как ще реагира – ще каже, че е неуместно, че удовлетворяването на убийците е морално погрешно, защото би насърчило появата на нови и нови убийци. Ще демонстрира подчертано практичен подход.

Джени погледна към мен, но аз само свих рамене.

Уордъл издебна момента и направи едно доста любопитно наблюдение.

– Между другото, Дани Картър изобщо не фигурираше в списъка на вероятните мишени, които изготвихме. Как, по дяволите, се е оказал замесен в тая гадна история с Барнс?

– Добър въпрос – погледна го Джени. – Но той изобщо не е бил

замесен. Използваха го като послание.

– Какво послание? – попита мисис Хупър.

– Това потвърждава моите предположения, че вече не става въпрос за отмъщение. В момента те мислят единствено за парите и за начина, по който ще избягат. Предупреждават ни, че ако не изпълним исканията им, ще убиват наред.

В продължение на няколко секунди всички се замислихме върху тази вероятност, а аз отново се видях принуден да отбележа очевидното:

– Изгубихме единственото си предимство и вече дори не можем да предполагаме кой ще бъде следващата им мишена.

– Вярно е – кимна Джени, след което отново се обърна към мисис Хупър: – Вижте... Струва ми се, че все пак има изход от положението – както за нас, така и за президента.

– Какво имате предвид?

– Една просто маневра: използваме парите, за да вкараме Барнс и съучастниците му в капана.

Нова тишина, този път, нарушена от Филис.

– Не ми харесва – обяви тя.

– Защо?

– Липсва изненадата. Те не са глупаци, Дженифър. Положително ще вземат предохранителни мерки.

– Естествено. Поставянето на капаните винаги е хазартно. Но ние трябва да ги надхитрим. – После, очевидно отгатнала какво минава през главите на всички около масата, Джени добави: – Миналото невинаги е прелюдия към бъдещето, нали? – Обърна се към мисис Хупър и подхвърли: – Ако се получи, президентът ще бъде смелият водач, който е хвърлил заровете. Ако се провалим, намеренията му са били благородни, но ние сме прецаkali изпълнението.

Аз самият не бях сигурен, че идеята е добра. Но, от друга страна, имах неприятното чувство, че съм попаднал в капан, защото именно аз приех сделката.

Чък Уордъл енергично закима, а след известно колебание и мисис Хупър го последва. Явно започваше да им светва, че макар и далеч от съвършенството, планът задоволява нуждите и егото на повечето от участниците и отговаря на морално-политическите уравнения.

Но не на всички.

Джени прекрасно знаеше това, защото се обърна към мен и подхвърли:

– Последната дума е твоя, Шон. Защото ти си избран за ролята на

куриера.

– Да. А защо?

– Кой знае? Може би защото си адвокат, а не професионален агент. Може би защото те смята за най-малко заплашителната фигура. Веднага ще добавя, че едва ли ще приемат някой да те замести. Повярвай, че ако имаше начин, аз без колебание бих го направила.

Всички около масата избягваха погледа ми.

– Няма да е толкова рисковано, колкото звучи – продължаваше да ме кове Джени. – Правим го непрекъснато, най-вече с похитители. Имаме експерти в тази област, което означава, че ще имаш подкрепата на най-добрите професионалисти в света.

Много убедително, няма съмнение. Но това не ми попречи да продължа разсъжденията си. Помислих си за Джун Лейси и Джоун Таунзенд и изведнъж ми се прииска да се озова във физическа близост до тоя Джейсън Барнс.

Изпитах лудото желание гърлото му да се озове в ръчичките ми. Освен това си давах сметка, че ако не поемем този риск, вината за всяко следващо убийство ще бъде моя, ще тежи на моята съвест и моето съзнание. Как бих могъл да живея с нея?

Но все пак би трябвало да съм пълен идиот, за да кажа „да“. Рискът беше огромен, да не говорим, че като всички принудителни избори, и този беше прекалено очевиден, прозрачен и предсказуем. Доскоро агент на тайните служби, Джейсън Барнс с лекота щеше да открие капаните и щеше да вземе съответните предохранителни мерки, както правилно беше отбелязала Филис. Още повече, че към момента аз играех в губещия отбор, а те бяха печелившият. И нищо в играта не показваше, че може да настъпи промяна.

Ако тази ситуация се беше случила преди години, когато бях млад идеалист и кипях от наивна енергия, положително щях да я приема като свещения дълг на Шон Дръмънд във вечната битка между доброто и злото. Но вече бях прекалено възрастен и прекалено земен, за да се подпиша с две ръце под идеята, че добрите винаги побеждават, дори и под доста по-малко оптимистичния ѝ вариант, че добрите трябва да победят. Истината е, че понякога тя е достатъчна само за един доста невзрачен компромис, а именно – да накара лошите да се оттеглят. Убеден съм, че някъде в джунглите на Бразилия съществуват странни населени места, в които са се оттеглили самодоволните гадняри. Вечер в кръчмите тези копелдаци разказват своите истории, обясняват как са успели да избегнат възмездие. Окей, край. Дотук. Нашите все още не са го избегнали.

Вдигнах глава, срещнах погледа на Джени и рекох:

– Страхотна идея.

Тя протегна ръка и стисна рамото ми, след което се обърна към мисис Хупър:

– Моля ви, обадете се в Белия дом и поискайте разрешение.

А на Уордъл сухо нареди:

– Звъннете на старите си шефове в Министерството на финансите.

Нуждаем се от петдесет милиона долара в употребявани банкноти, които трябва да бъдат тук до един час.

25.

Залата се опразни за нула време, вероятно за да се отвори място за експертите от различен сорт и калибър, нахлуващи отвсякъде. Сред тях се открояваше величествената фигура на една дама от латиноамерикански произход на име Рита Санчес. Джени ни запозна и ме информира, че специален агент Санчес е експерт на ФБР по плащането на откупи за заложници и други екстремни ситуации, каквото и да означаваше това. Искрено се надявах, че дамата е тук в първото си качество на експерт, а не във второто.

Рита ме огледа от главата да петите, след което подхвърли:

– Ти си шаранът, а?

Трябва да съм реагирал много болезнено, защото тя се засмя и добави:

– Хей, я се отпусни! Всичко ще бъде наред. Плащането на откуп е детска игра, щом не са замесени заложници. Досега съм изгубила... чакай да видя. – Вдигна ръка и започна да свива пръсти. – Един, двама... само трима куриери за цялата си кариера. – Избухна в смях и добави: – А от другата страна продължават да ми изпращат коледни подаръци.

Не знам защо и Джени намери това за адски смешно.

Лично аз обаче бях на мнение, че ролята на утешител не беше от тези, които Рита Санчес владее добре, и ще ѝ се наложи да поработи доста върху нея.

Джени тактично се оттегли и със Санчес се заехме да си разменяме незначителни фрази и откровени глупости. Така продължихме някъде около пет минути. В инструкциите го наричат „установяване на контакт и преки отношения“, докато престъпниците му викат „запознаване с мишената“.

В тази област Рита се оказа много добра. Буквално за нула време станавме приятели, разменихме си домашните телефони и решихме, че в близко бъдеще трябва да отидем на почивка заедно. Е, всичко това не се случи в действителност.

Иначе Рита Санчес говореше с едва доловим испански акцент и беше възпъльничка за агент, но аз от опит знам, че в организациите, които държат на външния вид и наблягат на физическата активност – като армията например, – именно изключенията се оказват гениите, които движат нещата напред. Поведението ѝ не беше много шлифовано, но ми

направи впечатление на практична жена, която познава реалния живот – онзи, който се води на улицата.

– Сядай – разпореди се агент Санчес и ми посочи близкия стол. – Ще обсъдим няколко неща. Искам да слушаш внимателно и да запомниш всяка дума. Говоря ти сериозно. Изпълниш ли това, което ще ти кажа, довечера ще получиш една хубава пържола за сметка на ФБР.

Златни слова.

Седнах.

– Нека ти опиша онова, което евентуално може да се случи – предложи агент Санчес. – А после ще ти кажа какво ще се случи според мен.

– А не може ли да започнем с това, което аз искам да се случи? – попитах.

Тя хвърли кос поглед към Джени и подхвърли:

– Тоя е сладък, да знаеш.

– Когато е под стрес, винаги става саркастичен – поясни Джени, вдигна ръка към ухото си и добави: – Между другото, Рита, твоите колеле ли издават това почукване, което се чува под масата?

Ха-ха.

– Хубаво, а сега да започваме – прибра усмивката си агент Санчес. – Като за начало ще те поразходят. Най-вероятно в границите на града, а може би и из предградията. По този начин искат да се слоят с трафика, за да видят дали нямаш опашка.

Кимнах, а тя продължи:

– Имала съм случаи, при които са разкарвали куриер в продължение на седем-осем часа. Нищо чудно да те прекарат няколко пъти през едно и също място. По-умните се опитват да ни заведат до мястото, докато по-тъпите го използват само за да получат парите. Няма да повярваш какви тъпащи се срещат между тях. – Обърна се към Джени и добави: – В колата му трябва да има жак за мобилен телефон, две-три резервни батерии, сандвичи и напитки. Резервоарът на всяка цена да бъде пълен догоре.

Джени се обърна към агента, който се беше изправил до вратата:

– Заеми се, моля те.

Човекът взе мобилния ми телефон и излезе.

– Познаваш ли добре Вашингтон? – попита ме Рита.

– Кое? – направих се на ударен аз. – А, вероятно имаш предвид онова голямо празно място отатък реката...

– Не му обръщай внимание – обади се Джени. – Познава всяко кътче.

– Добре – кимна Рита, но в изражението ѝ остана някакво безпокойство. – За всеки случай ще сложим и една карта в колата. Важното е да запазиш спокойствие. Колкото повече те лашкат насам-натам, толкова по-добре. Професионалистите ще лепнат на колата ти електронен уред за проследяване и контактът ще бъде постоянен, независимо дали са решили да те закарат до Финикс и обратно. – Замълча, за да ми даде възможност да осъзная чутото.

– Ясно – кимнах.

– Понякога те изстрелват директно на мястото на предаването – добави тя. – Което не е добре за нас.

– Защо?

– Защото ставаш заложник. По-умните обръщат процеса. Появяват се със свое превозно средство и се опитват да те качат в него. Разбираш ли?

– Да.

– Ще опитат абсолютно всякакви номера и трикове. Например смяна на колите, най-често в тунели или подземни паркинги, и разни подобни гадории. – Извърна глава към Джени и добави: – Трябва да осигурим още един номер, на който да се обадят в случай, че се изнервят или им писне.

– Вече разполагат с моя – увери я Джени.

Не ми хареса тонът, с който бяха разменени тези реплики, затова попитах:

– От какво да се изнервят? От какво да им писне?

Агент Санчес се обърна към мен, но предпочете да не отговаря на въпросите ми.

– Трябва да ти кажа, че рядко се стига до вземане на заложници – подхвърли тя. – Повечето престъпници са тъпи и самонадеяни диваци, които си въобразяват, че могат да ни надхитрят.

Страхотно.

– Въпросът ми беше какво ще стане, като се изнервят или ядосат.

Рита и Джени се спогледаха, след което нещата бяха поети от партньорката ми.

– Шон – започна тя. – Ние знаем, че тези типове са безскрупулни убийци, а вероятно и крадци на оръжие. Но отвличането на хора е съвсем друга работа, за него са необходими други умения и други правила...

Опияването започна да ми писва. Погледнах Джени с нови очи, защото вече не бях сигурен чия линия защитава.

– Хей, ние с теб нали все още си пазим задниците? – попитах.

Тя стисна рамото ми и се усмихна.

Откъдето и да погледнех ситуацията, тя изглеждаше такава, че нищо не ми струваше да попитам Рита:

– А имала ли си случай да ти свитнат куриера?

Веднага усетих, че отново не иска да ме погледне в очите.

– Няма логика в подобен ход – промърмори с леко закъснение агент Санчес. – Защо да те убиват, след като са докопали парите? Само ще усложнят положението си. А като заложник имаш цена само ако си жив и здрав. Нали разбираш? – Замълча за момент, после колебливо добави: – Освен ако... Е, няма как да не те попитам. Случайно да си направил нещо, с което да ги ядосаш?

Бях ли направил такова нещо? Е, нищо особено, ако не броим опитите ми да изпържа мръсните им задници на електрическия стол. Опити, които до този момент не ми бяха донесли успех. Поклатих глава.

– Добре – въздъхна с облекчение тя. – Продължавай в същия дух. Бъди любезен и почтителен. Тези хора ще стават все по-нервни и напрегнати, така че не ги дразни. Запомни: любезен и почтителен.

– Това не са най-силните му страни – промърмори с въздишка Джени.

Ха-ха. Продължихме още известно време в този дух. И двечките се правеха, че става въпрос за дреболия. За някакъв майтап, за който глупавият Шон напразно се тревожи. След което Рита пусна в ход серия анекдоти от предишни случаи, които вероятно й се струваха подходящи за илюстрация. Разбира се, всичките имаха хепиенд.

В залата се шумгнаха трима непознати агенти и сложиха край на първата фаза, която според мен беше озаглавена „Инструктаж и мотивиране на идиота“...

Рита ги представи като колеги, а аз моментално забравих имената им. Единият ме огледа, после бръкна в голямата си торба и ми подаде едно яке в защитен цвят.

– Премери го – рече Рита. – Това е само една предпазна мярка.

Джени издебна подходящия момент, за да ме осведоми:

– Ти не си федерален агент, Шон. И по тази причина не можем да ти дадем оръжие. А и ако хората на Барнс открият, че носиш пистолет, ще си имаш големи неприятности.

– Които могат да бъдат и по-големи, ако нямам – отвърнах не без основание аз.

Очевидно Рита Санчес имаше опит в подобни ситуации, тъй като

махна с ръка да отхвърли възраженията ми и каза:

– Сега е моментът да извадим торбата с номерата. Ще бъдеш зад волана на голям шевролет събърбан и именно той ще е твоето оръжие. Оборудван е с турбо двигател с 450 конски сили, напълно блиндиран е срещу куршуми и почти защитен от бомби. Тежи над четири тона и може да отмести почти всичко, което се изпречи на пътя ти. Тъй че ако нещата се сгвоят, натискаш бутона за турбо компресора, който подава в мотора азотен окис, скачаш на педала и изчезваш.

– Предпочитам пистолет, благодаря.

Тя ми се усмихна, после се обърна към един от асистентите си и каза:

– Дай свещичката.

Агентът отвори едно малко куфарче, измъкна от него тънък метален цилиндър и го вдигна пред очите ми.

– Хей, да не вземеш да ми забиеш това нещо в задника! – дръпнах се аз.

Рита щеше да се пукне от смях.

– Едно време го правехме – изхълца тя, – но ми писна да гледам задници и помолих Бюрото да ми достави нещо друго. И те ми предложиха ето това, което се гълта. – Както може би се досещате, облекчението ми беше огромно. – Вероятно се досещаш, че става въпрос за уред за проследяване. Специално този модел е разработка на нашите приятели от Управлението. Шпионите са особено подозрителни и прибягват до специални електронни детектори за засичане на предавателите. В днешно време всеки може да си ги купи по интернет, ето защо това бебенце спи, докато не му изпратим специален сигнал. Можем да го включваме и изключваме по желание. Обхватът му е осемдесет километра и стои в тумбака ти до поредното раздвижване на червата. Ще го активираме само в случай, че те вземат за заложник.

И още куп бози от тоя сорт. Според плана трябваше да отида там, където ме поиска Джейсън, да демонстрирам никога недокосвани върхове на любезността и цивилизоваността, да му предоставя пратката, която нямаше да бъде един пакет, а някъде към петнайсет големи куфара „Самсонайт“, натъпкани с петдесет милиона долара в употребявани банкноти.

Вариант А беше куфарите да бъдат стоварени на посоченото от тях място, след което Шон си тръгва с непокътнат задник. При вариант Б Шон трябваше да придружава парите малко по-дълго от очакваното.

Никой не прояви желание да навлезе в подробностите на вариант Б,

а това беше един доста тревожен сигнал.

След двадесетина минути мъка телефонът на Джени иззвъня. Мисис Хупър я уведоми, че президентът дал съгласието си за операцията, благословил ме и ми пожелал късмет.

Страхотно. Последната ми надежда за измъкване току-що излетя през прозореца. Но ако всичко това завърши добре, може пък аз да го помоля за някоя служба. Естествено, ако не завърши добре, няма да имам проблеми с никаква служба, докато неговите тепърва ще започват.

Рита и Джени за пореден път ме увериха, че всичко ще бъде наред. Цяло племе агенти щяло да ме следи отблизо, а небето над главата ми щяло да потъмнее от хеликоптери. В операцията бил включен и полицейският комисар на Вашингтон, който в този момент провеждал учения със специалните подразделения за блокиране на пътищата, които били готови да затворят всеки изход на града, независимо дали е малък или голям.

До това изобщо няма да се стигне, уверяваше ме Рита. При малко вероятния развой на събитията, при който бих се оказал заложник, а също така и при почти изключения вариант лошите копелета да подхлъзнат цялата тая банда от експерти, Рита щеше да щракне копчето и коремът ми щеше да се превърне в предавател. И в момента, в който се озова лице в лице с лошите, техните часове стават преброени.

В армията има един лаф: предварителното планиране предотвратява пикаенето накриво. Аз знаех, че агент Рита Санчес и екипът ѝ имат опит в подобни ситуации, защото говорех така, сякаш са им ясни всички залози и вземането на съответните мерки не им е никакъв проблем. Но не можех да забравя, че не само ние сме тези, които планират предварително. По всяка вероятност противникът беше чертал своите планове месеци наред и отдавна беше готов за решителния момент.

Един твърде дълъг ден заплашваше да се превърне във вечност.

26.

Предварителната подготовка най-после приключи и ние преминахме към фаза номер две, която според мен беше озаглавена „Не позволявай на идиота да се замисля“.

В заседателната зала докараха телевизор на колелца и ние се настанихме пред него, за да изгледаме новините. Отпихахме от чашите с кафе, а в средата на масата имаше чиния с попростояли сандвичи с риба тон.

Джени обяви, че трябва да проведе няколко телефонни разговора и да свърши малко координационна работа, след което ме остави в компанията на Рита. В продължение на около половин час пищната дама се опитваше да ме впечатли с ума си, като в същото време повдига духа ми и ме кара да се рея в облаците. Ще се съгласите, че бе една доста деликатна задача. А след това Джени се върна.

Не убягна от вниманието ми фактът, че Джени и Рита ме държат встрани от подготовката, която течеше извън стените на заседателната зала. От време на време през вратата надничаха агенти, а някоя от тях излизаше, за да им даде кратки инструкции.

В един момент Джени погледна мисис Санчес и попита:

– Знаеш ли, че Шон е бил офицер в пехотата? По-точно в специалните части, където е имал сериозни прекеждия...

Рита направи съответната впечатлена физиономия и рече:

– Страхотно! Това означава, че Барнс и неговите приятелчета едва ли ще му създадат никакви проблеми!

Бях убеден, че ме обработват в съответствие с главата от наръчника на ФБР, озаглавена „Подготовка на щастливия агнец за заколението“.

Не ми убягна и един друг факт: агент Дженифър Марголд, с която почти бяхме скочили под чаршафите, изведнъж бе охладняла към особата ми. Бе станала някак резервирана, манипулираше ме от разстояние. Същевременно бях сигурен, че мисли за мен, но не понасях лепкавата загриженост за Шон идиотчето, която ми се демонстрираше.

До известна степен бях доволен, че си е заложила главата в тази игра, но като цяло нещата изглеждаха твърде тревожни.

– Защо искат пари в брой? – обърнах се към Рита аз.

– Защо лошите се занимават с непозволени неща? – отвърна с въпрос мисис Санчес.

– Исках да кажа...

– Знам какво искаш да кажеш. Мислиш, че всички престъпници имат шифровани сметки някъде в чужбина и много държат да им превеждаш разни сумички в тях.

– А не е ли така?

– Мнозина от тях наистина държат на електронния начин. Но напоследък по-изтънчените го избягват.

– Защо?

– Защото вече сме в състояние да ги проследяваме по електронен път. И в крайна сметка ги спипваме в момента на тегленето, независимо от броя на трансферите, които са осъществили.

Междувременно на екрана се появи физиономията на Джордж, който по мое мнение изгради един наистина добър образ на самоуверен професионалист, зареден с оптимизъм. Няколко досадни репортерчета не се хванаха на номерата му и продължиха опитите си да изтръгнат някаква компрометираща информация, но Джордж с лекота се справи с тях, прибегвайки до неясни и двусмислени отговори, дадени с онази загадъчна физиономия, която сякаш казва: „Знам нещо, което вие не знаете, но няма да ви го кажа.“ Лично аз адски се дразня от подобни физиономии, но в случая направих изключение. Просто защото си давах сметка, че обществеността би изпаднала в ужас, ако разбере каква пустиня от безхаберие и откровена глупост се крие зад нея.

В един момент Джени отиде да вземе от факса конспектираното от ОКР досие на най-новия ни заподозрян – мистър Клайд Уизнър. Направи опит за кратък преглед на дългия поменик, но бързо се отказа и плъзна хартията към мен.

– Каж ми нещо за тоя тип.

По един или друг начин Клайд Уизнър можеше да играе доста голяма роля в живота ми, затова посегнах към досието с искрено чувство на благодарност. Военните досиета винаги са някак плоски, в едно измерение, лишени от личен елемент. В тях ще намерите информация за родното място на боеца, кога е влязъл в казармата, каква подготовка е получил, какво да се прави с него след смъртта му. Казано с две думи – много информация за лицето и почти никаква за личността.

Но да ви кажа за какво става въпрос. Клайд Уизнър беше на четирийсет и девет години, роден в Килийн – градчето в близост до Форт Худ. Постъпил в армията през 1977-та, когато бил 22-годишен, с гимназиално образование. Сто трийсет и пет точки по теста Джи Ти, който е нещо подобно на теста за интелигентност. Очевидно интелигентността

на Клайд бе направила впечатление, тъй като бяха го изпратили да учи военно инженерство, специалност ОЕАС, или „Обезвреждане на експлозивни и артилерийски снаряди“. За тази специалност се изискват железни нерви, силна памет по отношение на детайлите и задължителните процедури, а също така и максимално пълна застраховка „Живот“.

След общото обучение и поредица от курсове по специалността Клайд бил назначен във Форт Худ, където служил в продължение на три години. Следват три години в Германия, една година в Корея, още три във Форт Худ и уволнение. В паузите между описаните назначения изкарал множество опреснителни курсове, сред които курс по лидерство и новости в обезвреждането на бомби и мини. Не се бил женил, през по-голямата част от времето нямал и сериозни връзки. Стигнал до чин старши сержант, вероятно служил добре, защото в досието нямаше информация за наказания, а веднага след уволнението си бил назначен на гражданска длъжност във Форт Худ.

Интересно беше да се отбележи, че след близо седемнайсет години служба на гражданска длъжност Клайд Уизнър внезапно влиза в кабинета на шефа си и подава оставка. Това става някакви си три години, преди да получи златния пръстен за дългогодишна служба при един и същ работодател, който би му донесъл доживотна месечна пенсия и сериозни облекчения в медицинското осигуряване. Един по-циничен ум би стигнал до заключението, че Клайд е открил нещо по-изгодно, а аз съм се родил циник.

Разбрах какво е привлякло вниманието на Ерик Танър към този човек още при първия по-сериозен поглед към дебелия му служебно досие. Уизнър беше работил в Централната пощенска служба – основния команден център на огромната военна база, през който минава абсолютно цялата информация, свързана с дейността ѝ – от оръжейните доставки до програмата за обучение на военната полиция. Използвайки елементарна предпазливост, Клайд би могъл да научава всичко, към което прояви интерес.

Споделих с Джени този факт, а тя вдигна глава и попита:

– Мислиш ли, че Уизнър е човекът, с когото разговаря по телефона?

– Тексаско наречие. Същата възраст. Същото подигравателно отношение, което военните адски харесват у гражданите си колеги. – Помълчах малко, после заключих: – Възможно е.

Двете с Рита отново се спогледаха, после едрата дама се концентрира върху моя милост.

– В каквато и ситуация да се озовеш, в никакъв случай не показвай, че подозираш истинската му самоличност. Ясно ли е?

– Тя е права, Шон – подкрепи я Джени. – Ако се изпуснеш, все едно си опрял пистолета в слепоочието си.

Аз кимнах и сложих пръст на устните си.

– Бъди сериозен, защото той като нищо ще те убие! – сопна ми се Джени. След което добави: – Все пак, ако ти се открие възможност, опитай се да получиш потвърждение. Отваряй си ушите и очите най-вече по посока на неговото минало и самоличност...

– Нямах грижа. Коварството е моя втора природа.

Не знам защо никой не повярва на скромното изявление от моя страна.

– Това може да доведе до голям пробив, Шон – поясни Джени. – Дори ако успеят да се измъкнат по някакъв начин, ние ще бъдем в състояние да ги проследим именно благодарение на подобни факти.

– Разбирам.

Телефонът иззвъня.

Очаквахме този звън и въпреки всичко ни стресна. И тримата едновременно скочихме и се втренчихме в малкия мобилен телефон, който кротко си лежеше върху полираната повърхност на дългата заседателна маса и странно наподобяваше бокал с отрова.

– Последен шанс – усмихна ми се Рита. – Сигурен ли си, че искаш да пхнеш главата си в устата на лъва?

Изобщо не бях сигурен. Телефонът иззвъня за втори път. Вдигнах го, прочистих гърлото си и рекох:

– Дръмънд.

– Събра ли мангизите ми? – попита същият дрезгав глас със същата простовата прямота.

– Петнайсет пълни куфара – отвърнах аз. – Но те още не са твои, приятелю.

– Употребявани и небелязани, нали, момче?

Хвърлих въпросителен поглед към Джени и тя кимна.

– Увериха ме, че парите са чисти и не подлежат на проследяване – отвърнах.

– Дано не са те преметнали – изръмжа онзи. – Щото иначе още някой ще предаде богу дух.

– Хей, те са федерални служители! – възмутих се аз. – Може да им се вярва!

– Добре де – засмя се онзи. – Какво караш?

– Голям син събърбан.

– Ясно. Сега слушай какво ще направиш. На ъгъла на Тринайсета и Ел Стрийт има закрит паркинг на няколко етажа. Слизаш на трето подземно ниво точно след петнайсет минути. Нито секунда по-късно. Чатна ли? Я повтори!

Повторих и той затвори.

Блъснах стола си и хукнах към вратата. Джени и Рита бързо ме настигнаха и затичаха от двете ми страни. Рита ме дари с поредната си сладка усмивка и рече:

– Далеч преди да си стигнал до тоя паркинг, ние ще сме разположили поне пет екипа там... Изобщо няма начин да се измъкнат.

Изскочихме навън, където ме чакаше тъмносиният събърбан с работещ двигател и отворена шофьорска врата. Багажникът и пространството на задните седалки бяха плътно запълнени с еднакви сиви куфари. Скорих зад волана и отделих една минута за запознаване с арматурното табло. Рита посочи едно малко копче, поставено редом със скоростния лост.

– Едно натискане е достатъчно, за да напомпаш мотора със съответната доза азотен окис – поясни тя.

– Ясно.

Джени хвана ръката ми и аз се обърнах да я погледна.

– С Рита ще бъдем в микробуса, от който ще се ръководи операцията – каза тя. – Ще се движим няколко пресечки след теб. – Наведе се, целуна ме по бузата и прошепна: – Имай ми доверие! Ще те измъкна, каквото и да ми струва!

– Ако не успееш, никога няма да ти простя.

Тя се засмя. Само че аз изобщо не се шегувах.

Затръшнах вратата и потеглих. Часовникът ми показваше 15:00, което означаваше, че часът на задръстванията още не беше настъпил. Но бяхме в града на държавните чиновници, които, като всички чиновници по света, гледаха да кръшнат от работа. Трафикът беше интензивен, но все още далеч от претоварването. Стъпих на газта и скоро се озовах на И-395, откъдето се прехвърлих на Четиринайсета улица, минах по моста над мътните води на Потомак и навлязох в централната част на града, където само след минута бях блокиран от червен светофар.

Натиснах клаксона. Това доведе до гневни погледи от страна на другите участници в движението, някои от които ми показаха среден пръст. По думите на Джон Ф. Кенеди Вашингтон бил град на южняшката непосредственост и северняшкия чар. Отново натиснах клаксона, но

никой не се помръдна. Погледнах часовника си и реших, че зеленото на шибания светофар просто се е повредило. След това очите ми се сведоха към пода пред другата седалка и с удоволствие откриха полицейски буркан, поставен там от някой човек с акъл. Смъкнах страничното стъкло, лепнах го на покрива и огледах арматурното табло. В левия му долен край стърчеше металният палец на някакъв прекъсвач. Щракнах го и във въздуха се разнесе оглушителният вой на полицейска сирена. Колите пред мен изведнъж се събудиха и започнаха да се катерят по тротоара, за да ми направят място. Примъкнах се до челна позиция, огледах внимателно пресечката и в двете посоки, след което натиснах бутона за задействане на азотния окис. Тежката машина се изстреля през пресечката със скоростта на ракета.

Би трябвало да нося пелерина или по-скоро усмирителна риза. Изминах няколко преки в северна посока, завих надясно, после наляво и в крайна сметка се озовах на Тринайсета улица, движейки се посока на Ел Стрийт. Никой не ме следваше, никой не ме съпровождаше отпред или от страни. Но ако можеше да се вярва на Рита, всеки втори минувач по тротоарите трябваше да е федерален агент, а всяка трета кола – претъпкана с ченгета, които, опасни и въоръжени до зъби, са изпълнени с решимост да защитят живота на искрено вашия.

Право пред себе си зърнах табелата, която обозначаваше Ел Стрийт. Протегнах ръка към прекъсвача на таблото и изключих сирената. Видях паркинга, а миг по-късно и още един паркинг, на отсрещния ъгъл. Хлъцнах от изненада и веднага разбрах, че това може да се превърне в сериозен проблем.

Направих бърз оглед на обстановката, но той не доведе до нищо. Паркингите наистина бяха два и наистина се намираха на пресечката между Тринайсета и Ел Стрийт. На входа на единия имаше табела с надпис „Частично зает“. Не знаех какво означава това, но със сигурност липсваше табела, на която да пише „За гаднярите – отгук“.

Изведнъж си представих как се забучвам някъде в трето ниво на погрешния паркинг, докато Джейсън и приятелите му изпаднат в състояние на справедлив гняв и отиват да вдигнат във въздуха я Министерството на финансите, я някоя друга обществена сграда.

Според часовника ми оставаха по-малко от две минути. Шансовете ми бяха петдесет на петдесет. Телефонът ми звънна точно когато бях стигнал до средата на онази игра, дето й викат „тука има, тука няма“.

Вдигнах го до ухото си.

– Шибана работа, а? – рече женски глас. – Объркан ли си,

Дръмънд?

Не познах кой се обажда, но гаднярският акцент и наглото началническо високомерие ми говореха много неща.

– Кой е?

– Млъквай и следвай инструкциите ми! Продължавай да караш.

Продължих да карам, притиснал телефона до ухото си. Чувах дишането ѝ. Мамка му, рекох си. След което пак си напомних да не подценявам Джейсън Барнс. Двата покрити паркинга, които положително гъмжаха от агенти на ФБР, бързо останаха зад гърба ми. А включеният телефон ми пречеше да вляза във връзка с Джени и Рита, които сигурно вече бяха на ръба на инфаркта. Малко късно се досетих, че някой би трябвало да прояви съобразителност и да прибави към оборудването ми още един мобилен телефон.

– Завий наляво по Ем Стрийт – заповяда гласът.

Пред очите ми изплува табелата на Ем Стрийт, под която имаше знак за еднопосочна улица. Жената очевидно усети или предвиди колебанието ми, защото просъска:

– Влизай, без да ти пука!

Подчиних се. За щастие насрещен трафик нямаше, защото чудовището, в което седях, щеше да размаже всичко по пътя си.

Някъде към средата на пряката тя отново се обади:

– Завий надясно по алеята.

Завих. Алеята беше тясна и при всички случаи еднопосочна. В дъното ѝ се виждаше задницата на сив товарен ван.

– Пътят ми е блокиран и не мога да мина – предупредих събеседницата си аз.

– Не думай! – иронизира ме тя. – Премести шибаните куфари във вана. Хайде, размърдай си задника!

Спрях на около метър от машината, която препречваше алеята, изскочих навън и внимателно се огледах. Ванът беше форд, модел „Иконолайн“, с напълно изолиран товарен отсек. Стъклата на задната му врата бяха матирани.

Заряхах мобилния телефон на седалката и започнах да разтоварвам куфарите. С известна изненада установих, че парите тежат, особено когато са много. За разлика от моите лични пари, които неизменно са леки и много бързо отлитат. Както и да е. Заради голямото тегло на куфарите бях принуден да ги пренасям един по един, което удължи процеса на прехвърляне, който ми отне някъде около три минути.

Отново се огледах и отново не видях никого. Наоколо нямаше жива

душа. Но имах неприятното усещане, че съм наблюдаван.

Обзе ме чувство на облекчение, примесено – признавам – с известна доза разочарование. Май наистина се бях настроил подобаващо за тази лудория, напоен догоре с добри намерения и адреналин. А сега – хоп и край. Всичко приключи. Бях убеден, че ролята ми ще бъде далеч по-драматична, може би дори сърцераздирателна. Оказа се обаче, че тя беше на път да свърши в момента, в който прехвърлих мангизите от единия автомобил в другия. Всъщност добрата Майка Съдба пак се беше усмихнала на юнака Шон Дръмънд. Не се стигна до най-лошия сценарий, не ме взеха за заложник, все още бях жив и по всичко личи – свободен да вървя накъдето ми видят очите.

Отидох да вдигна телефона от седалката и обях:

– Свърших.

– Не си – рече дамата.

– Какво?!

– Не се ли сещаш, глупако? Скачай във вана и потеглай!

Е, лесна работа. Заобиколих каросерията и отворих шофьорската врата. Стартерният ключ беше на мястото си. Завъртях го, включих на скорост и потеглих. Тя се обади в момента, в който стигнах до края на алеята.

– Наляво, после още веднъж наляво, по Четиринайсета.

Покорно изпълних заповедта на дамата. Наляво и пак наляво.

Миг по-късно тя отново се обади:

– Хей, забравих да ти кажа нещо. Трябва да караш с безопасна скорост и старателно да заобикаляш евентуалните дупки. – В мембраната се разнесе веселото й кискане: – Нали помниш, че сме се готови с постановката за следващото убийство?

– Все се надявах, че ще ни направите услугата да се гръмнете – мрачно отвърнах аз. – Защо наистина не го направите?

– Млъквай, тъпако! – отряза ме тя, помълча малко и добави: – Сега слушай внимателно. Към резервоара на автомобила, който шофираш, са прикрепени пет кила С4 и трийсет пръчки динамит. Работата е там, Дръмънд, че ти си следващият. Достатъчно е да натиснем едно копче, и ще хвъркнеш при ангелите.

– Ама ти... – заекнах аз, после побързах да добавя: – Хей, това е върхът на глупостта! Ами парите?

– Ти си върхът на глупостта! – изхили се тя. – Парите са държавни. Там, откъдето идват, има още много.

По дяволите!

– Аха. Разбирам.

– Дано. А сега можеш да позвъниш на приятелите си. Ако до три минути не очистят небето от шибаните си хеликоптери и не махнат от пътя полицейските коли, с тебе е свършено!

Линията прекъсна.

Натиснах бутона за бързо набиране на телефона на Джени, която, разпознала номера ми на екрана си, светкавично се включи и попита:

– Как я караш, Шон?

– Ами... Аз... Имам един огромен проблем!

– Нямам, Шон – бодро ме увери тя. – Нали помниш какво ти казах? Трябва да ми се довериш. Наблюдавахме прехвърлянето и знаем, че в момента си на волана на сив товарен форд и се движииш на юг по Четиринайсета улица. Успокой се, покриваме те отвсякъде.

– Работата е там, че трябва да се поотдръпнете малко. В момента разхождам пет кила С4 плюс трийсет пръчки динамит, прикрепени към пълен резервоар с бензин. Не бих искал някой... хм... да пострада.

За миг настъпи тишина.

Опитът ми да бъда саркастичен явно бе оценен, тъй като Джени въздъхна и рече:

– Запази спокойствие, моля те.

– Това ли ще ме посъветваш в момент, в който под задника ми има пет кила експлозив? – възкликнах аз. – Я се стегни, Джени! И помисли как да се измъкна от тая ситуация!

Тя не отговори и аз побързах да добавя:

– Между другото, имате три минути да разкарате хеликоптерите и полицейските коли. Не го ли сторите, ставам хамбургер. – Замълчах, после понижих глас. – А сега ми кажи, че двечките със Санчес имате план и за подобна ситуация!

Джени явно бе предала телефона си на Рита, която авторитетно обяви:

– Джени отиде да разкара хеликоптерите и автомобилите. А ти запази спокойствие. Ще намерим начин да разпръснем оперативните наблюдатели.

– Не ги разпръсквайте, а ги разкарайте! – сопнах й се аз.

– Разбирам.

– Защото и друг път си имала подобни случаи, нали?

Май я накарах да се замисли.

– Случай със случай не си прилича – промълви замислено тя. – Ви-наги има по нещо ново.

– Я ми кажи нещо повече за новостта, при която куриерът изведнъж се превръща в бомба.

– Трябва ми малко време, за да обмисля ситуацията.

– Грешен отговор. Абсолютно грешен! – извиках аз и прекъснах връзката.

Кръвното ми налягане отбеляза скок от поне сто единици в посока нагоре. Барнс и приятелчетата му изобщо нямаше да се замислят дали да натиснат копчето и да ми сменят агрегатното състояние. И на петдесетте милиона употребявани долари, подредени в товарния отсек на тоя ван.

После в главата ми изневиделица се появи една друга обезпокоителна мисъл. Ами ако всичко се окаже суха тренировка? Ами ако Барнс е решил с моя помощ да демонстрира на федералните ченгета, че хич не бива да си играят с него? Господи, как успявам да се забъркам в такива каши!

Телефонът извънтя и аз го лепнах за ухото си.

– Целият съм слух. Какво още има?

Но се оказа, че е пак Джени.

– Съжалявам, Шон – прошепна тя. – Това не го очаквахме. В момента мислим по въпроса. Прави каквото решиш, само не скачай от този ван! Възможно е седалката ти да е вързана за експлозива. Всъщност според нашите експерти е твърде вероятно.

– Досетих се и сам – рекох. – Кажи нещо по-полезно.

– Решихме, че е уместно да те предупредим – отвърна тя. След миг усети, че нещо не съм наясно с предупреждението, и добави: – Няма начин да те измъкнем. Налага се да изпълняваш всичко, което поискат от теб.

Линията прекъсна.

И тъй, ето ме и мен, вашия любезен приятел Дръмънд. Въртя си кормилото в този прекрасен пролетен следобед, наслаждавам се на най-хубавия град на света, който пресичам по една от най-хубавите му улици с петдесет милиона долара в багажника и едно голямо бум, залепено за задника ми.

Бях чувал, че Господ има грижата за глупаците и разбойниците, но не бях сигурен дали и идиотите влизат в тази група.

27.

Следващото обаждане дойде две минути по-късно.

– Покритието е свалено – кратко ми съобщи Рита, след което изключи.

Защо ли не изпитах облекчение? Работата наистина започваше да се размиришава. Минута по-късно телефонът отново иззвъня и аз раздражено натиснах копчето.

– Спокойно, девойче! Покритието го няма.

– Дано – отвърна тя. – Отбий до тротоара и спри.

За маневрата ми трябваше не повече от секунда.

– А сега какво?

– Сега се събличаш и изхвърляш дрехите си през стъклото. Включително обувките и бельото...

– Виж какво, костюмът ми наистина е скъп и...

– Ако след минута не си гол, скъпият ти костюм ще се превърне в конфети!

– Чакай! – изкрещях аз, за да ѝ попреча да се изключи.

– Какво?

– Шофьорската седалка снабдена ли е със сензор, отчитащ натиска?

– В такъв случай как ще...

– Опитай се да отгатнеш, Дръмънд. – Секунда колебание, после: – До този момент не демонстрираш особена съобразителност. Затова няма да се учудя, ако чуя едно голямо бум и червата ти се разхвърчат във въздуха. – Засмя се и изключи.

По принцип харесвам жените с чувство за хумор, но тази решително не ми беше по вкуса. За момент останах с подозрението, че именно тя е видяла сметката на Джун Лейси.

Както и да е. Вратовръзката и ризата свалих лесно, после се захех с обувките и чорапите. За целта краката ми се качиха на арматурното табло и работата стана относително лесно. Деликатният момент дойде при свалянето на панталоните. Ако не бях тренирал това упражнение в младежките си години, когато татко Дръмънд ми отпускаше за едно кръгче стария си буик, модел 71-ва, мама Дръмънд щеше да се отърве от грижата за коледния подарък на синчето си. Но повярвайте ми, натискът върху седалката при задъханото смъкване на панталоните с цел бърз и сладък секс е съвсем различен от този, който прилагате, когато се

стремите задникът ви да си остане свързан с тялото. В крайна сметка успех, но когато стигнах до боксерките, реших, че трябва да спра дотук. Причините бяха няколко, но доминиращите сред тях бяха гордостта, практичността и скромността.

Набрах Джени.

– Хей, какво правиш? – извика тя. – От вана летят различни части от облеклото ти!

– А ти как си представяш, че... Всъщност вие още ли ме покривате?

– Ами... Да.

– Но Рита каза, че...

– Рита те излъга.

– Разкарай ескорта, веднага!

– Не мога. Съжалявам.

– Можеш! – изкрещях аз. – В противен случай ще ме взривят!

Тя замълча за момент, после каза:

– Шон, в момента ти управляваш натъпкан с експлозивни автомобил в центъра на нашата столица! Нима вярваш, че ще ти обърнем гръб и ще оставим ситуацията без контрол?

– Много съжалявам – рекох. – Но нали ти настояваше да ти се доверя?

Май прикри мембраната с ръка, тъй като до слуха ми достигнаха приглушени команди. После гласът ѝ се появи отново:

– Това не го предвидихме. Белият дом и местната полиция са бесни. В момента разполагам с доста по-ограничени пълномощия и възможности за маневриране. Разбираш ли?

Изобщо не исках да слушам подобни глупости. Изведнъж се оказах в ролята на безгласна пионка в играта между Джени и Барнс, в която на всичкото отгоре се беше намесило и федералното правителство. Всички тези участници разполагаха с късче от мен, но за самия мен такова не беше предвидено.

Направих няколко дълбоки вдишвания и издишвания в опит да се овладеея.

– Между другото, жената на другата линия трябва да е някъде наблизо – рекох. – Тя подхвърли, че ако се издъня, по-дребните парченца от Шон Дръмънд ще изцапат челното стъкло на колата ѝ.

– Интересен начин на изразяване.

– Кажй нещо по въпроса.

– Тя се намира на две пресечки от теб и се движи в същата посока – на юг.

– Защо не ми го каза досега?

– Защото не си ме питал.

– И тя ли е под наблюдение?!

– Не бъди чак такъв оптимист. Просто последният ви разговор продължи малко по-дълго и успяхме да я засечем. Но става въпрос за подвижен сигнал, така че разполагаме само с приблизителна представа къде точно се намира.

– Добре, ясно. Какво следва?

– В момента сме във фазата кой кого ще надхитри. Те искат да те изолират от нас както в географски, така и в психологически смисъл. Опитват се да наложат контрол и да ни извадят от равновесие. – Джени замълча, след което, вероятно за да ме убеди, че не става въпрос за еднопосочен процес, добави: – Нанасяме корекциите в движение. Очакваме, че в даден момент ще опитат смяна.

Замислих се за момент, после попитах:

– Кой е оптимистът в момента?

– Какво искаш да кажеш?

– Може би ще ми заповядат да карам към Белия дом, след което ще ме взривят.

– Аз... Ние сме предвидили и подобна възможност.

– Аха.

– Току-що бяха задействани всички подразделения, които отговарят за барьерите и другите препятствия по въпросния маршрут. Няма как да се промъкнеш дотам.

– Ще предам това на всяка цена – рекох.

– Направи го. Те трябва да знаят, че подобна възможност просто няма.

Но скъпата ми партньорка деликатно пропусна да спомене един друг, доста по-активен план за действие на ФБР – ако случайно се промъкна на две пресечки разстояние от Белия дом, някой от снайперистите на специалните части със сигурност ще получи заповед да вкара десетина куршума в шофьора на този ван.

– Джени?

– Какво?

– Ти на чия страна си?

– Въпросът ти е излишен.

– Извинявай. Аз... Какво да ти кажа. Денят ми не се развива по най-добрия начин.

– И аз съм имала по-добри дни – рече тя. – Помни, че не си сам,

въпреки че може би ще се почувстваш сам.

– О, и ти ли имаш няколко пръчки тринитротолуол под задника?

Тя не обърна внимание на репликата ми и добави:

– Слушай, някой се опитва да влезе във връзка с мен, което означава, че Барнс може би те търси.

Телефонът в ръката ми утихна.

Изведнъж ми стана адски тъпо. Седях по гащи в гадния ван и усещах как ме обзема чувство на дълбоко унижение. Бях безпомощен, чувствах се пълен глупак... Направих опит да обмисля шансовете си. Само опит, защото такива нямах.

Телефонът извън за пореден път. Натиснах копчето за включване и механично промърморих:

– Дръмънд.

– Защо не си чисто гол, задник? – пожела да узнае мадамата.

– О, я стига! – ядосах се аз. – Останал съм само по боксерки.

– Сваляй ги!

– Не!

– Не?! Хей, приятелче, не се бързай с мен!

– Майната ти!

– Ей сега ще натисна това малко копченце!

– Виж какво, момиче! – кипнах аз. – Уморен съм, ядосан съм, настроението ми е безкрайно гадно. Ако заради едни долни гащи си готова да тапицираш квартала с петдесет милиона в гарнитура с моите тленни останки, действай! Аз обаче съм твърдо решен да се появя пред Създателя с гащите си!

След тази декларация стиснах клепачи и затаих дъх, очаквайки да се превърна в пуре. Човек все някога трябва да тегли чертата.

– Много си лют, бе! – подхвърли мадамата след секунда, равна на век.

– Само съм ядосан – скромно отвърнах аз.

– Аха... Сега обаче предстои нещо, което не подлежи на никакви пазарлъци! Отвори жабката!

Подчиних се.

– Извади телефона, който е там, а твоя го изхвърли през прозореца! Мисля, че не се нуждаем от апаратура за проследяване.

Бръкнах в жабката, където действително имаше мобилен телефон. Той извън в момента, в който изхвърлих моя през прозореца.

– Хич, ама хич не си и помисляй пак да звъниш на федералните! – изсъска мадамата. – Направил си ли го, със сигурност ще бъде последният

ти разговор! Сега тръгвай към Рослин, като използваш пътя през Джорджтаун. Пак ще ти се обади. Опиташ ли някоя глупост, ще те стържат от сградите наоколо.

Телефонът утихна.

Включих на скорост и потеглих, след което изведнъж скочих на спирачките. Мамка му! Откъде кучката знаеше, че съм по бельо? Оглеждах с максимално внимание колите наоколо, после повторих упражнението и с пешеходците по тротоара. Никой не ме зяпаше открито, но явно отнякъде ме наблюдаваха.

Изведнъж ми светна. Огледът на кабината свърши още преди да го бях започнал, тъй като миниатюрната камера се оказа закачена на сенника над кормилото и беше насочена право в мен. На някое друго скришно място трябваше да има и микрофон. Явно бяха видели и чули всичко.

Забих поглед в камерата, вдигнах лявата си ръка и им показах среден пръст.

За мой късмет жестът ми не беше последван от експлозия, а само от телефонен звън.

– Това ми напомни нещо, Дръмънд – рече мадамата. – Изхвърли и часовника си, ако обичаш!

По дяволите!

Но часът на яките задръствания встъпваше в правата си, а аз бях лишен от синята лампа. Това беше причината да стигна до Джорджтаун за цели двайсет минути, а още десет отидоха да пропълзя през задръстения участък на Ем Стрийт и да завия по Кий Бридж.

Докато гледах към стъклените кули на Рослин, изведнъж ми мина през ума, че извеждането ми от Вашингтон беше поредният мъдър ход на противника. Сигурен бях, че Джени и Рита са достигнали до същото заключение. Нашата двучасова подготовка беше преминала изцяло под знака на координацията и синхрона с полицията на Вашингтон – институция, която е свикнала да бъде командвана от федералните ченгета, но едновременно с това осъществява пълен контрол на всичко, което се случва в границите на областта. Докато във Вирджиния – на другия бряг на реката, цареше пълен бюрократичен хаос. Полицейските участъци покриваха отделни райони, враждуваха по между си, да не говорим за безнадеждно ниското ниво на координация с ФБР.

Както правилно беше отбелязала Рита Санчес, аз си давах ясна сметка, че повечето престъпници не се отличават с кой знае какви умствени способности. А в повечето случаи те са дразнещо тъпи. Една

значителна част от трудовия си стаж бях прекарал да ги защитавам в съда и знаех много добре какво да очаквам от тях. На моменти съм бил смаян, втрещен и буквално разбит от идиотщините, които демонстрират. Въпросът как да пледират се решава на базата на предпоставката, че огромната част от тях са абсолютно невежи в правно отношение и изобщо не им пука как ще се развие съдебният процес.

Джейсън Барнс беше различен, независимо какво беше оформило или извратило характера му. Доколкото бяхме осведомени, той беше стигнал до изкуството на кражбите и убийствата като абсолютен девственник. Но въпреки това беше стигнал твърде далеч, твърде бързо. Макар че влизаха в категорията „престъпления от страст“, неговите действия нямаха нищо общо с издайническата привързаност, безпорядъка и немарливостта, характерни за по-голямата част от престъпниците. Той не беше допуснал нито една от обичайните за новациите грешки, не беше допуснал дори такива, каквито могат да се очакват само от опитни ветерани. Изправен срещу най-качествените институции за опазване на общественения ред на Съединените щати, а на практика и срещу най-добрите ченгета в света, той ги разиграваше както пожелае.

Невероятно.

Запитах се какво ли ще измъкне от ръкава си този път. Нямах дори най-бледа представа. Но ако твърдението на Джени е вярно и миналото на човека действително е хроника на бъдещето му, трябваше да очакваме нещо съвсем различно.

Много скоро щях да открия какво е то...

28.

Поредното й обаждане дойде точно когато пресичах Кий Бридж.

– Карай право към „Севън Корнърс“!

– А ти върви право в ада! – отвърнах аз и й показах още един среден пръст, преценил, че продължава да ме наблюдава през камерата.

– Така ли? Май забравяш кой шофира по гащи, а под задника му тиктака една яка бомба!

Браво, съвсем навреме!

– Хей, хрумна ми една идея – извиках аз. – Предай се. Аз съм адвокат и може би ще успея да ти спася задника от електрическия стол!

– Ако не млъкнеш, пръв ще отпътуваш за ада! – изсъска тя и прекъсна връзката. Беше наистина ядосана. Явно трябваше да внимавам. Престъпниците са много чувствителни на тема електрически стол. А и в определени дни от месеца жените стават особено докачливи, но човек никога не знае кои точно са тези дни.

Обзет от тази сексистка мисъл, се усмихнах в камерата. Надявах се да оцени жеста и да разбере, че по принцип съм си пич.

Както и да е. Знаех как да стигна до „Севън Корнърс“, знаех, че е търговски център, знаех дори откъде идва името му. Намираше се в община Феърфакс, на два километра от Фолс Чърч, а през него минаваха седем важни пътни артерии. Беше типичен пример за безумно строителство, одобрено и платено от няколко банди идиоти, окупирали съответните съвети за градоустройство – един безнадежден лабиринт от търговски площи, второстепенни пътища и магистрали, издигащ се като замък на абсурда сред гъсто застроени предградия със стотици улички, из които никой не беше в състояние да се ориентира.

Пътищата за и от „Севън Корнърс“ бяха толкова много, че и цяла армия не би стигнала за блокирането им. Казано с две думи, беше идеалното място за размяна и аз бях убеден, че именно тук ще настъпи развръзката.

И тъй, натиснах газта и се понесох по рослинските коридори от стомана и бетон, напуснах магистралата през изход № 50 и се насочих към „Севън Корнърс“. Помислих си дали да не опитам да предупредя Джени, но бързо се отказах. Би било глупаво и безполезно. Толкова народ ме гледаше, слушаше и проследяваше с разни електронни джаджи, че се чувствах като участник в някое реалити шоу от сорта на „Биг

Брадър“. Само дето моето трябваше да носи друго име, например: „Как да спасим собствения си задник.“ Двайсет минути по-късно бях обуздан от червената светлина на поредния светофар. Вдясно се виждаха някакви складове, а отпред и вляво се намираще големият паркинг на търговски център „Севън Корнърс“ – екстравагантна постройка на две нива във форма на издължен многоъгълник, която предлагаше почти петдесет хиляди квадратни метра търговска площ, върху която бе струпана най-добрата продукция на капитализма. Тук човек можеше да начеше всичките си красти, свързани с материалното, да откликне на всеки прахоснически импулс. Обичам Америка и това си е.

На всичкото отгоре гадният ван се оказа оборудван и с апаратура за проследяване, тъй като оная звънна и безцеремонно ми нареди:

– Сега карай право към детелината на магистрала петдесет и магистрала седем, дръж курс в лявото платно и влез в горното ниво на паркинга на търговския център. Дръж телефона на ухото си.

Веднага долових напрежението в гласа ѝ и сърцето ми неволно ускори ритъм. Горното ниво на паркинга се намираще от другата страна на търговския център, на броени метри от мястото, на което се пресичаха четири основни магистрала, водещи на изток, запад, север и юг, всяка от тях оборудвана с предостатъчно възможности за излизане и влизане. Проблемът ставаше много сериозен. Барнс беше планирал нещата със стряскаща изобретателност.

Оставаше ми само да се надявам, че Джени и Рита знаят къде съм и си дават сметка, че това е идеалното място за получаване на стоката.

Насочих вана към северния край на горния паркинг и подкарах по тясна асфалтирана алея, която ме изведе на площадка с ширина около шейсет и дължина над триста метра.

– Отбий и спи вдясно, непосредствено до търговския център – заповяда ми мадамата.

Подчиних се.

– Сега дай още малко напред. Още малко. Още малко. Стоп!

Мисълта, че имаме голям проблем, пак ме блъсна в главата. Клетките за паркиране бяха запълнени от обичайния автомобилен коктейл – леки коли, джипове и ванове. По алеите между тях пълзяха още превозни средства, търсещи свободно място. От широките врати излизаха тълпи задоволени купувачи, помъкнали след себе си пълни колички и невръстни хлапета, а насреща им прииждаше още по-голямата тълпа на гладните, които бързаха да влязат вътре. И още нещо – макар и огромен като повечето търговски комплекси, този център не беше обособен като

такъв, тоест имаше предостатъчно открити проходи, най-вече откъм пешеходните алеи и пасажите, също задръстени от народ.

Много невинни хора биха пострадали в случай, че именно тук се стигне до решението на нашия малък проблем. А ако приятелката на Джейсън се изнерви и задейства взривното устройство, ще се стигне до катастрофа. Много майки с невръстни дечица изобщо няма да разберат какво се е стоварило върху тях, да не говорим за горкия мен.

Всъщност вече престана да ми пука какво ще стане с мен. Свалих страничното стъкло, показах главата си и изкрещях:

– Бягайте, в тази кола има бомба! Бягайте далеч! Махайте се!

Хората започнаха да се обръщат и да зяпат откачалника, който им крещеше страшни неща, но почти никой не се вслуша в съветите ми. Секунда по-късно от навеса над входа на търговския център започнаха да хвърчат малки сиви цилиндри с големината на консервени кутии. Бяха най-малко дузина, падаха около вана и се търкаляха по асфалта.

Димни гранати, безпогрешно определих аз, но май бях единственият наоколо, който се усети.

След секунда кутиите започнаха да пукат, изпускатйки гъсти струи дим, оцветени в червено, зелено и сиво. За нула време над паркинга се спусна непрогледна димна завеса. Колкото и да налягах взор, виждах единствено опуленото си изражение в челното стъкло. После вратата рязко се отвори, една огромна лапа ме стисна за врата, измъкна ме от шофьорското място и ме запрати на асфалта със забележителна лекота. Разнесе се едно приглушено „дум“, което извести на света, че съм се приземил на задните си части.

Първата ми мисъл беше изненадата, че все още мога да мисля. Ванът остана цял, никаква бомба не избухна в утробата му. Втората ми мисъл беше, че Джени и Рита са поели нещата в свои ръце и димната завеса е тяхно дело.

Уви. Пак бях допуснал старата грешка, пак бях обзет от неоправдан оптимизъм. Когато вдигнах глава, над мен се извисяваше огромната фигура на мъж по джинси и тъмна фланелка. Понечих да кажа нещо, но ми попречи заостреният връх на един каубойски ботуш, който с неприятно за слуха свистене се стрелна към слънчевия ми сплит.

Издадох звука, който издава всеки спукан балон, претърколих се през глава и моментално повърнах салатата с риба тон, която бях хапнал в компанията на Рита и Джени. Претърколих се още веднъж, зинал отчаяно в търсенето на кислород, а в главата ми изплува една кратка молитва, насочена към Бога на безнадеждните каузи: *Моля те, мили Боже, не*

позволявай на шибаната свещичка да изпадне заедно с останалата гадост!

Направих опит да вкарам някакъв въздух в дробовете си, направих опит и да се изправа, но някаква ръка ме бутна и аз паднах обратно на задника си. Между писъците на паникьосаната тълпа долових тежко дишане и глухия тътен на куфарите, хвърляни върху асфалта. Взривиха се нови димки, което доведе до усилено кашляне и плюене от моя страна. Гърлото ми протестираше срещу нетърпимото щипане и гадене.

После до слуха ми достигна свистене, последвано от тежък тътен. Миг по-късно се повтори. *Фиууу... Бум!* Този концерт ми беше познат: изстреляни бяха леки противотанкови снаряди, вероятно по посока на паркинга.

Разбрах какво е предприел Барнс, проумях гениалността на плана му. Димната завеса скриваше прехвърлянето на куфарите в друг автомобил, а противотанковите снаряди към паркинга имаха предназначението да усилят суматохата. Всички полицейски подразделения се подчиняват на девиза „*Защитавам и служа*“, действайки точно в този ред. Първо пазят и защитават обществото, а после идва и останалото. Което в случая означаваше, че всички агенти на ФБР, които евентуално се намираха наоколо, разполагаха с изобилие от обекти за охрана – главно невинни членове на обществото, които трябваше да избегнат летящите снаряди.

Две яки ръце ме вдигнаха на крака. Те принадлежаха на същата грамада, която ме беше изхвърлила от седалката. Мъжът извади някакъв електронен уред във формата на къса палка, който плъзна по тялото ми. Вероятно не бях настроен на предавателна вълна – нещо, което можеше да се окаже както добро, така и лошо за мен. Онзи ме завъртя и ме блъсна по посока на търговския център. Разполагах с около три метра и три секунди, за да обсъдя възможностите, които се разкриваха пред мен.

Първата от тях беше рязко да се обърна, да изритам едрото копеле и да си плюя на петите. Както вече споменах, човекът зад мен беше истинска грамада от мускули. На моя страна обаче беше изненадата, а и фактът, че му дължах един шут в орехите. А и само няколко метра аванс ми бяха достатъчни, за да се стопя в мъглата, което означаваше само едно: копелдакът трябва да е голям късметлия, за да ми вкара някой куршум в гърба. До този момент денят ми вървеше зле, но човек никога не знае.

Възможност номер две: да си остана с тези хора, надявайки се, че мъничкият предавател не е останал в купчината, която повърнах. Надявайки се още, че те имат някаква страотно важна причина да запазят

живота ми; и накрая – надявайки се, че федералните ченгета най-сетне ще демонстрират някакво ниво на компетентност.

Първата възможност означаваше, че те по всяка вероятност ще избягат, но и аз ще отърва кожата. Втората възможност съдържаше прекалено много надежди за човек като мен, който току-що се беше заклел да забрави всякакъв оптимизъм.

В мъглата се мярнаха две неясни фигури, които тикаха метална колелчка с кувари по посока на товарния асансьор.

В същия миг разбрах, че са надхитрили федералните ченгета и ще се измъкнат. ФБР несъмнено ще тръгне да блокира изходите на горното ниво, докато екипът на Джейсън най-спокойно ще се спусне с асансьора и ще се възползва от многобройните пътища за отстъпление, които предлага долното.

После изведнъж останах без избор, вероятно защото се подчиних на някакъв благороден импулс или пък се бях забавил прекалено дълго. Силен удар в гърба ме изстреля към асансьорната кабина, а в обратна посока литнаха още пет артилерийски димки. После вратите се затвориха и поехме надолу.

29.

В асансьора бяха трима. Никой не отвори уста. Всички дишахме тежко, всички бяхме потънали в собствените си мисли и страхове.

Използвах слизането, за да огледам новите си компаньони. Бяха облечени в обикновени дрехи – разбира се, ако бандитската премяна може да се приеме за всекидневно облекло. На главите си имаха черни маски, тъй че бях лишен от възможността да се насладя на гадните им мутри. Единственото, което виждах, бяха бездушните им очи, надничачи през тесните процепи.

Този вдясно от мен, който продължаваше да ми извива ръката, беше висок почти два метра и имаше адски широки рамене. От него се разнасяше миризмата на гранясало или както е прието да се говори напоследък, човекът имаше проблеми с хигиената.

Този вляво, който беше опрял глока си в слепоочието ми, притежаваше женствена фигура – слаба, където трябва и закръглена, където трябва. С чифт големи ракети, разположени точно там, където трябва. Вероятно това беше дамата, която ме беше лашкала насам-натам с мощта на телефона си.

Третият член на компанията бе заел позиция пред контролния панел на асансьора. Беше висок колкото мен – някъде около метър и осемдесет, теглото му със сигурност гонеше стоте кило. Всичко това съвпаднаше с данните в личното досие на Клайд Уизнър, с които бегло се запознах преди операцията.

На практика полът, физиката и моралният облик на тримата отговаряха със смайваща точност на хипотезата на Ерик Танър, според която става въпрос за престъпна група.

В тази колекция от убийци липсваше само мистър Джейсън Барнс – четвъртият и последен експонат, който се явяваше мозък на цялата конспирация. Предвид факта, че снимката му е на първите страници на вестниците в цялата страна, в това нямаше нищо изненадващо.

Вратите на асансьора се плъзнаха встрани. Намирахме се на долното ниво на търговския център, което подобно на горното беше лишено от преградни стени. Между магазините и паркинга имаше само една тясна, изцяло покрита алея. Металната количка и моя милост бяха извадени от кабината и насочени директно към тротоара, пред който чакаха два „тексаски кадилака“ – тоест очукани пикапи форд: един черен и

един червен, – които работеха на място, но в кабините им нямаше никой.

Човекът, който вероятно беше Клайд Уизнър, се обърна към жената и рязко заповяда:

– Хайде, побързай!

Мадамата хукна, без да чака втора покана, онези ракети, за които ви споменах, започнаха едни въртеливи и леко поклащащи се движения – не ви е работа.

След което прояви любезност и към моя милост.

– Или помагаш да натоварим шибаните куфари, или си стоиш с палци в задника, докато реша дали да ти пръсна мозъка!

Явно беше дошло времето да демонстрирам възпитание. Свалих един куфар от количката и внимателно го поставих в каросерията на черния пикап.

Следващите няколко минути преминаха в яка хамалогия. Тримата бързо прехвърляхме куфарите с пари в пикалите. В тях нямаше дрехи или сакове – сигурна индикация, че скривалището на бандата е някъде наблизко. Номерата и на двата автомобила бяха от Вирджиния, но те по всяка вероятност бяха крадени – също като петдесетте милиона и вашия предан Шон Дръмънд.

Трийсет секунди по-късно мадамата отново се появи, седнала зад волана на жълт пикап. Последните четири куфара отидоха в неговата каросерия. Дългият ловко ги покри с платнището и всичко беше готово: копелдаците разполагаха с петдесет милиона в употребявани банкноти, разпределени в различни количества в трите коли, плюс моя милост, която за жалост не подлежеше на деление.

Дамата с големите ракети ми подхвърли ключовете си и извика:

– Ти ще караш моя. Хайде, влизай!

За да прогони евентуалните ми колебания, тя реши да ми покаже отблизо колко добре почистена е цевта на армейския й глок.

– Мърдай, говедо! – добави. – Не ме карай да натискам спусъка.

Това моментално възроди желанието ми да покарам малко.

Другите два пикапа изчезнаха в различни посоки още преди да се вмъкнем в кабината на жълтия форд. Веднага пролича, че жената не е придирчива нито към чистотата на работното си място, нито към качеството на храната. По пода се въргаляха смачкани бирени кутии и опаковки от вафли, а тя по всяка вероятност беше собственица на оплешивяващо куче, защото седалките бяха набити с миниатюрни сиви косъмчета. На арматурното табло, точно зад волана, беше монтиран малък

видеомонитор – вероятно същият, чрез който ме беше наблюдавала в онзи скапан ван.

С дясната си ръка държеше насочения към мен пистолет, а с другата дръпна черната плетена качулка от главата си и разтърси русата си грива. Свидетелите на Ерик Танър бяха прави в твърденията си, че тази персона е в състояние да завърти не една и две мъжки глави. Беше малко над трийсет, с хладни сини очи, загоряла и съвсем леко набръчкана кожа, пълни устни и решителна брадичка. Беше много красива, макар че в хубостта ѝ се долавяше нещо вулгарно. Решително не беше от типа момичета, които мама би се радвала да заведе у дома, но тате при всички случаи щеше да я оцени. Разбира се, ако не знае, че тя няма сърце и притежава черната душа на убиец.

Подчинявайки се вероятно на единствения закон, който зачиташе, тя механично си сложи предпазния колан, след което се обърна и изръмжа:

– Твоя не го слагай. Така ще утрепеш себе си, а не мен, ако случайно се опиташ да блъснеш някъде шибания камион. – Навря пистолета под носа ми и изкрещя: – Какво зяпаш бе, да те вземат мътните?! Хайде, потегляй!

Дадох газ, а тя махна с ръка към далечния край на паркинга. Седалката беше обща и тя предпазливо се сви в далечния ѝ край, плътто до вратата.

– Ще караш бавно. Пак излез на магистрала петдесет и карай в обратна посока.

Помълчах малко, после рекох:

– Ти ме излъга.

– Аз непрекъснато лъжа – отвърна тя. – За какво точно става въпрос?

– Под седалката ми нямаше бомба.

– О, това ли... – Очите ѝ пробягаха по околните алеи, но за нещастие всички ченгета бяха на конгрес в другия край на търговския център и наоколо беше спокойно. – Сега се чувстваш като тъп задник, нали? – Внезапно се изкикоти мадамата. – И това ми било адвокат! Направих те на пълен будала, без малко да напълниш гащите!

– Дори за момент не съм ти повярвал...

– Лъжеш – ухилено ме погледна тя. – Видях лицето ти на екрана, чух те какво каза на ФБР. Повярва ми и още как!

– Е, малко се поизложих – признах с нещо като усмивка аз. Останах известно време с очи върху пътното платно, после рекох: – Нали знаеш,

че от днес до края на дните си ще бъдеш преследвана? Всички ченгета на света ще се втурнат подире ти... Убийте куп хора, при това важни хора. Никой няма да ви прости, рано или късно ще ви пипнат.

– Млъквай!

– Исках само да ти кажа, че са ви много ядосани.

– Какво от това? Да са ме впечатлили с нещо до момента?

Май беше вярно. Направих още една пауза, после попитах:

– Как да те наричам?

– Никак. Затваряй си устата и карай!

– Стига де. Дай ми някакво име. Нали тъй и тъй ще ме убиете? Нищо няма да ти стане.

Тя се замисли. Явно беше свалила качулката си, защото в днешните терористични времена хората се стряскат при вида на всякакви маскирани муцуни. Но фактът, че ми позволи да видя лицето ѝ, беше неприятен за мен. Всъщност нямах никаква представа защо все още не ми бяха видели сметката. Очевидно им бях удобен с нещо, но не знаех с какво. Може би искаха да имат заложник до момента, в който се уверят, че никой не ги преследва, след който всичко щеше да свърши. Във всеки случай тя не възрази на подмятането ми, че възнамеряват да ме убият, от което следваше, че е излишно да се тревожа по въпроса какво ще вечерям.

– Мерилу – подхвърли тя.

Всемогъщи боже! Защо всички тексасци ми звучат като кълтри певци?

– Хубаво име – рекох.

– Хич не се и опитай! – отряза ме в зародиш мадамата. – Приятели няма да станем.

– Права си, Мерилу – погледнах я в очите аз. – Приятели няма да станем. Просто ми се иска да прекарам по-приятно последните си часове... Имаш ли нещо против?

В далечината завиха сирени и тя се обърна да види дали зад нас не се е лепнала някоя мигаща светлина. Де тоя късмет, рекох си.

– Всъщност няма значение – добавих аз. – ФБР вече знае за теб.

– Да, бе – сбърчи нос Мерилу. – Шибаното Бюро и хабер си няма за мен.

– Не е точно така – промърморих, разиграх малко колебание, след което подхвърлих: – Виж какво, не искам да бъда носител на лошите новини, но те наистина знаят за теб.

– Дрън-дрън. Нищичко не...

– Знаят, че си от Килийн, знаят, че си вършила дребни кражби на оръжие, запознати са отблизо с приятелчето ти Клайд Уизнър.

Както и очаквах, тези разкрития я накараха да подскочи. Тялото ѝ се сви, дулото на пистолета клюмна, очите ѝ се разшириха от ужас.

– В Килийн гъмжи от следователи – продължих аз. – Бас държа, че някой ще се сети за теб и Клайд – в смисъл, че ви е виждал заедно. Фазада като твоята не остава незабелязана, нали? Особено от момчетата.

– Аз... Искам да кажа, че...

– Би трябвало да зърнеш огнякъде портрета, който са ти изготвили. Момчетата на онова стрелбище са останали силно впечатлени от теб, да знаеш. Въпреки че са те зърнали съвсем за кратко. Всички до един ще те разпознаят. – Стрелнах я с диагонален поглед и с престорена загриженост добавих: – Хей, виждаш ми се малко напрегната. Май не трябваше да ти казвам всичко това.

– Майната ти! – изръмжа Мерилу. – Затваряй си шибаната уста!

– Добре де, затварям я – кимнах аз. – И само ще си карам.

Забих очи в пътя и се направих на много зает с шофирането. Мерилу май не беше от хората, които приемат стоически лошите новини. Но и аз не съм от тях.

Главата ми трескаво работеше. Трябваше да открия някаква пролука, някакъв начин да се справя с тази жена. Бях израснал във военните бази на Юга и познавах отлично момичетата, които приличаха на Мерилу и говореха като нея: със загоряла кожа, отгледани из разни затънтени места, готови на всичко, за да се докопат до онези, незатъntenите. Ограничени умствено, но богато надарени с физика и хищнически инстинкти.

Е, май си изграждах един банален стереотип, но стереотипите също са полезни и понякога водят да наистина ценни разкрития. Така например аз допусках, че Мерилу изпитва известна несигурност по отношение на миналото си, мрази властните личности и по всяка вероятност е имала вземане-даване с ченгетата. Подобно на повечето хора с трудна биография, тя вероятно е убедена, че всяка порция късмет задължително трябва да е увита в опаковка от лайна.

Мотивите също са фактор. Бях готов да допусна, че Мерилу чупи всички рекорди по рано застигнали я несполуки и в момента умира от страх, че нещастieto, този път дългосрочно, отново е надвиснало над главата ѝ. Вече е твърде стара и носи прекалено много багаж, за да впечатли някое богаташко синче, красотата ѝ повяхва, появяват се бръчки, а тежките ѝ цици все по-видимо се нуждаят от лифтинг, за да стърчат

както преди. От изброеното дотук следва, че за Мерилу тази история е последен шанс, всичко или нищо – една новина, която не беше добра за мен. В следващия момент тя размаха пищова си и попита, точно според очакванията ми:

– Хей ти! Какво още знаят ченгетата?

– Въпросът не е какво знаят сега, Мерилу – въздъхнах аз. – Въпросът е какво ще знаят след известно време. Ти си родена и израснала в Килийн, нали?

– Е, и?

– Лош късмет за теб, улеснение за ченгетата. На тях проблемът им е веднъж да се задействат. Но сторят ли го, спиране няма. Страшно упорити са. – Замълчах за по-голям ефект, после добавих: – До довечера ще знаят името и биографията ти, а вероятно и номера на обувките ти.

Фактически те вече имаха номера на обувките й, тъй като бяха направили отливки на следите в градината на Ястреба. От него бяха установили височината и теглото й, а също така и моделите обувки, които предпочита. Но при създадите се обстоятелства реших да не споделям тази информация с нея. Вместо това подхвърлих:

– А може би изобщо нямаш проблем.

– Как така?

– Убеден съм, че разполагаш с добра дегизировка и фалшив паспорт, с които да се измъкнеш от страната. Така ли е?

– Не. Но мога да си намеря.

– В Килийн?

– Е, и?

– Как мислиш?

– Мисля, че е прекалено горещо.

Отпуснах й време за размисъл. Нямах впечатлението, че е особено интелигентна, но би било глупава да я подценявам. А от отношенията помежду ни, макар и кратки, можех да заключа, че тя няма да ме нащени.

– Не казвам, че ще те хванат, но не виждам как ще се измъкнеш – подхвърлих след нова пауза аз.

От изражението й беше ясно, че тази мисъл я измъчва. На практика бях доста изненадан, тъй като май щеше да се окаже, че тези хора са обмислили в детайли една наистина брилянтна операция, но не са отделили време за най-простото – плана за бягство. Отново трябваше да си напомня, че успехът води до прекалена самонадеяност, която – както всички добре знаем – обикновено се изразява в небрежност.

– Може би не си толкова умен, колкото се мислиш, Дръмънд.

– Може би – кимнах аз. – Но знам, че в момента, в който ченгетата те идентифицират, ще станеш не по-малко разпознаваема от Мадона. Партньорите ти също. Вие убихте няколко важни личности, Мерилу, след което решихте да изрисувате една голяма мишена върху гърдите на президента. А на това му се вика „престъпление на века“.

– Въпреки всичко мога да се измъкна – предизвикателно рече тя.

– Може би. Но какво ще стане, ако не успееш?

– Какво?

– Умните хора обмислят всички алтернативи.

– Тъй ли?

– Понякога нещата се объркват, Мерилу. Разбира се, не е речено, че и на теб ще ти се случи, но...

– Слушам те.

– От юридическа гледна точка става въпрос за многобройни предумислени убийства, грабеж и заговор за убийство. – Обърнах глава да я погледна и отчетливо добавих: – За всичко това обвинението е задължено да поиска смъртно наказание. Най-малко двама от вас ще се изпържат на електрическия стол. – Направих нужната пауза, след което подхвърлих: – Аз обаче съм готов да се обзаложа, че на един ще му се размине.

Гледах право напред, но усещах изучаващия ѝ поглед.

– Виж какво, глупако! – изръмжа тя. – Делът ми е някъде към два-найсет милиона, а ти се опитваш да ме пързалиш, като че ли имам проблем!

– А нямаш ли?

– Завий по Глиб Роуд – заповяда тя, после добави: – Проблемът ми е как да изхарча толкова много мангизи.

– Е, в такъв случай желая ти успех.

– Никой не може да докаже нищо срещу мен!

– С изключение на партньорите ти – усмихнах ѝ се аз.

Тя вдигна пистолета и го насочи в главата ми. С крайчеца на окоото си забелязах, че показалецът ѝ е побелял върху спусъка, а очите ѝ са разширени от гняв. Охо, работата става сериозна!

– Мисля, че май е време да ти пръсна гадното мозъче! – изсъска тя.

– Може би от благодарност, че се опитвам да ти помогна, а? – внимателно произнесох аз.

Пръстът ѝ побеля една идея повече. Беше на милиметър от прекратяване на този разговор, завинаги.

– Недей, Мерилу. Но волана съм. Ще катастрофираме, а това ще докара ченгетата. Помисли какво ще им обясниш за куфарите отзад. – После влязох в ролята на терапевт и добавих: – Направи няколко дълбоки вдишвания и забрави какво съм ти казал.

Но тя нямаше такива намерения.

– Клайд ви надхитри, не можеш да отречеш.

– Сигурно – свих рамене аз.

– Той мисли за всичко.

– Сигурно – повторих. – Бас държа, че знае какво да прави в случай, че бъдеш задържана.

– Какво искаш да кажеш?

– Помисли и ще разбереш.

– Опитваш се да ме объркаш, а?

Именно.

– Нищо подобно. Просто ти напомням, че ако те задържат, реалността ще придобие съвсем други измерения за теб. Може би двамата с Клайд сте близки като брат и сестра, а може би не.

– Клайд винаги е бил честен с мен.

– А онзи, големият?

– Ханк ли? Той е малко бавен. Всъщност глупав.

– Ето, точно това имам предвид. Ако ви арестуват, някой ще пропее. Винаги така става. Федералните ще ви затворят в различни килии, ще ви поизпотят, а после ще ви предложат шанс за оцеляване – на всеки един поотделно. Получава го първият, който пропее. Може би умникът, който планира всичко, а може би и тъпакът, за когото бъдещето се изчерпва в следващите две секунди.

Мерилу най-сетне се замисли. Вероятно искаше да прецени кой ще я накисне пръв – Ханк или Клайд.

– Мисълта за десет хиляди волта ток е гадна работа – не пропуснах момента аз. – При такова напрежение очите изскачат от орбитите, зъбите експлодират, косата започва да пуши. А някои хора нямат нерви да си представят всичко това, знаеш.

Въображението върши работа, но когато става въпрос за отвратителни неща, те трябва да се предлагат на малки порции. Продължавахме да се движим на запад по Глиб Роуд, а мадамата се успокои дотам, че отпусна пистолета в скута си. Вляво от пътя се появи голям квартал, застроен с тухлени къщи и ниски блокове с евтини апартаменти. Тя посочи отбивката и рече:

– Влез там. Ще направим няколко кръгчета.

– Добре.

Вече се досегах къде отиваме.

След една доста продължителна пауза Мерилу отново проговори:

– Добре, умнико. Да речем, че ме пипнат. Какво трябва да направя?

– Преди всичко да не се колебаеш. Като в онова телевизионно състезание, как му беше името? „Джепърди“. Алекс задава въпроса, а който пръв натисне звънеца, получава правото пръв да отговаря.

– Какъв първи изстрел?

– Не казах, че става въпрос за автоматичен откос, нали?

– Не.

– Е, тогава слушай: може би Ханк, може би Клайд, а може би и двамата ще пожелаят да сключат сделка. – Поклатих глава и добавих: – Няма да повярваш, ако ти кажа колко често се случва.

– Нали каза, че сделката се предлага на онзи, който пропее пръв?

– А не казах ли още, че някой трябва да бъде изпържен?

Тя кимна.

– Ето, това е проблемът. Прокурорът обяснява на ченгетата, че квотата покрива само един. Един, и точка. Който играе най-добре, той ще я попълни.

– Аха... И как става това?

– Ами зависи от едно нещо, на което му викат смекчаващи вината обстоятелства. Като например кой е бил физическият убиец на всички тези хора.

– Клайд и Ханк, разбира се! – отсече мадамата. – Аз оправих само двама. Може би трима.

– Кои трима? Жената на входната врата у Белнап?

– Аха – кимна тя.

Пръстите ми леко увеличиха натиска върху кормилото.

– Шофьорът на Белнап?

Ново кимане.

– А ти ли беше тази, която постави мината пред вратата на съдията на Файнбърг? – попитах.

– Не, беше работа на Клайд. Той е специалистът по бомбите и експлозивите. Не дава на никой друг да ги пипа. Аз само натиснах копчето, което разкъса дъртака на парчета.

– Това ли е всичко?

Тя се замисли за миг, а аз изпитах чувството, че се случва нещо абсолютно сюрреалистично.

– Може би има и още една жертва – промърмори, а в гласа ѝ се

долови несигурност.

– Може би?!

– Добре де – още една. Бабичката на Белнап. – Обърна се да ме погледне и сприхаво добави: – Ама Клайд и Ханк видяха сметката на поне десет души, а може би и повече!

Винаги е учудващо, да не казвам смайващо, когато човек установи, че убийците са пълни идиоти, които не изпитват никакво разкаяние от деянията си. В случая аз само поклатих глава.

– Какво? – втренчи се в мен тя. – Проблем ли имаш?

– Нямам, но ти ще имаш, Мерилу. Ще ти трябва нещо, което да предложиш на федералните. Я ми кажи колко *тъп* е тоя Ханк?

– *Адски тъп!* Цялата умствена работа падна върху Клайд и мен. Ние засякохме мишените, ние планирахме атаките срещу тях. – На лицето ѝ се появи усмивка. – А кажеш ли на стария Ханк да си навре главата в говежди задник, той изобщо не са замисля, направо тръгва! Не съм виждала по-тъп човек от него!

– Това не е хубаво – поклатих глава аз.

– Какво не е хубаво? – Усмивката ѝ изчезна.

– Трябва да разбереш, че законът е на страната на идиотите и им дава всички възможни предимства. Колкото по-тъпи са те, толкова по-малка става вината им. Това трябва да се компенсира с нещо.

– Аха. С какво?

– Може би като демонстрираш чувство на разкаяние. Като направиш нещо добро, което да бъде по-силно от лошото. Не забравяй, че трябва да изглеждаш малко по-добра от тях, нищо повече. Няма да е трудно, нали?

– Никак – кимна тя, замисли се малко, после добави: Например като те оставя жив, а? Натам ли биеш?

– В никакъв случай – отвърнах аз, след което на лицето ми изплува широка усмивка. – Разбира се, това няма да навреди.

– Аха. А ти ще кажеш ли някоя добра дума за мен?

– Струва ми се, че е малко късно да те правим светица – въздъхнах аз. – Но обещавам да бъда толкова благосклонен, колкото позволяват обстоятелствата.

– Върни се към онази отбивка, която ти показах – разпореди се тя.

– Няма проблем – кимнах аз и попитах: – Е, какво ще кажеш?

– Не знам. Трябва да помисля.

През останалата част от пътуването и двамата мълчахме. Бях посял зрънцето и сега ми оставаше да чакам. Или щеше да покълне, или бях

пътник.

Завих към жилищния комплекс, изминах две пресечки направо, след което завих надясно и пак наляво. Озовахме се в тясна уличка без изход, в дъното на която беше паркиран червеният пикап на Ханк. Черният на Клайд не се виждаше никакъв.

Мерилу метна някаква дреха върху ръката си с пистолета и ми заповяда да сляза. Подчиних се и стъпих на тротоара. Бяхме доста интересна гледка – аз по долни гащи крача напред, а тя върви на два метра след мен с протегната дясна ръка. За съжаление нямаше кой да ни се наслади, тъй като кварталът беше абсолютно пуст. Очевидно хората предпочитаха да си стоят по къщите и да не си пъхат носа където не им е работа.

Влязохме в двуетажна къща в колониален стил, прекосихме дълъг и тесен коридор и се озовахме в оскъдно обзаведена дневна. Отбелязах наличието на малък телевизор, сгъваема масичка и няколко пластмасови стола. Нищо друго. Марта Стюарт би получила удар.

Ханк стърчеше насред кухненския бокс, който беше вляво от дневната. Беше малко по-стар, отколкото очаквах – може би някъде към петдесет, с тъмна коса, масивни челюсти и развалени зъби от прекомерна употреба на захар. Тъмните му очи действително излъчваха мрачна тъпота, сякаш някой бе забравил да щракне електрическата крушка в черепата му. В ръцете му имаше току-що отворена кутийка с бира.

– Хей, здраве! – вдигна я той по посока на Мерилу.

– Здраве – отвърна тя.

– И него ли? – попита гигантът и ме посочи с бирата си.

– И него – кимна Мерилу и това сложи край на едностранния им диалог.

Едва сега забелязах, че на стола в средата на всекидневната седеше още един мъж. Ръцете му бяха вързани на гърба, а на устата му имаше голяма черна лепенка. Въпреки това моментално го познах: беше Джейсън Барнс.

30.

Ханк остави бирата и протегна ръка към близкия рафт. Свали оттам един кухненски нож и кълбо здрав канап, с чиято помощ сръчно върза ръцете ми зад гърба. После ми сложи една черна лепенка на устата и ме побутна към градинския стол, който Мерилу беше изтикала в средата на стаята. С движения, в които липсваше деликатност, той завърза ръцете ми за един от задните крака на стола, а краката ми – за един от предните.

Този човек действително беше бърз и изключително силен, а възлите му се удаваха с моряшка лекота. Вероятно беше работил с говеда, защото му личеше. Стегна въжето толкова силно, че максимум след един час щях да съм на прага на гангрена.

Но аз не пропуснах да отбележа един друг интересен факт: Мерилу пропусна да го осведоми, че полицията е установила тяхната самоличност, което от своя страна означаваше, че задниците и на тримата са изложени на течение. Или просто не й пукаше какво се върти в главата на Ханк. А може би беше точно обратното.

Усетих сивите очи на Джейсън, които не се отделяха от лицето ми по време на цялата дандания. С изненада установих, че изобщо не прилича на бясно куче, нито пък на шизофреник. Беше съвсем обикновен човек, приведен в безпомощно състояние. Обзет от страх и несигурност, но все пак любопитен към новия гост.

Бях смаян и от нещо друго: точността, с която Джени бе познала развоя на събитията тук, сякаш се беше сблъсквала с десетки подобни случаи.

И както си му беше редът, крадците бяха стигнали до разпад. Тексасците са поискали парите си веднага, а Джейсън е бил жаден за още кръв. И ето ти го бунта. Но аз се запитах защо капитанът на кораба не е бил помолен да напусне по специално спуснатото мостче, както повеляват традициите. Защо са го оставили жив? Тексасците са получили парите си, убийствата са приключили – или почти приключили, напомних си аз, – с какво още би им бил полезен Джейсън?

После си спомних думите на Мерилу, според които нейният дял е дванайсет милиона. Ако разделим петдесет на четири веднага става ясно, че Джейсън е запазил правото си на дял. Въпрос на бандитска чест? Защо ми беше трудно да повярвам в подобно развитие на нещата?

– Давай да си приготвим нещата и да делим – подхвърли Мерилу.

– Става – отвърна Ханк.

През следващите петнайсет минути двамата бяха заети да опразват гардероби и чекмеджета, хвърляйки разни дрехи в куфарите и саковете си. Джейсън седеше кротко до мен. От равното му дишане можех да заключа, че е отегчен до смърт.

После входната врата се отвори и в къщата се появи още един човек. Беше горе-долу мой ръст, с тъмна, леко посребрена коса, широко лице, сплескан нос и лош поглед.

Той се наведе към Джейсън и мен, огледа ни внимателно и изрева:

– Хей, Мерилу! Какви са тези мъже в къщата? Май си ги вкарала тук зад гърба ми!

– Мамка ти, Биг Деди! – извика от спалнята Мерилу. – Не можа ли да побързаш!

– Имаше задръстване! – изрева в отговор новодошлият. – Изглежда, някакви смахнати са свършили нещо лошо и ченгетата са затворили половината пътища в района! – От устните му излетя грозен смях. – И това ако не е гадория, здраве му кажи!

Мерилу изскочи от спалнята – така, както си беше по пликчета и сутиен, прекоси хола и се хвърли на врата на Клайд. Той сложи яките си лапи върху хълбоците ѝ, вдигна я във въздуха и впи устни в нейните. Охо. Мадамата май беше по-близка с Клайд, отколкото ми беше признала.

– Е, бебче, ние с тебе вече сме адски богати! – изръмжа Клайд. – Какво ще кажеш?

– Нищо повече не мога да кажа, Биг Деди – сладко му се усмихна Мерилу.

– Нали ти казах, че ще ги прекараме! – ухили се онзи.

Тя се откъсна от прегръдката му и стъпи на пода.

– Но имаме и един голям проблем.

– Какъв проблем? – намръщи се Клайд.

– Оня задник – посочи ме с пръст тя. – Вика, че ченгетата вече са те идентифицирали и знаят всичко за оръжията, дето ги гехихме.

Мамка му! Планът ми хвъркна по дяволите. А друг нямах.

– Той ли го каза? – присви очи Клайд.

– Аха. Каза още, че цяла банда ченгета е окупирали Килийн и ни събира биографиите.

Клайд я гледеше втренчено. Отначало беше смаян, после лицето му се наля с кръв.

– Сигурна ли си, че не те е избудалкал? – попита той и се обърна да ме погледне. – Нали ги знаеш какви са адвокатите, винаги лъжат.

Тя избухна в смях, но той вдигна ръка.

– Нещата са сериозни, бебче.

– Не ме е избудалкал, Клайд – поклати глава Мерилу. – Знае прекалено много.

Клайд прекоси помещението, спря пред мен и заби очи в лицето ми.

– Не харесвам това, което ми каза, бебче – подвикна към Мерилу той. – Трябваше да го предвидим по-рано.

– Точно така – кимна Мерилу и скръсти ръце пред гърдите си.

Бях много заинтригуван от този диалог и с нетърпение очаквах продължението му. Клайд отвори уста да каже нещо, което положително щеше да бъде още по-интересно, но в този момент се разнесе оглушителен трясък и входната врата се откърти от пантите. Почти в същата секунда стъклената врата към верандата се пръсна на хиляди късчета, които започнаха да падат върху главите ни като първия сняг.

Мерилу изпищя. За част от секундата двамата с Клайд останаха като втрещени, заковали погледи един в друг. После се осъзнаха, направиха кръгом и се стрелнаха към спалните.

Подчинявайки се на някакъв неясен инстинкт, аз наклоних стола настрани и успях да се просна на пода. Стаята се изпълни с дим и прах, замириса на кордит. От мъглата изскочиха няколко мъже в тъмни гаше-ризони и бронежилетки, с черни каски на главите. Част от тях дойдоха откъм входа, други – през верандата. Дано някой се е сетил да информира тази кавалерия, че в къщата има и други хора освен индианците, рекох си аз.

Но още в следващата секунда разбрах, че трафикът се ръководи от човек, който разполага с температурни сензори за засичане на движещ се противник. Командосите не обърнаха внимание нито на мен, нито на Джейсън, макар че минаха на сантиметри от нас по пътя си към спалните помещения в къщата.

Екнаха изстрели, последвани от викове и крясъци. Погледнах към входната врата точно в момента, в който през нея се промъкна фигурата на агент Дженифър Марголд, облечена в синьото си ФБР яке, със синята си ФБР шапка на глава. Явно не ме забеляза веднага, тъй като зае полуклекнала стойка за стрелба и дулото на пистолета ѝ бавно започна да сканира помещението. Не ми стана особено приятно, тъй като движението му спря точно в мига, в който сочеше право към мен. Мит по-късно

получих възможност да видя лицето ѝ. Беше опънато, със стиснати челюсти. Дулото помръдна в посока нагоре и от него излетя огън.

Съвсем ясно чух как куршумът потъна в жива плът – един мек и особено гаден звук, след което Джейсън Барнс приглушено изстена. Направих опит да изкрещя въпреки лепенката на устата си, изритах стола, но вече беше късно. *Бум, бум.* Джени стреля още два пъти, столът се преобърна и Джейсън се просна по гръб.

Пистолетът в ръцете ѝ продължаваше да е насочен право напред – както са ги обучавали в академията на ФБР, очите ѝ не пропускаха нищо. Откъм задната страна на къщата се разнесоха нови викове и изстрели. Явно тексасците приключваха с участието си в пиесата.

Джени се втурна към мен и дръпна лепенката от устата ми.

– Добре ли си? – попита тя, докато пръстите ѝ се бореха с възлите.

– Аз... Да, добре съм.

– Непрекъснато включвахме и изключвахме предавателя ти – задъхано обясни тя. – Но ти беше в движение и трябваше да те изчакаме да спреш.

Освободен от въжетата, аз станах и разтърках китките си, които щяха да ме болят поне една седмица. Посочих към тялото на Джейсън и попитах:

– Защо го направи?

– За да не те застреля.

– Той беше вързан, Джени.

Тя се взря в трупа, после вдигна глава. Устните ѝ трепереха, в очите ѝ се четеше ужас.

– Господи! Шон, аз... Нямах представа. През пушека те видях на пода, а след това... След това видях него. Стори ми се, че се е надвесил над теб и...

Едва сега си направих труда да се обърна към трупа на Джейсън. Един от куршумите бе пронизал гръдния му кош, а другите два бяха попаднали в черепа, пръскайки мозъка му по цялата стая. Очите му бяха широко отворени, с извърнати нагоре зеници – сякаш се беше опитал да проследи пътя на куршумите.

Откъм вътрешността на къщата долетя силен трясък и ние неволно се свихме. Взривната вълна разклати стените. Явно някой беше хвърлил зашеметяваща граната, след което стрелбата и виковете се възобновиха. Там май се водеше истинско сражение.

– Ела.

Джени ме хвана за ръката и ме задържа след себе си. Подчиних се,

тъй като все още бях малко замаян. На петдесетина метра от къщата бяха паркирани две бронирани коли. Хукнахме към тях, надявайки се на надеждното им прикритие.

Спряхме едва когато подминахме по-близката от тях. Джени протегна ръка и докосна лицето ми. Или по-скоро го избърса.

– Кървиш, при това доста обилно – рече.

До този момент изобщо не бях усетил действието на стотиците ситни стъкълца, които се бяха посипали върху мен при взривяването на вратата за верандата. Кръвта от главата ми заливаше лицето, а кратка инспекция на пораженията показва, че имам порязвания по гърдите и ръцете, а дори и по краката. И в момента, в който разбрах за тях, те започнаха да болят, при това адски силно.

Към нас се приближи агент в комбинезон на командос, защитна жилетка и много намръщено лице. Спря на крачка от Джени, доближи лицето си до нейното и изляя:

– Какви ги вършиш, по дяволите?

– Извеждам си човека, не виждаш ли?

– Предупредих те, агент! Никой не трябва да влиза там, преди да получим сигнал от Отряда за освобождаване на заложници!

– Спомням си.

– Това беше грубо нарушение на процедурите! Изобщо не ми пука дали ти отговаряш за операцията, ще пусна рапорт!

– Пускай каквото щеш! – озъби му се Джени, без да отстъпи дори сантиметър. – Аз гарантирах сигурността на своя заложник и бях длъжна да изпълня обещанието си!

Командосът разбра, че няма смисъл да се прави на пич, още повече че сражението в къщата продължаваше. Без да губи повече време, той изпусна някакъв нечленоразделен звук, обърна се и изчезна.

Обзе ме много странно усещане. Дали изведнъж не ми прилоша?

– Ти влезе с единствената цел да ме измъкнеш, така ли? – попитах.

Джени не отговори.

Напахам ръката ѝ и здраво я стиснах.

– Благодаря.

Тя изглеждаше адски нещастна и почти отнесена. Помислих си, че разбирам за какво става въпрос.

– Джейсън е първият, когото убиваш, нали?

– Аха... Първият. – В очите ѝ се появи влага. – Застрелях човек с вързани на гърба ръце.

– Случва се, Джени. Откъде да знаеш, че ръцете му са вързани зад

гърба? Очите ти виждат само част от картината, забулена в дим и прах, а мозъкът ти реагира по съответния начин. В разгара на боя често става така, че окото доминира над разсъдъка, а пръстът натиска спусъка без никакво колебание.

Тя вдигна глава да ме погледне, но не каза нищо.

31.

Три минути по-късно напрежението изведнъж спадна. Очевидно командирът на Отряда за освобождаване на заложници беше съобщил по радиото, че акцията е приключила. Неколцина от агентите запалиха цигари, между служебните коли се появиха хора.

Екип от криминалисти се насочи към къщата, следван по петите от четири двойки санитарни с носилки. После улицата изведнъж се задръсти от колите на полицията, които винаги пристигат прекалено късно. По петите ги следваха вездесъщите подвижни телевизионни станции, които, предполагам, са били специално повикани да регистрират поредния бляскав успех на ФБР. Всъщност нека не ги съдя прибързано, защото този път успехът беше изстрадан, с цената на много кръв. И на хората трябваше да се отдаде заслуженото.

Някакъв тип със сив костюм и лошо възпитание настоятелно ме караше да се кача в близката линейка. Но аз вече му бях обяснил, че съм съвсем наред и спокойно мога да се махна оттук на собствен ход. Нали се досещате – това беше поредната поза на големия лош Шон, който при всички обстоятелства си остава пич. Изтече доста време, преди да осъзная, че така, както съм по боксерски, изглеждам доста странно сред бързо увеличаващата се тълпа.

Наранена и в лошо настроение, Джени продължаваше да стои неподвижно, зареяла поглед някъде надалеч. Хванах ръката ѝ, обзет от глупавата представа, че по този начин ѝ помагам да се овладее.

Но във ФБР действат адски много правила, а най-важното от тях гласи: подчинявай се на всички правила. По тази логика някой си беше направил труда да извика командира на 003, който пристъпи към мен и подхвърли:

– Ти ли си Дръмънд?

– Не – поклатих глава аз. – Дръмънд е един висок и красив тип, който носи всичките си дрехи.

– Да не те е улучила някоя по-тежка отломка? – пожела да узнае онзи.

Опипах слабините си и отвърнах:

– Не.

– Вече чух, че си много шантав – засмя се човекът. – Но иначе свърши добра работа, за която ти благодарим.

– Ами. Всеки тъпак щеше да я свърши колкото мен.

– И аз така си помислих – прибра усмивката си онзи. – А сега ми отговори на един въпрос: сам ли ще влезеш в линейката, или аз да те натикам в нея?

С крайчеца на окото си видях, че няколко телевизионни оператори са включили камерите. Един от тях беше на три-четири метра и вече се извърташе в моя посока. Побързах да отворя задната врата на линейката, иначе рискувах да се превърна във водеща новина на предаването „В пет нула-нула на живо“.

Не след дълго пристигнахме в болницата „Арлингтън Дженеръл“, където получих шанс да се повоза и на инвалидна количка. Двамата млади доктори в операционната много ми се зарадваха, тъй като ваденето на стъкълца с различни размери от кожата ми обещавахе да им запълни дежурството. Единият дори ми предложи да си запазя парченцата, от които на по-късен етап от живота си бих могъл да си направя оригинален витраж. Другият обърна внимание на старите ми рани от войната и направи предположението, че трябва да съм ужасно известен. И двамата бяха големи сладури. Да, сериозно ви говоря.

Глътнах три аспирина, след което единият от докторите ми препоръча да остана под наблюдение още половин час, да не би да получа внезапен пристъп на здрав разум – колкото и малко вероятно да беше това. После ме облякоха с един абсолютно оригинален хирургически комбинезон, който ми стоеше страхотно. След което ме осведомиха, че ще го включат в сметката ми.

Връщайки се назад, към началото на тази история, започнала в центъра, „Джордж Буш“, бях принуден да призная, че последвалите четирийсет и осем часа преминаха като бесен холивудски екшън на 78 оборота, плътно запълнен с кървища, емоционален хаос и френетични действия. Видях смърт и нещастия, достатъчни за един цял живот, а грозните картини останаха дълбоко запечатани в съзнанието ми. Но фактът, че четирима души бяха намерили смъртта си благодарение на мен, изобщо не предизвика очакваните угризения на съвестта – може би защото все още не го бях осъзнал и обмислил.

На една от стените в операционната имаше стойка с телевизор. В момента течаха новините, а първо място сред тях заемаше престрелката, която имаше всички шансове да остане топ-новина в продължение на седмици. Облегнах се в стола си, качих краката си на масата и се приготвих да гледам. Но в същия миг някакъв глас в главата ми нервно изкрещя: „От два дни не си мигнал бе, идиот!“ После някой разтърси

рамото ми и загрижено попита:

– Хей, ти... Добре ли си?

Отворих очи и видях солидната фигура на агент Рита Санчес. В ръцете си държеше две големи чаши с кафе, от които се вдигаше пара. Господ да я благослови! Нямах представа колко съм спал, нямаше и кой да ми каже. В болницата няма ден, няма нощ.

Рита се тръшна на стола до мен и ми подаде едната чаша.

– Джени каза, че някой трябва да те откара у дома, а тя в момента е заета – рече тя, докато аз отпивах първата благословена глътка.

– Че как иначе – промърморих аз.

– Как се чувстваш?

На този въпрос можех да отговоря по два начина: честно и увъртяно.

– Добре – излъгах аз. – Радвам се, че всичко свърши. Радвам се, че добрите победиха.

– Нормален спад в настроението – усмихна се тя. – Дължи се на внезапното оттичане на адреналина, който те е държал до този момент. Изведнъж започваш да се чувстваш като спукан балон... Виждала съм го много пъти.

– Но този път грешиш – изръмжах аз.

– О, така ли?

– Така. Рицарите резнаха главите на дракона и аз съм доволен.

– Разбира се, че си доволен – кимна тя, помълча малко, после добави: – Ще ни трябват показанията ти. Защото си единственият, прекарал известно време в компанията им.

– Единственият оцелял – поправих я аз.

– Все тая.

– Не е все тая.

Рита усети, че съм в лошо настроение, и тактично замълча. Изчака известно време, след което смени темата.

– Накрая стана истинско сражение. Момчетата от ООЗ твърдят, че онези са се били с яростта на диви котки. Жената е била неутрализирана последна. В момента, в който изскочила от спалнята с М16 в ръка и стреляла като бясна.

– Всъщност точно на това се чудех – промърморих аз.

– На какво?

– Поправи ме, ако греша – погледнах я право в очите аз. – Но доколкото съм информиран, в ситуация за спасяване на заложници се спазват определени процедури – похитителите се предупреждават, че са

обкръжени, предлагат им се преговори. И само ако това не даде резултат, се стига до шурм.

– Има ситуации, при които постъпваме точно така.

– А защо не постъпихте така в тази ситуация?

– Тактическа преценка.

– Ясно. Но с какво беше по-различна тази ситуация, за да не спазите възприетите процедури?

– Ние имаме стандартен подход – спокойно и дори безразлично отвърна Рита. – Той се базира на оценка и вникване в поведението на престъпниците, предишен опит в такива ситуации, оценка на риска за заложниците. Всички тези фактори се подлагат на внимателен анализ, като ударението винаги пада върху последния. Заложниците са нашият приоритет.

Според мен тя усети накъде се насочват мислите ми и това не ѝ хареса.

– Разбирам ситуацията, при които директният шурм е оправдан, но в случая съм доста объркан – информирах я аз. – Отрядът за освобождаване на заложници е успял да раздели заложника от похитителите. Тексасците зарязаха Барнс и мен в дневната и хукнаха към спалните помещения, но въпреки това шурмът бе проведен. Защо?

– Нямам навик да поставям под съмнение заповедите на преките си началници – отвърна с известно закъснение агент Санчес. – И ти би трябвало да направиш същото. В крайна сметка тези хора ти спасиха живота.

– За което съм им много благодарен – кимнах. – Но трябва да ти призная, Рита, че бях доста изненадан, когато профучаха покрай мен, без дори да ме погледнат. Никой не спря да провери състоянието ми, да ме развърже или евакуира. Същото беше и отношението към Джейсън Барнс.

– Предполагам, решили са, че сте в безопасност – сви рамене Рита. – Пак повтарям, сигурността на заложниците е задача номер едно. Задържането на извършителите остава на второ място.

– Какви бяха заповедите на екипа?

– Да използват разумна сила. Но беше ясно, че ситуацията е екстремна. Престъпниците бяха въоръжени до зъби, а не е нужно да ти напомням, че ставаше въпрос за безскрупулни убийци. Греша, ако смяташ, че сме изпратили отряда със задачата да ги ликвидира.

– Добре – въздъгнах аз и заковах очи в лицето ѝ. – Щях да съм наистина обезпокоен, ако ми беше казала, че отрядът е изпълнявал мисия

на отмъщение.

Тя замълча.

– Нещо не ми се връзва около смъртта на Джоун Таунсенд – подхвърлих след кратка пауза аз. – А вероятно и на специалистите от Бюрото. Дълбоко съм убеден, че Ханк, Мерилу и Клайд заслужаваха да умрат. Но животът им трябваше да свърши на електрическия стол, като най-напред им се даде възможност да лъжат като бесни, за да го отърват. Възможността, която Бог е дал на абсолютно всеки американски гражданин. – Направих кратка пауза и добавих: – Не ми се ще да вярвам, че съм излязъл негодник като Джейсън Барнс и съм участвал в кръвава вендата.

Рита се обърна към далечния ъгъл, сякаш бе зърнала нещо интересно там.

– Е, понякога нещата се объркват – промърмори тя. – Знаеш как се казва, нали?

– Не, Рита, не знам. Как се казва?

– Който вади нож, от нож умира.

Помълчах известно време, после попитах:

– Джени на течение ли е?

– В никакъв случай. Тя допусна процедурна грешка, •втурвайки се в къщата по този начин. Но изложи на риск единствено себе си. В такива ситуации Бюрото е склонно да си затваря очите.

Това беше нещо ново за мен.

– Тя беше дала клетва на един доброволен заложник и рискува живота си, за да я спази – продължи Рита. – И в този момент трябва да я възприемаме като герой. Тя спаси не само твоя задник, но и нашия хляб с масло. Бюрото не забравя такива жестове.

– А разстрелът на Джейсън?

– Несъмнено ще има следствие по въпроса. Но в пушилката и суматохата след взрива Джени не е била в състояние да осъществи ясно наблюдение. Момчетата от ООЗ вече дадоха показания за силно задимената обстановка. Командирът им заяви, че са избягнали същата грешка само защото са имали топлинни сензори. Джени просто е видяла лицето му в мъглата, което е било насочено към теб, или към нея. След което е натиснала спусъка.

– Обади се, ако ти трябва допълнителни показания в подкрепа на тази теза – подхвърлих ѝ аз.

– Добре – кимна Рита и стана. – Хайде, ела. Ще те закарам.

Тръгнах след нея.

– За пръв път работя с Марголд – обади се след няколко крачки ед-
рата жена. – Но трябва да ти призная, че много я бива. Стреля право в
целта.

– Май не подбра точните думи, а? – направих гримаса аз.

– Вярно – засмя се тя.

32.

Както можеше да се очаква, инцидентът не слезе от първите страници на вестниците през цялата следваща седмица. Мъртви бяха много достойни люде, като мнозина от тях трябваше да бъдат изпратени с церемониите, които заслужаваха. Градът, а и цялата страна бяха обзети от пристъпи на емоционалност, последвани от облекчение и прилив на нездраво любопитство.

В тази връзка Бюрото направи каквото трябва. Историята беше надробена на ситно, превръщайки се в истински миш-маш между доброто и злото. Макар че злото трудно можеше да бъде идентифицирано след всичките глаголи, местоимения и видоизменени факти, използвани за дегизировката му. Вярна е поговорката, според която познанието е сила. Особено когато се предлага селективно.

Съзнавам, че това издава известна доза цинизъм от моя страна, но наистина си имам причини.

По щастливо стечение на обстоятелствата моето име и роля в операцията останаха напълно неизвестни за обществеността. Когато подпишеш договор с ЦРУ – дори и временен, – получаваш гаранции за желязна анонимност. Нещо адски удобно за онези от нас, които дължат пари...

Както вероятно сте очаквали, Белият дом също даде своя принос. Негови представители направиха всичко по силите си историята да воня по-малко на изпражнения и повече на рози. Лично аз изпитах огромно удоволствие, когато зърнах физиономията на мисис Хупър в едно токшоу, май беше на „Фокс“. Болезнено сбърчила вежди, тя описваше терзанията на президента по повод непрекъснато нарастващия брой на труповете, огромната му мъка за тях, тъй като почти всички били хора от най-близкото му обкръжение – приятели и колеги. Описа с умилителни детайли как се обадил на семействата им, как поднесъл съболезнованията си и още купища подобни глупости. Адски вълнуващо, невероятно затрогващо. Но тая последната част може би наистина се бе случила.

А после, обзета от чувство на дълбоко откровение, госпожата се обърна към водещия и изтърси:

– Сутринта, в която убиха мисис Таунзенд, президентът ме извика в кабинета си. Никога не го бях виждала толкова вгълбен, толкова решителен, толкова силен като президент. Каза, че убийците трябва да бъдат

спрени. Каза, че американският народ *трябва* да бъде защитен, независимо колко драстични ще са мерките, независимо колко самият той ще загуби в предизборната борба. Помоли да предам на ФБР нещо крайно необичайно – да организираме капан, в който да паднат убийците.

И прочие, и прочие.

Не съм сигурен, че цитирам точно думите ѝ, но смисълът беше този. И звучеше по-добре от истината.

Не бях особено щастлив, когато рейтингът на президента скочи с десетина пункта и продължи да се покачва. Както вече споменах, не съм сред най-запалените му почитатели. От друга страна обаче, конкурентът му за Овалния кабинет изглеждаше още по-голям тъпанар, тъй че нещата горе-долу се балансираха.

Както и да е. Президентът не си направи труда да вдигне един телефон, за да ми благодари, а Рита така и не ме почерпи с пържолата, която обеща. Очевидно и двамата имат адски къса памет.

Може би трябва да добавя, че Филис ми даде една седмица отпуск – за умствено възстановяване, както се изрази. Точните ѝ думи на раздяла бяха:

– Не го казвам в буквален смисъл, защото всъщност не искам да се връщаш точно в предишното си състояние. Разбираш ме, нали?

Разбрах я.

През по-голямата част от седмицата изобщо не напуснах апартамента си. Прочетох няколко скапани романа, купих си няколко чифта боксерки, реших (с компромиси) няколко кръстословици в „Таймс“, пусках мехурчета от балкона и се отегчих до смърт. Но най-много очаквах обаждането на Джени, което така и не дойде.

Аз също не ѝ се обадох, без да знам точно защо.

Е, добре де, обадох се в службата ѝ, при това цели три пъти. Елизабет обеща да ѝ предаде посланията ми, но Джени така и не ми отговори. Може би не беше ги получила, а може би просто не искаше да се обади.

И тъй, в края на седмицата най-сетне се появих пред входа на „Охранителна техника за дома Фъргюсън“, отпочинал умствено и физически, но в дълбока емоционална дупка.

Лайла седеше зад бюрото си, облечена в розов пуловер с изключително дълбоко деколте. Аз обаче дори не надникнах в него. Всъщност сторих го, но много прикрито и с много предохранителни мерки.

– Добре дошъл – усмихна ми се тя. – Между другото, малко си закъснял.

– Изобщо нямаше да дойда, ако у дома не беше свършило кафето –

отвърнах на усмивката ѝ аз.

– Хубав костюм – отбеляза тя.

– Благодаря.

– Не, наистина – изкиска се тя. – Наистина изглеждаш добре в костюм.

Какво става, по дяволите? Проследих погледа ѝ и замръзнах. В ъгъла висеше фотография в естествен ръст на някакъв идиот, който стоеше до брониран автомобил само по гашета „Хейнс“. Неизвестен колега с подчертано чувство за хумор бе лепнал отгоре знаменце с надпис:

МАЙОР „ДОЛНИ ГАЩИ“ НАНАСЯ ПОРЕДНИЯ СИ
УДАР.

Усмихнах се по посока на Лайла.

Тя се усмихна в отговор.

Погледнах я в очите и изръмжах:

– Веднага я махни!

– Търсете в интернет... още тази вечер – добави тя, след което подхвърли: – Между другото, в заседателната зала те чакат трима костюмари.

Тръгнах към заседателната зала, където наистина имаше трима мъже в сиво-сини костюми, над които доминираше ядосаната физиономия на Филис.

– Закъсняваш! – отсече тя и многозначително погледна часовника си.

– Точността е навик на слабите духом – отвърнах.

– Аз пък мисля, че точността е навик на онези, които искат да си запазят работата! – отсече тя.

– Точно това исках да кажа.

Тя ме представи на тримата господа, които се оказаха Лари, Мо и Шемп. А може би Лари, Боб и Бил – не бях в настроение да помня измислени имена.

Лари ми показа значката на ФБР и ме дари с фалшивата си усмивка. Бил и Боб само се размърдаха. Просто пристъпиха от крак на крак, но изведнъж ми стана ясно, че триото идва право от отдела, който се занимава с вътрешните разследвания в тази уважавана организация.

Все пак беше по-добър вариант от специална подкомисия на Конгреса, но не кой знае колко.

Лари, изглежда, беше шефът. Той ме покани да седна и ме

осведоми, че екипът му изяснява някои действия и проучва редица неразрешени проблеми.

Никой не ми прочете правата – нещо, което винаги е добър признак. Лари погледна Боб, а Боб сложи на масата магнетофон. Бил протегна ръка и го включи. Сериозно ви говоря, не си измислям нищо.

– Това е официално снемане на показания – информира ме Лари. – Бъдете максимално точен и искрен, говорете ясно. Искаме да ни разкажете за участието си в случая, засягащ Джейсън Барнс.

И аз започнах.

Лари, Боб или Бил ме прекъснаха поне двайсет пъти, настоявайки за изясняване на един или друг момент, за повече подробности върху трети. Боб смени три касети, като пускането и спирането на магнетофона всеки път беше дело на Бил. Сериозно ви говоря, не си измислям. Иначе бяха добри слушатели, бяха се подготвили добре и изглеждаха в час относно всичко, което се беше случило. В смисъл, че задаваха правилните въпроси и не ми губеха времето.

Особено силен интерес проявиха по въпроса кой кого беше убил. Разказах им каквото бях чул от Мерилу, а след това – по пътя на елиминацията – изказах предположението, че останалите жертви са били убити от Клайд или Ханк. Накрая им предложих личното си мнение, според което Джейсън не е натиснал спусъка нито веднъж.

Боб промърмори, че това в общи линии било потвърдено от балистичната експертиза и оръжията, открити у престъпниците. Но не беше ясно кой е изстрелял противотанковия снаряд на околоръстния път и кой бе натиснал копчето, за да вдигне във въздуха Джоун Таунсенд. Не че имаше някакво значение, но все пак.

Хората срещу мен си изкарваха хляба с писане на доклади и бяха посветили живота си на борбата с празните места по формулярите. По тази причина изредиха няколко възможни според тях теории, които изслушах учтиво и без коментар. Това продължи, докато не засегнахме темата за късането на топките – израз, който се оказа неподходящ за ниво на компанията ни.

– Значи при пристигането ви в къщата отпред беше паркиран само червеният пикап, така ли? – попита ме Лари.

– Не, жълтият също беше там – поправих го аз. – Този, който шофирах лично.

Лари не обичаше да го поправят и соннато промърмори:

– Това имах предвид.

– Казвайте това, което имате предвид – хладно го посъветвах аз.

Тоя тип определено не ми харесваше.

– А имате ли представа къде беше останал черният пикап? – попита ме Боб. – Онзи, който е бил шофиран от Клайд Уизнър?

– Защо?

– Нека ние задаваме въпросите, ако нямате нищо против.

– Имам нещо против, Боб. Ако държите да отговарям на въпросите ви, вие също трябва да отговаряте на моите.

Боб се приведе напред.

– Не съм дошъл, за да задоволявам любопитството ви, майоре! Винаги можем да ви принудим да дадете показания!

– Как ще го постигнете, Боб?

– Моля?

– Аз не работя във вашето Бюро. Как ще ме принудите да дам показания?

– Имаме си начини! – отсече той. – А сега отговорете на въпроса!

Между другото, Боб също не ми харесваше.

Лари отново ме попита дали знам къде се беше изгубил черният пикап в промеждутъка от време между напускането на търговския център и завръщането на Клайд в къщата.

– В паметта ми се оформя едно голямо бяло петно, Лари – отвърнах аз.

Ролята на доброто ченге явно се беше паднала на Бил.

– Добре, Шон, няма проблеми – подхвърли изключително приятелски той. – Но по всичко личи, че част от парите липсват.

– По всичко личи? – втренчих се в него аз. – Липсват или не?

– Е, сега вече ме спипахте натясно – мазно се усмихна Бил. – Всъщност липсват...

– Колко, Бил?

Доиде времето на Боб, който очевидно внимаваше да не си изпусне реда.

– Не ви засяга – обяви той.

– Напротив – поклатих глава аз.

Лари изпита необходимост от изява и мрачно обяви:

– Не ми харесва поведението ви, Дръмънд. Отново ще ви напомня, че става въпрос за официално разследване.

Разбрал, че няма да припадна от ужас, той се извърна към Филип и добави:

– Моля ви, вразумете го.

– Това се опитвам да правя от първия ден на назначението му тук –

сладко се усмихна тя. – Бих ви посъветвала да отговаряте на въпросите му. Понякога добре реагира на откровеността.

Лари, Боб и Бил изглеждаха доста объркани от откровението на шефката ми. Бях готов да се обзаложа, че колежа и бесеха в Бюрото и не бяха свикнали на непокорство от страна на служителите му. По всяка вероятност те предлагаха своите чинни отговори още преди Лари, Боб и Бил да са задали въпросите си. Но аз реших, че трябва да съм пълен идиот, за да им отговарям, преди да съм разбрал за какво става въпрос.

Огново дойде ред на Бил.

– Липсват около дванайсет милиона – съобщи той.

– Около?

Той се усмихна.

– Дванайсет и половина, за да бъдем точни.

– Точността е хубаво нещо, Бил – похвалих го аз. – И в тази връзка искам да ви попитам, какво щеше да стане, ако се бяхте представили като служители от „Вътрешно разследване“ или каквито сте там, а аз бях демонстрирал недоверие към вас още от самото начало? Какво щеше да се получи, ако ме бяхте информирали, че става въпрос за официален разпит, а не за дружески разговор? Май нищо съществено, нали, Бил?

– Съветвам ви да се въздържате от саркастични забележки, Дръмънд – рече Боб.

– Не може – обади се Филип. – При него това е като синдрома на Турет и сарказмът тече като пълноводна река.

Дарих я с една усмивка, на която тя отвърна. Тази жена наистина ми харесваше. А и тя очевидно започваше да ми свиква.

Боб и Лари явно решиха, че Бил има най-големи шансове с мен, и му предоставиха инициативата. Честно казано, и него не го харесвах. Беше от онези мазни типове, дето винаги се изплъзват.

– Помогнете ни да открием как се изчезнали тези пари – започна той. – Казахте, че са били натоварени в пикапа на Клайд Уизнър преди потеглянето му от търговския център. Между разговора ни с агент Санчес и сегашната ни дискусия успяхме да установим приблизителното време, за което всеки от пикалите е стигнал до къщата. Вие сте били в един автомобил с Мерилу Джонсън и сте се появили там десет-дванайсет минути след Ханк Мърсър, нали така?

Бил млъкна в очакване на потвърждение, но аз само го гледах и мълчах.

– Със сигурност знаем, че Клайд Уизнър е пристигнал минимум трийсет минути по-късно – принуди се да допълни той. – Какво точно

си говорихте с Мерилу Джонсън за времето от близо четирийсет и пет минути, през което сте били насаме?

Търпението ми започна да се изчерпва.

– Ще ти кажа, Бил – кимнах аз. – Говорехме главно по въпроса къде да преведат моя дял.

Беше ясно, че е шега, нали?

Но Бил не се засмя, а Боб започна да ме гледа с други очи.

Единствено Лари реши, че се шегувам. Явно беше много умен.

– При първото си телефонно обаждане Клайд Уизнър е поискал куриер да бъдете вие – наведе се напред той. – Защо точно вие? И откъде ви е познавал?

– Е, питайте него.

Миг по-късно и Боб се наведе напред.

– Армията отказа да ни предостави служебното ви досие, което според тях било с гриф „секретно“. Но от канцеларията на председателя на Военния съд проявиха по-голяма отзивчивост и ни предоставиха исканата информация. Според нея вие никога не сте били на постоянна работа във Форт Худ, но сте били три пъти там за изпълнение на различни задачи, като веднъж престоят ви е продължил повече от два месеца. Възможно ли е тогава да сте се срещали с Клайд Уизнър?

– Пак ще повтора, Боб, питайте него.

Лари усети, че Боб не се справя, и побърза да се намеси:

– Има и още нещо, което ни се струва интересно. Агент Санчес ни съобщи, че първоначално сте отказали да бъдете оборудван с апаратура за проследяване.

– Защото я нарече супозиторна свещичка, а аз не обичам да ми гледат задника.

Пак се шегувах.

– Точно така – кимна онзи. – В първия момент и тя решила, че става въпрос за съвсем невинно недоразумение. След което ви е обяснила, че хапчето се поема през устата и вие сте приели.

– Звучи правдоподобно.

Боб стовари ръка върху масата и обяви:

– Но до вана в търговския център беше открита локва от повръщано!

– Ханк ме ритна в корема и аз повърнах обяда си. Вече го казах при устните си обяснения. Какво толкова?

– Нищо. Възниква обаче въпросът дали не сте се опитали да извърлите предавателя. Напълно е възможно да сте бръкнали с пръст в

гърлото си, предизвиквайки спонтанно гадене.

– Предавателят все още е вътре в мен, Боб.

Лари зарязва условното наклонение и премина към директни обвинения.

– Но вие не сте го знаели, нали? – ледено подхвърли той. – В онзи пушек просто не е било възможно да видите дали сте го изхвърлили, или не. А предвид особената ситуация вие не сте били в състояние да разровите това, което е изхвърлил стомахът ви.

Боб пожела да се върне в играта и обяви:

– Във вана не е имало бомба, както сте обявили пред Санчес и Марголд. Прослушахме записите на разговорите ви с контролния автомобил. В един момент сте поискали отстраняване на екипите за проследяване, а когато откривате, че не е изпълнено, изпадате в нервна криза.

Според мен и на Бил му писна ролята на доброто ченге, която и бездруго не му се удаваше много добре.

– Възстановявайки събитията от деня, стигнахме до заключението, че вие сте гноясалият пръст, Дръмънд – обяви с враждебен глас той и започна да изброява, прегъвайки пръстите си: – Уизнър ви иска за куриер и вие с готовност приемате. После се отказвате от предавателя, а на даден етап правите опит да го изхвърлите. Излъгахте за бомбата и се опитахте да се освободите от опашката. – Направи драматична пауза, после заби показалец в гърдите ми и драматично попита: – Къде са парите, Дръмънд?

Очевидно доволни от себе си, Лари, Боб и Бил се облегнаха в столовете си и забиха погледи в мен. Най-накрая разбрах какво мислят и защо го мислят. Но това не ми попречи да отбележа, че не ми прочетоха правата и не ми отправиха никакво официално обвинение. Което означаваше само едно – липсват им доказателства. Разполагаха със силни подозрения, гарнирани с теории на базата на косвени обстоятелства. Точка.

Бяха наясно, че в момента, в който прибягнат до процедурата с правата, аз ще поискам адвокат и пак няма да стигнем доникъде.

Такива ми ти работи. Вдигнах глава, забих поглед в Лари, Боб и Бил, наведох се към магнетофона им и отчетливо започнах:

– Шон Дръмънд има право да запази мълчание.

Копелдаците не си мръднаха задниците и гледаха тъпо през цялото време, което ми беше нужно да си самопрочета правата.

Едва когато свърших, Бил се размърда и начупено подхвърли:

– Това няма да ни доведе доникъде.

– Напротив, Бил – погледнах го почти сърдечно аз. – Нима допусках, че ще си призная как съм каширал някъде дванайсет и половина милиона долара?

– Ние знаем, че те още не са ваше притежание – обади се Боб.

– Как го разбрахте?

Никой не отговори. Никой не се нуждаеше от отговор. Беше ясно, че вече са преровили апартамента ми, вързали са ми телефона и със сигурност са прегледали миниатюрната ми спестовна сметка. Това означаваше, че съдът им е дал разрешение за обиск, а за мен – че с единия крак вече съм в панделата.

Прецених, че от продължението на разговора не ме чака нищо добро, станах и се обърнах към Лари:

– Ако нямате заповед, аз си тръгвам.

– Нямаме – кимна Лари. – Все още.

– Всъщност той остава, защото работи тук – обади се Филип. – Кое то означава, че ще си тръгнете вие.

Лари кимна, извади визитка от джобчето на самото си и ми я подхвърли.

– Ако случайно откриеш изгубената си съвест, можеш да се обадиш – рече.

После Лари, Боб и Бил си събраха бележниците и магнетофона и тръгнаха да си ходят. Физиономиите им излъчваха мрачна заплаха.

Вратата се затвори след тях и в стаята настъпи тишина. После Филип се обърна към мен и каза:

– Шон, погледни ме в очите и ми кажи, че не си взел тези пари!

Погледнах я в очите и тръснах глава.

– Те са мои, само мои! Няма да ти дам дори цент!

Стори ми се, че долових въздишка на облекчение.

– Всъщност това е пълен абсурд – промърмори след кратка пауза тя. – Аз ти възложих този случай, нали? Как би могъл да уредиш нещата, след като си нямал идея, че ще участваш в разследването? – Вгледа ѝ се появи нещо като неудобство. – Май трябва да ти се извиня, че те забърках в тая история.

Не отговорих, което не ми попречи да регистрирам един факт – тази жена има чувството, че ми е задължена. Оставих паузата да се проточи, после подхвърлих:

– Всъщност това изобщо не ме притеснява.

– А би трябвало – отбеляза тя.

– Щях да съм притеснен, ако ме бяха поканили на среща отатък

реката – при тях. Аз съм адвокат, Филис, имай ми доверие.

Тя се въздържа от коментар на този очевиден оксиморон, въздъхна и рече:

– Теорията им е доста убедителна, Шон.

– Глупости. Липсват един куп пари и счетоводителите в мазето настояват за вътрешно разследване. Стандартна процедура, нищо повече. Ще им се наложи да вдигнат малко аларма, и толкоз.

– Пропускаш един факт – подхвърли тя.

– Какъв факт?

– Джордж Мийни. Тази седмица го уволниха. Разбира се, без да използват този термин, който отдавна вече не е в употреба. Но ти знаеш за какво става въпрос. Много хора бяха убити и все някой трябваше да поеме вината. Официално обявиха, че Джордж е новият помощник на говорителя на ФБР.

На това му се казва новина, рекох си, след което свих рамене и добавих:

– Нямам нищо общо. Джордж отговаряше за операцията, а отговорността е нож с две остриета. В крайна сметка той сам избра да бъде на погрешното място в погрешното време, ето защо не получи така очакваната порция слава.

– Според мен не е важно какво мислиш ти, а какво мисли Мийни – подхвърли тя и аз признах, че забележката ѝ е напълно основателна. – Той е човек с отмъстителен характер, Шон, и има сериозни връзки в рамките на ФБР. – Замълча, после добави: – Между другото, тази сутрин Марк Таунзенд си подаде оставката и президентът ще я приеме. А твоята приятелка Джени временно става заместник изпълнителен директор с големи шансове за постоянно назначение.

– Напълно си го заслужи – рекох. – А за Таунзенд искрено съжалявам.

– И аз. Що се отнася до Марголд, ти си прав – тя наистина си го заслужи. Представянето ѝ по време на операцията беше безупречно. – Замълча, после тихо добави: – Твоето също.

Бях тръгнал към вратата, но последните ѝ думи ме накараха да се обърна. Ако бях седнал, те със сигурност щяха да ме съборят от стола.

– Благодаря – рекох.

– Няма защо.

– Ако беше двайсет, трийсет, а може би и четирийсет години помлада, аз щях да...

– Давам ти два дни да внесеш ред в професионалните и личните си

отношения – прекъсна ме тя. – Управлението не може да търпи подобна бъркотия, затова се оправяй!

– Слушам, госпожо.

На практика имах един голям проблем, по-скоро два... Единият личен, а другият – професионален. А може би и по-лошо: личният да се явява и професионален. Но все още не бях готов да се закълна, че е точно така.

33.

Оперативната централа на ФБР във Вашингтон е сред четирите най-големи и най-оживени оперативни служби в страната.

Намерих свободно място за паркиране на Четвърта улица, прекосих платното и влязох в изненадващо безличния вход. Показах картата си от ЦРУ и един любезен охранител ми подаде малък формуляр. Попълних го, минах през металодетектора на входа и се озовах във вътрешността на сградата. Указанията на човека бяха точни и аз без затруднения стигнах до кабинета с табела „Национална сигурност. Старши оперативен агент“.

Отворих вратата и се озовах в нещо като преддверие, откъдето се влезаше в същинския кабинет. Елизабет – любопитната и бърлива асистентка на Джени, вдигна глава от документите пред себе си. Не знам дали ѝ беше приятно да ме види, но очевидно беше изненадана.

– Радвам се да ви видя, мистър Дръмънд – промълви с леко смущение тя.

– И аз се радвам, Елизабет – усмихнах ѝ се аз. – Страхотен костюм!

– О... Ами...

Всъщност дрехата ѝ беше изненадващо грозна – розова наметка от индийски плат, в комбинация с яркочервена пола. Запитах се дали Елизабет не е далтонистка, или – както напоследък ги наричат – „хроматично обременена“. Докато бях зает с тези разсъждения, тя се изкикоти и изведнъж призна:

– Всъщност сама си го уших.

Беше мой ред да се облека.

– Да не повярва човек – промърморих.

– Харесва ли ви?

– Според мен трябва да започнеш бизнес в тази област. Да прокараш собствена линия в дизайна. За нула време ще се превърнеш във Вашингтонска знаменитост. – С това реших да приключа персоналните контакти и попитах: – Нейно благородие тук ли е?

– Всъщност би трябвало да се обадите предварително. В момента е на заседание в центъра.

– Ясно.

Всъщност бях се обадил предварително. Преди около четирийсет минути. Но Елизабет не носи вина, тъй като бях много объркан и май се

представих не както трябва. По тази причина знаех, че Джени е напуснала сградата преди двайсетина минути и няма да се върне преди един. И това ме устройваше.

– Исках да я изненадам – казах на глас аз. – Като я поканя на обяд. – Приведох се над бюрото на Елизабет и тихо споделих: – След края на операцията малко трудно се свързвам с нея. Нали знаеш – нейната програма, моята програма.

На екрана на монитора ѝ явно се появи нещо особено важно, тъй като тя закова очи в него, избягвайки да ме поглежда.

– Да, тук наистина е лудница. В момента мис Марголд изпълнява две длъжности едновременно, и двете много отговорни... – За да бъде сигурна, че гърбът на шефката ѝ е надеждно прикрит, тя посочи купчина листчета с телефонни съобщения и добави: – Няма време дори да отговори на повикванията си!

– Разбирам. Исках само да се уверя, че е добре.

– Добре е. Но е страшно заета.

– Радвам се, че вътрешното разследване не ѝ тежи. Ако нещо от този сорт висеше на моята глава, със сигурност щях да съм развалина! Нямаше да мога да спя, нямаше да...

– Разследване ли?

– Да. За онези пари, дето изчезнаха.

– Май не разбирам за какво говорите – колебливо ме погледна Елизабет.

Извадих картичката на Лари Бозуел и ѝ я подадох.

– Сутринта бях посетен от този господин. Какви глупости, Господи! Липсвали дванайсет милиона от парите за откупа. На всичкото отгоре подозират, че ги е взела Джени!

Опа! Май пак имам проблеми с идентичността! Но тази жена насреща ми пазеше Джени като очите си, а вземайки предвид деликатността на новия ѝ пост, скоро едва ли щях да се радвам на благосклонността ѝ. Понякога чрез лъжата се стига до истината. На практика исках да разбера дали Джени беше разговаряла с Лари и на чия страна е предпочела да застане.

Елизабет прочете името на картичката, а по очите ѝ познах, че го е срещала и преди.

– Искам да я предупредя, ако случайно не знае, че тези типове разпитват хората зад гърба ѝ – добавих.

– Аз... Според мен тя вече знае.

– Сигурна ли си?

Тя се поколеба за момент, после посочи картичката.

– Този човек беше тук. Миналата седмица. Идва няколко пъти заедно с още двама.

Това беше последното, което исках да чуя. Разбира се, едва ли щях да разигравам този театър, ако не бях подозирал нещо. Естествено, Лари беше обсъждал не Джени, а мен, а това даваше отговор на въпроса защо доскорошната ми партньорка не желае да вдигне дори телефона. Или е гузна, защото ме е натопила пред Лари, или Лари ѝ е заповядал да не поддържа контакти с мен, преди да бъде оневинен. Ако междувременно не поема към затвора „Левънуърт“, разбира се. Имаше и една трета вероятност, но нея директно отхвърлих, защото бях сигурен в своята неустойчивост. Иначе казано, личните ми проблеми се превръщаха в професионални. По отношение на мен бях абсолютно сигурен, че Джени е казала на Лари да върви по дяволите, че Шон Дръмънд е един от добрите, чист телом и духом, и няма нищо общо с изчезването на парите. При неприятности партньорите си помагат, нали? Но в този ред на мисли партньорите не се ли търсят взаимно, когато задникът на един от тях е на течение? Ами да.

Елизабет регистрира загриженото изражение на лицето ми и попита:

– Мислите ли, че е сериозно? Тя ще има ли неприятности?

– Не. Само ще ѝ загубят времето. Тя е герой.

– Направо е страхотна! – грейна от гордост Елизабет. – Притежава необикновена интуиция. Понякога имам чувството, че чете мисли и може да предсказва бъдещето.

– Е, чак пък толкова.

– Наистина е така. Знаете ли, че преди три месеца тя изиска досието на този тип Джейсън Барнс? Сякаш е предчувствала какво ще се случи.

Вдигнах глава и спрях очи върху Елизабет.

– Какви са били шансовете да се случи? – добави тя.

Какви шансове, Елизабет?

– *Какво досие, Елизабет?* – попитах на глас аз.

– Комплектът за достъп на Джейсън Барнс. Доколкото си спомням, разрешителното му за максимален достъп беше почти петгодишно. А този тип разрешителни се подменят на всеки пет години, но преди това наново се провежда пълно разследване на кандидата.

– Мисля, че грешиш – поклатих глава аз.

– О, не греша. През мен минават купища разрешителни и аз положително не бих запомнила което и да било от тях, но мис Марголд

специално ме помоли да изискам още едно досие. То съдържаше подробно проучване на бащата на Джейсън Барнс.

– Сигурна ли си в това, което казваш?

– Задачата беше много деликатна. Доста се измъчих, докато се сдобия с папката.

Елизабет млъкна и ми хвърли озадачен поглед.

– Ама вие... Добре ли сте?

Добре ли бях? Не, решително не бях добре. По-скоро бях на косъм от сърдечен удар. Нямахме как да скрия шока и смайването, които се бяха изписали на лицето ми. В гърдите ми се появи някакво странно изтръпване, което тръгна нагоре, към гърлото ми.

– Да ви донеса ли вода? – попита Елизабет, заковала поглед в мен.

– Не, не... Аз само... Спомних си нещо.

– Какво си спомнихте, мистър Дръмънд?

Това, което си спомних, не беше нейна работа. Ето защо се обърнах и си тръгнах.

34.

След кратък телефонен разговор с Филис получих домашния адрес на Марк Таунзенд плюс указания как най-бързо да стигна дотам. Оказа се, че къщата на директора е във Виена – на хвърлей място от „Тайсънс Корнър“, където бяха взривили Джоун.

Завъртях копчето на радиото и попаднах на станция, която излъчваше стари златни хитове. През целия път се наслаждавах на групи като „Флийтуд Мак“ и „Харт“.

Домът на Таунзенд се намираше на авеню Боа – една френска дума, която според мен означава, това. Сякаш, за да потвърдят не особено солидните ми познания по чужди езици, от двете страни на улицата се издигаха високи разлистени дървоове, зад които се мяркаха спретнатите и не особено претенциозни къщи на американци от средна ръка. Вкарах колата в алеята, изключих двигателя и се насочих към входната врата, на която имаше лентичка от черно кадифе. На позвъняването ми откликна младо момиче.

– Добър ден – рекох. – Казвам се Шон Дръмънд, а вие вероятно сте...

– Джанис Таунзенд.

Очевидно дъщерята вече беше успяла да се прибере от колежа. Беше красива, дребна и стройна и видимо приличаше на майка си.

– Много съжалявам за майка ви, Джанис – промълвих. – Аз работех с баща ви. Той вкъщи ли е?

– По важен въпрос ли го търсите?

– Страхувам се, че да.

– Добре. Последвайте ме.

Последвах я. Къщата нямаше нищо общо с официалната съдржаност на домакина и вероятно отговаряше на вкусовете на домакинята: беше топла и уютна, обзаведена с доста вкус. Във всеки случай максимално добре за човек, който получава заплатата си от Чичо Сам. Подминахме просторната дневна вдясно от коридора, трапезарията и кухнята вляво, след което спряхме пред малък кабинет в дъното. Джанис ми каза да почакам и изчезна зад вратата. Две секунди по-късно отново се появи и ми направи знак да вляза.

Баща ѝ седеше сковано в едно доста протрито кожено кресло до камината, в която гореше буен огън. В скута му лежеше непрочетен и

дори неотворен вестник. С изненада установих, че Марк Таунзенд – човек, за когото бях сигурен, че спи с колосани пижами, сега е брадясал, рошав и облечен в съвсем неподходящи джинси и тениска. Стори ми се остарял най-малко с десет години.

– Добър ден, сър – поздравих аз. – Позволете да ви изкажа своите съболезнования.

– Да... Благодаря. – Думите му прозвучаха някак разсеяно. – Би ли... въз...

Предположих, че ми предлага да седна, и побързах да се отпусна в удобния плетен стол срещу него. След което изведнъж осъзнах, че той вероятно е принадлежал на Джоун, а това вероятно е стаята, в която двамата са прекарвали своите спокойни неделни утрини. Почувствах се като недодялан натрапник.

Както вече споменах, мистър Таунзенд изглеждаше ужасно. И доста отнесен, ако оставим съпричастието настрана. Очите му, които доскоро бяха като немигащи лазери, сега потрепваха като на епилептик, а зениците им бяха оцъклени и разширени. Вероятно му бяха предписали някакво успокоително – нещо, което беше далеч по-приемливо (и вероятно по-евтино) от традиционното давене на мъката в алкохол.

Единият от нас трябваше да каже нещо, но аз, хукнал насам, подчинявайки се на някаква вътрешна необходимост, не знаех как да започна, докде да стигна и къде да свърша. За щастие той спря очи върху мен и каза:

– Чух за ролята ти при залавянето на онези. Поел си голям риск, за което ти благодаря.

Кимнах.

Той помълча малко и попита:

– Що за типове бяха?

Знаех защо ми задава този въпрос. Много ми се искаше да му кажа, че убийците на жена му са били достойни противници, че колективната ни неспособност да ги заловим, преди да падне гилотината, не се дължи на некадърността ни, а по-скоро на техните смайващи качества. Но този човек заслужаваше да чуе истината.

Поех си въздух и започнах:

– Прекарах доста време в компанията на жената, казва се Мерилу. За нея мога да кажа малко: дива и проста, злобна и коварна. Получих възможност да наблюдавам и Ханк, но за кратко време. Голям мъж, надарен с огромна физическа сила, но умът му беше колкото детски аспирин. Уизнър имаше повече акъл от останалите, а вероятно и

впечатляващи технически умения.

– Той е бил главатарят, така ли?

– Мисля, че той е планирал убийствата – имам предвид като физически акт. Същевременно обаче му липсва талант и опит, за да конструира цялостната операция, да избере средата, да проследи мишените или пък да уточни онези дребни подробности, които съпътстваха всяко едно от убийствата.

– Уточнихте ли какво точно са направили той и неговите съучастници във Форт Худ? Някои кражби носеха белега на гениалност и безумна смелост.

– Форт Худ е мястото, където Уизнър е прекарал по-голямата част от живота си. Кражбите са осъществени в максимално благоприятна обстановка – когато никой в нищо не го е подозирал и съответно не са били взети подходящите предпазни мерки. Но действията се развиха тук, във Вашингтон, на наш терен. Ние знаехме, че той е тук, знаехме какво върши и направихме всичко възможно, за да го спрем.

Той обмисли думите ми, огледа ме и рече:

– Нямах представа, че са толкова зависими от Барнс. За какво беше всичко това? За да се изтрие петно, лепнато върху името на фамилията? – Помълча, после добави: – За трийсет и две години във ФБР съм се натъквал на какви ли не типове. Странно е да видиш как сянката на злото се напластява в душата на някои хора. – Отново млъкна, очите му се сведоха към дланите. Беше един дълбоко разстроен човек, прекарал целия си професионален живот в борба с престъпността, а тя му беше отмъстила по най-ужасния възможен начин. В момента се опитваше да разбере защо се е получило така, но истината беше друга – това защо вече нямаше никакво значение.

Секундите се точеха бавно. Най-сетне той вдигна глава и каза:

– Според мен повечето от нас са способни да отнемат живот, но предумишленото убийство е по силите на малцина. Ти как мислиш?

– Опитът ми сочи същото – отвърнах. – В армията съм служил рамо до рамо с хора, които отнемаха живота на врага без колебание и без угризения на съвестта. Но онзи, който би им заповядал да извършат убийство, да отнемат живот за лична изгода или за неморална кауза, трябва да има много бързи крака.

– Ние сме живели в различни светове, но между тях май има много общи неща – подхвърли той.

– Май е така – кимнах.

– Е, всичко свърши – въздъхна той, погледна ме и добави: – Ти

религиозен ли си?

– Да.

– Преди седмица погребяхме Джоун. А малко по-късно изпитах наладата да се изправа на гроба ѝ и да ѝ съобщя, че убийците ѝ вече са в ада.

Кимнах, макар че не бях много сигурен в това.

Но беше дошло време да разбере. Вдигнах глава и казах:

– Бих искал да ви задам няколко въпроса, ако нямате нищо против.

– Ти си заслужи правото – кимна Таунзенд.

– Може и да не съм – промърморих аз, след което попитах: – Преди няколко месеца вие назначихте нов старши оперативен агент по националната сигурност в централата във Вашингтон. Как беше взето решението?

Бързата смяна на темите за момент го обърка.

– Защо задаваш този въпрос?

– В момента не мога да ви отговоря. Моля ви.

– Добре. Постът беше освободен от Анди Синклер преди седем месеца. При нас има специален съвет, който борави с деликатните назначения. От него ми предложиха две имена – Джон Фиск и Дженифър Марголд. По мое мнение квалификацията на Джон беше по-впечатляваща от тази на Дженифър. Тя имаше ограничен оперативен стаж, макар че се справяше добре. Но основната ѝ специалност е профайлър, а тя нямаше никакъв опит сред висшата бюрокрация на Вашингтон – един много важен фактор за заемането на тази длъжност.

– И вие избрахте Фиск, така ли?

Таунзенд кимна.

– Жалко, че така се получи с него. Джон беше добър човек и способен специалист.

– Убиха го преди три месеца, нали така?

– Да, той беше брутално убит. Преди близо четири месеца.

– А Джени показа ли с нещо пред вас или други хора, че не желасе да получи този пост?

– Нямам такива сведения. Но аз по принцип не обсъждам назначенията с други хора, още по-малко пък с кандидатите. Във ФБР няма място за демокрация.

– Ясно. И след убийството на Джон Фиск вие назначихте нея.

– Точно така.

– Може би тогава е споменала, че този пост не я интересува.

– Напротив, беше много щастлива. Защо?

– Моля ви, отговорете на още един въпрос.

Съзнавах, че поставям търпението му на изпитание, и с облекчение видях как кима, макар и с нежелание.

– Защо именно Джени?

– Заради изявите ѝ в Куонтико.

– Била е добра, така ли?

– Добра е меко казано, Дръмънд. От техническа гледна точка тя беше истински виртуоз. Запознат ли си с програмата, която се изпълнява там?

– В най-общи линии.

– Те са нашите очи, проникващи в съзнанието на най-големите престъпници. Работата им е свързана с научни разработки и строг анализ на фактите, но най-добрите от тях – като Дженифър, – притежават някакъв особен инстинкт, нещо като шесто чувство.

Таунзенд стана и сложи нов пън в огъня. Априлското време беше достатъчно меко, а в стаята стана прекалено топло, но домакинът явно не го усещаше. По челото ми избиха капчици пот, имах чувството, че ще се разтопя.

– Геният на Дженифър бе рано открит и оценен. Ние платихме за специализираното ѝ обучение и научните ѝ титли. На нея бяха възлагани най-тежките случаи. Повярвай ми, тя има значителен принос за обезвреждането на няколко истински чудовища!

Изведнъж се почувствах болен. Не знам дали от жегата или по други причини. Стана ми адски зле. В главата ми се блъскаха всевъзможни идеи, повечето от тях абсурдни. Рязко се изправих.

– Сър... Благодаря ви, че ми отделихте време. Аз... Аз трябва да тръгна.

– Не и преди да ми кажеш за какво беше всичко това! – отсече Таунзенд.

– Не знам. Вероятно нищо.

Но Марк Таунзенд беше умен мъж, дълги години бе усъвършенствал полицейския си нюх.

– Моля те, престани! – раздражено изръмжа той. – Казвай защо си тук!

Погледнах го право в очите.

– Не съм много сигурен, сър. Но съвсем скоро ще разбера и вие ще бъдете първият, на когото ще докладвам.

Той ми хвърли изпитателен поглед и промърмори:

– Предполагам, че става въпрос за нещо важно.

- Наистина е така, сър.
- Разбирам. Е, благодаря, че мина да ме видиш.
- Още веднъж приеете най-искрените ми съболезнования.

Напуснах кабинета на Марк Таунзенд, а след това и дома му. Докато се спусках по стълбите на верандата, забелязах, че дъщеря му Джанис ме наблюдава през щорите на дневната. Влязох в колата и направих няколко дълбоки вдишвания и издишвания. Опитах се да събера мислите си, след което извадих телефона и набрах служебния номер на генерал-майор Даниъл Тингъл.

Вдигна секретарката му и аз се представих. Миг по-късно генералът пое слушалката.

– Дръмънд, ние с теб нямахме ли някаква среща, на която да си поговорим като хората? – демонстрира памет той.

– Имаме, господин генерал – промърморих аз. – Уверявам ви, че ще спазя уговорката и като му дойде времето, покорно ще поднеса задника си за вашите ритници.

– А стига, бе! – засмя се той.

– Но преди това ще поискам нещо от вас – побързах да добавя. – Много важно и много спешно!

– Вероятно нещо във връзка с...

– Господин генерал, искам вие лично, а не някой от сътрудниците ви, да се обадите в Отдела за поведенчески науки в Куонтико. Искам *вие лично* да попитате какво е станало с искането на Танър за помощ по случая „Форт Худ“. Адски е важно, да знаете!

Продиктувах му номера на мобилния си телефон и той обеща да се обади в момента, в който получи някакъв резултат.

Понякога се получава така, че нещо ясно и очевидно става прекалено ясно и очевидно. Джени Марголд беше уважаван криминолог – по думите на Таунзенд, истинско дете-чудо в мъглявото изкуство за проникване и прочит на престъпния ум, престъпното поведение и престъпната техника. Все още не можех да си обърна езика и да си задам очевидния въпрос: кой бе притежавал уменията, шанса и средствата да организира всичко по-добре от нея?

Личностните проверки и биографичните справки на тайните служби бяха текли като пълноводна река през кабинета ѝ. Тя бе имала възможността да избере хората, които ѝ трябват, и да приложи върху тях уникалните си организаторски способности и да ги превърне в чудовищата убийци, нужни за реализацията на сложните ѝ планове.

В момента, в който Таунзенд повдигна въпроса за връзката между

Джейсън и баща му, тя беше демонстрирала пълно невежество. Но аз вече знаех, че беше изисквала и прочела досието на Джейсън Барнс, и то месеци по-рано. Отбелязала си бе кой е баща му, събрала бе две плюс две и бе наредила на Елизабет да изрови личното досие на Калхун.

В качеството си на профайлър и добре подготвен психиатър, тя имаше възможност да изследва поведението на Джейсън под собствения си микроскоп, да открие – а дори да си измисли или фалшифицира – такава мрежа от връзки и отклонения, която обикновените следователи дори не са сънували. Въоръжена с търпение, тя бе направила своето проучване и бе открила уникалната патология в семейството на Джейсън Барнс. Уверена в себе си, тя знаеше, че може да изгради около него една наистина опияняваща илюзия, а нас – останалите участници в разследването – да убеди с помощта на умно подхвърлени примери, че семето на злото в душата на Джейсън Барнс е пуснало метастази и го е превърнало в кръвожаден убиец.

Извиках в съзнанието си образа на Джейсън в последните минути от живота му: завързан на стола до мен, инертен, объркан, уплашен, безпомощен. Той не е имал абсолютно никаква представа какво прави в онази стая, овързан като пашкул. Той не е бил убиец. Възможно е да са съществували предпоставки да се превърне в такъв, но Джейсън Барнс бе потърсил убежище в своето по-добро вътрешно „аз“, във възвишеността на идеалите Бог и Родина, бе успял да заобиколи капаните на съдбата.

Спомних си за онези два страшно натоварени дни, които прекарахме заедно – от влизането ни в къщата на Тери Белнап до последната престрелка. Тя ме беше водила за носа, а заедно с мен и целия екип, натоварен с разследването, по един предварително очертан от подвеждащи улики и погрешни доказателства път, който, естествено, ни отведе до задънена улица и стана причина за още кръв и насилие.

Джени беше тази, която настоя да разпитаме хората от тайните служби, охранявали къщата на Белнап. Още предишния ден тя бе знаела за отвличането на Джейсън и бе избрала момента да насочи вниманието ни към него. По всяка вероятност Клайд Уизнър бе обул маратонките му, разходил се бе из градината на Белнап, а след това ги бе върнал в дома му. Джени бе направила необходимото да открием тази инкриминираща улика, след което не ѝ бе трудно да вдъхне плът и кръв на портрета, който предварително ни беше подготвила. Портретът на една изтерзана душа, обзета от противоречия и гняв, решила да накаже света за греховете на бащата чудовище.

Телефонът ми иззвъня.

– Дръмънд, мисля, че агент Марголд беше права! – прогърмя в ухото ми гласът на Тингъл.

– Права за какво?

– Хората в Куонтико се опитаха да изровят искането, но то е изчезнало.

Я си напъни мозъка, Дръмънд!

– Те нямат ли дневник, система за проследяване, нещо, което да ни насочи?

– Разбира се, че имат. Искането е пристигнало преди шест месеца. Било е преценено, че не е спешно, и са го оставили на изчакване. Както каза агент Марголд, техният стил на работа е бил такъв, че са давали приоритет на спешните случаи и профилирането на опасни престъпници, а едва след това са се занимавали с молбите за помощ и други подобни неща.

– А имат ли представа как е изчезнало? – попитах аз.

– Имат, Дръмънд. – Генералът направи драматична пауза, явно с цел да ми скъса нервите, после обясни: – Това би могло да се случи по един-единствен начин. Някой, който работи в отряда, е изискал папката, след което е забравил да я върне.

Точно така се бе случило. Бях убеден, че тук изобщо не става въпрос за небрежност. Узнах каквото ми трябваше и побързах да се сбогувам с генерал Тингъл.

Джени беше действала по същия начин, по който беше открила Джейсън. Вероятно бе преровила стотици нерешени случаи, преди да засече Клайд, Мерилу и Ханк, които – поотделно и заедно, – се бяха превърнали в непосредствени изпълнители на плана ѝ. Но може би бе станало и обратното. Като се замислям, започва да ми се струва, че убийствата са били скроени така, че да отговарят на индивидуалните им умения, като всяко от тях прилича по нещо на престъпленията им във Форт Худ. Престъпленията, подобно на всички човешки дейности, също се усъвършенстват чрез практиката. И Джени го е знаела много добре.

Запознала ги е детайлно със защитата, която трябва да бъде преодоляна, посочила им е уязвимите места на жертвите и техните пазачи. В крайна сметка именно нейната служба контролира и осигурява физически всички охранителни мероприятия на тайните служби и Върховния съд, нали? И по тази причина е била запозната отблизо с начините за достъп до всяка една от жертвите, имала е възможност да избере най-подходящия час. В допълнение на всичко е могла да адаптира

стратегията си според нашите действия, тъй като ние бяхме принудени да реагираме по някакъв начин на вълната от убийства. Именно по този начин решава да обърне гръб на строго охраняваните мишени и да избере някоя друга – като похотливия Дани Картър или горката Джоун Таунзенд, която няма абсолютно нищо общо.

В момента всичко ми се струваше толкова логично, че направо се смаях от слепотата си. Както моята, така и на целия екип. На практика обаче нещата съвсем не изглеждаха очевидни. На практика това беше най-страхотната измама, на която се бях натъквал през целия си живот. И все пак един фрагмент от нея би трябвало да събуди някакви подозрения.

Мисля, че би трябвало да забележим изключително интензивната психологическа страна на кампанията срещу нас. Чиста проба психологически блицкриг: една сутрин се събуждаме и откриваме, че се е случило огромно нещастие, отчаянието ни се усилва от серията убийства, следващи едно след друго в безпощаден ритъм. Притиснати отвсякъде, ние губим съня и морала си, ставаме нервни, хващаме се за гушите и в крайна сметка губим ориентация, тъй като сме се съсредоточили върху отделните факти.

В армията съществуват специални части за водене на психологическа война. Това е изкуство, чиято цел е не да убива и обезобразява, а да предизвиква паника, страх и объркване, да създава разделение и в крайна сметка да доведе до поражение. Джени ръководеше кампанията отвън, но отвътре – спокойно и настоятелно, обработваше крехката ни психика, себичните ни импулси и това, на което му викаме его.

Слязох от колата и бавно се насочих към входната врата на Марк Таунзенд. Отново позвъних, а красивата Джанис отново ми отвори. Прекосих коридора и влязох в кабинета на доскорошния директор на ФБР. Седнах пред камината и му разказах всичко, което знаех.

35.

Използвах телефона на мистър Таунсенд, за да се обадя на Лари. Той и двамата му апостоли Боб и Бил се появиха на прага на директора с рекордна бързина. Явно очакваха признание и по тази причина останаха доста разочаровани, че ще стане въпрос за нещо друго.

Обадих се и на старши сержант Ерик Танър, който дойде сам.

Всяко ченге ще ви каже, че най-трудното в полицейската работа е стесняването на кръга на заподозрените. Но веднъж научиш ли *кой* е извършителят, останалото идва сравнително лесно и нямаш проблеми да разбереш защо, кога и как. Научиш ли кой е престъпникът, неизбежно се питаш какво те е забавило толкова дълго.

Планът на Джени се базираше изключително върху насочването по фалшиви следи. Тя водеше кучетата, които гонеха лисицата, а на нас нито веднъж не ни хрумна да подушим под опашката ѝ. Тя е била сигурна, че няма да го направим, а аз вече споменах до какво води прекалената самоувереност – до небрежност. Дълга и объркана се оказа следата ѝ, посипана с трохи.

В рамките на няколко часа Лари успя да се сдобие със списък на пътуванията ѝ през последните пет месеца. В него фигурираше тридневен престой в Килийн, в комплект с всички подробности – името на хотела, поръчаната храна, колата под наем и прочие. Наистина не беше трудно. Всичко беше регистрирано върху служебната ѝ карта „Виза“.

Боб изиска разпечатка на разговорите по мобилния ѝ телефон, проведени през седмицата на убийствата. От нея стана ясно, че Джени беше звъняла многократно на няколко мобилни телефона, регистрирани на името на някой си Честър Ъпиърс, но сметките им бяха плащани от човек на име Клайд Уизнър. По всяка вероятност Клайд е притежавал доста странно чувство за хумор. Но кой можеше да го допусне?

Бил упорито работеше по въпроса пак да ми стане приятел. Трябва да призная, че шансовете му клоняха към нулата.

На практика никой нямаше нужда от Ерик Танър, но той си беше спечелил място в ложата за финала на тази драма, а аз не исках да го лишавам от него. За да оправдае присъствието си, той ни информира за последните сведения относно Клайд Уизнър, Мериууд Джонсън и Ханк Мърсър, до които бяха успели да се доберат колегите му във Форт Худ.

В дъното на нещата винаги се крие някакъв порок. При Клайд

ставало въпрос за тежка зависимост от хазарта. Опитвал се да бъде голям в една обречена игра, а според информацията от различните казина главният му проблем бил, че не знаел кога да спре. Единствената му печалба от Вегас били няколко самолетни билета с намаление, които казината дават на редовните си клиенти. Към тях, ако може да се вярва на здравния му картон, трябва да прибавим и два случая на гонорея. Или, както казваше мама в момент на философски размисъл, един порок неизменно води след себе си и друг. Според съседите и някои по-приказливи посетители на местните кръчми Клайд и Мерилу били близки в продължение на години.

Самата Мерилу имаше доста обемисто полицейско досие: три обвинения в проституция, две за чекове без покритие и още куп по-дребни прегрешения. Родена и израснала на един запуснат паркинг за каравани в околностите на Килийн, тя дори не се беше доближавала до това, което се нарича „американска мечта“. По-старите обитатели на квартала си спомнили, че майка ѝ (която никога не се омъжила) имала вземане-даване с някой си Клайд, който май бил военен във Форт Худ. Вероятностите в тази посока изглеждаха достатъчно грозни и ние единодушно се съгласихме, че това е много повече, отколкото ни е нужно да знаем.

Ханк беше живял през три врати от Мерилу. Излежал две присъди в затвора, с коефициент на интелигентност около 72. Съседите в блока били шокирани и смаяни, когато научили, че той е долен крадец и убиец. Повечето от тях го познавали като добър човек, готов да помогне на всеки. Най-много обичал да си играе с децата и да ги носи на гърба си като боен кон.

Ерик Танър ни предложи и една друга новина, също много интересна. Двама от волнонаемните служители във Форт Худ, които били в неговия списък на заподозрените, си спомнили за някаква агентка на ФБР, която ги разпитвала преди около пет месеца. Не, не ѝ помнели името, но била страхотно гадже. И двамата били сигурни, че ако я видят, веднага ще я познаят.

Слънцето се скри зад хоризонта, отстъпвайки място на мрака. Наблъскахме се в малкия и прекалено отоплен кабинет на мистър Таунзенд. Всички бяхме шокирани и дълбоко депресирани.

– Това, с което разполагаме, сър, не е достатъчно инкриминиращо – каза Лари, като думите му бяха предназначени за Таунзенд. – Можем да оправдаем арест по обвинение в конспирация, но нищо повече. За съжаление нищо не я свързва пряко с наистина сериозните престъпления – убийствата и грабежите.

– Можем да получим заповед, но според мен на този етап трябва да се въздържим от арест – добави Боб. – Ако трябва, цяла нощ ще ровим, но в никакъв случай не бива да изпуснем шанса да ѝ предявим обвинение.

Бил кимна в знак на съгласие. Бил беше готиният пич, приятелят на всички. По всяка вероятност щеше да се усмихва и да кима дори ако бях предложил да забравим цялата работа. Между нас казано, аз предпочитам Лари. С него човек поне знае къде се намира.

По неизвестни причини Таунзенд се обърна да ме погледне.

– Какво ще кажеш?

– Арестувайте я веднага!

– Защо?

– Защото притежава гениален ум. Защото е по-умна от нас и при най-малката възможност ще ни надхитри. Защото има достъп до дванайсет милиона и половина, а ние нямаме идея какво може да я подплаши.

Направи ми впечатление, че зениците на Марк Таунзенд вече не бяха разширени и разфокусирани. Остротата в погледа му се беше завърнала.

– Ти си юрист – рече. – Можеш ли да повдигнеш обвинение?

Той прекрасно знаеше, че никой прокурор по наказателни дела, независимо от опита си и изобилието на доказателства, не може да гарантира обвинение. Но знаеше също така, че Дженифър Марголд беше заповядала убийството на съпругата му.

– Ще ви гарантирам едно нещо – отвърнах. – Успее ли да се измъкне, никога повече няма да я видим.

Таунзенд се обърна към Лари и кратко нареди:

– Идете и я приберете.

На по-късен етап стана ясно, че решителността на мистър Таунзенд е била абсолютно уместна.

Оказа се, че Джени беше излязла от работа по-рано, оплаквайки се от разстроен стомах. Симптомите се появили веднага след като разменила няколко приказки с бързивата Елизабет, която ѝ разказала както за неочакваното ми посещение, така и за любопитството ми по повод *нейното* неотдавнашно любопитство към Джейсън и татко му.

Но първо добрата новина. Подобно на своите вече покойни съучастници, Джени също не си беше направила труда да подготви бягството си. Според мен изобщо не ѝ бе минало през ума, че може да загуби – още повече, че до момента бе имала всички основания за това. А сега идва ред и на лошата новина: ФБР изгуби цели два часа, докато открие

името ѝ в списъка на пътниците на един полет на Юнайтед Еърлайнс за Париж. И когато това най-сетне стана, тя се намираше високо над Атлантическия океан, изминала почти две трети от пътя към свободата.

Но когато някой има наглостта да премахне съпругата на директора на ФБР, колелата на правосъдието се задвижват бързо, като добре смазана машина. Таунзенд проведе няколко телефонни разговора, в резултат на които пилотът обърна самолета, а цивилният полицаи на борда направил съответните размествания и се запознал с Джени.

Ние останахме в къщата на Таунзенд, където се наливахме с кафе, чакахме телефонното обаждане и си разменяхме теории за Джени – коя от коя по-абсурдни и безсмислени. Телефонът на Лари изцвърча в един и половина след полунощ. Самолетът на „Юнайтед“ се беше приземил на международно летище „Дълес“, а полицаят на борда предал арестантката на екип от агенти на ФБР направо на пистата. Откарали Джени директно в една от сградите на Бюрото, където трябвало да я снимат и да ѝ вземат отпечатъци. А ние всички се надявахме, че тя ще прояви благоразумие и ще направи самопризнания. Е, аз нямах такова предчувствие. Според мен тя щеше да отрече всичко. Но моята работа беше свършена и аз се прибрах у дома.

На другата сутрин се появих на работа по нормално време. За съжаление не ме бива да прикривам лошото си настроение и само след един час хората започнаха да ме заобикалят отдалеч – факт, от който бях истински щастлив. Филип правеше всичко възможно да ми запълва времето, задръствайки кутията ми за входяща кореспонденция с разни тъпи меморандуми и ангажирайки вниманието ми с второстепенни срещи. Но с подобна дейност се справям зле дори и когато съм в добро настроение.

Бях обзет от чувство за вина заради собствената си непрозорливост. Когато Джени е поръчвала всичките тези убийства, аз бях редом с нея. И ако си бях отварял по-добре очите и ушите, вместо да се прехласвам по нея, част от тези хора може би щяха да бъдат живи.

Филип се изправи пред бюрото ми два дни след ареста на Джени.

– Нямам полза от теб – призна ми откровено тя.

– Благодаря – отвърнах. – Правя всичко, което е по силите ми.

– Грешката не беше твоя.

– Тъй ли? Тогава чия беше грешката?

– На всички. Никой не забеляза нищо.

– Вие имате оправдание, но аз бях с нея през цялото време.

– Близостта също заслепява – отбеляза тя. – Аз работих с Олдрич Еймс в продължение на години. Редовно обядвахме заедно. И не

забелязах абсолютно нищо.

– Не ти ли хрумна идеята да спиш с Олдрич Еймс?

– Е, не. Разбира се, че не. – Очите й изпитателно пробягаха по лицето ми. – Между другото, има един много интересен случай в посолството ни в Оман. Убит е наш много ценен информатор, а резидентът ни смята, че става въпрос за предателство отвътре. Събрахме екип за провеждане на разследването, но ни трябва човек, който да го оглави.

– Звучи интересно.

– Сигурна съм, че наистина е интересно. Въпросът е дали ти се интересуваш.

– Ни най-малко.

– Аз мисля, че би трябвало да проявиш някакъв интерес.

– Бил съм в Оман. Жега и прах, никаква пиячка. Жените са забулене и не спят с християни.

Тя игнорира тази изчерпателна информация и поклати глава.

– Когато паднеш от коня, трябва пак да го яхнеш.

– Нищо подобно. Трябва да се научиш да ходиш пеш или да караш кола. – Погледнах я, за да разбера дали схваща посланието, след което повторих: – Не ме интересува.

– Май съм оставила у теб погрешното впечатление, че набирам доброволци – изръмжа тя и хвърли върху бюрото ми нещо, което много приличаше на самолетен билет. – Излиташ от „Дълес“ в събота следобед. Морт ще те запознае с детайлите. Не се ли представиш на ниво, ще превърна живота ти в ад.

Мразя жените, които си въобразяват, че знаят какво е добро за мен.

Лари ми се обади на третия ден след драматичния арест на Джени над безбрежния океан. Останах неприятно изненадан.

Както вече споменах, научиш ли веднъж кой е престъпникът, не е трудно да отгатнеш отговорите и на останалите въпроси – *кога* и *как*. Не така стоят нещата с последния въпрос от тази поредица – *защо*, – който винаги остава малко неясен. Лари ме осведоми, че след тридневни непрекъснати разпити не са успели да пробият защитата на Джени в нито един пункт.

– Знаеш ли какъв ни е проблемът? – уморено попита той. – Тя е профайлър. Лично е участвала в създаването на наръчника за водене на разпит.

– В такъв случай трябва да проявите творчество.

– Преди два дни изхвърлихме проклетия наръчник – мрачно отвърна той. – Нищо не става. Двама от хората, които я разпитваха, са на

прага на нервна криза.

– Доведи нови. Изтощи я докрай.

– Двамата, за които говоря, са членове на четвъртия пореден екип.

А тя сякаш става все по-твърда и по-твърда.

– Някакви нови доказателства?

– Няма. Ако тя е взела парите, ние не можем да ги открием.

– Наела ли си е адвокат?

– Твърди, че не се нуждае от такъв.

– Защото е напълно невинна.

– Кълне се, че е така. Затруднява ни максимално.

– Алиби за отделните моменти?

– Не знае кой се е обадил на Клайд Уизнър, но отрича да е тя. Често зарязвала мобилния си телефон по маси и бюра, всеки би могъл да го ползва. Твърди, че е прекратила разследването си във Форт Худ в момента, в който разбрала, че обвиненията срещу първите двама заподозрени са несъстоятелни. Отпътувала веднага след това, защото ѝ възложили по-спешен случай. Кълне се, че никога не се е срещала с Клайд.

– А какво казва за пътуването до Париж?

– Това ще ти хареса. Била на прага на нервната криза поради тежестта на разследването и новите отговорности. Била предварително убедена, че този пристъп на безпокойство можел да бъде излекуван единствено от френската кухня.

– Значи тя внушава възможността за разумно съмнение, а вие не разполагате с доказателства, с които да убедите съдебните заседатели, че тя без всякакво съмнение е извършила тези неща.

Лари изсумтя в знак на съгласие, след което добави, че според Министерството на правосъдието шансовете на обвинението в заговор бързо намаляват, докато тези на обвинението в предумишлено убийство отдавна вече са нулеви. В най-лошия (за нея) случай ще получи пет години затвор, а може би и по-малко. И съдейки по твърдата ѝ позиция, тя прекрасно го знае. Най-сетне Лари стигна до причината за своето обаяние и обяви:

– Тя каза, че иска да те види.

– Страхотно. Кажи ѝ, че аз не искам.

– Първо ме изслушай – предложи той.

– Много съм зает, Лари.

– Ти беше този, който убеди Таунсенд да я арестуваме. Поне ме изслушай.

– Добре. Защо иска да ме види?

– Ти ми кажи.

– Нямам идея, Лари.

Но и двамата знаехме, че е лъжа.

Неподатливите свидетели понякога омекват в присъствието на хора, с които имат силна емоционална връзка, обясни ми Лари. В отговор на което аз обясних на Лари, че моята емоционална връзка с Джени Марголд е копие на връзката, съществуваща между рибата и кукичката. Той се разсмя, но аз говорех съвсем сериозно.

Продължихме още малко в същия дух. Лари се опитваше да ме убеди, че идеята е добра, а аз – да го пратя по дяволите и да ме остави на мира.

Моите причини бяха съвсем основателни. Първо, защото идеята по принцип ми се струваше тъпа, и второ – на по-лично ниво няхах желание изобщо да я виждам повече. Все още няхах представа защо беше извършила всичко това, а и не исках да зная.

Но ако се върнем на първоначалното ниво, прехвъркналите между нас романтични искрици бяха горещи и изпълнени с илюзии от моя страна, пресметлива преструвка от нейна. Джени ме направи на глупак както в интелектуален, така и в емоционален смисъл. Тя го знаеше, знаех го и аз. Бях на път да се превърна в един изпълнен със самосъжаление ревльо – състояние, от което тя без колебание щеше да се възползва. Да ме затворят в една клетка с нея беше все едно да хвърлят прясно месо на лъвица.

На второто, по-интимно ниво, си спомних за едно предупреждение, което ми беше отправила Джени: без да прекосиш гъстата гора, няма как да опознаеш призраците и чудовищата, които я обитават. Гъстата гора на човешкото съзнание. И беше права. Аз бях обвинявал, а понякога и защитават индивиди, чиито престъпления изглеждаха резултат на чиста лудост, но при по-внимателно разглеждане се оказваха плод на далеч по-обикновени, дори тривиални пороци: алчност, похот или някоя друга разновидност на човешкия егоизъм.

Но Джени беше различна. На външен вид нормална, сваятна, изпълнена със здрав разум, вътре в себе си тя беше абсолютно луда, каквото и да означава това в наши дни. В душата ѝ се бяха загнездили мрачни демони, с които няхах абсолютно никакво желание за контакт.

Но Лари продължаваше да настоява.

– Хайде, Дръмънд, това вероятно е последният ни шанс! – Не получи отговор и добави: – Между другото, Таунзенд ме помоли да ти

предам, че ще приеме подобен жест от твоя страна като много голяма лична услуга.

Нямаше какво да отговоря. След още малко увъртания приех да се срещна с Джени, но при определени условия: най-рано на следващия ден сутринта и само след като уточня една малка, но важна подробност.

Това беше пътят, който ме отведе до малкия вътрешен двор, ограден от бетонна стена с бодлива тел отгоре, който моментално пробуди старата ми клаустрофобия. Но Джени беше настояла да се видим тук, или изобщо да не се виждаме. Вероятно ѝ беше писнало да я наблюдават през фалшиви огледала, а може би си мислеше, че една среща навън донякъде ще изравни стартовите ни позиции. Най-вероятно и двете, но с тази дама нищо не беше сигурно.

Една яка надзирателка доведе Джени до вратата, след което я остави сама и се отдалечи. Денят беше топъл, но на хоризонта се трупаха тъмни облаци – съвсем подходящ декор за това, което предстоеше. Тя се спря на около два метра от мен.

Мълчахме и избягвахме да се гледаме в очите, докато тишината стана непоносима. Давах си ясна сметка, че тя ме принуждава да направя първия ход.

– Затворничката желае ли цигара? – попитах.

– Затворничката не пуши, ти също.

– В килията на смъртниците човек лесно придобива вредни навици – добавих аз. – Тъй че никога не е късно и да пропушиш.

Тя пропусна закачката покрай ушите си и попита:

– Сложиха ли ти микрофон?

– Не. А на теб?

– Лъжец.

– О, Джени, спести ми това!

Очите ѝ най-сетне се спряха върху лицето ми, а гласът ѝ прозвуча обидено и гневно:

– Съжалявам, но в последно време имам проблеми с доверието. Докolkото си спомням, уговорката ни беше взаимно да си пазим задниците.

– Оказа се, че е прекалено неясна.

– Тъй ли? – вдигна вежди тя. – Но аз ти спасих живота!

– Наистина ли?

Ръката ѝ се стрелна напред и улови брадичката ми.

– Погледни ме! – рече. – Виж какво направи от мен!

Погледнах я. Изглеждаше ужасно. Беше облечена в торбеста дреха

от груб коноп и обути в чехли, а на краката и ръцете ѝ имаше еднакви на вид стоманени белезници. Косата ѝ беше мръсна и сплъстена и стърчеше във всички посоки. Под очите ѝ имаше тъмни кръгове, а раменете ѝ бяха превити от умора. Беше все така красива, но приличаше на парцалена кукла, с която си е поиграл семейният ротвайлер.

– Изпратиха те да довършиш започнатото, а? – подхвърли с обвинителен тон тя.

– Нека ти напомня, че ти прояви желание да ме видиш – отвърнах.

Тя неопределено повдигна рамене.

– Е, как се чувстваш сега? Горд ли си от това, което виждаш? Виновен? Или само отвратен?

Съзнавах, че се опитва да ми наложи защитно поведение. Съзнавах и друго – позволя ли ѝ, никога няма да се измъкна от дупката.

– Изпитвам съжаление към теб – отвърнах.

– Би трябвало, защото съм невинна – засмя се горчиво тя.

– В известен смисъл наистина си невинна, Джени – отвърнах искрено аз.

Тя се изненада от признанието, след което се запита защо ли го направих. По жестока ирония на съдбата профайлърите от Куонтико бяха направили дълбок разрез в психиката на жената, която доскоро беше една от най-добрите сред тях. Прибягвайки до шантавите си умения, те бяха хвърлили широката си мрежа върху нейното минало и бяха извадили на бял свят известен брой разкрития, които при създаването се обстоятелства спираха дъха, но бяха и малко тъжни.

Подготвяйки се за тази среща, изисках папката с тези разкрития и я изчетох от кора до кора.

Както ми беше споменала преди време, Джени била единствено дете в семейството. Родителите ѝ наистина бяха починали, когато била 13-годишна, но не при автомобилна катастрофа, а по време на светкавичен пожар, изпепелил за минути къщата им. Съседите споделили със следователя, че Тери Марголд бил отчаян пианиста, пушел като комин и често малтретирал съпругата и дъщеря си. Ан Марголд, майката на Джени, била скромна и тиха жена, напълно подчинена на съпруга си. Или, както споменал друг съсед, „Старият Марголд колеше и бесеше в този дом и раздаваше юмручно правосъдие... От къщата постоянно се разнасяха крясъци и стенания, от които ме побиваха тръпки. Доволен съм, че се отървахме от тях. Животът в квартала стана далеч по-спокоен.“

Показанията на останалите съседни бяха в същия дух. Хората, които

познавали Джени и семейството ѝ в онези години, бяха единомдушни за бащата чудовище, за детството от Дикенсов тип на горкото момиченце, изпълнено с брутален терор.

Няколко страници по-нататък се натъкнах на показанията на мис Джесика Паркър, преподавателка по английска литература на Джени в осми гимназиален клас. Ето какво гласяха те:

Беше странно момиче, много умно и интелигентно, но някак затворено и може би стресирано. Аз, а и останалите преподаватели често я виждахме с ужасни белези и рани, а веднъж се появи с шина на крака. На няколко пъти се опитах да разбера как е получила тези наранявания, но тя неизменно отговаряше, че те са резултат от малко по-разгорещени битки на спортното поле. Понякога си измисляше и цели истории, които, признавам, бяха страшно правдоподобни. Лъжеше майсторски и беше адски убедителна. Помня, че изпитваше смъртен страх от баща си. Много ѝ съчувствах.

Спомних си белезите и следите от изгорено по тялото ѝ, след което – също като Джесика Паркър – стигнах до заключението, че част от тези белези са проникнали далеч по-дълбоко от кожата и са докоснали душата ѝ.

Според полицейските рапорти в нощта на пожара Джени имала късмет да спи у някаква приятелка, само на три пресечки и една малка горичка от дома ѝ. Останките не се превърнали в обект на изследване от експерти по умишлени пожари просто защото такива подозрения не съществували. Малката къща била изцяло дървена, а местните пожарникари открили следи от фасове около леглото на Тери Марголд – известен пияница и пройдоха.

Поради факта, че била голяма за осиновяване, Джени била поета от системата на сиропиталищата. На два пъти била премествана, като причина за това били недоказани случаи на сексуално насилие. Медицинският преглед при приемането ѝ в системата – когато била едва тринайсетгодишна, установява, че девствеността ѝ е само блед спомен. Шийката на матката ѝ била неестествено уголемена и носела следи от необичайна ерозия – безспорно доказателство за продължителни и болезнени сексуални контакти с нормално развити мъжки членове.

Но според дебелия купчина рапорти и заключения на различните агенции за работа със сираци в щата Охайо нищо в поведението на

Джени не напомняло за симптомите, демонстрирани от децата, обекти на сексуално насилие. Тя продължавала да се държи добре, нямала проблеми с управата, нямало бягства от училище, наркотици, алкохол и видими психически разстройства. Дори обратното. Джени Марголд била сочена за пример, станала нещо като звезда на системата за благотворителност. Била отлична ученичка – умна, талантлива и целенасочена.

Не поставях под съмнение нито упоритата работа на служителите от благотворителните агенции в този добре подреден щат, нито невероятните измамнически способности на Джени. Но някой някъде все пак би трябвало да си даде сметка, че независимо от външния вид и изяви никое дете не може да преживее без последици едно толкова ужасно детство. А в случая с Джени явно се е стигнало до положението, че колкото по-нормална е изглеждала, толкова по-ненормална се е чувствала.

Ето какво беше написал неизвестен следовател в своя анализ на вероятните мотиви за неотдавашните убийства:

Дженифър Марголд би имала полза от убийствата на хора с високи постове в администрацията по два особено показателни начина. Първо, тя би използвала професионалните си умения и познания за елиминирането на Джордж Мийни с цел заемане на мястото му, и второ, тя би получила достъп до лично състояние, възлизащо на дванайсет и половина милиона долара.

Ей, няма майтап, да знаете. Това са два абсолютно точни и рационални мотиви, но разумът и логиката нямат нищо общо с въпроса защо е убивала Джени.

Към последната страница на този рапорт беше прикачено мнението на профайлър Тери Хигинс, което съдържаше доста по-прозорливи и по-умни заключения:

Съзнанието на серийните убийци е устроено така, че в повечето случаи те или са затворени в себе си, или гледат навън, към околните. Тези, които са затворени в себе си, предпочитат дистанцията, обичат да издигат разделителна стена между себе си и жертвата, между себе си и самото престъпление. Повечето от тях се извяват като бомбаджии и подпалвачи, страхливи са и избират жертвите си по физически характеристики – те трябва да бъдат по-дребни и по-слаби от тях, а най-добре такива, които не могат да окажат съпротива. Но има и изключения. Когато срещу

тях се изправят по-едри и по-силни жертви, те развиват трескава агресивност и проявяват крайна жестокост в опита си да надделаят над тях.

Не беше трудно да се разбере какво кара Тери Хигинс да класифицира Джени именно в тази категория. По всяка вероятност първото й престъпление е било убийство чрез подпалвачество, като последните й престъпления са извършени по сходен начин – анонимно, от разстояние, чрез подставени лица. Освен това няма по-могъщ противник от правителството на САЩ. Тери Хигинс съвсем правилно беше отбелязал, че Джени беше реагирала с трескава агресивност, беше убивала със светкавична жестокост, лишавайки ни от възможност за реакция. По-нататък в рапорта се посочваше:

Трябва да бъде отбелязано, че много индивиди със социопатични отклонения, най-вече серийните убийци психопати, развиват първерзно влечение към полицейската работа. Те правят опити да се доберат до полицията и да останат близо до нейните служители, висят по баровете, посещавани от ченгета, навъртат се около техните стрелбища, спортни зали и др. Известно е, че мнозина от тях са правили опити да постъпят на работа в полицията.

Накрая бихме искали да посочим, че психопатите убийци цял живот си остават такива. Започват с по-дребни престъпления, но постепенно натрупват опит и умения. Постигнатите успехи пораждат особена психо-сексуална нужда за ескалация на насилието и постигане на задоволяване чрез извършването на още по-отвратителни престъпления.

Според мен тези наблюдения звучаха прекалено клинично, за да им бъде прикачено някакво човешко лице. И със сигурност не показвах онази Джени, която познавах. Никога не бях забелязвал у нея някаква следа от задоволство при вида на обезвредените жертви, напротив – подобно на всички нас тя демонстрираше ужас и отвращение. Към това трябва да добавя, че онази Джени, която всички познаваме, вероятно доста се различава от портрета, изготвен от психолозите.

Но след известен размисъл стигнах до заключението, че съставните части на тази отвратителна комбинация от интровертност, психопатия и необходимост от ескалация на насилието задължително свързват извършителя с престъплението. Нямах никакви съмнения по въпроса кой е режисирал този кървав карнавал. Но между личното убеждение и

доказването извън всякакво съмнение в съда съществува дълбока пропаст.

По подобен начин миналото на Джени и прогнозата на Тери Хигинс обясняваха защо тя е избрала именно Джейсън Барнс от огромното множество държавни служители, които са били обект на задължителна проверка. Тя подсъзнателно е търсила себе си или онова огледало, което най-точно би отразило същността ѝ. Или онзи психологически двойник, когото би могла да преекспонира на нашето внимание, защото всъщност е рисувала портрета на човек, когото отлично познава – самата себе си.

Ерго, Джени е била достатъчно самоосъзната, за да знае коя е и как е стигнала дотук. Бях сигурен в мнението, което биха изразили психиатрите: в повечето случаи самоосъзнаването е първата крачка по пътя към спасението и самоусъвършенстването. Но според мен има и случаи, при които то е най-краткият път към саморазрухата. По неизвестни причини Джени бе избрала да не се бори с демоните, които вилнееха в душата ѝ, а обратно – да задоволява ужасните им желания.

По всяка вероятност именно това първерзно самоосъзнаване е накарало Джени да запише психология, или, както беше модно да се казва през шейсетте, да открие себе си просто защото това е единствената научна система, предлагаща необикновения шанс да се надникне в извратеното съзнание на другите. Спомних си думите, които беше употребила, когато обсъждахме поведението на Джейсън: че младежът е жертва на миналото си, че е следвал предопределението на съдбата – точно по начина, по който това предопределение ръководи всички нас. Едва сега си дадох сметка, че всъщност тя не е имала предвид Джейсън, а себе си, предлагайки ми обосновка в стил Юнг на собственото си психическо състояние.

Но да се пледира невменяемост беше изключено, независимо от степента на лудостта ѝ. Тя правеше разлика между добро и лошо, беше наясно, че извършеното от нея е лошо във всеки морален аспект на понятието. И не напразно беше проявила толкова находчивост и изобретателност, за да не бъде заподозряна.

На практика Джейсън беше копие на собствената ѝ тъжна биография, с изключение на едно – за разлика от нея той бе успял да избегне предопределението на съдбата.

Но, както казваше Лари, в момента Бюрото имаше проблем, който буквално преливаше от чинията. Мащабите, сложността и трудността при реализацията на последните убийства предполагаша убиец с достатъчно опит и практика. Което означава, че в миналото на Джени би

трябвало да има един дълъг и мъчителен процес на ескалация. Отделът за поведенчески науки трябваше да направи обстоен преглед на всички случаи, върху които беше работила тя – особено върху онези, които ѝ бяха донесли най-блестящите успехи. Само по този начин можеше да се разбере дали следователят не се е превърнал в извършител. От тази мисъл ме побиваха тръпки. Да не говорим, че аз самият си имах един сериозен проблем.

Сякаш прочела мислите ми, Джени вдигна глава и попита:

– За твоите ли проблеми ще говорим, или за моите?

– Ти си моят проблем.

– О! Значи някой е наранил чувствата на бедничкия Шон!

Така нямаше да стигнем доникъде. Което беше желанието на Джени. Но идеята беше нейна, а следователно си беше наумила да ме включи в дневния ред. Реших, че се досещам защо, което оформи следващия ми въпрос:

– Вероятно се питаш как съм разбрал, нали?

– Защо трябва да се питам? – вдигна вежди тя. – Ти допусна куп грешки, направи много гафове. Този е просто поредният.

– Така ли?

– Не се заблуждавай, моля те. Вярно е, че преди няколко месеца съм прегледала досието на Джейсън Барнс, а вероятно и това на баща му. Но през мен минават хиляди досиета, няма как да запомня всички.

– Много ми се иска да ти повярвам, Джени – въздъхнах аз. – Но ти излъга за миналото си, лъжеше по време на разследването, лъжеш и в момента. Разбира се, ти прекрасно знаеш, че истината не може да ти върне свободата, но тя все пак може да попречи на онези петдесет хиляди волта ток, които заплашват да ти развалят прическата.

Джени ме погледна втренчено и забави отговора си.

– Имам си причини – промълви след известно време тя.

– За какво?

– Да те заблудя относно миналото си.

Тази тема явно беше деликатна за нея.

– Разкажи ми.

– Всичко е много просто. Когато споделя с някого за детството си, винаги получавам състрадателни погледи, винаги чувам нещо от сорта „Горкичката, колко много си страдала“. Но аз мразя да ме съжаляват.

– А аз си помислих, че просто не искаш да се връщаш към лошите спомени.

– Ти си лош спомен, защото си тук.

Започваше да ме ядосва и реших да ѝ отговоря със същото.

– Искам да те попитам нещо, Джени. Гледаше ли как се пекаат родителите ти? Надникна ли през прозореца да видиш как се зачервява кожата им?

– Това е гадно! Престани!

– Чуваше ли писъците им? Хареса ли ти миризмата на печено месо? Я ми кажи добре ли миришеше.

В очите ѝ проблеснаха гневни светкавици. Понечи да каже нещо, но аз я изпреварих.

– Хайде, сподели с мен, Джени. Искам да го чуя от твоята уста. Как се чувства човек, когато убива собствените си родители? За мен това е ново и наистина искам да разбера.

Тя обаче усети накъде я вода и на лицето ѝ се появи усмивка.

– Не става, Шон. С мен подходът шок и ужас просто не работи. – Помълча малко, после изненадващо кротко добави: – Прочети полицейските рапорти. Беше нещастен случай. Баща ми беше пушач. Постоянно му се карахме, но той продължаваше да пуши.

Разбрах, че трябва да сменя подхода и станах делови.

– Ще ти лепнат обвинение в заговор, бъди сигурна.

– Така ли? А къде са им доказателствата, че аз съм се обадила на Клайд? И че изобщо съм го познавала?

– Адвокатът ти вероятно ще те предупреди, че не всичко изнесено в съда трябва да бъде доказано. В някои дела съществуват елементи с косвена конструкция.

– Вероятно е така – кимна тя. – Но печелившите дела се опират на факти и доказателства, а не на догадки.

– Права си. В тази връзка си мисля, че няма да е зле, ако те запозная с всички факти и доказателства, с които разполагаме.

Както можеше да се очаква, Джени хареса идеята ми.

– Ще ми бъде интересно да чуя какво си въобразявате, че знаете – кимна тя. – Слушам те.

Помълчах малко, след което започнах:

– Вероятно ще си спомниш, че прекарах доста време в компанията на Мерилу, а после и на Клайд.

– Нелепо е да ме обвиняваш. Доколкото си спомням, ти го направи абсолютно доброволно – отбеляза тя.

– Не съвсем – поклатих глава аз. – Защото ти си казала на Клайд да поиска мен.

– Пак догадки – сбърчи вежди тя.

Не й обърнах внимание и продължих:

– Трябва да знаеш, че съобщих на Мерилу една тревожна новина: че федералните знаеха всичко за Клайд, а скоро щяха да разкрият и нея.

Джени прие тази новина с леко раздразнение.

– Нали те предупредихме да не го правиш? – подхвърли тя. – Нали ти казахме, че е опасно?

– Да, и то много категорично – кимнах аз, помълчах и добавих: – И трябва да ти кажа, че Мерилу не прие новината много добре. Стана доста... хм... развълнувана. Интересно прилагателно, нали?

Джени не реагира.

– Все пак тя не те спомена по име – продължих аз. – В замяна обаче ми разказа надълго и нашироко за планове ви още от момента, в който си се появила във Форт Худ и си издирила Клайд.

Това не беше чистата истина, но все пак гравитираше някъде около нея.

– Как? – попита тя. – Как съм издирила Клайд? Къде съм се срещнала с него?

– Не знам.

– В такъв случай позицията ти е доста трудна. Не можеш да докажеш, че съм се срещала с Клайд. И няма как да го докажеш просто защото никога не съм го правила.

Направих малка пауза и подхвърлих:

– Не беше трудно да го предположа. Той е третият заподозрян, който е привлякъл вниманието ти и е предизвикал професионалния ти интерес. Разтърсила си го както подобава, а после си му предложила спасение. Да убие вместо теб и да се измъкне свободен, с цяла каруца пари. Не си забравила да му посочиш и алтернативата – да гние в пандиза заедно с приятелчетата си, докато на внуците му им поникнат зъби.

– Така ли ще представите нещата в съда, Шон? – попита тя, после сви рамене: – Вероятно.

– В началото Мерилу решила, че идеята не е добра, нали така? – подхвърлих аз. – Но променила мнението си, след като Клайд обяснил, че новата им приятелка може да направи нещо много повече от предоставянето на информация. Новата им приятелка щяла да оглави разследването на онова, което ще извършат. Какво би могло да се обърка?

– Това са пълни глупости! – отсече Джени. – Винаги съм поддържа-ла становището, че те имат вътрешен източник на информация. Но не съм била аз.

– Нека си представим за момент, че си била ти – предложих аз.

– Глупаво е.

Не. Беше по-скоро сюрреалистично. Тя във всяко отношение приличаше на онази Джени, която познавах, но същевременно не беше тя. Онази Джени беше смела, благородна и изобретателна. А тази тук беше лъжлива и покварена кучка, извършила отвратителни престъпления.

– Първата ти работа е била да елиминираш човека, който е заел мястото ти – продължих аз. – Клайд е бил отличен стрелец в армията, маниак на темата оръжия. А бедният Джон Фиск дори не е предполагал, че се е превърнал в мишена. Бум-бум, и готово: Фиск се превръща в храна за червеи, а Дженифър Марголд поема неговите задължения.

Лицето ѝ остана абсолютно безизразно, сякаш говорехме за някоя друга Джени.

– Ха-ха.

– Да продължавам ли?

– Много си умен, Шон. Имам чувството, че присъствам на една хубава комедия.

– Остава да бъде решен само един проблем: как разследването на тези убийства да бъде поверено на теб? Защото във вашингтонското оперативно бюро сте били четирима, а може би и петима, нали?

– Четирима.

– Благодаря. Проблемът е, че ако става въпрос за обикновено убийство, то ще бъде поето от онзи агент, на чието бюро стои табелката със съответния надпис. Ето защо ти предприемаш ходовете, които ще оправят положението.

Около месец преди началото на операцията правиш специален сайт в интернет, в който обявяваш парична награда за задника на президента. Подаваш информация на Ал Джазира, за да си осигуриш рекламата и за да бъдеш сигурна, че ще привлечеш вниманието на нашите тайни служби. И когато това става факт, автоматично попадаш в разследващия екип, тъй като отговаряш за националната сигурност в окръг Колумбия. Вярно ли е?

– Наистина бях информирана – кимна тя.

– А защо го отрече, когато те попитах за пръв път?

– Ставаше въпрос за степен на достъп до поверителна информация, Шон. Правителството беше обзето от маниакалната идея за секретност и забраняваше споделяне на поверителни сведения с хора, които виждаме за пръв път. Глупаво, но факт.

– О, моля те! – направих гримаса аз. – Котката вече беше изскочила от торбата. Филис информира цялата ни оперативна група.

– Но това даваше ли ми право да обсъждам нещата с теб?

Тази жена явно имаше отговор на всичко.

– Както и да е – предадох се аз. – Но убийствата изведнъж се оказаха в подозрителна близост с националната сигурност и бяха поверени на теб.

– Чертаеш прекалено заплетен сценарий, който съдебните заседатели няма да приемат – засмя се тя.

– Права си, много е заплетен – кимнах аз. – Ще имаш ли нещо против, ако прескоча някои детайли и премина направо към финала?

– Давай – кимна тя.

– Да започнем с декора. Аз съм в къщата на лошите. Мерилу умира от страх да не я хванат, а Клайд псува източника си, който го е прецакал. Аз вече съм сигурен, че те разполагат с вътрешен информатор, и изведнъж се питам: хей, ами ако тези идиоти знаят, че съм глътнал предавател? Че съм ченге магнит, което неизбежно ще привлече и останалите ченгета?

– Продължавай.

– Няма как да ги попитам, тъй като са ми залепили устата.

– А ако ги попиташ, те ще те гръмнат и ще изчезнат – добави тя.

– Това също е вярно – кимнах.

– А не ти ли мина през ума, че не знаят, защото не аз съм техният информатор? Нека ти напомня, че аз бях осведомена за предавателя.

– Точно това ще бъде аргументът на адвоката ти пред съдебните заседатели – кимнах аз. – На негово място и аз бих го използвал. Но ти вече си знаела, че те са компрометирани, и си преценила какво ще стане, ако някой от тях бъде заловен жив. Това е вечният проблем на заговорите. Все някой поема ролята на предателя.

– Винаги ли?

– Винаги – кимнах.

– Продължавай.

– Отгук следва, че е настъпило времето на импровизациите. Тайната трябва да бъде отнесена в гроба.

– И как успях да го уредя?

– Ти ще кажеш.

– Нали знаеш какво си мисля, Шон? – попита тя и отвратено поклати глава.

– Нямам представа как мислиш, Джени, да не говорим за какво.

Гневният ми изблик очевидно я развесели.

– След малко ще стигнем и до това, което си мисля – отвърна с

усмивка тя. – Но първо искам да чуя твоите разсъждения.

– Докъде бях стигнал?

– Бил си с Клайд и Мериу – отвърна тя, помълча малко, след което добави: – Докато аз кроях планове как да ти спася живота.

– По-скоро да го пощадиш – натъртено рекох аз. – Защото отлично знаеш, че ако не бях разкрил Клайд, той трябваше да ме убие в момента, в който предам парите.

В погледа ѝ пролича някакво объркване.

– Искаш да кажеш, че аз съм заповядала на Клайд да те остави жив, така ли? – Направи се, че обмисля тази възможност, а после се разсмя. – О, предполагам какво си мислиш: че съм те оставила жив, за да насоча вниманието на командосите към тях.

– Точно така си постъпила – спокойно отвърнах аз. – Казаха си на Клайд, че ако ченгетата ги открият, ще се наложи някакъв бартер. Трябвало само да се увери, че съм електронно чист, за да се превърна в разменна монета при евентуално негативно стечение на обстоятелствата.

Тя обмисли чутото, после поклати глава.

– Нови глупости. Ти вече беше техен заложник, но не бяха водени никакви преговори.

– Именно. Фактически това беше причината, поради която им нареди да убият Джоун Таунсенд. Тя не беше в предварително изготвения списък на жертвите, нали?

Джени ме погледна с неподправено любопитство. Вероятно и в най-абсурдните си кошмари не беше допускала, че някой би могъл да навърже тези неща.

– Сигурен съм какво си казала на Клайд – продължих аз. – Че нещата се усложняват, защото предпочитаните мишени са охранявани много добре. Докато Джоун е беззащитна и напълно уязвима, тъй като нищо не подозира. Горкичкият Клайд е бил прекалено ограничен, за да си представи, че да ликвидираш съпругата на директора на ФБР е все едно да си опреш пищова в челото. Федералните агенти също са ченгета и като всички ченгета ненавиждат убийците на полицаи. Да не говорим за убийците на членове на семействата им. Но да ликвидираш жената на топченгето по такъв безпардонен начин, пред очите на всички, е особено унижително. Станало факт, то автоматично означава, че преговори няма да има, а Клайд и групичката му нямат да имат никакви шансове при евентуална престрелка.

– Я се чуй какво дрънкаш, Шон! – прекъсна ме тя. – В момента обвиняваш ФБР в официална екзекуция на тримата! Надявам се, че няма

да повториш тези думи пред съда!

Беше права, разбира се. Макар че на практика това беше без значение.

– И така, стигаме до момента, в който шурмоваците от ООЗ нахлуват в къщата, а ти вървиш непосредствено след тях. И виждаш Джейсън Барнс – последната улика, която трябва да премахнеш.

– Само три дни по-късно бях освободена от всякаква отговорност за разстрела на Джейсън Барнс – поклати глава Джени. – Това е регистриран факт, Шон. Самият ти даде показания в подкрепа на тази теза. – В очите ѝ се появи добре изиграна мъка. – Там не се виждаше почти нищо, бъркотията беше голяма. Допуснах голяма грешка, за която дълбоко съжалявам. Но времето не може да се върне назад, нали? – Помълча малко, после попита: – Между другото, годни ли са заключенията на разследването за съда?

Кимнах.

– Благодаря ти, че наблегна на този момент. Той ме оневинява напълно. Фактически аз ще предложа на адвокатата си да ги включи в списъка на доказателствата.

Дълго време се гледахме в очите и мълчахме. Стана ми ясно, че съм на път да загубя тази война на ум и нерви. Тя също го знаеше. Бавно проумях, че Джени ме беше избрала веднага, още на първото местопресяване в дома на Белнап. Бях я впечатлил с умните си заключения, бях я ядосал със самочувствието си. Което е било достатъчно да ме избере за бъдещ боксов чувал. Била готова на всичко, което щяло да ни отведе до този миг: привидно единомислие, партньорска привързаност, дори внимателно дозирана интимност. При друг развой на събитията тя вероятно би ме изчукала, преди да ме убие.

Спомних си изражението ѝ в секундата преди да пръсне главата на Джейсън. И едва сега разбрах какво точно отразяваше то: *колебание*. Не е била сигурна дали да не ни свитне и двамата. Ако е имала увереност, че ще съумее да изфабрикува някакво обяснение, ако дори за миг бе допуснала, че може да се измъкне, сега аз нямаше да се намирам в двора на затвора, а щях да бъда само силует, очертан с тебешир. В момента тя уреждаше последните, дълго отлагани сметки между нас, позволявайки ми да осъзная, че е по-умна от мен, че всичките убийства ще ѝ се разминат и в крайна сметка победител ще бъде тя.

Но въпросът, който ми зададе, беше в съвсем друга посока:

– Нито Клайд, нито Мерилу споменаха името ми, нали? – пожела да узнае тя.

- Не – призна аз.
- Нито пък ти можеш да докажеш, че съм се срещала с Клайд или съм разговаряла с него по телефона.
- Няма живи свидетели, които да го потвърдят – кимнах аз.
- А аз вече дадох напълно приемливи обяснения за всичките улики, с които разполагаш, нали така?
- Да, те са достатъчно приемливи – потвърдих аз.
- Което означава, че не виждаш фаталния проблем на фантазията си, Шон – заключи с доволна усмивка тя.
- Помогни ми да го видя.
- Не са споменали името ми просто защото не съм техният информатор. По същата причина няма свидетели и доказателства. – Звучеше искрено. По лицето ѝ не пробяга никаква гримаса, допускаща присъствието на нечестност, в сините ѝ очи нямаше дори сянка от неискреност. На практика беше толкова убедителна, че едва ли щяха да се намерят съдебни заседатели, които да не ѝ повярват. Направи крачка към мен и хвана ръката ми.
- Страхувам се, че няма да бъдеш добър свидетел – усмихна се тя.
- Така ли?
- Нали си падаше по мен, Шон?
- Нямах намерение да давам отговор на този въпрос.
- Не беше и нужно, защото тя го знаеше.
- Изглеждаш като гневен човек с разбито сърце – добави тя. – Човек, който позволява на гнева да замъглява трезвите му преценки.
- Наистина ли? – погледнах я аз.
- Виж какво, време е да бъдеш честен със себе си. Прояви се като достоен партньор и доста интересен компаньон. Но това е всичко. Съжалявам, ако си допускал, че има нещо повече. – Стисна ръката ми и добави: – Защото нямаше.
- Знам.
- Дано да е така.
- Останахме дълго със заковани един в друг погледи. Край на играта. Беше се насладила на победата си, беше проявила състрадание към падналия... Гледа ме в очите до момента, в който се увери, че съм признал победата ѝ, сведе очи към часовника си и възкликна:
- Господи, как бързо лети времето! След две минути трябва да съм в гимнастическия салон! Надявам се, че ще ме извиниш.
- Разбира се – кимнах аз, обърнах се и си тръгнах. Спрях на около три метра и отново се извъртях с лице към нея. – В онази къща за малко

не ме уби, нали? Поколеба се дали да го направя.

Тя равнодушно сви рамене. Но същността на въпроса беше такава, че изключваше равнодушието. В този момент Джени искаше да ми покаже на всяка цена, че за нея аз съм нула – човек, който може да бъде похарчен; един боклук, който тя е готова да изхвърли през прозореца на колата си в момента, в който престане да се нуждае от него.

– Оставяйки ме жив, ти допусна единствената си грешка – съобщих ѝ аз.

– Защо мислиш така, Шон?

– Защото вчера си спомних нещо. Бюрото беше толкова фокусирано върху убийствата тук, че агентите му, всъщност всички ние пропуснахме една съществена улика.

Изобщо не ѝ мигна окото, макар да беше наясно, че ѝ предстои да чуе лоша новина.

– Слушам те.

– Помолих Ерик Танър да изпрати хората си на повторен обиск в дома на Клайд в Килийн. Помолих го този път да използват канго и да го разкъртят до основи. – Изчаках да видя дали ще реагира, след което добавих: – Откриха я в мазето, зад една фалшива стена.

– Какво са открили?

– Познаваш добре Клайд и неговата силна привързаност към оръжията. Вероятно не е възприел идеята да се отърве от едно такова оръжие, въпреки че то е било използвано за убийство. Това просто е било невъзможно за него. Зад споменатата стена е била открита автоматична карабина M14 с оптически мерник, военен модел. Балистичната експертиза показва, че именно с нея е бил убит Джон Фиск.

За частица от секундата маската на спокойствие я напусна, в очите ѝ проблесна страх, гняв и нещо, което никога досега не бях виждал в човешки очи. Нещо неопикуемо, което със сигурност, беше лудост. То изчезна толкова бързо, колкото се беше появило, заменено от изражение на ледено удовлетворение. Но явно разбираше, че играта наистина свърши. Защото споменатата карабина свързваше Клайд Уизнър с убийството на Джон Фиск, свързваше Дженифър Марголд с Клайд Уизнър, и – както самата тя беше отбелязала по време на разговора ни – установи ли се подобна връзка, тя е готова за гостера.

Джени бе отгатнала правилно и едно друго нещо – аз бях оборудван с подслушвателна апаратура. Подаденият от нея сигнал предизвика появата на две едри надзирателки в униформи и нашия общ приятел Лари. Жените застанаха от двете ѝ страни и се опитаха да я върнат в

килията.

– Момент – спря ги тя. – Дайте ми една секунда да се подготвя.

Надзирателките не знаеха какво да правят и потърсиха с поглед помощта на Лари. Той им направи знак да я пуснат.

След което Джени направи най-странното нещо на света: пристъпи към мен, надигна се на пръсти и ме целуна. После се завъртя, зае мястото си между двете пазачки и си тръгна, оставяйки ме сам в компанията на Лари.

Знаех, че ще пропусне тренировката в гимнастическия салон, тъй като ѝ предстоеше нова визита в килията за разпит. А там щяха да я чакат две нови лица, които все още не беше побеждавала. Според прогнозите на Лари и експертите новите инкриминиращи улики най-сетне щяха да разбият защитната ѝ броня. А самите те щяха да се придържат към наръчника: всяка лъжа щеше да разкрива следващата до момента, в който заподозряната щеше да направи ако не пълни, то поне частични признания.

Но аз бях сигурен, че тази тактика ще се окаже погрешна просто защото това вече нямаше значение.

Останах да гледам как вратата се затваря след нея.

Лари стори същото, после се обърна и промърмори:

– Страхотна работа, Дръмънд! Направо я разби!

– Може би – отвърнах. – Но тя не призна нищо.

– Вече не е необходимо. Пушката е лостът, с чиято помощ ще измъкнем от нея всичко, което ни трябва.

Не отговорих просто защото бях убеден, че греши.

Това явно му направи впечатление, защото очите му изпитателно пробягаха по лицето ми.

– Добре ли си?

– Не.

– Забрави за нея, Дръмънд. Тя беше кофти човек.

– Меко казано, Лари – отвърнах аз, помълчах малко и попитах: – Кой е най-добрият федерален затвор?

– Аз не... Ами как да ти кажа. – Лари запелтечи от изненада, после се овладя и отвърна: – Може би „Левънуърт“.

– Добре. Преместете я там. Дайте ѝ отделна килия и я дръжте в пълна изолация. Хвърлете ключа в морето и се молете на Господ никога да не излезе на свобода.

– Ако това по някаква случайност стане, не бих искал да съм на твоето място – отвърна той.

36.

Дъждът ни връхлетя по пътя към международното летище „Дълес“, откъдето ми предстоеше да излети за Оман. В служебната кола бяхме двамата с Филип. По известни само на нея причини тя беше настояла да ме изпрати. В началото почти не говорехме. Мисля, че Филип беше доволна да се отърве от мен, а идването ѝ на летището имаше една-единствена цел – да се увери с очите си, че се качвам в самолета.

Изглежда, се бях разсеял, защото когато тръснах глава и погледнах през страничното стъкло, колата вече напускаше околоръстната магистрала по отбивката за Рослин. Наведох се напред и подхвърлих на шофьора:

– Хей, приятел, „Дълес“ е в обратната посока!

– Той знае къде е, „Дълес“ – обади се Филип.

– Но...

– Седни и се отпусни.

– Къде отиваме?

– Ще видиш.

– Искам да знам повече.

– Знаех, че ще кажеш именно това.

И така, аз се облегнах и отправих поглед към лъскавите небостъргачи и оживлението в центъра на Рослин. Плъзнахме се покрай Иво Джима Мемориъл, в подножието на който петима морски пехотинци под ръководството на някакъв флотски ефрейтор напъваха мускули да вдигнат националния флаг на връх Сурибаши.

Насочихме се към северния изход за Форт Миър, изкачихме един доста стръмен баир, завихме наляво и спряхме пред спретнат параклис от червени тухли. Филип взе чадъра си и рече:

– Ела.

Заобиколи колата, за да ме приюти под чадъра, хвана ме за ръката и тръгнахме. Крачихме някъде към пет минути, без да разменим дума. Тя водеше, аз я следвах. Влязохме през главния вход на Националното гробище Арлингтън и поехме по леко наклонената централна алея, от която тръгваха дългите и стройни редици на белите надгробни плочи с кръстове и звезди, поставени в памет на мъртвите. Наоколо почти нямаше хора, вероятно заради дъжда и смръщеного небе. Тук-там се виждаха самотни фигури с букети или венци в ръце.

Без да намалява ход, Филис посочи една бяла плоча вляво от алеята и промърмори:

– Хари Росту. В гимназията излизах с него. Много фино момче, най-добрият спортист в класа. Началото на войната го завари кандидат-студент в Харвард. Мобилизираха го и го изпратиха в Европа. Загина в Анцио, с откъснати от мина крака... Ужасна смърт!

След кратка пауза ръката ѝ се стрелна към друга надгробна плоча, на около десет кръста от първата:

– Джаксън Байлър. Беше ми кум на сватбата. Загина в Корея, в битката за Порк Чоп Хил. Остави жена и две невръстни дечица.

Аз също имах приятели и роднини, които лежаха тук. Фактически само преди година заровихме мой близък приятел. Като повечето войници и аз бях чувствителен на темата убити другари. В гърдите ми се появи неприятна тежест, а в гърлото ми заседна голяма буца. На фона на безкрайните поля и прерии на Америка тези няколко акра земя са много специални, много особени. Тук беше вечното жилище на герои и обикновени хора, извършили по най-добрия начин това, което се е искало от тях. И вероятно по тази причина атмосферата бе наситена със спокойствие, предразполагащо към спомени.

– Ей там е чичо ми Джери – рекох аз и магнах с ръка над лявото рамо на Филис. – Виетнам, набор 68-а. Офанзивата „Тет“. По това време татко си беше в страната и не можа да отиде на погребението на брат си.

– Предполагам, че си присъствал на доста погребения тук – подхвърли тя.

– Бас държа, че ти си присъствала на повече – отвърнах аз, направих къса пауза и се обърнах да я погледна. – Защо дойдохме, Филис?

Тя пренебрегна въпроса ми и промърмори:

– Моля те...

Продължихме да крачим напред. Спомних си деня, в който постъпих в армията. Бях като всички новобранци пълен с оптимизъм и розови мечти, благородният рицар, който е намъкнал бронята, готов да отсеке главата на дракона. Задачата беше проста и ясна: бой с всички врагове – вътрешни и външни, бели и черни, доброто срещу злото, благородните срещу низшите духом. И, разбира се, Бог винаги е бил и ще бъде на наша страна. Но с хода на времето постепенно разбираш, че нещата не са толкова чисти и светли, толкова благородни. Господ шикалкави и заема страната, на когото си поиска, а ти се биеш по най-добрия начин, на който си способен, но всяка битка си има своята цена. И ако плътта ти случайно остане ненакърнена, в душата ти се появява някоя и друга

рана, която не зараства с години.

Стигнахме до подножието на хълма. Филис свърна наляво, подмина десетина надгробни плочи и спря. Бавно се приближих и насочих поглед към надписа, върху който бяха заковани очите ѝ: „Александър Карни, майор от Медицинския корпус на американската армия“.

– Това мъжът ти ли е?

– Опитвам се да идвам тук всяка година на 17 април – неохотно отвърна тя.

Очите ѝ останаха заковани в кръста, а душата ѝ сякаш започна мъчлив диалог с мъртвия. На нейната възраст положително си дава сметка, че сенките се удължават, рекох си аз. Знае, че не след дълго върху този камък ще има още един кръст, а под него ще бъде изписано нейното име. Какво ли си мисли в момента? Вероятно отчита простичкия факт, че всички сме смъртни.

– Всички тези добри хора биха дали мило и драго, за да поживеят един ден повече, дори един час или една минута.

Погледнах я за миг, после устата ми сама изрече отдавна забравените библейски слова:

– Бог дал, Бог взел.

Тя помълча, после тихо подхвърли:

– Но от едни е взел повече.

Естествено. Спомних си една снимка от досието на Дженифър Марголд, направена, когато е била десетгодишна, все още чиста и непорочна, все още далеч от ноктите на зловещите демони, които щяха да покварят душата ѝ.

Лицето ѝ беше част от обща снимка на класа, на която двайсетина момчета и момичета, подредени в две редици, зяпаха като хипнотизирани в обектива. Всички бяха щастливо усмихнати, изключение правеше единствено момиченцето от втория ред вляво. То беше намръщено, а очите му гледаха някъде встрани. Сякаш вече знаеше, че е омърсено, че не принадлежи към тази група.

Светът може да съди човешката душа, но децата не бива да стават свидетели и потърпевши на ужасите, които крие тя. Мисля, че ние сами си създаваме чудовищата, а след това смаяно се питаме защо децата ни са се провалили, без да си даваме сметка, че причината е у нас, че всъщност ние сме ги изоставили.

Филис пак хвана ръката ми и двамата бавно тръгнахме по обратния път.

КРАЙ

© 2005 Брайън Хейг
© 2005 Веселин Лаптев, превод от английски

Brian Haig
The President's Assassin, 2005

Сканиране, разпознаване и редакция: ultimat, 2009

Издание:

Издателство Обсидиан, София, 2005
Редактор Здравка Славянова
Художник Николай Пекарев
Техн. редактор Людмил Томов
Коректор Петя Калевска
ISBN 954-769-084-1

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/10263>]